

Telegram: @cinciva

e-Kitap
1. Sürüm, Şubat 2018

ON8 Yayınları'nın Haziran 2013 tarihli
1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Telegram: @cinciva

YÜRÜYEN KENTLER dizisi

1. kitap **YÜRÜYEN KENTLER**
2. kitap **İHANET ALTINI**
3. kitap **CEHENNEM MAKİNELERİ**
4. kitap **KARANLIK DÜZLÜK**

Telegram: @cinciva

ON8 roman 19

Yürüyen Kentler -3
Cehennem Makineleri
Yazan: Philip Reeve

Yayın yönetmeni: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Ali Ünal
Yayın koordinatörü: Aslı Tohumcu
Yayın hazırlığı: Tuğçe Akyüz
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Predator Cities -3: Infernal Devices*
© Philip Reeve, 2005

Türkçe yayın hakları: ON8, 2012
Yayın hakları Scholastic Ltd.'den satın alınmıştır.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Haziran 2013 (2000 adet)

Grafik tasarım: Huban Korman
Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan
Baskı: Gezegen Basım
(100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2.Cad. No 202 /A Bağcılar 34100
İstanbul (0212)325 71 25 Sertifika:12002)

ISBN 978-605-4603-35-0

ON8, bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti.
kuruluşu olan Günışığı Kitaplığı'nın markasıdır.
Sertifika: 1206-34-12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 83
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212)212 99 73
Faks:(0212)217 91 74

www.on8kitap.com
on8@on8kitap.com
www.**twitter**.com/on8kitap
www.**facebook**.com/on8kitap

Telegram: @cinciva

Philip Reeve

CEHENNEM MAKİNELERİ

Türkçesi:Ali Ünal

Telegram: @cinciva

Her zamanki gibi,
Sarah'ya.

Editörlerim Kirsten Stansfield
ve Holly Skeet'e
teşekkürlerimle.

Ve Sam Reeve, Tom Skeet ve
Edward Stansfield'e,
bir gün.

Telegram: @cinciva

BİRİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

1
UYKUCU UYANIYOR

İlkin hiçbir şey yoktu. Derken bir kıvılcım; düş ve hatıralardan ibaret, yıpranmış örümcek ağını canlandıran cızırtılı bir ses. Ve birden bir çatırtı, bir kükremeyle birlikte, mavi-beyaz bir elektrik dalgası bedeninde dalgalanarak, beyninin kuru kanallarına tıpkı bir deniz mağarasının içine doluşan akıntı dalgası gibi hücum etti. Vücudu öyle sarsıldı ki, bir an yalnızca topuklarının ve zırhlı kafatasının arkası üzerinde dengede durabildi. Çığlık atarak bir durgunluk sepkenine, bir yerden düşüyormuş hissine gözlerini açtı.

Öldüğünü hatırlıyordu. Islak çimlerde uzanırken, gözlerini kendisine dikmiş bir kızın yaralı yüzünü hatırlıyordu. Önemli biriydi kız; herhangi bir İz Sürücü'nün, herhangi bir şeyi önemsediğinden çok daha fazla önemsediği biri. Ona söylemek istediği, ancak söyleyemediği bir şey vardı. Şimdi ondan geriye, harap yüzünün görüntüsü kalmıştı yalnızca.

Adı neydi? Ağzı hatırladı.

"HE..."

"Yaşıyor!" dedi bir ses.

"HES..."

"Bir kez daha, lütfen. Çabuk."

"Elektrik yüklemesi yapılıyor..."

"HESTER..."

"Geri çekilin!"

Ardından gelen yeni elektrik kamçısı, kalan son hafıza kırıntılarını da silip süpürdü; artık tek bildiği İz Sürücü Shrike olduğuydu. Gözlerinden biri, yeniden çalışmaya başladı. Bir buz fırtınası perdesinin arasından seçebildiği hareketli, bulanık şekillerin yavaş yavaş katılaşarak, ay ışığının aydınlattığı aceleci bulutlarla dolu gökyüzünde, meşaleli insan figürlerine dönüşmesini izledi. Yağmur durmadan yağıyordu. Üniforma ve pelerin

Telegram: @cinciva

giymiş gözlüklü Tek-Yaşamlılar, Shrike'ın açılmış mezarının etrafında toplanıyordu. Bazılarının elinde halojen fenerler vardı, diğerleriyse akkor tüplü ve parlak kadranlı makinelerde bir şeyler yapıyordu. Makinelerden çıkan kablolar Shrike'ın bedenine giriyordu. Çelik kafatası parçasının sökülmüş ve başının açılarak içinde yuvalanan İz Sürücü beyninin açığa çıkarılmış olduğunu hissetti.

"Bay Shrike? Beni duyabiliyor musunuz?"

Çok genç bir kadın ona bakıyordu. Bir kıza ait belli belirsiz, umutlandırıcı bir anı vardı beyninde; bu kızın o kız olup olmadığını düşündü. Ama hayır: Düşlerinde gördüğü yüzde bir çirkinlik vardı, oysa bu yüz mükemmeldi; elmacık kemikleri çıkık, soluk tenli, koyu siyah gözlüğünün çerçevelediği siyah gözleriyle Doğulu bir yüz. Kısa saçı yeşile boyanmıştı. Şeffaf pelerininden, siyah dik yakasında gümüş iplikle nakışlanmış kanatlı kafatasları bulunan siyah üniforması görünüyordu.

Göğsünün paslanan metaline bir elini koyup, "Korkmayın Bay Shrike," dedi. "Bu durumun kafanızı karıştırdığını biliyorum. On sekiz yıldan fazladır ölüydünüz."

"ÖLÜ," dedi.

Genç kadın gülümsedi. Çarpık beyaz dişleri, küçük ağzına nazaran fazla büyüktü. "Belki de 'etkisiz' desek daha iyi. Eski İz Sürücüler gerçek anlamda asla ölmez, Bay Shrike."

Bir fırtınaya ait olamayacak kadar ritmik gümbürtü sesleri duyuldu. Bulutlarda, Shrike'ın yattığı yerin üzerinde yükselen sarp kayalıkları birer siluete dönüştüren turuncu ışık titreşimleri alazlandı. Askerlerden bazıları tedirginlikle başlarını kaldırıp etrafa bakındı. İçlerinden biri, "Gaga silahlar. Bataklık istihkâmı düşmüş. Yürürgezer banliyöler bir saat içinde burada olur."

Kadın omuzunun üstünden bakıp, "Teşekkürler yüzbaşı," dedikten sonra, dikkatini yeniden Shrike'a yöneltti. Elleri, kafatasının içinde hızlı hızlı çalışıyordu. "Çok ağır hasar almış ve kapanmıştınız, ama sizi tamir edeceğiz. Ben, Diriltilenler Kolordusu'ndan Doktor Oenone Zero."

"HİÇBİR ŞEY HATIRLAMIYORUM," dedi Shrike, kadına.

"Hafızanız hasar almış," diye yanıtladı kadın. "Onaramıyorum. Çok üzgünüm."

Shrike'ın içinde öfke ve bir çeşit panik duygusu yükseldi. Bu kadının kendisinden bir şeyler çaldığını hissetti; ne çalmış olabileceğine dair artık

Telegram: @cinciva

hiçbir fikri olmamasına rağmen. Pençelerini çıkarmaya çalıştı, ama hareket ettiremedi. Islak toprağın üzerinde yatan bir gözden ibaret de olabilirdi pekâlâ.

"Endişelenmeyin," dedi Dr. Zero. "Geçmişinizin önemi yok. Bundan böyle Yeşil Fırtına için çalışacaksınız. Yakında yeni anılarınız olacak."

Gülümseyen yüzünün ardındaki gökyüzünde bir şeyler, kırmızı ve sarı ışık lekeleri bırakarak sessiz sedasız patlamaya başlamıştı. Askerlerden biri bağırdı: "Geliyorlar! General Naga'nın tümeni Hacıyatmazlar'la karşı saldırıya geçti, ama fazla dayanamazlar."

Dr. Zero başını tamam dercesine salladı ve ellerindeki çamuru silkeleyerek güçlükle mezardan dışarı çıktı. "Bay Shrike'ı buradan derhal götürmeliyiz." Bir kez daha Shrike'a bakıp gülümsedi. "Meraklanmayın Bay Shrike. Bir havagemisi bizi bekliyor. Sizi, Batmunkh Tsaka'daki merkezi İz Sürücü Atölyesi'ne götürüyoruz. Sizi kısa süre içinde ayağa kaldırıp işler hale getireceğiz..."

Yana kayarak, iri cüsseli iki tipin geçmesine izin verdi. Zırhlarında, Shrike'ın daha önce görmediği yeşil bir yıldırım sembolü bulunan İz Sürücüler'di bunlar. Shrike'ı topraktan güçlükle kaldırıp sedyeye yatırırken, yeşil yeşil parlayan göz yarıkları haricinde özelliksiz, küreği andıran, çelik suratları bomboş bakıyordu. Sessiz İz Sürücüler, gemilerin ıslak gökyüzüne birbiri ardına havalandığı müstahkem havakervansarayının patikasında Shrike'ı taşırken, adamlar ellerinde makinelerle acele acele yanlarında ilerliyordu. Dr. Zero, "Çabuk! Çabuk! Dikkatli olun! O bir antika!" diye bağıra bağıra koşarak grubun önüne geçti.

Patika gitgide dikleşirken, Shrike da kadının telaşının ve adamlarının huzursuzluğunun sebebini anladı. Kayalıkların arasındaki boşluktan durmaksızın çakan silahların aşağısında, ışıl ışıl bir su kütlesi gözüne ilişti. Suyun ve karşı kıyının epey uzağındaki engebesiz, karanlık toprağın üstünde dev şekiller hareket ediyordu. Tepelerindeki gökyüzünü benekleyen parlak havagemilerinin ve ağır ağır süzülen paraşütlü işaret fişeklerinin soluk ışığında, bu şekillerin zırhlı paletlerini, devasa çenelerini, demir donatılmış istihkâm ve silah yataklarıyla dolu katlarını görebiliyordu.

Yürüyen Kentler. Bataklıklar boyunca yolu aşındırarak ilerleyen bir yürüyen kent ordusu. Onların görüntüsü Shrike'ın soluk hatıralarını

Telegram: @cinciva

tetikledi. Böylesi kentlerin varlığını hatırlıyordu. En azından, bu kent fikrini hatırlıyordu. Bunlardan birine binip binmediğini, bindiyse orada ne işi olduğunu ise anımsamıyordu.

Kurtarıcıları onu, bekleyen havagemisine doğru aceleyle götürürken Shrike da bir anlığına, kendisini güven dolu bir bakışla ve ona söz verdiği bir şeyi beklercesine süzen bir kızın çirkin yüzünü görür gibi oldu.

Ama o kız kimdi, yüzünün zihninde ne işi vardı, artık bilemiyordu.

Telegram: @cinciva

2
VINELAND -ANCHORAGE'DA

Birkaç ay sonra ve yarı dünya uzaklıkta bir yerde, Wren Natsworthy yatağında uzanmış, odasının tavanında ağır ağır gezinen gümüşi ay ışığını izliyordu. Vakit gece yarısını geçmişti. Kendi bedeninin sesinden ve eski evin toprağa yerleşirken arada bir çıkardığı uysal çatırtılardan başka bir şey duymuyordu. Dünyada şu anda yaşadığı yerden; Ölü Kıta'nın unutulmuş bir köşesinde, kayıp bir gölün üstünde, bilinmeyen bir adanın kayalıklı güney kıyısının içlerine gömülü metruk bir buz kütlesinden ibaret Vineland-Anchorage'dan daha ıssız bir yer var mı, merak etti.

Etraf ne kadar ıssız olursa olsun uyuyamıyordu. Yana dönüp rahat bir pozisyon almaya çalışırken sıcak çarşaflar vücuduna dolandı. Akşam yemeğinde annesiyle yine tartışmışlardı. Her zamanki gibi yine minicik bir anlaşmazlık tohumuyla (Wren'in bulaşık yıkamak yerine Tildy Smew ve Sastrugi kardeşlerle dışarı çıkmak istemesiyle) filizlenip, yıllanmış garezlerin yastık altından çıkarılarak birer el bombası gibi evin içine fırlatıldığı, gözyaşları ve karşılıklı suçlamalarla hızla büyüyüp kısa sürede dehşetli bir kavgaya dönüşen, babasının ise karışmadan ayakta dikilerek çaresizce, "Wren sakin ol," ve "Hester lütfen!" deyip durduğu o tartışmalardan biriydi.

Sonunda kaybeden Wren olmuştu haliyle. Bulaşıkları yıkamış ve elinden geldiğince gürültülü biçimde odasına çıkmıştı. O andan beri beyni hiç durmadan çalışıyor, tartışma sırasında aklına gelmediğine hayıflandığı incitici sözler buluyordu. Annesinin, on beş yaşında olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesi o kadar çirkindi ki, muhtemelen gençliğinde hiç arkadaşı olmamıştı; özellikle de Anchorage'daki tüm kızların peşinden koştuğu ve Tildy'ye Wren'den çok hoşlandığını söyleyen Nate Sastrugi gibi arkadaşları. Büyük olasılıkla hiçbir erkek, annesinden *bir kez* olsun hoşlanmamıştı, babası hariç tabii ki. Babasının da onda ne

Telegram: @cinciva

bulduğu, Wren'e göre Vineland'in Çözülmemiş En Büyük Gizemleri'nden biriydi.

Yatakta bir kez daha dönüp bu konu hakkında düşünmemeyi denedi, derken pes edip kalktı. Yürüyüş yapmak zihnini boşaltırdı belki. Hem ailesi uyandığında onun gittiğini görerek, boğulduğundan ya da evden kaçtığından endişelenirse, bu, annesine ona çocukmuş gibi davranmaması gerektiğini öğretebilirdi belki, değil mi ama? Kıyafetlerini, çoraplarını, çizmelerini giyip evin soluyan sessizliğinden geçerek aşağıya indi.

Annesiyle babası bu evi, bundan on altı yıl önce, Anchorage kıyıya henüz vardığında ve Wren daha annesinin rahminde sürüklenen küçük, kıvırcık bir et yığınıyken seçmişti. Ailenin hikayesiydi bu; Wren'in küçüklüğünden hatırladığı bir uyku öncesi masalı. Freya Rasmussen, annesiyle babasına üst kentteki boş evlerden istedikleri birini seçebileceklerini söylemişti. Onlar da Akyıldız Sarayı Caddesi'nde, önceden bir tüccara ait, havalimanını gören bu villayı seçmişlerdi. Yerleri fayans kaplı, iri ısıtma kanalları seramikten, duvarları ahşap ve tunçtan yapılma bakımlı, sağlam ve güzel bir evdi. Yıllar içinde annesiyle babası, çevredeki diğer boş evlerden buldukları eşyalarla evi döşemiş; resimlerle ve duvar süsleriyle, kıyıdan getirdikleri sazlıklarla ve babasının Ölü Tepeler'de yaptığı kazılarda gün ışığına çıkardığı bazı antikalarla bezemişlerdi.

Wren, koridordan parmak uçlarında geçip ön kapının yanındaki askılıktan montunu almaya giderken, duvardaki baskı resimlere ya da cam vitrinlerdeki değerli, antika mutfak robotları ve telefon parçalarına ne baktı ne ilgi gösterdi. Bütün bu zımbırtılarla birlikte büyümüştü ve sıkılıyordu onlardan. Geçen yıl ev ona aşırı küçük gelmeye başlamıştı, sanki o ev için fazla büyümüştü artık. Tozun, ahşap cilasının ve babasının kitaplarının bildik kokuları onu rahatlatıyor, ama bir yandan da boğuyordu. On beş yaşındaydı ve hayatı, vuran bir ayakkabı gibi sıkıyordu onu.

Kapıyı arkasından olabildiğince sessiz kapattı ve Akyıldız Sarayı Caddesi'nde aceleyle ilerledi. Sis, Ölü Tepeler'in üzerinde bir duman gibi asılı duruyor, Wren'in nefesi de sis bulutu halinde çıkıyordu. Daha eylülün başındaydılar, ama artık geceleri kışın ayak izlerini sezebiliyordu.

Ay yere yakındı, ancak yıldızlar parlaktı ve Kuzey Fecri yukarıda ışıl ışıl parıldıyordu. Kentin tam kalbinde, Kış Sarayı'nın sarmaşıklarla biçim değiştirmiş paslı çan kuleleri, parıldayan gökyüzüne simsiyah

Telegram: @cinciva

yükseliyordu. Kış Sarayı, bir vakitler Anchorage'ı yönetenlere yuva olmuştu, ancak şimdi orada sadece, kentin son markizi ve şimdiki öğretmeni olan Bayan Freya yaşıyordu. Wren beş yaşını doldurduğundan beri, hafta içi her gün sarayın zemin katındaki sınıfa gitmiş; Bayan Freya'nın coğrafya, logaritma, Kentsel Darwincilik ve gerçek hayatta işine muhtemelen hiçbir zaman yaramayacak diğer bir dolu konudaki dersini dinlemişti. O zamanlar bundan çok sıkılıyordu, ama şimdi on beş yaşındayken ve okula gitmek için fazla büyümüşken, onu dehşetli özlüyordu. Bayan Freya'nın ondan istediğini yapıp, küçük çocukların eğitiminde ona yardımı kabul etmediği sürece, o sevgili sınıfına bir daha asla giremeyecekti.

Bayan Freya bu teklifi ona haftalar önce yapmıştı ve artık bir yanıt vermesi gerekiyordu, çünkü hasat zamanı sona erdiğinde, Anchorage'lı çocuklar yeniden derslerine döneceklerdi. Ne var ki Wren, Bayan Freya'nın yardımcısı olmak isteyip istemediğini bilmiyordu. Bu konuyu düşünmek bile istemiyordu. Bu gece değil.

Akyıldız Sarayı Caddesi'nin sonunda, güverte plakalarından geçip makine bölümüne inen bir merdiven vardı. Wren basamaklardan tıngır tıngır inerken, burnuna yazdan kalma bir koku geldi ve çizmelerinin kaldırdığı pas taneciklerinin, aşağıdaki saman yığınlarının arasına döküldüğünü duydu. Anchorage'ın motorları, ticaret yapabilmek için kenti dünyanın tepesine doğru buz üstünde kaydırdığından, kentin bu bölümü eskiden hayat dolu ve gürültülüydü. Ancak kentin yolculukları, Wren daha doğmadan sona erince, makine bölümü de saman balyaları ve sebzeler için depoyla, sığırlar için kışlık ahıra dönüştürülmüştü. Tavan penceresinden ve başının tepesindeki güverte plakalarındaki deliklerden süzülen belli belirsiz ay ışığı huzmesinde, boş yakıt depolarının arasında istiflenmiş balyaları gördü Wren.

Terk edilmiş bu seviyeler, küçükken Wren'in oyun bölgesiydi. Ne zaman kendini üzgün hissetse ya da sıkılsa buraya gelip, hareket eden bir kentte yaşamanın ne kadar eğlenceli olabileceğini hayal ederek yürümeyi hâlâ seviyordu. Yetişkinler, eski kötü günlerden ve sürekli daha büyük, daha hızlı kentler tarafından yenilme tehlikesi altında yaşamanın ne kadar kötü olduğundan bahsediyorlardı hep, ama Wren, Yürüyen Kentler'in yeniden ayaklandığını görmeyi ya da annesiyle babasının o doğmadan önce yaptıkları gibi bir havagemisinden diğerine binerek uçabilmeyi çok isterdi.

Telegram: @cinciva

Babası, San Juan De Los Motores adında bir kentin rıhtım düzlüğünde, küçük, şirin, kırmızı havagemileri *Jenny Haniver*'ın önünde ayakta poz verdikleri bir fotoğrafı masasında tutuyordu, ama yaşadıkları maceralar hakkında hiç konuşmamışlardı. Wren'in tek bildiği, hain Profesör Pennyroyal gemilerini çaldığında kendilerini Anchorage'da buldukları ve bu olaydan sonra buraya yerleşip Vineland'in rahat ve uyuşturucu yaşamında kendilerine düşen rolleri oynamaya razı geldikleriydi.

Bu da benim şansım, diye düşündü Wren, balyalanmış samanların çiçeksi, ılık kokusunu içine çekerek. Bir hava-tüccarının kızı olmayı isterdi. Kulağa çok cazip bir hayatmış gibi geliyordu; eğlence anlayışı kayık yarışı yapmak ya da iyi bir elma hasadı almak olan insanların arasında, bu yalnız adada sıkışıp kaldığı şu anki yaşamından çok daha ilginç olurmuş gibi.

Karanlıkta bir yerde kapanan bir kapının sesiyle yerinde zıpladı. Buradaki sessizliğe ve tek başınalığına öylesine alışmıştı ki, etrafta birinin geziniyor olabileceği fikri düpedüz korkutucuydu. Derken, nerede olduğunu fark etti. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, yürüye yürüye Anchorage'ın mühendisi Mukoza'nın, kentin kalbinde, iki kat kolonunun arasında, tek başına yaşadığı eski kulübenin civarına gelmişti. Gün ışığında sahiplerini bekleyen boş ve güzel köşklerde yaşamak varken, kimse yerin altında pas ve gölgelerin içinde yaşamak istemediğinden, Anchorage'ın alt seviyelerinde yaşayan tek kişi oydu. Ancak Mukoza acayip biriydi. Grimsby'nin denizaltındaki hırsız ininde büyüdüğü için gün ışığından da, kimseyle yarenlik etmekten de hoşlanmıyordu. Kentin önceki mühendisi Bay Scabious'la bir ara dostluk kurmuş, ancak yaşlı adam ölünce o da kentin derinliklerinde kendi içine kapanmıştı.

Peki, gecenin bu saatinde makine bölümünde ne işi vardı? Merakı uyanan Wren, eski motor parklarından Mukoza'nın kulübesine kadar her yeri rahatça görebildiği, yukarıdan geçen yürüyüş platformlarından birine çıkan merdivene tırmandı. Mukoza kapının ağzında dikiliyordu. Elinde tuttuğu pilli feneri havaya kaldırmış, diğer elinde tuttuğu kâğıt parçasını inceliyordu. Bir süre sonra kâğıdı cebine koyup kent sınırına doğru yola koyuldu.

Wren merdivenden inip ışığı takip etmeye başladı. Epey heyecanlanmıştı. Küçükken, Markiz'in kütüphanesindeki az sayıdaki çocuk kitabını döne döne okuduğu yıllarda en çok sevdiği kitaplar, kaçakçıların çanına ot tıkayan ve Mobillik Karşıtları'nın casusluk şebekelerini göçerten

Telegram: @cinciva

gözüpek kız dedektiflerle ilgili olanlardı. Vineland'de kovalanacak suçlu olmaması hep canını sıkmıştı. Peki, Mukoza bir zamanlar hırsız değil miydi? Belki de eski alışkanlığına geri dönüyordu!

Gelgelelim, herkesin terk edilmiş yüzlerce mağaza ve evden dilediği her şeyi alabileceği Anchorage'da hırsızlık yapmanın pek bir anlamı yoktu. Mukoza'nın kulübesinin arkasında duran, yarısı sökülmüş makine yığınlarının arasından geçmeye çalışırken, Mukoza'nın gece yarısı gezintisine daha mantıklı bir açıklama getirmeye çabaladı. Belki de tıpkı kendisi gibi uyuyamıyordu. Belki endişelendiği bir şey vardı. Wren'in arkadaşı Tildy, Anchorage yıllar yıllar önce Vineland'e ilk geldiği zamanlarda, Mukoza'nın Bayan Freya'ya âşık olduğunu ve Bayan Freya'nın da Mukoza'ya âşık olduğunu, ancak Mukoza ta o zamanlar bile acayip biri olduğundan aralarında bir şey yaşanmadığını anlatmıştı. Acaba makine bölümünün sokaklarında her gece, kayıp aşkının hasretini çekerek dolanıyor olabilir miydi? Belki de başka birine âşık olmuştu da, kent sınırında ay ışığının altında sevgilisiyle buluşacaktı?

Sabah Tildy'ye anlatabileceği cidden ilginç bir şeyler olabileceği düşüncesiyle keyiflenerek, adımlarını hızlandırdı.

Ne var ki, kent sınırına vardığında Mukoza durmayıp, ucu toprak zemine varan merdivenden aceleyle indi ve fener ışığını önüne tutarak tepeyi tırmanmaya başladı. Wren bir an bekledi, sonra elastiki fundalığa atlayarak, yaşlı Bay Scabious'un hidroelektrik santralının uğuldayan taş duvarlı türbinine giden yolda onu izledi. Mukoza orada da durmayıp yola devam etti, elma bahçelerinin arasından geçip çayırlardan tırmanarak ormanlık alana seğirtti.

Mukoza, adanın; çamların havayı reçine kokusuyla kapladığı ve sarp kayalıkların seyrek çimenlik boyunca bir ejderha omurgası gibi çıkıntı yaptığı tepesinde durdu ve feneri söndürüp etrafına bakındı. Mukoza'nın on beş metre gerisinde, Wren çaprazlama kesişen gölgelerin arasına çömeldi. Belli belirsiz bir rüzgâr saçını karıştırdı ve tepesindeki ağaçlar, küçük ellerini gökyüzüne doğru salladı.

Mukoza, adanın güney kıyısının eğimine sığınmış, uyuyan kente baktı. Ardından kente sırtını çevirip feneri havaya kaldırdı ve üç kere yakıp söndürdü. *Delirmiş*, diye düşündü Wren, derken; *Hayır, tıpkı* Milly Crisp ve On İkinci Katın Gizemi*'ndeki şeytani müdür gibi birine işaret veriyor!*

Telegram: @cinciva

Gerçekten de, kuzey kıyısının aşağısındaki boş, kayalıklı koylardan yanıt olarak bir ışık yanıp söndü.

Mukoza yola koyuldu ve Wren de adanın kuzey yamacının sarp yokuşundan aşağı inip, kentin görüş alanından çıkarak adamı takibe devam etti. Belki de o ve Bayan Freya yeniden birlikteydiler, ama dedikodu çıkmasından korktukları için kimseye söyleyemiyorlardı? Çok romantik bir düşünceydi bu ve bir grup huş ağacının içinden geçip iki dağlık burun arasındaki sahile giden yolda, Mukoza'yı patikanın biraz daha az sarp kısmında takip ederken Wren'i kendi kendine gülümsetti.

Bayan Freya değildi onu bekleyen. Ama bekleyen biri vardı. Suyun kenarında durmuş, Mukoza'nın çakılların içinden çatır çutur kendisine doğru ilerleyişini izliyordu. Kuzey Fecri'nin belli belirsiz aydınlığında, uzaktan olsa bile, Wren bu adamı daha önce hiç görmediğinden emindi.

İlkin gözlerine inanamadı. Vineland'de *hiç* yabancı yoktu; ya Anchorage'la gelenler ya da doğma büyüme buralı olan insanlar vardı ve Wren de hepsini tanırdı. Ancak kıyıdaki adam, onun için bir yabancıydı ve konuştuğunda duyduğu sesi de daha önce hiç duymamıştı.

"Mukoza, eski gemi yoldaşım! Seni tekrar görmek ne güzel."

"Gargara," dedi Mukoza tedirgin bir sesle, yabancının tokalaşmak için uzattığı elini tutmadı.

Konuşmaya devam ettiler, ancak Wren bu yeni yabancının kim olduğunu düşünmekle o kadar meşguldü ki, onları dinlemedi. Kim olabilirdi bu adam acaba? Buraya nasıl gelmişti? Ne istiyordu?

Yanıt kafasına dank ettiğinde, bu hiç de hoşuna gitmedi: *Yitik Oğlanlar.* Onlara verilen isim buydu; Mukoza'nın da bir zamanlar dahil olduğu, örümcekvari tuhaf makineleriyle o eski buz yolculuğu günlerinde Anchorage'ı soyan çete. Mukoza; Bayan Freya ve Bay Scabious'a katılmak için onları terk etmişti. Terk etmiş miydi sahi? Aradan geçen onca yıl boyunca, kenti yeniden soysunlar diye çeteye haber vermek için, kentin yerleşmesini ve zenginleşmesini beklerken, onlarla gizli gizli irtibat halinde mi kalmıştı yoksa?

Ne var ki, sahildeki yabancı, bir oğlan değildi. Uzun siyah saçlı, yetişkin bir adamdı. Resimli kitaplardaki korsanlar gibi yüksek topuklu çizme ve dizlerine kadar inen bir pardösü giyiyordu. Pardösüsünün eteğini sıyırıp başparmağını kemerinin içinden geçirince, Wren adamın belinde, tabanca kılıfında duran bir silah gördü.

Telegram: @cinciva

Durumun boyunu aştığının farkındaydı. Bir an önce eve koşup, annesiyle babasına tehlikeyi haber vermek istedi. Ancak iki adam yürüye yürüye onun durduğu yere yaklaşmışlardı ve şu anda koşarsa onu fark ederlerdi. Küçük dalgaların çakıllarda çıkardığı sese denk getirmeye çalışarak, sahilin içerisindeki alçak karaçalılara doğru iyice sokuldu.

Gargara isimli adam, espri yapar bir edayla konuşuyordu, ancak Mukoza birden onun sözünü kesti. "Buraya neden geldin Gargara? Yitik Oğlanlar'ı hayatımda son kez gördüğümü sanıyordum. Kapımın altından attığın mesajı görünce allak bullak oldum. Ne kadar zamandır Anchorage'da takılıyorsun?"

"Dünden beri," dedi Gargara. "Bir merhaba demek ve nasıl olduğunu görmek için uğradık. Arkadaşça."

"Peki kendinizi neden göstermiyorsunuz? Neden gelip benimle gün ışığında konuşmadın? Neden mesaj bırakıp gecenin bir yarısında beni buraya sürükledin?"

"Dürüst olmak gerekirse Mukoza, ben de dediğin gibi yapmak istedim. Salyangozumu, her yanı suyun üzerinde ve apaçık halde demirleme sahiline indirmeyi planlıyordum, ama emin olmak için, haliyle, ilkin birkaç yengeç-kamera gönderdim. İyi ki de öyle yapmışım, di mi? Neler oldu Mukoza? Burada büyük adam olacağını sanmıştım! Şu haline bak: Yağlı tulumlar, papaz gibi saçlar ve bir haftalık sakal! Çılgın Berduş, bari bu mevsim Anchorage'da büyük adam olmayı planlıyor mu? Şu Markiz'le evleneceğini sanmıştım, neydi adı, Freya Bilmemkim."

"Rasmussen," dedi Mukoza mutsuzca. Adama sırtını döndü. "Ben de öyle sanmıştım, ama olmadı Gargara. Karışık mesele. Yalnızca yengeç-kameralardan izleyip de olacağını sandığın şeye pek benzemiyor. Buraya hiçbir zaman uyum sağlayamadım."

"Sorsan, Vasatlar seni aralarına canıyürekten kabul ederler derdim," dedi Gargara şaşkın bir ifadeyle. "O haritayı onlara götürdükten sonra."

Mukoza omuz silkti. "Hepsi fazlasıyla kibar davrandı. Uyum sağlayamayan benim. Onlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorum ve konuşmak Vasatlar için çok önemli. Bay Scabious hayattayken her şey yolundaydı. Birlikte çalışıyorduk ve konuşmamız gerekmiyordu; sözcüklerimiz değil işimiz vardı. Ama artık o yok... Neyse, sen nasılsın? Ya Amca? Amca nasıl?"

"Sanki umurunda da!"

Telegram: @cinciva

“Umurumda tabii. Onu sık sık düşünüyorum. Hâlâ-”

“İhtiyar hâlâ hayatta Mukoza,” dedi Gargara.

“Seninle son konuşmamızda, onu sepetleyip yönetimi ele geçirme planları yapıyordun.”

“Ele geçirdim de,” dedi Gargara, Wren’e karanlıkta beyaz bir leke gibi görünen bir sırıtışla. “Amca eskisi gibi zinde değil. Çakal Tüneği’nde olanları asla gerçekten atlatamadı. En iyi oğlanlarının birçoğunu orada kaybetti ve hepsi de onun suçu. Bu durum onu allak bullak etti. Şimdilerde hemen her konuda artık bana bel bağlıyor. Oğlanlar bana saygı gösteriyor.”

“Öyle olduğuna eminim,” dedi Mukoza. Bu cümlede Wren’in anlayamadığı bir ima saklıydı, sanki yıllar önce, o daha doğmadan başlanmış bir diyalog, kaldığı yerden devam ettiriliyormuş gibi.

“Yardımına ihtiyacım var demişsin,” dedi Mukoza.

“Sana bir sorayım dedim,” dedi Gargara. “Eski günlerin hatrına.”

“Planın ne?”

“Bir plan yok, tam olarak.” Gargara incinmişe benziyordu. “Mukoza, buraya bir hırsızlık göreviyle gelmedim. Cici Vasat arkadaşlarını soymak istemiyorum. Tek bir şeyin peşindeyim, küçük bir şeyin, kimsenin yokluğunu umursamayacağı minnacık bir şeyin. Yengeç-kameralarla bakındım, en iyi oğlanlarımı gönderdim, ama bulamadık. Ben de, ‘Asıl ihtiyacımız olan şey içeriden biri,’ diye düşündüm. Ve işte buradasın. ‘Mukoza’ya güvenebiliriz,’ dedim ekibime.”

“Yanılmışsın,” dedi Mukoza. Sesi titrek gibiydi. “Buraya uyum sağlayamamış olabilirim, ama bir Yitik Oğlan da değilim. Artık değilim. Freya’yı soymana yardım etmeyeceğim. Buraya geldiğinizi kimseye söylemeyeceğim, ama gözümü kulağımı da dört açacağım. Olur da, bir yengeç-kameranın ortalığı kolaçan ettiğini ya da bir şeylerin ortadan kaybolduğunu göreyim, o zaman Vasatlar’a sizden bahsederim. Bir dahaki sefere Anchorage’a sızmaya çalıştığınızda size karşı hazırlıklı olmalarını sağlarım.”

Döndü ve karaçalıyı, Wren’in saklandığı yerden hepi topu birkaç santim öteden yararak sahili terk etti. Tepeyi tırmanırken Mukoza’nın yere düşüp küfrettiğini duydu Wren, ancak tırmandıkça, gidişine ait sesler gitgide belirsizleşmeye başladı. *“Mukoza!”* diye haykırdı Gargara, çok da yüksek olmayan, incinmişlik ve hayal kırıklığı içeren fısıltı halinde bir

Telegram: @cinciva

çığlıkla. *"Mukoza!"* Sonra vazgeçti. Elini saçlarının arasında gezdirip, düşünceli bir şekilde ayakta bekledi.

Wren, adam sırtını ona döner dönmez hareketlenip ağaçların arasına dalmaya hazır olacak şekilde, çok dikkatle ve sessizce kımıldanmaya başladı. Ancak Gargara sırtını dönmedi. Tersine, başını kaldırıp doğruca Wren'in saklandığı yere dikti gözlerini. "Benim gözlerim ve kulaklarım, ihtiyar Mukoza'nınkilerden daha keskindir, arkadaşım. Artık çıkabilirsin," dedi.

Telegram: @cinciva

3
SALYANGOZ AUTOLYCUS

Wren panik halinde sendeleyerek, aynı anda hem ayağa kalkıp hem arkasını dönmek hem de koşmak istedi; ama daha üç adım atmışken, karanlıktan bir başka yabancı çıkıp kızın solunda bitiverdi ve onu sıkıca tutup kendi etrafında döndürerek yere düşürdü. Wren, "Mukoza!" diye bağıracak oldu, ancak soğuk bir el ağzını kapattı. Kızı esir alan -bu da solgun yüzlü, siyah saçları yüzünün yarısını perdeleyen- adam, kıza küçümseyerek şöyle bir baktı. Sahildeki adam da koşarak yanlarına geldi. Bir fenerden, Wren'in gözünü kırpıştırmasına neden olan ince, mavi bir ışık seli çıktı.

"Sakin," dedi Gargara denen adam. "Artık sakin ol. Kadınmış. Genç bir kadın. Tam tahmin ettiğim gibi." Wren onu görebilsin diye feneri uzaklaştırdı. Mukoza'nın yaşlarında birini görmeyi ummuştu Wren, ama Gargara daha gençti. Gülümsüyordu. "Adın ne, genç kadın?"

"Wr-Wren," diyebildi Wren kekeleyerek. "Wr-Wren Na-Na-Na-Natsworthy." Gargara, fazladan N'lerin birleşip ne anlama geldiğini fark ettiğinde, gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı ve sevimlileşti.

"Natsworthy mi? Tom Natsworthy'nin kızı değilsin herhalde?"

"Babamı tanıyor musunuz?" diye sordu Wren. O kafa karışıklığıyla, bir an babasının da Yitik Oğlanlar'la gizli gizli buluşmak üzere Kuzey Kıyısı'ndaki koylara gelip gelmediğini düşündü, ama elbette Gargara eski, Wren'in daha doğmadığı günlerden bahsediyordu.

"Babanı iyi tanırım," dedi Gargara. "*Ganimet Böceği*'nde bir süre misafirimiz olmuştu. İyi adamdır. Annen de, şu yüzü yaralı olan sevgilisi mi yoksa? Neydi adı? Hah, Hester Shaw. Tom'un, onun gibi bir kızı sevebilmesinin takdire şayan olduğunu düşünmüşümdür hep. Görünüşe önem vermiyor. Daha derinleri görebiliyor. Vasatlar arasında nadir bir özellik."

Telegram: @cinciva

“Onu ne yapacağız Gar?” diye sordu Wren’i yakalayan yabancı, tuhaf ve yumuşak bir ses tonuyla. “Balıklara yem mi olacak?”

“Onu gemiye getir,” dedi Gargara. “Tom Natsworthy’nin kızını yakından tanımak istiyorum.”

Wren tam sakinleşmeye başlamışken bir kez daha panikledi. “Eve gitmem gerekiyor!” diye ciyakladı kaçmaya çalışarak, ama Gargara kızın koluna girdi.

“Birkaç dakikalığına gel gemiye,” dedi Gargara, nazikçe gülümseyerek. “Seninle konuşmak istiyorum. Gölünüzde neden bir hırsız gibi gizlendiğimi açıklamak istiyorum sana. Yani, elbette *ben* bir hırsızım, yine de kararını vermeden önce, hikâyeyi bir de benim tarafımdan dinlemelisin.”

“Ne kararı?” diye sordu Wren.

“Ailene ya da arkadaşlarına, bu akşam burada olanları anlatıp anlatmamak konusundaki kararın.”

Wren ona güvenmediğini düşündü, ama emin de değildi. İnsanlara güvenip güvenmeme konusuna daha önce hiç kafa yormamıştı. Gargara’nın gülümsemesinden kafası karışan Wren, Gargara’nın arkasından sahile doğru bir bakış attı. Dağlık burunların arasındaki su, mavi mavi parlıyordu. İlkin bunun, fenerin gözünde bıraktığı mavi ışıktan kaynaklandığını sandı, ama mavi ışık gitgide parlaklaştı, parlaklaştı ve bunun, suyun dibinden yukarıya doğru parlayan bir ışık olduğunu fark etti. Kıyının on metre açıklarında devasa bir şey yüzeyi yardı.

Mukoza’nın makine bölümündeki kulübesinin arkasında, onu Anchorage’a getiren salyangoz paslanmış bir halde yatıyordu. Adı *Ganimet Böceği*’ydi ve Wren’le arkadaşları, çocukken bu geminin çarpık dizli bacaklarının arasında saklambaç oynarlardı. Şişman ve düztaban ayakları ile ön taraftaki, şaşkın gözlere benzeyen pencereleri ona hep komik bir şey gibi gelirdi. Salyangoz sahile doğru ilerler ve ay ışığı suyla birlikte üzerinden kayarken, bir salyangozun bu kadar yumuşak hareket edebileceğini, kıvrımlı omurgasının bu kadar zarif görünebileceğini bir kere bile aklına getirmemişti.

Bu salyangoz, *Ganimet Böceği*’nden daha ufaktı ve gövdesi, örümcekten ziyade keneyi andıracak biçimde daha düzdü. Wren geminin üzerinde düzensiz bir kamuflaj boyası olduğunu düşündü, ancak ay ışığının altında bunu tam olarak anlamak güçtü. Dışbükey pencerelerinden, kumanda

Telegram: @cinciva

paneliyle uğraşan bir çocuğun, camdan akan su yüzünden çarpık görünen suratını seçebiliyordu. Çocuk makineyi suyun kenarında durdurdu ve makinenin göbeğinden, hidrolik sesler eşliğinde bir rampa, aşağı doğru uzanarak çakıllara indi.

"Salyangoz *Autolycus*"[1] dedi Gargara, eliyle Wren'e binmesini işaret ederek. "Yitik Oğlan filosunun medarıiftiharı. Gemiye bin, lütfen. Lütfen. Seni kıyıya bırakmadan suya dalmayacağımıza söz veriyorum."

"Peki ya Vasatlar gelirse?" diye sordu, aslında bir oğlan olmayan diğer Yitik Oğlan. Wren, onun güzel ve aksi ifadeli bir kız olduğunu fark etti. "Ya Mukoza onları uyarırsa?"

"Mukoza bana söz verdi," dedi Gargara. "Bu da benim için yeterli."

Kız, Wren'e bir bakış attı, pek ikna olmamıştı. Giydiği kısa, siyah yelek iki yana savrularak açıldı ve belindeki kemere sıkıştırılmış silahı göründü. *Seçme şansım yok,* diye düşündü Wren. *Gargara'ya güvenmek zorundayım.* Buna karar verdikten sonra da, salyangozun soğuk, mavi göbeğine çıkan rampada ilerlemek artık kolaydı. Hem Gargara onu öldürmek isteseydi, bunu sahildeyken de kolaylıkla yapardı.

Wren geminin kıç tarafında, Gargara'nın özel kamarası olduğunu sandığı; asılı süslerin sıkıcı çelik duvarları gizlediği, sağda solda kitapların ve bibloların dizili olduğu bir yere götürüldü. İçeride salyangozun küf-metal karışımı kokusunu, Wren'e bilge insanları ve uzak yerleri çağrıştıran bir kokuyla maskeleyen Çin tütsüsü buram buram yanıyordu. Gargara ranzanın üzerine otururken, Wren de bir sandalyeye oturdu. Kız, bölme kapısının ağzında bekliyor, hâlâ dik dik bakıyordu. Wren'in pencereden gördüğü küçük oğlan, kızın tam arkasında durmuş Wren'i kocaman, şaşkın gözlerle izliyordu, ta ki Gargara ona, "Sen yerine dön Balıkkek," diyene kadar.

"Ama-"

"Hemen!"

Oğlan aceleyle gözden kayboldu. Gargara, Wren'e çarpık bir gülümsemeyle bakıp, "Kusura bakma," dedi. "Balıkkek daha çömez, on yaşında ve Hırsızlık Merkezi'nden yeni mezun oldu. Daha önce hiç Vasat görmemişti, tabii yengeç-kamera ekranlarındakileri saymazsak. Sen de en güzellerinden birisin, bu da var."

Telegram: @cinciva

Wren utandı ve başını yere, Gargara'nın çizmelerindeki çamurlu suyla, pahalı İstanbul kilimine çevirdi. "Hırsızlık Merkezi"nin, Yitik Oğlanlar'ın eğitildiği yer olduğunu hatırladı. Sal-kasabaların altgüvertelerinden, daha neyin ne olduğunu anlamayacak kadar küçükken kaçırılıyorlar ve batık Grimsby kentine getirilip burada hırsızlık sanatının tüm yönlerini öğreniyorlardı. "Yengeç-kameralar" da, kurbanlarını gözetlemek için kullandıkları robot kameralardı. Bayan Freya, öğrencilerine konusu sadece Yitik Oğlanlar olan bir proje ödevi vermişti. O zaman Wren, böyle bir şeyi öğrenmenin çok gereksiz olduğunu düşünmüştü.

Gargara kapıda duran kıza dönüp, "Remora, konuğumuz biraz üşümüş gibi. Ona sıcak çikolata getirebilir misin?"

"Aranızda Yitik Kızlar olduğunu bilmiyordum," dedi Wren, kız çıktıktan sonra.

"Mukoza ayrıldıktan sonra Grimsby'de çok şey değişti," diye karşılık verdi Gargara. "Aramızda kalsın Wren, bu döküntü yeri artık ben yönetiyor gibiyim. Amca'nın etrafını saran belalı, kaba saba oğlanların hepsini başımdan atmayı başardım ve oğlanların yanı sıra kızları da almaya başlaması konusunda onu ikna ettim. Kızlar olmadan yaşamak bize iyi gelmiyordu. Uygarlık getiriyorlar."

Wren kapıya doğru baktı. Remora isimli kızın, mutfak gibi bir yerde tavaları tıkırdattığını görebiliyordu. Kız, Wren'e pek öyle uygarlık getirecek biri gibi görünmemişti. "Yani o kız senin karın mı?" diye sordu Wren, sonra da çok tutucu biri gibi görünmek istemediği için, "Sevgilin falan mı yoksa?"

Remora, mutfaktan keskin bir bakış fırlattı. Gargara da, "Mora mı? Hayır! İşin aslı, kızlardan bazılarının, oğlanlardan çok daha iyi birer hırsız oldukları ortaya çıktı. Remora da bizim en iyi hırsızlarımızdan biri. Tıpkı Balıkkek'in de, tıfıllığına rağmen en iyi teknisyen olması gibi. Bu görevde yanımda sadece en iyilerin olmasını istedim, anlıyorsun değil mi Wren? Anchorage'da, çok feci ihtiyaç duyduğum bir şey var. Onu yıllar önce, *Ganimet Böceği*'nde Mukoza'yla birlikte buraya geldiğimizde görmüştüm, ama işe yarayacağını hiç düşünmediğimden o zaman çalmamıştım."

"Nedir?" diye sordu Wren.

Gargara, Wren'in sorusuna hemen yanıt vermedi ve sanki birazdan söyleyeceği şey konusunda ona güvenip güvenemeyeceğini tanıyormuş gibi bir süre kızın yüzünü inceleyerek bekledi. Wren bundan hoşlanmıştı. Ona,

Telegram: @cinciva

birçok insanın aksine bir çocukmuş gibi davranmıyordu. "Genç bir kadın" diye hitap etmişti ona ve onunla konuşurken de buna uygun davranıyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Gargara nihayet, ona doğru eğilip gözlerinin içine dikkatle bakarak. "Bana inanman gerekiyor. Buraya böyle gizli gizli gelmekten nefret ediyorum. Aksine dürüst olmak, *Autolycus*'u limanınıza demirlemek ve sizlere, 'İşte Grimsby'li dostlarınız geldi ve sizden bir iyilik istiyorlar,' demek isterdim. Mukoza burada, umduğum gibi önemli biri haline gelmiş olsaydı, o zaman bu mümkün olabilirdi. Ancak şu durumda bize kim güvenir ki? Bizler Yitik Oğlanlar'ız. Hırsızız. Sizden istediğimiz tek şeyin bir kitap olduğuna; Markiz'inizin kütüphanesinde bulunan tek bir kitap olduğuna asla inanmazlardı."

Remora kabine geri gelip, Wren'e sıcak ve lezzetli çikolatayla dolu ince bir fincan uzattı. "Teşekkür ederim," dedi Wren, araya biri girdiği için mutluydu, çünkü az önce duyduğu şey yüzünden allak bullak olduğunu Gargara'nın görmesini istemiyordu. Bayan Freya'nın kütüphanesi Wren'in en sevdiği yerlerden biriydi; binlerce harika, eski kitapla dolu bir hazine mağarası. Kütüphane, önceleri Kış Sarayı'nın üst katlarındayken, artık o üst katlarda kimse yaşamadığı ve Bayan Freya da sırf kitapların hatırına orayı ısıtmanın müsriflik olduğunu düşündüğü için, kütüphane aşağı kata alınmıştı.

"Aradığınızı bulamamanızın sebebi bu!" dedi Wren birdenbire. "Sizin son gelişinizden bu yana kitaplar yeniden düzenlendi."

Gargara başını takdirle salladı. "Çok haklısın," dedi. "Yengeç-kameralarımızın doğru kitabı bulması haftalar sürer, bizim de ziyan edecek böyle bir zamanımız yok. İşte bu yüzden Bayan Natsworthy, acaba sen bize yardım edebilir misin diye merak ediyorum."

Wren çikolatasından henüz bir yudum almıştı. Anchorage'ın çikolata stoğu yıllar önce tükenmişti ve Wren çikolatanın ne kadar lezzetli olduğunu çoktan unutmuştu, ancak Gargara ondan yardım istediğinde az daha boğuluyordu. "Ben mi?" dedi çikolatayı püskürerek. "Ben hırsız değilim."

"Olmanı da istemiyorum," dedi Gargara. "Ancak baban çok zeki bir adamdır. Hatırladığım kadarıyla Markiz'le de arası iyiydi. Belki de aradığımız kitabı nerede bulabileceğimizi babandan öğrenebilirsin. Kitabın yerini bulup bana haber vermen yeter, gerisini halletmesi için derhal Remora'yı gönderirim. Adı, Teneke Kitap."

Telegram: @cinciva

Wren teklifi reddetmek üzereydi, ama böyle bir kitabın adını daha önce hiç duymamış olması tereddüt etmesine yol açtı. Ona Anchorage'ın hazinelerinden birini sormasını beklemişti: Işıklı güzel *Buz Tanrıları'nın İcraatları*'nı ya da Wormwold'un *Anchrogia Tarihi*'ni. "Sadece tenekeler hakkında yazılmış bir kitabı kim, ne diye ister ki?" diye sordu Wren.

Kız hoşuna giden bir espri yapmış gibi kahkaha attı Gargara. "Tenekeler *hakkında* değil," dedi. "Kitap tenekeden yapılma. Metal sacdan."

Wren başını sağa sola salladı. Böyle bir kitabı görmemişti. "Onu niye istiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü bizler hırsızız. Onun da değerli bir şey olduğunu öğrendim," dedi Gargara.

"Öyle olmalı! Bunca yolu geldiğinize göre..."

"Bu tip şeyleri toplayan insanlar var; eski kitapları, eşyaları falan. İhtiyaç duyduğumuz şeyler karşılığında takas ediyoruz." Gargara kızı incelemeye devam ederken bir an durdu, sonra ısrarla, "Lütfen Wren, babana sor. Onu tanıdığım dönemde hep kütüphanelerle ve müzelerle ilgilenirdi. Teneke Kitap'ın nerede olduğunu o bilir," dedi.

Çikolatasının kalanını içerken bunu düşündü Wren. Işıklı *İcraatlar* kitabını ya da bazı değerli klasikleri istemiş olsaydı, hiç düşünmeden hayır derdi. Ama metalden yapılmış ve daha önce adını hiç duymadığı bir kitap... Öyle çok da önemli bir şey olmayabilirdi, değil mi? Muhtemelen bu kitabı kimse özlemezdi. Görünüşe göre Gargara da bu kitabı dehşetli istiyordu.

"Sorarım," dedi şüphe içinde.

"Teşekkür ederim!" Gargara, kızın ellerini ellerinin içine aldı. Gargara'nın elleri sıcak, gözleri de çok güzeldi. Wren, geceyi atılgan bir sualtı-korsanının kamarasında çikolata içerek geçirdiğini Tildy'ye anlatmanın ne kadar güzel olacağını düşündü, ancak sonra Gargara'dan ve *Autolycus*'tan, ne Tildy'ye ne de başka birine bahsedebileceğini hatırladı. Nedense durum bu haliyle daha da güzel göründü gözüne. Daha önce hiç gerçek bir sırrı olmamıştı.

"Yarın tepenin oradaki ağaçlarda, saat altıda bekleyeceğim seni," dedi Gargara. "Uygun mu? Evden çıkabilir misin?"

"Tam akşam yemeği vakti. Merak ederler. Annem..."

"Öğle vakti o zaman. Öğlen ya da öğleden sonra."

"Olur..."

"Peki şimdi, Remora'nın evine kadar sana eşlik etmesini ister misin?"

Telegram: @cinciva

“Ben kendim gidebilirim,” dedi Wren. “Geceleri hep orada burada dolaşırım.”

“Seni bir Yitik Kız yapıyoruz,” dedi Gargara ve sadece espri yaptığını göstermek için güldü. Ayağa kalktı, Wren de ayağa kalktı ve birlikte salyangozun koridorlarından geçip çıkış rampasına doğru yürürlerken, çömez Balıkkek, kumanda kabininden onları dikizledi. Gece havası soğuktu, Ay parıldıyordu ve su da sanki hiçbir şey olmamış gibi kıyıya vurup duruyordu. Wren el salladı, hoşça kalın dedi, bir kez daha el salladı, ardından sahilden ve ağaçların arasından geçip hızlıca yürüdü.

Gargara, kız gözden kaybolana kadar onu izledi. Remora gelip Gargara’nın yanında durdu ve elini tuttu. “Ona güveniyor musun?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Belki. Denemekte fayda var. Kendi başımıza arayacak kadar vaktimiz yok ve bu çöplükte yengeç-kameralar da işimize yaramıyor. Bu Vasatlar bizi hatırlıyor. Hava kanallarının içinde minik mıknatıs ayakların seslerini duymaya bir başladılar mı, çok geçmeden ipuçlarını birleştirip durumu anlayacaklardır. Meraklanma, Wren’in evini gözetlemeleri için Balıkkek’e bir çift kamera ayarlamasını söyledim. Bu sayede kızın, onlara bizi yumurtlayıp yumurtlamadığını anlayacağız.”

“Peki ya yumurtlarsa?”

“O zaman hepsini öldürürüz,” dedi Gargara. “O güzel küçük bıçağınla Wren’in işini bitirmeyi de sana bırakırım.” Ardından kızı öptü ve arkalarını dönüp gemiye bindiler.

Ancak bunların hiçbirinden haberdar olmayan Wren, yarı suçlu, yarı memnun, son birkaç saat içinde, geçen on beş yılda olduğundan daha fazla büyümüş biri gibi, kafasının içinde dönüp dolaşan düşüncelerle evine yürüdü.

Telegram: @cinciva

4
TENEKE KİTAP EFSANESİ

Ertesi gün çok güzel doğdu; gölün üzerindeki gökyüzü yabansümbülü mavisinde, su cam kadar berrak, Vineland'in her iki adası da yerli yerinde ve kendi yansımasında sessiz sakindi. Geceki macerasından dolayı bitkin olan Wren geç saatlere kadar uyudu, ancak penceresinin dışında Anchorage uyanmaya başlıyordu. Kentteki meskûn otuz evin bacasından odun dumanı yükseliyordu ve demirleme sahiline inen merdivenlere giderken tüm balıkçılar, birbirlerine rasgele diyorlardı.

Gölün kuzey yakasında, güneydeki Ölü Tepeler'den çok daha yüksek, gri bir dağ vardı. Dağın alçaklarındaki yamaçlar; çalılıklar, çam ağaçları ve yabani çiçeklerin bittiği sarp çayırlarla yemyeşildi ve bu çayırların birinde bir geyik sürüsü otluyordu. Yeşil kıyıdaki ormanda çok sayıda geyik vardı ve bazıları gölün karşı kıyısına geçip daha yabani adalarda kendilerine yuva bile kurmuşlardı. İnsanlar, geyiklerin buraya nereden geldiklerine dair epey kafa yormuşlardı; eski Amerika İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra hayatta kalanlar mıydı, yoksa donmuş ülkeden kuzeye doğru gelenler miydi ya da çok daha batıdaki daha büyük yeşil bölgelerden mi geliyorlardı? Rüzgârı arkasına aldığı ağacın gerisinde soteye yatmış okunu gererken, Hester Natsworthy'nin umurunda olan tek şey, onlardan ne kadar et çıkacağıydı.

Ok, çevik ve yumuşak bir ses çıkardı. Geyikler havaya sıçrayıp tepedeki karaçalı siperliğine doğru zıplaya zıplaya koşmaya başladılar; aralarındaki, kalbinde Hester'ın oku ve durmadan havayı tepikleyen ince bacaklarıyla ölüme düşen, en iri maral hariç. Hester tepeye yürüdü, oku çekip çıkardı ve sadağına koymadan önce bir avuç kuru çimle ucunu temizledi. Kan, gün ışığında pasparlak görünüyordu. Parmağını yaraya daldırdı ve bir parça kanı alnına sürerek, ölen maralın hayaleti onu rahatsız etmesin diye Av

Telegram: @cinciva

Tanrıçası'na dua etti. Ardından hayvanın ölüsünü omuzladı ve tepenin aşağısındaki kayığına doğru ilerlemeye başladı.

Vineland'li hemşehrileri çok nadir geyik avlardı. Göldeki balıklarda ve kuşlarda yeterli et olduğunu söylerlerdi, ancak Hester, geyiklerin muazzam kürkleri ve büyük kara gözlerinin onların hassas kalplerine işlediğinden ve bunun da avlanmalarını güçleştirdiğinden kuşkulanıyordu. Hester'ın kalbi hassas değildi ve avlanmak da en iyi yaptığı şeydi. Sabahları ormanda bulduğu sessizlikten ve durgunluktan keyif alıyordu; bazen Wren'den uzakta olmaktan da.

Hester, Wren'in gülümseyen küçük bir çocuk olduğu, gölün kıyısında su sıçratmaca oynadıkları veya Hester ona ninni söylerken kızının da kucağına kıvrılıp yattığı o zamanları özlemle anıyordu. Wren ona sevgiyle bakıp küçük, şişman parmaklarını Hester'ın yüzünü ikiye bölen yaranın üzerinde gezdirirken, Hester nihayet birinin, nasıl göründüğünü umursamadan onu olduğu gibi seveceğini düşünmüştü. Her ne kadar Tom hep umursamadığını söylese de Hester, derinlerde bir yerde Tom'un, ondan daha güzel birini istediğine dair o belli belirsiz korkuyu içinden atamamıştı.

Ne var ki Wren büyümüş, sekiz ya da dokuz yaşına basmış ve Hester'ı, diğerlerinin gördüğü gibi görmeye başladığı an gelmişti. Wren'in bu konuda bir şey söylemesine gerek yoktu; Hester, o acıma dolu, o çekingen bakışı zaten çok iyi tanıyor ve birlikte dışarı çıkıp Wren'in arkadaşları ile buluştuklarında, kızındaki tuhaflığı hissedebiliyordu. Kızı, ondan utanıyordu.

"Bu gelip geçici bir evre," demişti Tom, ona bu durumdan şikâyet ettiğinde. Tom, Wren'e tapıyordu ve Hester'a kalırsa Tom, hep kızının tarafını tutuyordu. "Yakında aşacaktır bunu. Çocuklar nasıldır bilirsin."

Ancak Hester, çocukların nasıl olduğunu bilmiyordu. Onun çocukluğu, daha çok küçükken annesinin ve babası sandığı adamın, gerçek babası Thaddeus Valentine tarafından öldürüldüğü gün sona ermişti. Normal bir kız olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Wren büyüyüp inatçı bir kız olup çıktığında ve dedesinin büyük, kemerli burnu, yüzünde sanki bir portreyi yarıp çıkan bıçak gibi belirgin bir hal aldığında, Hester ona sabır göstermenin gitgide daha da zorlaştığını fark etti. Arada bir kendini, keşke Wren hiç doğmasaydı da tıpkı Kuş Yolları'ndaki eski

Telegram: @cinciva

günlerdeki gibi yalnızca Tom'la birlikte olsaydım, diye düşünürken yakalıyordu suçlulukla.

Wren nihayet kalktığında güneş çoktan tepeye varmıştı. Açık penceresinden, demirleme sahilindeki balıkçıların birbirlerine seslenişleri, çocukların kahkahaları ve babasının, bahçede odun keserken kullandığı baltanın monoton pat küt sesi geliyordu. Ağzında çikolatanın belli belirsiz tadı vardı hâlâ. Seslerini duyduğu insanların ve Vineland'deki hiç kimsenin, onun bildiği şeyleri bilmediği düşüncesinden keyif alarak yatağında bir süre uzandı. Sonra kalkıp duş almak için banyoya gitti. Görüntüsü, lavabonun üzerindeki lekeli aynadan yansıyordu; uzun, ince ve akıllı bir yüz. Gaga burnundan ve küçücük ağzının etrafına yayılmış lekelerden nefret ediyordu, ama gözlerini seviyordu; irisleri koyu gri, birbirinden ayrık duran iri gözler. *Bahriyeli gözleri,* demişti babası bir keresinde. Wren her ne kadar bunun ne anlama geldiğini anlamasa da, tınısı hoşuna gitmişti. Bakırımsı saçlarını atkuyruğu yapıp arkaya topladı ve Gargara'nın ona güzel deyişini hatırladı. Daha önce kendisini güzel bir kız olarak düşünmemişti, ama şimdi, onun haklı olduğunu görebiliyordu.

Aşağıya indiğinde mutfakta kimseyi bulamadı. Annesinin gömlekleri, pencerenin dışındaki ipte beyaz beyaz asılı duruyordu. Giysileri konusunda tuhaf bir takıntısı vardı annesinin: Kuzey Hanı'ndaki terk edilmiş mağazalardan aldığı giysilerin içinde bir erkek gibi görünürdü ve sanki güzel giysiler giyince insanlara yarası yüzünden bir enkaza dönmüş perişan yüzünü unutturabilirmiş gibi, giysilerinin yıkanması, ütülenmesi ve güvelerden arındırılması konusunda aşırı titiz davranırdı. Sırf bu bile onun ne kadar acıklı olduğunu görmeye yeter, diye düşündü Wren, soğuk-dolaptaki sürahiden kendine bir bardak süt doldurup dünden kalan yulaf kurabiyesinin üzerine bal sürerken. Her şey iyi hoştu da, böyle tuhaf görünen bir annesinin olması Wren için hayatı katlanılmaz hale getiriyordu. Tildy'nin babası yaşlı Smew'in boyu hepi topu bir metreydi, ama tepeden tırnağa bir Anchorage'lıydı, o yüzden kimse artık onun boyunu fark etmiyordu bile. Annesiyse farklıydı. Sıcakkanlı biri olmadığından, kimse onun bir gudubet olduğunu, buraya ait olmadığını asla aklından çıkaramıyordu ve bu, arada sırada Wren'in de kendisini buraya ait değilmiş gibi hissetmesine yol açıyordu.

Telegram: @cinciva

Belki Yitik Oğlanlar'a kanının kaynamasının sebebi de buydu. Belki de Gargara, ondaki buraya ait olmama halini fark etmiş, bu da Wren'e güvenmesini sağlamıştı.

Üzerindeki balı annesinin gömleklerine bulaştırmamaya çalışarak kurabiyeyi yiye yiye bahçeye çıktı. Babası, küçük tomrukları doğrama kütüğünün üzerine birer birer koyuyor ve baltayla ikiye bölüyordu. Başında o eski hasır şapkası vardı, çünkü kahverengi saçları artık başının tamamını örtemediğinden, kel kısımları bazen güneşte yanıyordu. Wren'i görünce çalışmayı bıraktı ve bir eli göğsünde yere oturdu. Babası Wren'e, dinlenmek için bir bahane bulduğuna memnunmuş gibi göründü ve eski yarasının canını hâlâ yakıp yakmadığını merak etti. Babasının tek söylediği, "Sonunda kalkabildin," oldu.

Önündeki talaşları tekmeleyip babasının yanına otururken, "Hayır, uykumda geziyorum," dedi Wren. Babasının yanağını öpüp başını omuzuna yasladı. Bahçenin diğer ucundaki kovanın etrafında arılar vızıldıyordu ve orada oturmuş arıları dinlerken, Anchorage'ın Teneke Kitabı konusunu nasıl açabileceğini düşündü. Sonra da başka bir şey sormaya karar verdi.

"Baba," dedi, "Yitik Oğlanlar'ı hatırlıyor musun?"

Babası, kızı ona eski günlerle ilgili bir şeyler sorduğunda hep olduğu gibi yine huzursuzlandı. Bileğindeki, üzerine kendisinin ve Hester'ın adının baş harflerinin iç içe geçmiş halde işlendiği, kırmızı büyük altın bilezikle oynadıktan sonra, "Yitik Oğlanlar," dedi. "Evet, *onları* unutmam pek de mümkün değil..."

"Onları düşünüyordum da," dedi Wren. "Şeytani miydiler?"

"Mukoza'yı tanıyorsun," dedi babası. "Şeytani biri değil, değil mi?"

"Ama biraz garip."

"Eh biraz, ama iyi bir insandır. Başına bir şey gelirse, Mukoza'dan yardım isteyebilirsin. Burayı onun sayesinde bulduk, biliyorsun. Grimsby'den kaçmamış ve bize Snøri Ulvaeusson'un haritasını getirmemiş olsaydı-"

"Ay, biliyorum o öyküyü," dedi Wren. "Neyse, benim merak ettiğim Mukoza değil. Ben diğerlerini merak ediyorum, Grimsby'dekileri. Bayağı kötü adamlardı onlar, değil mi?"

Tom, hayır dercesine başını sağa sola salladı. "Liderleri Amca pisliğin tekiydi. Diğerlerine de kötülük yaptırıyordu. Ama bana kalırsa Yitik

Telegram: @cinciva

Oğlanlar'ın içinde hem iyiler hem de kötüler var, her yerde olduğu gibi. Gargara diye küçük bir kerata vardı, hiç unutmuyorum. Amca, Mukoza'yı öldürmeye kalktığında, onu o kurtarmış ve bize getirmesi için de haritayı Mukoza'ya o vermişti."

"Yani Mukoza kadar cesur biriydi, öyle mi?"

"Bir bakımdan, evet."

"Onunla hiç tanıştın mı? Kaç yaşındaydı?"

"Dedim ya, o zaman daha küçüktü," dedi babası, Yitik Oğlanlar'ın yanında geçirdiği kısa, ama ürkütücü anlara geri dönerek. "Ya dokuz ya on. Belki daha küçük."

Wren'in içi rahatladı. Babası onunla tanıştığında Gargara dokuz yaşındaysa, o zaman şimdi en fazla yirmi beş yaşında olurdu ki, bu da onu Wren'den öyle *çok da* büyük yapmazdı. Hem Anchorage'ın kurtarılmasına yardımı dokunmuş iyi biriydi.

"Nereden çıktı peki bu ani ilgi?" diye sordu babası.

"Hiççç, öylesine," dedi Wren gelişigüzel. Babasına yalan söylemek garibine gitti. Koca dünyada en çok sevdiği insandı o. Wren'e asla bir çocuk gibi değil, hep bir arkadaş gibi davranmıştı ve o da babasına o âna kadar her şeyini anlatmıştı. Birden, kuzey kıyısında yaşananları ona anlatmak ve ne yapması gerektiğini sormak istedi, ama yapamadı. Nasıl yapsındı? Gargara'ya haksızlık etmiş olurdu.

Babası ona hâlâ afallamış bir halde bakıyordu. Öyle olunca Wren, "Sadece onları düşünüyordum, hepsi bu," dedi.

"Yitik oldukları için mi," diye sordu babası, "yoksa Oğlan oldukları için mi?"

"Tahmin et," dedi Wren. Kurabiyesini bitirdi ve babasının yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Tildy'yi görmeye gidiyorum, görüşürüz!"

Bahçenin yan tarafındaki kapıdan dışarı çıkıp Akyıldız Sarayı Caddesi'ne yollanırken güneş saçında parlıyordu. Tom, uzun boylu, güzel kızıyla gurur duyarak, köşeyi dönene kadar izledi onu; bu yeni insanı Hester'la birlikte yarattıklarından, bunca yıl sonra bile hâlâ hayrete düşebiliyordu.

Ahşap yığınlarının altındaki gölgede, kablosuz bir yengeç-kameranın objektifi ona çevriliydi. Görüntüsü, küçük adacıkların birindeki sualtı mağarasında, yuvarlak, mavi bir ekranda belirdi.

Telegram: @cinciva

“Neredeyse bizi ele veriyordu!” dedi Balıkkek isimli oğlan. “Tom bir şeyler sezecektir!”

Gargara, oğlanın omuzunu patpatladı. “Meraklanma. Natsworthy de en az diğerleri kadar alıktır. Hiçbir şeyden şüphelenmez.”

Wren, çabuk çabuk Smew’lerin evine doğru yürüdü, ama kapıdan içeri girmedi. Tildy ve ailesinin, bu sabah elma toplamak için bahçelerinde olacağını gayet iyi biliyordu. Hatta gelip onlara yardım edeceğine söz vermişti. Yapılacak bundan çok çok daha önemli bir şey bulacağını, daha önceden nasıl tahmin edebilirdi ki?

Harap dükkânların tozlu camekânlarındaki yansımasına baka baka Kuzey Hanı’nı geçti, derken Rasmussen Manzarası boyunca koşup Kışlık Saray’a giden yokuşu çıktı. Büyük ön kapılar yazın hep açık olurdu. Wren içeri girip, “Bayan Freya?” diye bağırdı, ancak aldığı tek yanıt, yüksek tavandan geri gelen kendi sesinin yankısı oldu. Arka bahçeye dolandı, Saray’ın etrafındaki çakıllı patikada ilerledi ve Bayan Freya’yı, bahçesinde fasulye toplayıp onları sepete doldururken buldu.

“Wren!” dedi kadın sevinçle.

“Merhaba Bayan Freya!”

“Freya demen yeterli, lütfen,” dedi Bayan Freya, sepetini yere koymak için eğilirken. Bayan Freya’nın hayatının bütün gayesi, insanları kendisine “Freya” demelerinin yeterli olduğuna ikna etmekti sanki, ancak bunda pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Yaşlı insanların hepsi onu, Rasmussen Ailesi’nin son temsilcisi olarak hatırlıyor ve ona “Markiz” ya da “Görkemli Hanımefendi” ya da “Buz Tarlalarının Işığı” diye hitap etmekten hoşlanıyordu. Gençlerse onu öğretmenleri olarak tanıyor, bu yüzden de hep “Bayan Freya” diyordu.

“Ne de olsa,” dedi Freya, bir mendille yuvarlak yüzündeki terleri silerken Wren’e gülümseyerek, “artık öğrenci değilsin. Yakında iş arkadaşı bile olabiliriz. Elma hasadı kaldırıldıktan sonra ufaklıklar konusunda bana yardımcı olmanla ilgili önerimi biraz daha düşündün mü?”

Wren, yardım edeceği sözünü vermeden, aslında bu fikir hoşuna gitmiş gibi davranmaya çabaladı. Öneriyi kabul edip okulda ona yardımcı olmayı kabul ettiği takdirde, tıpkı Bayan Freya gibi iri, kibar ve bekâr olacağından

Telegram: @cinciva

korkuyordu. Konuyu elinden geldiğince hızlı bir şekilde değiştirerek, "Kütüphaneye bir göz atabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette!" dedi Bayan Freya, Wren'in de tahmin ettiği gibi. "Sormana gerek bile yok! Aradığın özel bir kitap mı var?"

"Babamın bana bir keresinde sözünü ettiği bir şey, Teneke Kitap."

Wren bunu söylerken kızardı, zira yalan söylemeye alışkın değildi. Ne ki Bayan Freya bunu fark etmedi. "Şu eski şey mi?" dedi. "Kitap bile değil o, Wren. Biblo gibi bir şey. Rasmussen Ailesi'nden bana kalan ikinci el eşyalardan biri daha."

Kütüphaneye birlikte gittiler. Yitik Oğlanlar'ın benden yardım istemelerine şaşmamak lazım, diye düşündü Wren. Bu devasa oda, yerden tavana kadar Bayan Freya'nın özel sistemine göre düzenlenmiş kitaplarla doluydu. Chung-Mai Spofforth ve Rifka Boogie'nin pejmürde kapaklı yıllanmış kitapları, eski parşömenlerin ve karabüyü kitaplarının yer aldığı ahşap kutularla yan yana duruyordu. Kutuların arkasında, içindeki kitapların adının küçük, altın harflerle yazıldığı etiketler vardı, ancak birçoğu okunmayacak derecede yıpranmış ya da solmuştu ve Yitik Oğlanlar'ın da ihtimal okuma yazmaları pek iyi değildi. Zavallı bir hırsız işe nereden başlayacağını nasıl bilsindi?

Bayan Freya, üst raflardan birine uzanabilmek için merdivenin birkaç basamağını çıktı. Zayıf basamakların tepesine tırmanamayacak kadar tombul biriydi ve Wren kendini suçlu hissetti, kadının düşmesinden korktu, ancak Bayan Freya, aradığı şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Zaten kısa süre sonra da, uğraşlarından kıpkırmızı kesilmiş bir halde, elinde Rasmussen Ailesi'nin denizgergedanı-fildişi armasının nakşedildiği bir kutuyla aşağı indi.

"Bir bak," dedi, yakındaki duvarda duran bir kancadan aldığı anahtarla kilidi açarak.

Gargara'nın tarif ettiği şey kutuda, silikon-ipek kumaşın üstüne yatırılmış halde duruyordu. Yirmi santim yüksekliğinde, on beş santim genişliğinde, kıvrılmış paslı tellerle ciltlenmiş yirmi teneke sacdan yapılmıştı. Saclar kalın, kasvetli, pas lekeli ve okuyan kişilerin çapaklı metaller yüzünden parmakları kesilmesin diye kenarlarından katlıydı. En üst sacın üzerine, birisi, içinde yalapşap çizilmiş bir kartalın olduğu bir daire kazımıştı. Dairenin etrafı boyunca bazı harfler yazılıydı, keza altında da; ancak hepsi öyle yıpranmıştı ki, Wren bunları birleştirip kelime haline

Telegram: @cinciva

getiremedi. Diğer saclar daha iyi durumdaydı ve yüzeylere büyük bir zahmetle nakşedilmiş harflerden, rakamlardan ve sembollerden oluşan uzun satırlar belli belirsiz de olsa hâlâ okunaklıydı. Ne anlama geliyorlardı, Wren bilmiyordu. Arka kapaktaki, üzerinde Anchorage'ın armasının ve *Ex Libris Rasmussen*[2] sözcüklerinin damgalandığı soluk kâğıt etiket, bir anlam ifade eden tek şeydi.

"O kadar da etkileyici değil, değil mi?" dedi Bayan Freya. "Epey eski olması lazım. Bu kitapla ilgili, Wormwold'un *Anchrogia Tarihi* kitabında andığı bir efsane var. Altmış Dakika Savaşı'nı takip eden perişan günlerde Anchorage halkı, kentlerini yeniden inşa edebilecekleri bir ada bulmak amacıyla kuzey denizlerinde, delik deşik tekne filolarıyla yolculuk eden mültecilermiş. Yolda karşılarına harap bir denizaltı çıkmış. Veba ve radyasyon fırtınaları, denizaltı mürettebatının biri hariç tamamını öldürmüş, ancak o adam da ölmek üzereymiş. Adam Dolly Rasmussen'e bir belge vermiş ve ne pahasına olursa olsun bunu saklamasını söylemiş. O da saklamış ve kâğıt ufalanmaya başlayıncaya kadar da Rasmussen Ailesi'nin hükümranlığı boyunca anneden kıza geçmiş. Sonra bir kopyası çıkarılmış, ancak o zamanlar kâğıt çok nadir bulunduğundan, bu kopya, çekiçle düzleştirilen teneke folyoların üzerine kakılmış. Elbette bu kopyayı yapanlar, üzerinde yazan şey hakkında senin ya da benim bildiğimden fazlasını bilmiyorlarmış. Sırf savaştan önceki kayıp dünyaya ait olması bile, onun kutsal sayılmasına yetmiş."

Wren metal sayfaları çevirince, onları bir arada tutan teller gerilip gıcırdadı. Savaşın yerle bir ettiği dünyadan kalan bir şeyi kurtarmak gibi beyhude bir çaba uğruna, eskinin yüzyıllar süren kış karanlığında, fokyağı lambalarının ışığında çalışıp tüm sarsak metni tek tek kopyalayarak, bu sembolleri büyük bir titizlikle kakmış yıllar öncesinin o yazıcısını kafasında canlandırmaya çalıştı. "Neye yarıyordu?" diye sordu. "Denizaltındaki adam neden bunun bu kadar önemli olduğunu düşünüyordu?"

"Kimse bilmiyor Wren. Belki de söyleyemeden öldü, belki söyledi ama zamanla unutuldu. Teneke Kitap, Kadimler'in bize bıraktığı sürüyle gizemden yalnızca biri. Tek bildiğimiz, tüm bu rakamların arasında birçok kez tekrar eden eski bir tanrının adı: *Odin*. Belki de dini bir metindi. Kapaktaki resim de, Amerika İmparatorluğu'nun başkanlık mührü."

Telegram: @cinciva

Wren, kartala şüpheyle baktı. "Bana bir çeşit kuşmuş gibi geldi."

Bayan Freya kahkaha attı. Kütüphane pencerelerinden sızan öğle güneşi huzmesinde çok güzel görünüyordu; Toprak Tanrıçası gibi büyük ve altından. Wren onu seviyordu ve soymayı düşündüğü için de utanıyordu. Teneke Kitap'la ilgili birkaç soru daha sordu, ama yanıtlarıyla pek de ilgilenmedi. Kitabı elinden geldiğince çabuk iade etti ve tekrar gelip bu kez öğretmenlikle ilgili konuşmaya söz vererek Bayan Freya'yı bahçesiyle baş başa bıraktı.

Gün çok hızlı geçiyordu. Güneş gökyüzünde tırmandıkça, Kışlık Saray'ın gölgesi de kentin paslı güverte plakalarının üzerine yayılıyordu. Wren'in, Gargara'yla buluşma saati yaklaşıyordu ve bu düşünce onu gitgide daha da gerginleştirmeye başlamıştı. Ne kadar atılgan, cesur ve yakışıklı olursa olsun; Yitik Oğlanlar'a yardım etme fikri ne kadar hoşuna giderse gitsin, hayatı boyunca tanıdığı insanları soyamazdı. Teneke Kitap'ın kaybolduğu eninde sonunda fark edilecekti ve fark edildiğinde de, Bayan Freya, Wren'in bu kitaba gösterdiği ilgiyi hatırlayacak, olaydan kimin sorumlu olduğunu anlamış olacaktı.

Üstelik, neyin nesiydi *bu* Teneke Kitap? Gargara neden kitabı bu kadar çok istiyordu? Wren aptal değildi. Kadimler'in çağından kalan belgelerin, çok tehlikeli şeylere dair ipuçları içerebildiğini biliyordu. Babası bir keresinde, doğup büyüdüğü memleketi Londra'nın, MEDUSA adlı bir makine tarafından toz duman edildiğini anlatmıştı. Ya Teneke Kitap da böyle bir makinenin nasıl yapılacağına dair bilgiler içeriyorsa ve Gargara da bu kitabı okumanın bir yolunu bulduysa?

Anchorage'ın güney yakasında aylak aylak dolanıp, iyiden iyiye yıpranmış balıkçı merdivenlerinden inerek demirleme sahiline gitti; yıllanmış ve paslanmış eski bir iş makinesinin gölgesinde oturup ne yapması gerektiğini düşündü. İlk başta heyecan verici görünen sırrı, yavaş yavaş bir yük halini almaya başlamıştı. Bu sırrı biriyle paylaşmayı ne çok isterdi. Ama kim? Annesi, babası ya da Bayan Freya'yla paylaşamayacağı kesindi, zira Yitik Oğlanlar'ın Vineland'de olduğu düşüncesiyle bile dehşete kapılırlardı. Tildy muhtemelen panik yapardı. Bir an Nate Sastrugi'ye söylemeyi ve ondan yardım istemeyi düşündü, ama nedense, artık Gargara'yı tanıdığı için belki, Nate Sastrugi ona o kadar da yakışıklı

Telegram: @cinciva

gelmemeye başlamıştı; balık tutmak dışında pek bir şey bilmeyen, sıkıcı ve ağırkanlı bir oğlandı artık.

Annesi içinden çıkıp da ona, "Wren? Ne yapıyorsun burada? Gel de şuna yardım et," diyene kadar, sahile yaklaşan kayığı fark etmemişti.

"Şu" dediği, göğsünde bir delik, çoktan ölmüş, zavallı bir geyikti ve annesi o sırada onu kayıktan çıkarıp sırtlanmaya hazırlanıyordu. Oradan da parçalatıp etlerini kış için tuza batıracağı Akyıldız Sarayı'na götürecekti. Wren ayağa kalktı ve annesine doğru yürürken güneşin neredeyse batmak üzere olduğunu fark etti. "Yapamam!" dedi.

"Ne?"

"Biriyle buluşacağım."

Hester, geyiği yere koyup kızına dik dik baktı. "Kimle? Şu Sastrugi denen oğlanla mı yoksa?"

Wren, annesiyle yeni bir tartışmaya daha girmemek için elinden geleni yapmıştı, ama annesinin ses tonu cinlerini tepesine çıkarmaya yetmişti. "Olamaz mı yani?" diye sordu. "Niye buluşmayacak mışım? Senin gibi hep acınası biri olmam gerekmiyor. Ben artık çocuk değilim. Sırf benim yaşımdayken hiçbir çocuk senden hoşlanmadı diye-"

"Ben senin yaşındayken," dedi annesi, alçak ve tehlikeli bir sesle, "aklının alamayacağı şeyler gördüm. İnsanların neler yapabileceklerini biliyorum. Bu yüzden babanla ben, seni hep korumaya, yakınımızda ve güvende tutmaya çabaladık."

"Ben güvendeyim, aman sağ olun," dedi Wren acı acı. "Hem Vineland'de başıma ne geleceğini sanıyorsunuz ki? Burada *kimseye asla* bir şey olmaz. Hep ne kadar kötü zamanlardan geçtiğinizi ima ediyor ve benim size göre ne kadar da şanslı olduğumu söylüyorsunuz, ama eminim eski hayatınız bundan çok daha heyecanlıdır! Bahse girerim, babam da böyle düşünüyor! Eski geminizin fotoğrafına nasıl baktığını gördüm. Dünya'ya açılmaya, oraya buraya uçmaya bayılıyordu ve *senle* birlikte buraya tıkılmasaydı, eminim hâlâ bunu yapıyor olacaktı!"

Annesi ona vurdu. Açık eliyle aşkettiği ani ve sert bir tokattı. Wren'in başı tokadın etkisiyle geriye savrulurken, annesinin düğünden kalan bileziği de yanağını çizdi. Wren, küçüklüğünden bu yana hiç tokat yememişti. Yüzünün alev alev yandığını hissediyordu ve yüzüne dokunduğunda, eline bileziğin değdiği yerden ufak kan lekeleri geldi. Bir şeyler söylemeye çabaladı, ama sadece soluk alıp verebildi.

Telegram: @cinciva

“Bak, ne oldu,” dedi annesi dişlerinin arasından. O da en az Wren kadar afallamış görünüyordu. Wren’in yüzüne dokunmak için elini uzattı, tabii bu kez daha nazikçe, ama Wren aniden dönüp Anchorage’ın altındaki serin gölgeye doğru sahil boyunca koştu; arkasında bir yerden annesinin, “Wren! Gel buraya! Hemen buraya gel!” diye bağıran öfkeli sesi gelirken, eski kentin altından geçip kentin arkasında kalan çayırlıklara doğru seğirtti. Elma bahçelerinde elma toplayanların onu görmediğinden emin olacak şekilde orman-kıyıdan açılmadan, nereye gittiğini hiç düşünmeden koştu da koştu; ta ki Gargara’nın onu beklediği, adanın tepesindeki sarp kayalıklara iki gözü iki çeşme ve nefes nefese bir halde varana dek.

Telegram: @cinciva

5
DENİZDEN GELEN HABERLER

Onu yosun tutmuş bir kayaya oturturken, mendilini çıkarıp yüzünü temizlerken, konuşacak kadar sakinleşinceye değin onun elini tutarken, hep kibar ve ilgili davrandı Gargara.

"Ne oldu Wren? Sorun ne?"

"Bir şey yok. Cidden bir şey yok. Annem işte. Nefret ediyorum ondan."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum." Gargara, kızın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Onu bulduğundan beri, Gargara'nın yüzünden başka yere baktığını sanmıyordu; taktığı mavi füme gözlüğün ardındaki gözleri, bir dostun gözleri gibi kibar ve endişeliydi. "Bir annen olduğu için şanslısın," dedi. "Biz Yitik Oğlanlar, hepimiz küçükken kaçırıldık. Hiçbirimiz annemizin ya da babamızın kim olduğunu bilmiyoruz, yine de ara sıra onları rüyalarımızda görüyor ve onlarla tanışabilsek kim bilir ne kadar güzel olurdu diye hayal ediyoruz. Annen sana yükleniyorsa, bu bence sadece senin için endişelendiği anlamına gelir."

"Onu tanımıyorsun," dedi Wren, hıçkırmamak için nefesini tutarak. Hıçkırması dindiğinde yeniden konuştu: "Kitabı gördüm."

"Teneke Kitabı mı?" Gargara'nın ses tonunda, sanki Wren için o kadar çok endişelenmiş ki, onu Vineland'e getiren asıl meseleyi bir an unutmuş gibi bir şaşkınlık vardı. "Teşekkür ederim!" dedi. "Bir salyangoz mürettebatının üstesinden gelmesi belki haftalar alacak bir şeyi, sen bir sabahta hallediverdin. Peki, nerede kitap?"

"Bilmiyorum," dedi Wren. "Yani, sana söylesem mi söylemesem mi bilmiyorum. Tabii bu kitabın niye önemli olduğunu bana anlatmazsan... Bayan Freya, bana kitabın tarihçesini anlattı ama... Niye böyle bir kitabı ister ki bir insan? Neye yarıyor?"

Telegram: @cinciva

Gargara ayağa kalktı ve çam ağaçlarının arasına uzun uzun bakarak Wren'den uzaklaştı. Wren onun öfkelendiğini düşündü ve onu gücendirmiş olmaktan korktu, ancak yüzünü tekrar Wren'e döndüğünde Gargara üzgün görünüyordu.

"Başımız dertte Wren," dedi. "Profesör Pennyroyal ismini duydun mu hiç?"

"Elbette," dedi Wren. "Babamı vurdu o adam. Anchorage'ın neredeyse mahvolmasına sebep oldu. Annemle babamın havagemisini çalıp kaçtı..."

"Eh, bir de bunlarla ilgili bir kitap yazdı," dedi Gargara. "Adı *İhanet Altını* ve bu kitapta, buzun altından çıkıp kentleri soyan, onun tabiriyle 'parazit-korsanlar'dan bahsediyor. Çoğunluğu saçmalık, ama bir zamanlar üzerinden geçindiğimiz Kuzey Atlantik sal-kasabaları ve buz-kızakları gibi yerlerde kitap, peynir ekmek gibi satıyor. Hepsi Eski-Tekno hırsız alarmları kurmaya ve kentlerin alt yüzeylerini parazit var mı diye her gün kontrol etmeye başladı. Bu da bir salyangozun bu kentlere tutunmasını zorlaştırıyor."

Wren, Profesör Pennyroyal'ı düşündü. Hayatı boyunca bu aşağılık adamla ilgili öyküler dinlemişti. Babasının göğsündeki, Bayan Scabious'ın, içindeki kurşunu çıkarmak için açtığı L şeklindeki uzun yarayı görmüştü. Anlaşılan Yitik Oğlanlar da Profesör Pennyroyal'ın kurbanı olmuşlardı!

"Yine de Teneke Kitap'ı neden istediğini anlayamıyorum," dedi Wren.

"Salyangozlarımızı iyice, iyice güneye göndermemiz gerekti," diye açıkladı Gargara. "Sal-kentlerin bizi gözetlemekle vakit harcamadıkları Orta Deniz ve Güney Okyanus'a. En azından eskiden hiç gözetlemiyorlardı. Geçen yaz salyangozlarımızı kaybetmeye başladık. Üç salyangoz güneye gitti, ancak dönen olmadı. Ne bir ses, ne bir yardım sinyali, hiçbir şey. Bana kalırsa bu kentlerden biri, gelişimizi onlara bildiren bir çeşit aygıta sahip ve bu sayede salyangozlarımızı ya batırıyor ya da esir alıyor. Ve eğer adamlarımızdan bazıları esir alınır da işkence edilerek konuşturulursa..."

"O zaman Grimsby'yi aramaya başlarlar?"

"Aynen." Gargara, bütün bunları böylesine akıllı ve algısı açık bir kıza anlatmayı seçtiği için memnun olmuşçasına, dalgın dalgın Wren'e baktı. Tekrar kızın ellerini tuttu. "Bizi, yeniden Vasatlar'ın bir adım önüne geçirecek bir şeye ihtiyacımız var. Teneke Kitap'ı bu yüzden istiyorum."

Telegram: @cinciva

“Ama içinde eski rakamlardan başka bir şey yok,” dedi Wren. “Eski bir Amerikan denizaltısından alınmış.”

“Aynen,” dedi Gargara. “Kadimler, bizim şu anda daldığımızdan çok çok daha derine dalan gemiler yapmışlardı. Bir kere bile su yüzüne çıkma zorunluluğu duymadan, denizin altında tüm dünyayı dolaşabilecek, bir kent büyüklüğünde gemiler düşün. Böyle bir teknolojimiz olursa, bir daha Vasatlar’dan çekinmemize gerek kalmaz. Grimsby’yi tümden hareketli hale getirebiliriz ve bir daha bizi asla bulamazlar.”

“Yani Teneke Kitap’ın denizaltılar için bir plan olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tam olarak öyle değil belki. Ama içinde, bu aletlerin nasıl çalıştığını anlamamıza yetecek kadar ipucu olabilir. Wren lütfen. Nerede olduğunu söyle bize.”

Wren başını hayır anlamında sağa sola salladı. “Bayan Freya ve diğerleri, senin sandığın kadar ödlek değiller,” diye rahatlattı Gargara’yı. “Benimle birlikte kente gel. Kendini tanıt. Babama seni sordum. Bana Vineland’i kurtarmaya yardım ettiğini söyledi. Ayrıca, Pennyroyal tıpkı bizim gibi senin de canını yakmış. Bayan Freya’nın, Teneke Kitap’ı sana hediye etmekten mutluluk duyacağına eminim.”

Gargara iç geçirdi. “Çok iyi olurdu, Wren. Çok güzel olurdu. Ama hepsi çok zaman alır. Açıklanması gereken çok şey, üzerimizden atılması gereken çok büyük güvensizlikler var. Burada fazladan kaldığımız tüm bu süre boyunca, daha fazla salyangoz kaybolabilir ve onları esir alan her kimse, Grimsby’ye gitgide daha da yaklaşıyor olabilir. Üzgünüm, Wren. Bunu Yitik Oğlan tarzında yapmamız gerek. Bana kitabın nerede olduğunu söyle, biz de bu akşam onu alıp gidelim. Hem belki, kitap bize geçtiğinde ve Grimsby yeniden güvende olduğunda, ben de geri dönüp kendimi gösteririm, böylece kentlerimiz arasında barış ve dostluk kurmuş oluruz.”

Wren ondan kurtulup, Anchorage’ın çatılarını görebileceği bir yere doğru neredeyse koşarcasına ilerledi. Gargara’nın geri dönmekle ilgili sözlerinde samimi olmadığından emindi. Bunu, sırf Wren’i rahatlamak için söylemişti. Buradan ayrıldığında, bir daha asla geri dönmeyecekti. Boydan boya dolaşılacak bir dünya varken, zaten neden dönsündü ki? Havagemileriyle dolu gökyüzünün altında yüzen, uçan ve yuvarlanan kentlerin dünyası. Gargara’nın döneceği yer orasıydı, oysa Wren’in dört gözle beklediği tek gelecek, Bayan Freya’nın yardımcısı olmak, yaşlanmak,

Telegram: @cinciva

Anchorage'da sıkılmak ve gün gelip -annesi de izin verirse- Bayan Nate Sastrugi olarak kendine ait sıkkın çocuklar yapmaktı.

"Wren," dedi Gargara arkasından.

"Hayır," dedi Wren. Sesinin titrememesine çabalayarak, Gargara'ya döndü. "Kitabı nerede bulacağını sana söylemeyeceğim. Kitabı ben kendim alıp, bu akşam sana getireceğim. Sonra da seninle birlikte geleceğim." Bir kahkaha attı ve tüm Anchorage'ı, gölü, ardındaki tepeleri ve tekmil Ölü Kıta'yı içine alacak şekilde kollarını iki yana açtı. "Buradan nefret ediyorum. Benim için çok küçük. Buradan seninle birlikte gitmek istiyorum. Grimsby'yi, Av Alanı'nı, Yürüyen Kentler'i ve Kuş Yolları'nı görmek istiyorum. Benim bedelim de bu. Buradan ayrılırken beni de yanında götüreceksen, Teneke Kitap'ı sana getireceğim."

Telegram: @cinciva

6
YENİ BİR DÜNYA YARATIYORUZ

Dr. Zero işini ciddiye alıyordu. Geceleri, İz Sürücü Atölyesi'nin sessiz ve boş olduğu vakitlerden bile çok sonra, çalışmasına devam ediyor ve işlek parmakları Shrike'ın ya göğüs boşluğunda ya da açıkta duran beyninde çalışmayı sürdürüyordu. Bir yandan çalışırken, bir yandan da Shrike'ı, mezarında geçirdiği yıllar boyunca özlediği şeylerle beslemek için onunla konuşuyordu. Yeşil Fırtına olarak adlandırılan şiddet yanlısı fraksiyonun, Eski Asya ve Kuzey Mobillik Karşıtları uluslarına karşı nasıl üstünlük kurduğunu ve Yürüyen Kentler'e karşı verdikleri uzun savaşı anlattı. Ona, ölümsüz liderlerinden bahsetti: İz Sürücü Fang.

"İZ SÜRÜCÜ MÜ?" diye sordu Shrike, afallamıştı. Yeşil Fırtına'nın İz Sürücülerini artık tanıyordu: Kendi kendilerini şarj bile edemeyen, birkaç gün çalıştıktan sonra birilerine, pillerini özenle çıkarttırıp değiştirtmeleri gereken akılsız, meçhul şeylerdi. Onlar, yaşayan ölülerin adını kötüye çıkaran türden yaratıklardı ve içlerinden birinin, bir orduya liderlik edebileceğine inanamadı.

"Yo yo, İz Sürücü Fang diğerlerine benzemez," diye içini rahatlattı onun Dr. Zero. "Güzel ve akıllıdır. Sizin gibi Eski-Tekno bir beyne ve birçok özel uyum aygıtına sahip. Birlik'in ünlü ajanı Anna Fang'in bedeni kullanılarak yapıldı. Fırtına, insanların, Anna Fang'in dirilerek barbarlara karşı verdiğimiz gururlu savaşta orduları komuta ettiğini düşünmesini istedi."

Savaş düşüncesi, Shrike'ın İz Sürücü beyninin derinlerindeki içgüdüleri harekete geçirdi. Elini esnetti; içinde olması gerektiğini bildiği bıçaklar dışarı çıkmadı.

"Bıçak-parmaklarınızı söktüm," dedi Dr. Zero.

"SİLAHSIZ NASIL SAVAŞABİLİRİM Kİ?" diye sordu.

Telegram: @cinciva

“Bay Shrike,” dedi Dr. Zero, “hantal bir asker İz Sürücü daha isteseydik, kendim çoktan bir tane yapardım. Diriltilen kadrosu konusunda ceset sıkıntımız yok neyse ki. Ancak siz bir antikasınız, yapabileceğimizden çok daha karmaşık bir yapınız var. Siz sadece bir şey değilsiniz, bir kişisiniz.” Shrike’ın zararsız ellerine dokundu. “Asker olmayan bir İz Sürücü’yle çalışmak benim için güzel bir değişiklik oldu.”

Shrike’ı Heri Komuta dedikleri yere götürmek için *Şeylerin Hüznü* isimli bir havagemisi geldi. Karla kaplı yüksek dağların ve çimlerinde paslanmaya yüz tutmuş yenik Yürüyen Kentler’in harabelerinin olduğu -şimdilerde Yeşil Fırtına’nın kontrolündeki- doğu Av Alanı düzlüklerinin üzerinden batıya doğru uçarlarken, gözetleme havakabininde Dr. Zero’nun yanında ayakta duruyordu Shrike.

“Bu bölgenin tamamı savaşın ilk haftalarında ele geçirildi, bundan neredeyse on dört yıl önce,” dedi Dr. Zero, hâlâ hastasını eğitmeye meraklı. “Hava filomuz dağlardan çıkıp üzerlerine çullandığında ilkin hazırlıksız yakalandı barbarlar. Dönüp karşı atağa geçmeye cüret edenleri parçalayarak, bu korkmuş kentleri önümüz sıra sürüye sürüye batıya ilerledik. Ancak kentler yavaş yavaş toplanmaya ve direnmeye başladılar. *Traktionstadtsgesellschaft* isimli Almanca konuşan endüstriyel birlik, ileri batı grubumuzun ilerleyişini durdurarak bizi Paslısu Bataklıkları’na geri püskürttü. Slavlar’a ait düzensiz yürüyen kasaba birlikleri de, Kamçatka ve Altay Shan’daki birliklerimize saldırdı.

“O zamandan beri savaş ortada. Bazen biz batıya hücum edip birkaç kenti yok ediyoruz, bazen de onlar doğuya hücum edip birkaç istihkâmımızı harap ediyorlar.”

Aşağıda görünen arazi değişim geçiriyordu; son zamanlarda yaşanan çarpışmaların etkisiyle çukur ve yarıklarla doluydu. Bombaların açtığı muazzam kraterler, çamur battaniyesine dikilmiş birer ayna gibi parlıyordu. Düşmanın savaşan banliyölerine ait uçsuz bucaksız palet izleri ile Fırtına’nın çetrefil tahkimatları ve istihkâmları, bu yükseklikten bakıldığında neredeyse aynı görünüyordu.

“Dünyayı yeniden yeşillendirdiğimizi söylüyorlar,” dedi Dr. Zero, “ama tek yaptığımız onu çamura dönüştürmek.”

Telegram: @cinciva

İleri Komuta, esir alınan bir kentti; Paslısu Bataklıklarının kuzey ucundaki tepelerin eteğinde hareketsiz duran, dört katlı, küçük bir kent. Paletleri, çamurun içinde kıvrılmış halde duruyordu. Tekerler ve alt katlar kavrulmuş, harap edilmişti, ancak üst katlardaki ışıklar, derinleşen alacakaranlıkta ölgün ölgün yanıyordu. Derme çatma kurulmuş havalimanlarından savaş gemileri inip kalkıyordu ve yıkılmış çatıların üzerinde kuş sürüleri dönüp duruyordu. Shrike, sürülerin havagemilerine çarpmamak için yaptıkları zekice yön değiştirmelerden çok etkilenmişti, ta ki *Şeylerin Hüznü* bu sürülerden birinin yakınından geçene ve onların canlı kuşlar değil de, gözleri tıpkı onunkiler gibi tekinsiz bir yeşille parlayan, gagalarının ve pençelerinin yerinde bıçakların bulunduğu İz Sürücüler olduklarını fark edene kadar. Aşağıda, buldozerlerin çiğnediği demiryolunun üzerinden, çamurları yara yara yürüyen İz Sürücüler vardı; kimi insan şeklinde, kimi çok bacaklı, yengece benzeyen cüsseli kütleler.

"YEŞİL FIRTINA'NIN ELİNDE ÇOK İZ SÜRÜCÜ VAR," dedi Shrike.

"Bu kadar çarpışma varken, Yeşil Fırtına'nın da çok sayıda İz Sürücü'ye ihtiyacı var," diye karşılık verdi Dr. Zero.

Şeylerin Hüznü, kentin Belediye Binası'nın duvarlarının altındaki iniş sahasına kondu. İndikleri yerde kürklü cüppe giymiş, kısa boylu, kel, yaşlı bir adam, bataklıklardan batıya doğru açılan ateşin aralıklı gurultusundan kaçınarak onları bekliyordu. Shrike'ı, *Hüznü*'n borda iskelesinden inerken görünce gülümsedi. "Shrike'çık! Seni yine ayaklanmış, iz sürerken görmek ne güzel! Beni hatırladın mı? İhtiyar Twixie'nin yardımcılarından biriydim. Eski cânım Londra'da, seni muayene etmesine yardımcı olmuştum."

Shrike'ın, bir zamanlar on bin Tek-Yaşamlı yüzü hatırlama kapasitesine sahip olan beyni, şimdi yalnızca Dr. Zero'yu ve İz Sürücü Atölyesi'nden birkaç teknisyeni hatırlayabiliyordu. Yaşlı adamın sararan dişlerine, çalı gibi kaşlarının arasındaki kırışıklığa yapılmış kızıl çark dövmesine dikkatle bakıp, sonra da tıpkı annesine dönen bir çocuk gibi, içini rahatlatması için Dr. Zero'ya baktı.

"Bu Dr. Popjoy," dedi Dr. Zero ona sakince. "Diriltilenler Kolordusu'nun kurucusu ve liderimizin kişisel cerrah-teknisyeni." Sonra yaşlı adama dönüp, "Ne yazık ki Bay Shrike, bundan önceki kariyerine ait çok az şeyi hatırlıyor, Dr. Popjoy. Beyninin o kısmı çok ciddi hasar aldı. İçindekileri kurtarmam mümkün olmadı."

Telegram: @cinciva

“Ne kötü,” dedi Popjoy dalgınlıkla. “Eski günlere dair biraz çene çalmak fena olmazdı. Neyse, belki de en iyisi budur.” Shrike’ın parlak yeni gövdesine hafifçe vurmak ve çelik kafatasından sarkan kabloları bükmek için üzerine abana abana, İz Sürücü’nün çevresinde iki kez dolandı. “Mükemmel!” dedi kıkırdayarak. “Çok temiz bir iş, şekerim! Daha iyisini ben yapamazdım!”

“Tek amacım İz Sürücü Fang’i memnun edebilmek,” dedi Dr. Zero uysalca.

“Hepimizin öyle, şekerim. Hadi artık, gitsek iyi olacak. Bizi bekliyor.”

Binanın uzun koridorlarında gemici fenerleri yanıyordu. Üniformalı Tek-Yaşamlılar emirler yağdırarak, kağıt destelerini havada sallayarak ve yüksek sesle sahra telefonunda konuşarak telaşlı telaşlı etrafta koşturuyorlardı. Birçoğu, Fırtına’ya duydukları sadakati göstermek için saçlarını yeşile boyamıştı. Shrike’ın, mükemmel bir şekilde anladığını fark ettiği şifreli, kırık bir savaş dilinde konuşuyorlardı; Dr. Zero’nun marifetiydi bu, hiç kuşkusuz. Dr. Zero’yla Popjoy’u geniş merdivene doğru takip ederken, kadının onun üzerinde başka hangi uyum ayarları yaptığını merak etti.

Merdivenin başında, üzerinde kurşun delikleri olan bir çift tunç kapı vardı. “Diriltilenler Kolordusu,” dedi Popjoy, nöbetçiler esas duruşa geçerken. “Majesteleri için bir teslimat.”

Kapı kanatları iki yana açıldı. Kapının arkasındaki oda, büyük ve karanlıktı. Shrike’ın gözleri, otomatik olarak gece görüşüne geçiş yaptı; uzaktaki duvarın, zırhlı levhayla güçlendirilmiş olduğunu fark etti. Tıpkı siperliklerdeki yarıklara benzeyen, geniş aralıklı, camsız bir pencere, batıya doğru bakar halde açık duruyordu. Önünde ayakta dikilen kişi, tam olarak bir insan değildi.

“Majesteleri,” dedi Popjoy.

“Bekle.” Karanlıktan gelen bir ses, buyurgan bir fısıltı.

Popjoy bekledi. Sessizlikte Shrike, Dr. Zero’nun birbirine vuran dişlerinin belli belirsiz sesini ve kalbinin gerginlikle attığını tespit etti.

Birden, açılan ilk yoğun ateş bombardımanının, yanıp sönen sayısız namlu ağzına ve fosfor yalımlarının süzülen beyaz izlerine dönüştüğü sırada, batıdaki bataklıklardan, içeri yararcasına girip odayı titrek, turuncu

Telegram: @cinciva

bir akkorla dolduran parlak bir ışık yükseldi. Heri Komuta, Shrike'ın ayaklarının altındaki ölü metali çatırdatarak hafifçe yerinden oynadı. Birkaç saniye sonra kulaklarına, sanki uzaktaki bir odada birileri eşya taşıyormuş gibi, çok derinden gelen gümbürdeme ve bomba sesleri ulaştı.

Kendi savaşının ışığıyla yıkanan İz Sürücü Fang, başını izleme oyuğundan çevirip, ziyaretçilerini karşılamak üzere yüzünü döndü. Uzun, gri bir pelerin giyiyordu; yüzü, tunç döküm, ölü bir kadın maskesiydi. "Topçularımız, an itibariyle *Tmktionstadtsgesellschaft*'ın ileri hattaki kentlerine bombardıman saldırısı başlattı. Kara saldırısını komuta etmek için ben de birazdan gideceğim."

"Görkemli bir zafer daha olacağından eminim, Fang," dedi Popjoy; sesi, Shrike'ın ayak bileklerine yakın bir yerlerden geliyordu. Shrike, hem Popjoy'un hem de Dr. Zero'nun, yüzlerini zemindeki yumuşak ahşaba bastırarak, dizlerinin üzerinde eğildiklerini fark etti.

"Ama nihai zafer değil." İz Sürücü'nün sesi, donmuş kamışların arasında hışırdayan bir kış rüzgârıydı. "Çok daha güçlü silahlara ihtiyacımız var, Popjoy."

"Onlara sahip olacaksınız, Majesteleri," diye söz verdi Popjoy. "İşe yarayabilecek Eski-Tekno parçaları var mı diye sürekli araştırıyorum. Bu esnada biz de size, İz Sürücü Kolordusu'nun itibarının göstergesi olan bir şey getirdik."

İz Sürücü Fang'in badem şekilli gözleri, Shrike'ın üzerine yoğunlaşırken yeşil yeşil parladı. "Sen İz Sürücü Shrike'sın," dedi, ona doğru süzülerek. "Senin fotoğraflarını görmüştüm. Bana işlevsizleştirildiğin söylenmişti."

"Tamamen onarıldı, Majesteleri," dedi Popjoy.

İz Sürücü, Shrike'ın birkaç adım önünde durup onu inceledi. "Bunun anlamı nedir Popjoy?" diye sordu.

"Bir doğum günü hediyesi, Majesteleri!" Popjoy, harcadığı güçten homurdanarak doğruldu. "Dr. Zero'nun icat ettiği küçük bir hediye. Oenone Zero'yu hatırladığınıza eminim, havagemisi pirlerinden ihtiyar Hiraku Zero'nun kızı. Kendisi tam bir deha; şimdiden Kolordu'nun en iyi cerrah-teknisyeni. (Sizinki hariç elbette.) Oenone, sizin görkemli Diriltiliş yıldönümünüzü kutlamak amacıyla, ihtiyar Shrike'çığı tekrar ayağa kaldırıp onu onarma fikrini ortaya atmıştı."

Telegram: @cinciva

İz Sürücü Fang, hiçbir şey söylemeden Shrike'a uzun uzun baktı. Dr. Zero öyle fena titriyordu ki, Shrike, yerden bu titreşimleri hissedebiliyordu.

"Aman, unuttunuz mu yoksa?" diye şakıdı Popjoy, "Sizi Çakal Tüneği'ndeki tesiste hayata döndürdüğüm günden bu yana tam on yedi yıl geçti! Siz artık on yedi yaşındasınız, Fang. İyi ki diriltildiniz! "

İz Sürücü, adamsendeci yeşil gözleriyle Shrike'ı süzdü. "Ne işime yarar ki?"

Dr. Zero ilk kez başını kaldırıp baktı. "Düşündüm- düşündüm ki- onu yanınızda tu-tutabilirsiniz, Majesteleri," dedi. "Size çok iyi hizmet edecektir. Siz dünyayı hareketli kent kanserinden temizlerken, Bay Shrike da size göz kulak olur. "

"İş-te-te bu," dedi Popjoy, kızın korkudan kekelemesiyle alay ederek. "Size gö-gö-göz kulak olacak. Sizin kadar güçlü ve duyuları sizin kadar hassas bir muhaf-"

"Benden güçlü olduğuna emin değilim," dedi İz Sürücü Fang.

"Elbette değil!" dedi Popjoy apar topar. "Majesteleri'nin bir muhafıza ihtiyacı mı var şekerim! Ne zırvalıyorsun öyle?" Bekleyen İz Sürücü'ye doğru aptal aptal sırıtarak, "Sizi eğlendirebileceğini düşünmüştüm, Fang," dedi.

İz Sürücü Fang, aklı hâlâ Shrike'ta, başını yana yatırdı. "Pekâlâ. Bu birim çok etkileyici. Benim personelimin arasına katın."

Koridorun ucunda duran uzun bir kapı açıldı. Üniformalı bir emir eri eğilerek selam verdi ve, "Majesteleri, geminiz ön tarafta havalanmaya hazır," dedi.

İz Sürücü, Popjoy'a başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıktı.

"Mükemmel!" dedi Popjoy, o çıktıktan sonra. Uzanıp argon lambayı yaktı, sonra da doğrulmakta olan Dr. Zero'nun sırtını sıvazladı; kadının yüzü kızardı. "İyi işti, şekerim. Ateş Çiçeği memnun oldu. İnsanlar, onun ne düşündüğünü bilemeyeceğimizi söylüyor, ama onu benim yaptığımı unutma. O maskenin ardında neler olup bittiğine dair gayet iyi bir fikrim var." Kel kafasındaki terleri mendille silerken Shrike'a bir bakış fırlattı. "Peki, Shrikoli ne düşünüyor görkemli liderimiz hakkında?"

"ÇOK GÜÇLÜ BİR KADIN," dedi Shrike.

Popjoy evet dercesine salladı başını. "Öyle, değil mi? Benim en iyi işim. İçinde inanılmaz mekanizmalar var: Seninkinden bile eski bir İz

Telegram: @cinciva

Sürücü'nün beyninin parçaları, benim bile nasıl çalıştığını tam olarak anlayamadığım Eski-Tekno cihazlar. Onun gibi bir tanesini daha yapmayı bir daha hiç beceremedim. Belki de bir tanesi yeterlidir, ne dersin Shrike'çık?"

Shrike yüzünü yeniden pencereye ve uzaktaki çarpışmaya çevirdi. Işık katmanları, gökyüzüne, sanki toprağın derinlerindeki bir yarıktan çıkıyormuş gibi dağılıyordu. Gece, havagemileriyle doluydu. İz Sürücü Fang'e hizmet etmenin; yumuşak, ezilebilir bir Tek-Yaşamlı'dansa, en az onun kadar güçlü birinin emirlerine itaat etmenin iyi olacağını düşündü. Ona sadık olacaktı, böylece belki zamanla, bu sadakat, beynindeki boşlukları doldurabilir ve çok değerli bir şeyi kaybettiğine dair başının etini yiyen o histen de kurtulabilirdi.

O yüz, o yaralı yüz.

Beyninde tıpkı bir güve gibi pırpır edip gitti.

Telegram: @cinciva

7
KIZ EVDEN AYRILIYOR

Gece. Ölü Tepeler'i örten sisin üzerinde yükselen, uzamış bir tırnak gibi bir Ay. Wren, Akyıldız Sarayı Caddesi'ndeki evinde, ana babasının yatak odasının duvarlarından süzülen boğuk seslerini dinlerken yatağında giyinik halde uzanıyordu. Anne babasının sessizliğe kavuşması çok da uzun sürmedi. *Uyku*. Emin olmak için bekledi. Hayatlarının sıkıcılığı, onu arada bir feryat figan bağırmaya itiyordu. Bu güzel, Ay'lı gecede, bu saatte uyumak! Ama işine geliyordu. Çizmelerini giydi ve omuzundaki çantada Anchorage'ın Teneke Kitabı'nın ağırlığıyla, yavaşça odasından çıkıp merdivene ilerledi.

Kitabı çalmak o kadar kolay olmuştu ki, kendini çalıyormuş gibi hissetmemişti. Hırsızlık değildi ki bu, diye sürekli içini rahatlatıyordu Wren. Bayan Freya'nın, Teneke Kitap'a ihtiyacı yoktu ve Anchorage'da kimse, kitabın kaybolduğunu umursamazdı. Bu yüzden kesinlikle hırsızlık değildi.

Yine de, tüm akşam yazmakla uğraştığı notu ekmek kutusunun yanına koyup yıldızla yıkanmış caddeye çıktığında, Vineland'deki hayatının bu şekilde sona ermesi yüzünden kendini üzgün hissetmesine engel olamadı.

Gargara'nın yanından ayrıldıktan sonra, tepeden inip doğruca Kışlık Saray'a koşmuştu. Bayan Freya hâlâ bahçede, Ay Festivali'nde küçüklerin sahneleyeceği oyun hakkında Bayan Scabious'la sohbet ediyordu. Wren kütüphaneye gitti ve Bayan Freya'nın ona göstermiş olduğu eski, ahşap kutuyu raftan indirdi. Teneke Kitap'ı içinden çıkardı, kutuyu tekrar kilitledi ve tekrar raftaki yerine güvenli bir şekilde yerleştirdi. Açık pencereden Bayan Freya'nın, "Aman Windolene, bana Freya demen yeterli. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki..." dediğini duyuyordu.

Telegram: @cinciva

Kütüphaneden ve Saray'dan sıvıştı. Teneke Kitap'ı montunun içine güvenli bir şekilde yerleştirip, kendini de bir hırsızmış gibi düşünmemeye çalışarak, eve yollandı.

Ay, rüzgârda savrulup Kışlık Saray'ın kulelerine takılmış bir tüydü. Freya Rasmussen'in penceresinde bir ışık belirdi ve Wren pencerenin önünden aceleyle geçerken içinden, *Hoşça kalın Bayan Freya,* dedi ve ağlayacakmış gibi oldu.

Evde çok daha kötüledi. Bütün akşam, babasından ayrılacağı düşüncesiyle dokunsalar ağlayacak bir haldeydi. Öyle ki, annesini bile özleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Ama sadece kısa bir süreliğineydi. Günün birinde, Yitik Oğlanlar'ın prensesi olarak geri dönecek ve her şey yoluna girecekti. Yatmadan önce babasına, onu da afallatan bambaşka bir şekilde sarıldı. Babası muhtemelen, annesiyle aralarındaki son kavga yüzünden canının sıkkın olduğunu sandı.

Makine bölümüne inip çabucak kent sınırına doğru yürüdü. Tam üst katın gölgesini terk edip iki metruk deponun arasındaki geniş cadde boyunca yürüyordu ki, Mukoza yolunu kesti.

Wren çantasını kendine doğru çekip ona sıkıca sarıldı ve Mukoza'yı atlatıp geçmek istedi, ama Mukoza önüne geçip Wren'in yolunu bir kez daha kesti. Gözleri, saçlarından oluşan kafesin içinde belli belirsiz parlıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Wren, sesinin tonunu korkmuştan ziyade kızgınmış gibi ayarlamaya çalışarak.

"Gitmemelisin," dedi Mukoza.

"Nedenmiş? İstersem giderim. Hem neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Gargara'dan. Dün gece sizi izledim. Tepeye vardığımda geriye dönüp baktım ve seni salyangozun içinden çıkarken gördüm. Senden ona yardım etmeni mi istedi? Kabul mü ettin?"

Wren yanıtlamadı.

"Wren, Gargara'ya güvenemezsin," dedi Mukoza. "Ben onunla birlikte çalıştığım sırada o daha bir çocuktu, ama o zaman bile kurnazdı. İnsanları nasıl kullanacağını, gerçekte istediği şeyin ne olduğunu gizlemeyi çok iyi bilir. Senden her ne yapmanı istediyse, sakın yapma."

"Peki beni nasıl durduracaksın?" diye sordu Wren.

Telegram: @cinciva

“Olanları Tom’a ve Hester’a anlatırım.”

“Bir kere başlamışken, Bayan Freya’ya da anlat istersen,” diye kışkırttı onu Wren. “Eminim o da bunları bilmek ister, ama yapamazsın, değil mi? Annemle babama söyleyecek olsaydın, bunu benim *Autolycus*’tan indiğimi görür görmez yapardın. Yoldaşlarına ihanet edemezsin.”

“Ne olduğunu *asla* bilem-” diye başladı konuşmaya Mukoza, ancak doğru sözcükleri aramakla öyle meşguldü ki Wren fırlayıp yanından geçerek uzaklaştı. Koşar adımları, caddenin sonundaki metal basamaklarda yankılandıktan sonra, son basamaktan toprak zemine atladığı anda sessizliğe gömüldü. Çantası sırtında zıplıyor, kalbi küt küt atıyordu. Mukoza’nın kendisini takip edip etmediğini kontrol etmek için arkasına baktı, ama Mukoza, Wren’in onu bıraktığı yerde öylece ayakta duruyordu. Hareketsiz. Wren ona el salladı, sonra da dönüp tepeyi tırmanmaya başladı.

Hester o gece uykuya çok çabuk daldı, ama Tom tam uykuya dalacakken bir şey dikkatini dağıttı. Dikkatini dağıtan şeyin, kapanan sokak kapısının sesi olduğunu daha sonra anlayacaktı.

Karanlıkta öylece uzanıp kalp atışlarını dinledi. Arada bir kalp atışları tekliyormuş gibi geliyordu, bazen de acı duyuyordu ya da acı değil de, içinde, Pennyroyal’ın kurşununun yıllar önce bedenine girdiği yerde bir şeylerin yolunda gitmediği hissiydi bu. Hareket etmek, durumunu hep daha da kötüleştiriyordu. O sabah tomrukları kesmemeliydi. Ama tomrukların da kesilmesi gerekiyordu ve kesmezse, Hester’a kalbinin etrafında duyduğu acıyı açıklamak zorunda kalacak, o da endişe edecek ve gidip Anchorage’ın doktoru Windolene Scabious’a görünmesini isteyecek, Windolene de onu muayene etmek isteyecekti. Tom da işte bu muayenenin olası sonuçlarından korkuyordu. En iyisi hiç düşünmemekti. En iyisi, Hester ve Wren’le geçirdiği bu güzel yıllar için tanrılara şükretmek ve gelecekle ilgili kafa yormayı, geleceğe bırakmaktı.

Ancak geleceği çoktan ona doğru koşuyordu bile; Rasmussen Sokağı’ndan saptıktan sonra Kuzey Hanı boyunca ilerleyip Akyıldız Sarayı Caddesi’ne girmiş, bahçe kapısını açarak merdivenleri tırmanmış ve işte ön kapıyı yumrukluyordu.

Telegram: @cinciva

“Ulu Quirke!” dedi Tom, ürkmüş bir halde doğrularak. Yanında yatan Hester inleyip, yüzü görünecek şekilde yavaşça yana döndü. Tom yorganı fırlatıp attı ve pijamasıyla aşağı kata indi. Ön kapının cam panellerinden görünen bulanık siluet bir hayaleti andırıyor, yumruklarıyla ahşabı dövüyordu. Bir ses, Tom’un adını söyledi.

“Mukoza?” dedi Tom. “Kapı açık.”

Bu Mukoza’nın Tom’u kötü haber vermek için ilk uyandırışı değildi. Bir defasında, Anchorage’ın henüz buzda hareket ettiği ve Hester Jenny’yi alıp tek başına havalandığı zaman, Tom’u uyarmak için gecenin köründe belirivermişti. Mukoza o zamanlar daha bir çocuktu. Şimdiyse uzun saçları, sakalları ve vahşi, iri gözleriyle manyak bir peygamberi andırıyordu. Mukoza, askılığı devirerek ve Tom’un antika cep telefonu muhafazasını yere düşürerek antreye daldı.

“Mukoza, sakin ol!” dedi Tom. “Ne oldu?”

“Wren,” dedi eski Yitik Oğlan. “Sorun Wren.”

“Wren odasında,” dedi Tom, ancak der demez, Wren’in iyi geceler derken ona garip şekilde sarılışını ve dikenlerin arasında yürürken sıyrıldığını söylediği, yanağındaki o izi anımsayınca bir anda huzuru kaçtı. Bir şeylerin ters gittiğini sezdi. Merdivenlere doğru, “Wren?” diye bağırdı.

“Gitti!” diye bağırdı Mukoza.

“Gitti mi? Nereye gitti?”

Hester merdiveni yarılamış, gömleğini giyiyordu. Koşarak tekrar yukarı çıktı ve Tom, Hester’ın, Wren’in yatak odasının kapısına tekme attığını duydu. “Tanrılar, tanrıçalar!” diye bağırıp merdivenin tepesinde belirdi Hester. “Tom, Mukoza haklı. Çantasını da montunu da almış.”

“Tildy Smew’la gece gezmesine çıkmıştır. Burası Vineland. Başına kötü ne gelebilir ki?” dedi Tom.

“Yitik Oğlanlar,” dedi Mukoza. Elleri, eski püskü pardösüsünün ceplerinde, bir ileri bir geri volta atıyordu. Vahşi bir hayvanı andıran kokusu odayı doldurmuştu. “Gargara’yı hatırlıyor musun? Bana bir not bıraktı. Ona yardım etmemi istedi. Bir şeyi çalmak için. Ne olduğunu bilmiyorum. Wren o gün beni takip etmiş ve yakalanmış olmalı. Gargara kızı kullanıyor. Ona gitti.”

Hester mutfağa gitti ve elinde bir parça kâğıtla geri döndü.

“Tom bak.”

Telegram: @cinciva

Kağıt, kızlarının bıraktığı bir nottu.

> *"Canım babacığım ve anneciğim,"* diye başlıyordu.
>
> *"Vineland'i terk etmeye karar verdim. Bir grup Yitik Oğlan buraya geldi. Meraklanmayın, amaçları zarar vermek değil. Beni de yanlarına alacaklar. Sal-kentler'i ve Av Alanı'nı, tüm dünyayı göreceğim ve tıpkı sizler gibi maceralara atılacağım. Size veda edemediğim için özür dilerim, ama söyleseydim beni engellemeye çalışırdınız. Kendime iyi bakacağım ve maceralarımı size anlatmak için en kısa zamanda döneceğim.*
>
> *Sevgiler Wren Xxxxx"*

Hester dizlerinin üzerine çöküp salondaki kilimi savurdu. Altında, bir zamanlar bu evin sahibi olan tüccarın değerli eşyalarını sakladığı, zemine gömülü bir kasa vardı. Şimdiyse içinde birkaç kutu kurşun ve bir de tabanca duruyordu. Hester, sarılı olduğu muşamba kabı açarak tabancayı çıkardı.

"Neredeler Mukoza?" diye sordu.

"Het-" dedi Tom.

"Size daha önce söylemeliydim," diye geveledi Mukoza, "ama Gargara'ydı o. *Gargara.* Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı..."

"Neredeler?"

"Kuzey kıyısındaki bir körfezde. Ağaçların eğilip neredeyse suya değdiği yerde. Ama lütfen, kimseye bir şey olmasını istemiyorum."

Hester, tabancanın mekanizmasını kontrol ederken, "Bunu daha önce düşünecektin," dedi. Arkangel Avcıları'ndan aldığı tabancaların çoğunu, henüz denizde ilerlediği sırada kentin kıç tarafından fırlatıp atmıştı. Ne olur ne olmaz diye tek bunu saklamıştı. Diğerleri gibi güzel değildi; ne kabzasında hırlayan bir kurt başı ne de namlusunda gümüş bir kakma vardı. 38 milimetrelik, ağır, siyah bir *Haset;* insan öldürmek konusunda güvenilir, çirkin bir alet. Altı kurşunu haznesine soktu, şarjörü yerine yerleştirdi, tabancayı da beline taktıktan sonra, askıdan paltosunu alıp

Telegram: @cinciva

Tom'un yanından hızla geçerek kapıya doğru yürüdü. "Diğerlerini de uyandır," dedi ve geceye karıştı.

Wren, adanın tepesinden, Gargara'yı ilk gördüğü yer olan körfezde, *Autolycus*'un tıpkı toprağa gömülmüş bir yengeç gibi çömeldiğini görebiliyordu. Salyangozun açık lombar kapağından çıkan mavi ışık suda ışıldıyordu. Gemiye doğru patika yoldan, gevşek toprakta kaya kaya, ağaç köklerine takıla takıla inmeye başladı. Karaçalıların ve ağaçların arasından, örümcek-yengeç siluetli şekle koşarken boğazındaki nefesi buz gibi oldu.

Gargara kıyıda, açık lombar kapağına uzanan rampanın ucunda ayakta duruyordu. Remora yanındaydı ve Wren yaklaştığı sırada, Balıkkek'in de rampadan inip onların yanına geldiğini gördü. "Hazır mıyız?" diye sorduğunu duydu Gargara'nın.

"Bir düğmeye basmamıza bakar," diye yanıtladı oğlan.

Salyangozun motorları rölantideydi. Arkasındaki açılır kapanır havalandırma ağızlarından, ince bir egzoz gazı yükseliyordu. Yengeç-kameralardan biri, salyangozun ayaklarından birinin üzerine hızla konup omurgadaki deliğe yerleşirken ışıl ışıl parladı. Diğer kameralar da sahilden hızla sürünerek geliyor ve öyle çok örümceğe benziyorlardı ki, Wren az daha kaçacaktı. Ancak sonra Yitik Oğlanlar'la gitmek istiyorsa, onlara alışması gerektiğini söyledi kendine. Böylece, çakılların üzerinden geçip sakince yanlarına yürüdü.

"Benim," dedi yumuşak bir sesle, Gargara ayak seslerini duyup arkasına döndüğünde. "Teneke Kitap yanımda."

Vineland-Anchorage uyanıyordu, dargın ve tetikte. Hester, ormanlığa giden yolu tırmandığı sırada, ardında bıraktığı kentteki kapıların çarpıldığını ve Yitik Oğlanlarla aralarındaki meselede üzerlerine düşeni yapmak için hazırlanan insanların bağırışlarını duyabiliyordu. Hester, adanın tepesine vardığında, gençlerden bazıları ona neredeyse yetişmişti bile; ama Hester onları bayırın orada geride bıraktı. Gençler, zikzak çizen patikayı tercih ederlerken, Hester çalıların arasına dalıp, yerden seken taşların takırtısı eşliğinde, yamaç molozundan doğruca aşağıya kaydı. Heyecanlı ve Wren nihayet ona ihtiyaç duyduğu için de mutluydu. Onu

Telegram: @cinciva

Yitik Oğlanlar'ın elinden babası kurtaramazdı, Vineland'deki kimse kurtaramazdı. Onlarla başa çıkma gücü sadece Hester'da vardı ve Hester hepsini öldürdüğünde, Wren nihayet aklını başına devşirecek, ne tür bir tehlike atlatmış olduğunu fark ederek, annesine şükran duyacaktı. Bundan böyle de ikisi yeniden arkadaş olacaklardı.

Hester, tepenin eteğindeki çalılığa doğru kayarak indi ve ardına baktı. Gelen kimse yoktu. Tabancasını kemerinden çıkarıp körfeze doğru ilerlemeye başladı.

"İşte," dedi Wren, ağır çantayı omuzundan sıyırıp Gargara'ya doğru tutarak. "İçinde. Benim eşyalarım da var."

Remora, "İyisi mi söyle ona, Gar. Gitme vakti geldi," dedi.

Gargara, her ikisini de görmezden gelerek Teneke Kitap'ı çantadan çıkarmış sayfalarına göz atıyordu.

"Ben de sizinle birlikte geliyorum, unuttun mu?" dedi Wren. Kendini tedirgin hissetmeye başlamıştı, çünkü beklediği karşılama bu değildi. "Ben de sizinle birlikte geliyorum. Anlaşma böyleydi."

Sesine yayılan ağlak, çocukça tınının farkına varınca, Gargara'nın onu görmesini istediği gibi cesur ya da yetişkin veya maceraperest biriymiş gibi bir izlenim yaratmadığını fark etti. Birdenbire, onun Gargara'nın gözünde, Teneke Kitap'a ulaşmak için bir araçtan başka bir şey olmadığının, bir hiç olduğunun ayırdına vardı.

"İşte bu," dedi Gargara kendi kendine. Wren'in çantasını kıza fırlattı, ardından Teneke Kitap'ı Balıkkek'e uzattı. O da kitabı, omuzuna astığı deri bir çantanın içine yerleştirdi.

"Ben de sizinle birlikte geliyorum," diye hatırlattı Wren, Gargara'ya. "Ben *de* geliyorum, değil mi?"

Gargara, Wren'e yaklaştı. Konuşurken sesinde alaycı bir ton vardı. "Durum şu ki Wren, ben de bunu düşünüyordum, aslında gemide öyle fazla yerimiz yok."

Wren gözyaşlarının akmasını engelleyebilmek için hızlı hızlı kırpıştırdı gözlerini. Çantasını çakılların üzerine bırakıp, "Beni de yanına alacağına söz vermiştin!" diye bağırdı. Remora'nın onu izlediğini ve Balıkkek'e, oğlanın pişmiş kelle gibi sırıtmasına yol açacak bir şeyler fısıldadığını görebiliyordu. Ne kadar aptal bir kızdı onlara göre!

Telegram: @cinciva

“Bir şeyler görmek istiyorum!” diye bağırdı. “Bir şeyler yapmak istiyorum! Burada kalıp Nate Sastrugi’yle evlenmek, bir öğretmen olmak ve yaşlanıp ölmek istemiyorum!”

Gargara kızın çıkardığı bunca gürültü yüzünden sinirlenmişe benziyordu. “Wren,” diye tısladı dişlerinin arasından ve birden, sanki öfkeli bir yankı gibi, karanlıktan bir başka ses daha, “Wren!” diye haykırdı.

“Anne!” dedi Wren soluk soluğa.

“Sıçayım!” diye homurdandı Remora.

Gargara hiçbir şey söylemedi. Kemerindeki gaz tabancasını çıkarıp sahile doğru ateşledi. Tabancadan çıkan mavi ışıklarda Wren, annesinin, kurşunlardan dirhem sakınmadan, çakılların üzerinde uzun adımlarla yürüdüğünü gördü. Tabancasını dimdik doğrultmuştu. *Pat*, etti, *pat, pat, pat:* Yere düşen kitaplar gibi donuk, monoton sesler. İlk kurşun, *Autolycus*’un gövdesine çın sesiyle çarpıp sekti; diğer ikisi de gölün üzerinden tıslayarak geçti; dördüncüsü Gargara’yı iki kaşının arasından vurdu. Kalın ve ıslak bir şey, Wren’in yüzüne ve elbiselerine sıçradı.

“Gargara!” diye bir çığlık kopardı Balıkkek.

Gargara dizlerinin üzerine çöktü, sonra poposu havaya kalkık, yüzü de dalgalara batık bir şekilde öne yuvarlandı.

Balıkkek, sığ suyun içinde güçlükle ilerleyerek Gargara’ya ulaşmaya çalışıyordu. Bu sırada, tabancasını çıkarmış olan Remora’nın yoluna çıktı. “Balıkkek, gemiye atla!” diye bağırdı kız. “Grimsby’ye dön!” Hester iki kurşun göndererek, Remora’nın geriye sendeleyip göle düşmesine sebep oldu.

“Gargara!” diye feryat ediyordu Balıkkek.

Hester tabancasını dolduruyordu. Boş kovanlar, ayaklarının dibindeki çakıllarda sıçrıyordu. “Wren, buraya gel!” diye bağırdı. Korkudan tir tir titreyen Wren, büyük bir hevesle annesine doğru ilerledi, ancak birden Balıkkek’in kolu, Wren’in bileğine yapıştı ve kızı kendine doğru çekti. Gargara’nın tabancasının namlusu, Wren’in çenesindeydi.

“Tabancayı bırak!” diye bağırdı Balıkkek. “Bırakmazsan onu… onu *öldürürüm,* onu *öldürürüm!”*

“Annecim!” diye çığlık attı Wren. Doğru düzgün nefes alamıyordu. Birden, yaşamak isteyebileceği tüm maceraları yaşamış olduğunu hissetti. Artık evinin güvenliğine dönmek istiyordu. “Annecim! Yardım et!”

Telegram: @cinciva

Hester ilerledi. Tabancasını doğrultmuştu, ama tetiği çekmeye cesaret edemedi. Hepsi bunu biliyordu; Wren'i vurma riski çok büyüktü.

"Kızı bırak gitsin!" diye bağırdı Hester.

"Bırakayım da beni vur, öyle mi?" dedi Balıkkek hıçkırarak. Wren'i, annesiyle kendisi arasında kalmasını sağlayacak şekilde döndürerek, borda rampasına doğru sürüklemeye başladı. Tabancası, hâlâ Wren'in çenesinde, kızın başını yukarı ittiriyordu. Wren, Balıkkek'in titrediğini hissedebiliyordu. Oğlanı rahatlıkla alt edebileceğini hissetse de, tabanca ateşlenebilir korkusuyla bunu denemeye cesaret edemedi. Balıkkek, Wren'i salyangoza çıkan lombar kapağına doğru sürükledi ve rampayı kaldıran düğmeye dirseğiyle dokundu. Hester'ın, hidroliklere nişan aldığı kurşun ıskalayınca, sekme sesi gölün üzerinden bir uğultu gibi geçti. "Annecim!" diye bağırdı Wren bir kez daha ve lombar kapağı kapanırken annesinin bağırışlarını belli belirsiz duyabildi. Balıkkek, kızı koridorda itekleyerek, kumanda kabininin karmaşık kablo yığınına doğru götürdü. Tabancayı hâlâ kafasına doğru nişanlamış halde tek eliyle tutan Balıkkek'in, diğer eliyle de panelle uğraştığı sırada, Wren salyangozun titreştiğini hissetti. "Lütfen," dedi. Kabin sallandı. Wren, sahilin arkasındaki yamaçta ışıkları gördü. "Yardım edin!" diye bağırdı. Dalgalar, kabinin pencerelerine vuruyordu. Wren, bir anlığına gökyüzündeki Ay'ı gördü, yükselmekte olan suyun içinde, tüyler ürpertici ve gerçek dışıydı. Sonra her şey bitti. Motorların sesi değişti. *Suya daldık - bir daha asla eve gidemeyeceğim!* diye düşündü Wren, midesi altüst oldu ve bayıldı.

Hester sahil boyunca koşup, siyah omurgası, fokurdayan beyaz suda kaybolana değin salyangoza ateş etti. Sonra Wren'in adını defalarca ve defalarca bağırmaktan başka yapılacak bir şey kalmadı; *Autolycus*'un suda bıraktığı dalga sesleri ile foşurdamalar yerini sessizliğe bıraktığında artık tek duyulan şey, Hester'ın boğuk, nafile ve yalnız sesiydi.

Hayır, tam bir sessizlik değildi. Hester, ağır ağır diğer seslerin de farkına vardı: havlayan köpeklerin, bağrışmaların. Yamaçta fenerlerin ve el fenerlerinin ışığı inip kalkıyordu. Çalılıkların arasından, elinde kendisinden iki kat daha uzun antika bir av tüfeğini sallayarak, hınçla, "Nerede şu sualtı şeytanları? Onları bana bırakın!" diye bağırarak Bay Smew geldi.

Telegram: @cinciva

Diğerleri de onu takip etti. Kendisine doğru uzanan ellere ve, “İyi misiniz, Bayan Natsworthy?”, “Silah sesleri duyduk!”, “Yitik Oğlanlar mıydı?” sorularına aldırış etmeyerek onları karşıladı.

Kıyıdaki cesetler, etraflarında dalgaların kırılmasıyla hafif hafif kımıldıyor; göle doğru, kırmızı bir leke uzanıyordu. Mukoza, birinin yanına diz çöküp şaşkın, cılız bir ses tonuyla, “Gargara,” dedi. Hava, tabanca ve egzoz dumanı kokuyordu.

Tom koşarak geldi, etrafa aptal aptal bakarken, yalnızca, çakılların üzerinde kimsesiz bir şekilde duran, Wren’in sırt çantasını gördü. “Wren nerede?” diye sordu. “Hester, neler oldu?”

Hester yüzünü çevirdi ve bir yanıt vermedi. Nihayet, Tom’un yanına gelip ellerini, kendi ellerinin arasına alan ve ona, “Tom, gitmişler. Sanırım Wren de onlarla birlikte. Galiba Wren’i de yanlarına almışlar,” diyen Freya Rasmussen oldu.

Telegram: @cinciva

8
ÇOCUK KAÇIRMA

"Babacım, annemin yüzü ne garip."

"Biliyorum."

"Niye öyle garip peki?"

"Çünkü o çok küçükken kötü bir adam onu yaralamış."

"Canı yanmış mı?"

"Sanırım. Bence canı çok yanmıştır, hem de çok uzun süre. Ama şimdi iyi."

"Kötü adam geri gelecek mi?"

"Hayır Wren, o adam öldü. Uzun zamandır ölü. Vineland-Anchorage'da hiç kötü adam yok. Bu yüzden burada yaşıyoruz. Burada güvendeyiz. Hakkımızda kimseler bir şey bilmiyor, kimse de bizim canımızı yakmaya çalışmayacak. Hiçbir aç kent gelip de bizi mideye indirmeyecek. Burada sadece biz varız, çok da güvendeyiz. Annecik, babacık ve Wren."

Yavaş yavaş kendine gelirken, Wren'in zihninde, çocukluğuna ait sesler fısıldıyordu. Metal bir lavabosu ve tuvaleti olan minicik bir kamaranın zemininde yatıyordu. Tuvalet kimyasal madde kokuyordu. Tavanda, bir kafesin içinde mavi bir ampul yanıyordu. Duvarlar hafif hafif titreşiyordu. Autoiycus'un motorlarının dövünme ve çalkalanma seslerini, bir de suyun gövdeye yaptığı basınca ait olduğunu düşündüğü, çatırtı ve fısıltıları duyuyordu.

Kötü adamlar Vineland-Anchorage'a geldiler işte, diye düşündü, *ve istedikleri şeyi alıp kaçtılar, ben de onlara yardım ettim. Geriye tek bir soru kalıyor: Beni ne yapacaklar?*

Babası da bir zamanlar Yitik Oğlanlar tarafından kaçırılmış, ancak o hayatta kalmayı başararak Anchorage'a dönmüş ve annesiyle evlenmişti. Bu da demek oluyordu ki Wren için hâlâ bir umut vardı, değil mi? Babasını düşünmek, aklına annesini ve annesinin yaptıklarını getirdi. Bu da içini

Telegram: @cinciva

büyük bir dehşetle doldurdu. Gargara'yı vuran kurşunun çatırtısını ve kan sıçratışını, yok olmayan bir yankı gibi başının içinde duyabiliyordu.

Titreyerek, inleyerek, dehşet içinde ve hareket etmeye mecali olmadan orada ne kadar süre yattığını bilmiyordu. Sert zemin artık öyle rahatsız edici bir hal aldı ki, ayağa kalkmaya zorladı Wren'i. *Kendine gel Wren,* dedi kendine sinirli sinirli.

Giysilerindeki şeyler kahverengi olmuş, gulaş dökülmüş gibi kabuk bağlamıştı. Metal lavaboya biraz su akıtıp lekeyi çıkarmaya çalıştı. Sonra da yüzünü ve saçlarını elinden geldiğince yıkadı.

Epey bir süre sonra, kilide bir anahtar girdi ve kapı açıldı. Balıkkek içeri gelip ona baktı. Tabanca hâlâ elindeydi. Yüzü mavi ışıkta acı dolu ve beyaz görünüyordu; fildişinden oyulmuş gibi.

"Çok üzgünüm," dedi.

"Sus be," dedi Balıkkek. Sesi de acı doluydu. "Seni öldürmeliydim."

"Beni mi?" diye kıpırdandı Wren, güverteye sığınmaya çalışarak. "Ama ben bir şey yapmadım ki! Gargara'nın istediği gibi, Teneke Kitap'ı getirdim size."

"O cadı annen de onu öldürdü!" diye bağırdı Balıkkek. Derin derin hıçkırdıkça, elindeki tabanca da sarsılıyordu. Wren, Balıkkek'in onu vurup vurmayacağını merak ediyordu, ama vurmadı. Ondan hem korkuyordu hem de ona kızgındı, ama bir şekilde ona karşı kendini sorumlu da hissediyordu; tüm bu duyguları aynı anda hissediyordu.

"Çok çok üzgünüm," dedi. "Remora için de."

Balıkkek sesli sesli nefes aldı. "Mora, Gargara'nın hatunuydu," dedi. "Herkes, onun kıza âşık olduğunu söylüyordu. Seni zaten gemiye almayacaktı. Mora'yla ikisinin konuştuklarını, senin ne kadar aptal olduğunu söylediklerini duydum." Yine ağlamaya başladı. "Gargara olmadan Yitik Oğlanlar ne yapacak şimdi?" diye sordu. "Onun için sorun yok; o ve Mora, Güneşsiz Ülke'de bir aradalar. Peki ya biz geride kalanlar ne yapacağız? Ben ne yapacağım?"

Bir kez daha Wren'e baktı. Bu yeraltı ışığında gözleri siyah görünüyordu: boşluğa açılan iki delik. "Seni öldürmeliydim, sırf annene, sevdiği bir insanı elinden almanın nasıl bir his olduğunu gösterebilmek için. Ama o zaman ben de onun kadar kötü biri olurdum, değil mi?"

Bir adım geri attı, kapıyı çarpıp çıktı, anahtar tekrar kilide girdi.

Telegram: @cinciva

“Peşinden gideceğim,” dedi Tom.

İnsanlar nazikçe onu duymazdan geldiler. Wren’in peşinden gitmenin imkânsız olacağını düşünüyorlardı, ama bunu söyleyemeyecek kadar da kibardılar. Yaşananların şokunun onu böyle çılgınca konuşturduğunu düşündüler. Kızının gittiğini ilk söylediklerinde cidden uyuşmuş, allak bullak *olmuştu* zaten. Wren’i alıp giden Yitik Oğlanlar sanki onu duyup da merhamete gelebilirlermiş gibi, dalgalara doğru kızının adını bağırarak sahilde bir aşağı bir yukarı koşturmuştu; ta ki yüreği, bir daha Wren’i görmeden oracıkta, çakılların üstünde öleceğini düşünmesine neden olacak kadar acıyla burkulup sızlayana kadar.

Ama ölmemişti. Kibar eller onu bir kayığa bindirip kürek çekerek Anchorage’a götürmüşlerdi. Şimdi de Hester, Freya ve Vineland’in bir düzine sakiniyle birlikte Kışlık Saray’ın küçük odalarından birinde oturuyorlardı.

“Benim hatam,” dedi Tom. “Daha bu sabah bana Yitik Oğlanlar’ı soruyordu. Bir şeyler döndüğünü anlamalıydım.”

Kocasının arkasında sessizce oturmuş kaşlarını çatan Hester’a dik dik bakarak, “Senin bir suçun yok Tom,” dedi Smew. *“Bazıları* bizi beklemeden önden koşturup ateş etmeye başlamasaydı…”

Diğer Vineland’liler de bu sözlere katılırcasına söylendiler. Arkangel’in Avcıları’ndan kendilerini kurtardığı için Hester’a her daim saygı duymuşlardı, ancak ondan asla hoşlanmamışlardı. Piotr Masgard’ı nasıl öldürdüğü hiçbirinin aklından çıkmamıştı; onu öldürmesine gerek olmadığı halde öldürmesi ve öldükten çok sonra bile cesedine tekme üzerine tekme atması. Böyle şeyler yapan bir kadına, tanrıların kötü şans bulaştırması çok da şaşılası bir durum değildi. Kötü olan tek şey, tanrıların bunu göndermek için on altı yıl beklemeleri ve tatlı kocasıyla sevgili kızının da buna maruz kalmasıydı.

Hester, diğerlerinin ne düşündüğünü biliyordu. “Ben sadece kendimi savunuyordum,” dedi. “Hepimizi savunuyordum. Freya’ya, bu çöplüğe göz kulak olacağıma ve zarar gelmemesi için koruyacağıma dair söz vermiştim, yaptığım şey de sadece buydu. Birini suçlamak istiyorsanız, onu suçlayın.”

Uzak bir köşede, sarsak bir şekilde oturan Mukoza’yı gösterdi eliyle, ama kimse Mukoza’nın yaptığı şeyin kötü olduğunu düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Eski arkadaşları ondan yardım istemeye gelmişlerdi, o da

Telegram: @cinciva

reddetmişti. Onlara ihanet etmesini kimse beklemezdi. Arkadaşlarıydı onlar.

"Peki Yitik Oğlanlar buraya ne diye gelmişler ki?" diye sordu Bay Aakuiq.

"Yitik Kızlar da," dedi Smew, hâlâ Hester'a dik dik bakıyordu. "Vurduğu çocuklardan biri kızdı."

"İyi de, bu kadar yıl sonra onları Anchorage'a geri getiren şey ne?"

Bütün gözler Mukoza'ya döndü. O da omuz silkti. "Bilmiyorum. Sormadım. Ne kadar az bilirsem, o kadar iyi diye düşündüm."

Freya birden, "Tanrılar, tanrıçalar!" dedi ve koşarak odadan dışarı çıktı. Geri döndüğünde elinde, içinde eskiden Anchorage'ın Teneke Kitabı'nın olduğu boş bir kutu vardı. "Wren gelip bana bunu sormuştu," dedi. "Yitik Oğlanlar'ın buraya geliş amacı buymuş."

"Neden?" diye sordu Tom. "Değerli bir şey değil dimi?"

Freya omuz silkti. "Sanmıyorum. Ama işte artık yok. Wren'den, kitabı alıp onlara getirmesini istemişler belli ki."

"Aptal kız-" diye başladı Hester.

"Sus Het!" diye sertçe sözünü kesti onun Tom. Wren'i hâlâ bir çocuk olarak görüyordu ve fırtınadan ya da bir kâbustan korktuğunda sakinleşmesi için ona nasıl sıkı sıkı sarıldığını gözünün önüne getiriyordu. Sessiz ve korkarak, yanında kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak kimse yokken, o salyangozun içinde tıkılı kalmış olduğu düşüncesine katlanamıyordu. "Peşinden gidiyorum," dedi bir kez daha.

"O zaman ben de geliyorum," dedi Hester, Tom'un elinden tutarak. Hester'ın Çakal Tüneği'nde hapis tutulduğu dönem birbirlerinden ayrı kalmışlardı ve o günden sonra bir daha ayrı kalmayacaklarına yemin etmişlerdi. "Birlikte gideceğiz," dedi Hester.

"İyi de nasıl?" diye sordu Freya.

"Ben yardım ederim."

Mukoza ayağa kalkmıştı. Sırtı duvara dönük, gözlerinde ampulün ışığı parıldaya parıldaya odada daireler çizdi. "Benim hatam," dedi. "Onlara yardım etmezsem, bizi rahat bırakırlar diye düşünmüştüm. Wren'e yanaşacakları hiç aklıma gelmemişti. Gargara'nın eskiden ... hâlâ ne kadar zeki olduğunu unutmuşum." Bir elini, Amca'nın onu asmak için kullandığı ipin boynunda bıraktığı kırmızı, parlak yara izinin üzerine koydu. "Wren'in

Telegram: @cinciva

doğduğu günü hatırlıyorum. Küçükken onunla hep oyunlar oynardık. Size yardım edeceğim. *Ganimet Böceği,* sizi gerekirse Grimsby'ye kadar götürür."

"Şu senin eski salyangoz mu?" diye sordu Hester öfkeyle, Mukoza'nın onlarla alay ettiğini sanıyormuşçasına.

"*Ganimet Böceği*'nin yıllar önce bozulduğunu sanıyordum," dedi Tom. "Bay Scabious'la birlikte rıhtım ağzında onu topraktan çıkardığınız o yaz..."

"Onu tamir ettim," dedi Mukoza. "Motor bölümünde bunca zaman ne yaptığımı sanıyorsunuz? Göbek deliğimdeki pamukları mı çıkarıyordum? *Böcek*'i onarıyordum. Aman iyi tamam, *Böcek*'i onarıyordum ve göbek deliğimdeki pamukları çıkarıyordum. Mükemmel durumda değil, ama suya açılabilir. Hiç yakıtı yok, haliyle..."

"Eski havalimanı depolarında bir miktar kalmış olmalı," dedi Bay Aakiuq. "Akülerini de hidrobitkileri kullanarak şarj edebiliriz."

"O zaman birkaç güne hazır olur," dedi Mukoza. "Belki bir hafta."

"Wren o zamana kadar millerce uzağımıza düşecek!" dedi Hester.

"Zararı yok," dedi Tom kararlı bir şekilde. Genelde kararlı olan kişi Hester, Hester'ın söylediğini söyleyen kişi de Tom olurdu; ancak bu kez Tom kendinden gayet emin görünüyordu. Wren'i geri getirmek zorundaydı. Wren olmazsa, yaşamanın ne anlamı kalırdı ki? Hester'ın elini tuttu ki o da aynısını hissetsin. "Onu bulacağız," diye söz verdi. "Zamanında Yitik Oğlanlar'dan çok daha beterleriyle uğraştık. Grimsby'ye de gitmemiz gerekse, onu bulacağız."

Telegram: @cinciva

9
İLETİ

Autolycus, Ölü Kıta'nın dolambaçlı nehir sistemleri boyunca güneye ve doğuya ilerledi. Balıkkek, denizde izleyeceği rotayı biliyordu, çünkü Grimsby'den yola çıktıklarında bu kanalların haritasını çıkarırken Gargara'ya yardım etmişti. *Autolycus*'u, Ölü Tepeler'den Vineland'e çıkaran rotayı tespit etmek çok kolaydı, ancak yol boyunca Balıkkek'in aklından *Bu gölden son geçişimizde Gargara buradaydı,* ve *Bu kıyı kordonunu en son geçişimizde, Mora şu espriyi yapmıştı,* gibi düşünceler bir türlü çıkmıyordu.

Bir şeyler yapmak zorundaydı, ama ne? Gargara'yı çok sevmişti, hâlâ da seviyordu, ama artık yoktu ve ağlamak onu geri getirmeyecekti. Ne yapabilirdi? Bir *şey* yapmak zorundaydı.

Önceden hep, ona ne yapılacağını söyleyen birileri olmuştu. O silahı kapıp, annesinin ateş etmesini engellemek için Wren'e doğrulttuğu o panik ânı hariç, daha önce ne kendi başına hareket etmiş ne de bir plan yapmıştı. Hoş, bu hareket bile istediği gibi sonuçlanmamıştı, zira Wren'i esir almıştı, ama ona ne yapması gerektiğini bile bilmiyordu.

Vineland'deki çatışmadan sonraki üçüncü gece, salyangozun motorlarını durdurup çatıya çıktı. Amerika'nın ölü tepeleri, pırıl pırıl gökyüzüne güçlü bir tezat oluşturacak şekilde yükseliyordu. Balıkkek, Leydi Ölüm'ün ve tüm savaş ve intikam tanrılarının bu toprak parçasını izlediğinden emin, sesini duysunlar diye bağırmaya başladı. "Öcünü alacağım Gargara! Öcünü alacağım Mora! Hester Natsworthy'yi bir gün bulacağım ve bulduğumda, söz veriyorum, onu öldüreceğim."

Salyangoz ertesi gün kıyıya ulaştı, kasvetli tuz birikintileri boyunca sessizce ilerleyip, minnettar şekilde gri denize süzüldü. Derinlerin güvenliğine dalınca, Balıkkek eve dönüş yolu için bir rota belirleyip

Telegram: @cinciva

tutsağını kontrol etmek amacıyla kız bölümüne gitti. Wren, tuvalet kabininin zeminine kıvrılıp yatmıştı. Balıkkek onun narin, uyuyan yüzüne bakınca, keşke onu esir almasaydım diye düşündü; çünkü Wren hem güzeldi hem de bunların hiçbiri onun suçu değildi. Ne ki artık onu serbest bırakmak için çok geçti.

Kızı ayağıyla dürttü. "Artık denizdeyiz," dedi, Wren uyanırken. "Burada durmana gerek yok. Tepemizde elli kulaç soğuk su var, yani kaçmayı aklından bile geçirme."

"Deniz mi?" Wren, açık denizin Vineland-Anchorage'dan çok uzakta olduğunu biliyordu. Ağlamamak için dudağını ısırdı.

"Seni Grimsby'ye götürüyorum," dedi Balıkkek. "Amca ya da büyük oğlanlardan biri sana ne yapılacağını bilirler. İstersen yıkanabilirsin. Dolabından Remora'nın eski giysilerini alabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Wren.

"Bunu sana iyilik olsun diye yapmıyorum," dedi Balıkkek sertçe, yumuşakbaşlı biri olmadığını ona göstermek için. "Koku yüzünden, çaktın? Senin o pis kokunu ta Grimsby'ye kadar çekemem."

Wren kız bölümüne gitti. Dört gündür, bu tuvalet kabininden başka bir şey görmemişti ve o yerden sonra, *Autolycus*'un dar koridorları bile geniş geliyordu gözüne. Remora'nın dolabı, çalınan dergilerden kesilmiş resimlerle süslenmişti: saç modelleri, giysiler. Remora ile Gargara'nın, birbirlerine sarılmış kahkaha atarken çekilmiş fotoğrafları vardı. Bir makyaj çantası, bir oyuncak ayı ve bir de bir rüya tabiri kitabı vardı. Wren birkaç parça kıyafet alıp giyindi, sonra da nasıl göründüğüne bakmak için lavabonun üzerinde asılı aynanın önüne gitti ki, bu gerçek bir ayna değil, duvara vidalanmış cilalı bir metal sacdı. Remora'nın biçimsiz koyu renk giysilerinin içinde şimdiden yaşlı ve zayıf görünüyordu. Yitik Kız Wren. Kirli giysilerini, salyangoz mürettebatının soygunlarda kullandığı çantalardan birine doldurup çantanın ağzını da kapattığında, artık çizmeleri dışında Vineland'e ait bir şeyi kalmamıştı.

Balıkkek'in, köprüüstünde çıkardığı takırtıları dinleyerek hücresinde oturdu. Midesi gurulduyordu. Yitik Oğlan ona yemek vermemişti ve o da istemeye korkuyordu. Kendisinden çok daha küçük biri tarafından tutsak alınmak biraz gülünçtü, ama Balıkkek'in hisleri öyle bıçak sırtındaydı ki, Wren sinirlendirirse çocuğun onu öldürebileceğinden korkuyordu. Sessiz kalmak daha iyiydi. Lavabonun musluğundan akan berbat suyu içti ve

Telegram: @cinciva

kaçıp kaçamayacağını düşündü. Aklına gelen cesurca planlar, sabun köpükleri gibi birkaç saniye içinde patlıyordu. Küçük gardiyanını alt etmeyi başarsa bile, salyangozu döndürüp Vineland'e geri götürmesi mümkün değildi. Burada tıkılıp kalmıştı ve hepsi onun suçuydu. İnanılmayacak derecede tehlikeli bir aptallık yapmıştı; bunu ancak şimdi görebiliyordu ve çok utanıyordu, çünkü hep zeki biri olduğunu düşünmüştü. Bayan Freya hep, Wren'in Vineland'deki herhangi bir gençten çok daha zeki olduğunu söylemez miydi?

"Hadi bakalım Wren," dedi, rahatlamak için kendine sarılarak, "hayatta kalmak, anne babana nasıl kavuşacağını bulmak istiyorsan, zekânı kullanmaya başlasan iyi edersin."

Sinyal geldiğinde *Autolycus* kıyıdan yüz mil açıktaydı. Balıkkek, ilkin bunun başka bir salyangozdan gelen bir ileti olduğunu düşündü, ancak okyanusun bu kısmında bir salyangoz olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Sonra tuhaf bir şey fark etti; sinyal, aynı anda hem salyangozlar arası kullanılan frekansta hem de salyangozların, kablosuz yengeç-kameralardan görüntü almakta kullandığı dalga boyunda gönderiliyordu.

Bazı düğmelerle oynayınca kabinin üzerindeki dairesel ekran kümesi yavaş yavaş ışıkla doldu.

Hücresinin zemininde yatmakta olan Wren sesler duymaya başladı. Kumanda kabininin kapısına doğru sürünerek gidip içeriye bir göz attı. Balıkkek ekranlara bakıyordu. Altısında da aynı tuhaf görüntü vardı: Sakin bir denizde ağır ağır ilerleyen bir kentin kuşbakışı görünüşü. Karıncalanan, hayaletimsi görüntüden kentin ne kadar büyük olduğunu söylemek güçtü, ancak şatafatlı beyaz kubbeleri ve rüzgarda salınan uzun flandaralarıyla çok güzel görünüyordu.

"Bu ne?" diye sordu Wren.

Balıkkek etrafına bakındı. Wren'i orada ayakta dikilirken gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Yüzünü tekrar ekranlara çevirdi. "Bilmiyorum," dedi. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Sürekli tekrarlıyor. İzle."

Görüntü değişti. Kibar görünümlü bir adamla bir kadın, bir kanepenin üzerinde yan yana oturuyorlardı. Doğrudan Wren'le Balıkkek'e bakıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Yabancı da olsalar, zengin kasabalılar

Telegram: @cinciva

gibi pelerin ve sarık giyinmiş de olsalar, onların hüzünlü, nazik gülümsemeleri Wren'e annesiyle babasını ve onların, Wren'i kim bilir ne kadar özlemiş olduklarını hatırlattı.

"Merhaba, derinliğin çocukları!" dedi adam. "Dünya Sal-Kasabalardan Kaçırılan Çocukların Ebeveynleri Örgütü DÜSAKÇE adına konuşuyoruz. Yarım yüzyıldan bu yana, Atlantik'i ve Buz Diyarı'nı geçen kentlerimizden oğullarımız -ve son zamanlarda da kızlarımız- kaçırılıyor. Ancak son yıllarda, kentlerimize gizlice girip bizleri istila eden ve çocuklarımızı, tıpkı kendileri gibi birer hırsız olarak yetiştirmek üzere kaçıran parazit-korsanların varlığını, kâşif Nimrod Pennyroyal sayesinde öğrendik."

"Yine Pennyroyal!" dedi Wren sinirle.

"Şişşşt!" dedi Balıkkek. "Dinle!"

Şimdi de sözü kadın almıştı. İzleyenlere doğru eğilirken bir yandan ağlıyor, ancak gülümsemeye de devam ediyordu. "Güzel sal-mesire Brighton'daki güzel insanlar, bizi kuzeye, sizin sularınıza getirdi. Telsizlerinizi 680 kilosikle ayarlarsanız, Brighton'ın fişek-paraşütlerinin sinyalini alabileceksiniz. Çok küçükken kucaklarından alındığınız ve sizleri çok çok özleyen anneciğinizi ve babacığınızı muhtemelen hiç hatırlamıyorsunuz. Eğer bize gelirseniz, denizaltınızı sürerek Brighton'a gelirseniz, eminiz birçoğunuz ailenizi tanıyacaksınız, aileniz de sizi. Size zarar vermek ya da sizi yeni arkadaşlarınızdan ayırmak veya dalgaların altındaki heyecanlı yeni hayatınızdan koparmak istemiyoruz. Biz sadece, sevgili kayıp oğullarımızı bir kez daha görme şansına kavuşmak istiyoruz."

Kadının sesi bu noktada daha yüksek ve ağlamaklı çıkmaya başladı. Kocası, koluna hafifçe vurarak onu teselli edip mikrofona geçerken, kadın elindeki mendille yüzünü kapattı.

"DÜSAKÇE'nin birçok üyesi var," diye açıkladı adam ve kentlerden birinin gözetleme platformunda toplanmış kalabalık bir insan topluluğuna ait yeni bir görüntü geldi ekrana. "Hepimizin kayıp bir çocuğu var, hepimiz onları görmeyi ve başlarına neler geldiğini öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. Hatta kızlarımızın da. Derinliğin çocukları, bu iletiyi aldıysanız size yalvarıyoruz, yanımıza gelin!"

Hüzünlü bir müzik eşliğinde DÜSAKÇE'nin tüm üyelerinin gülümseyip kameraya el salladığı ve meltemin, pardösülerini, pelerinlerini, şapkalarını savurduğu görüntü birkaç saniye daha ekranda asılı kaldı. Sonra şöyle bir yazı belirdi: *DÜSAKÇE -Yaz Keşfi (Brighton Belediye Başkanı ve Konseyi ile*

Telegram: @cinciva

ortaklaşa). Müzik azalarak kayboldu. Ekran bir an karardıktan sonra ileti yeniden başladı. "Merhaba, derinliğin çocukları!"

"Duydun mu?" diye sordu Balıkkek, Wren'e dönerek. Bu inanılmaz iletiyi biriyle paylaşmaya öylesine hevesliydi ki, kızın onun rehinesi olduğunu unutmuştu. Gözleri parlıyordu, yüzü ışık saçıyordu ve Wren, Balıkkek'in ne kadar küçük olduğunu ilk kez o an fark etti. Evinden çok uzakta, sevgiye ve rahata hasret küçük bir çocuk.

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordu. "Brighton'ın fişek-paraşütünü kontrol ettim. Yakındalar. Bizim yaklaşık elli, altmış mil güneybatımızdalar. Bir kentin, Ölü Kıta'ya bu denli yaklaştığını daha önce hiç duymamıştım."

Balıkkek anneler ve babalarla dolu bir kentin onların elli mil yakınında gezindiğini hayal ederken, Wren de kabinin dört duvarı içinde büyüyen arzuyu hissedebiliyordu. Balıkkek'i, Brighton'la buluşmaya ikna edebilirse ne olurdu? Orada, Grimsby'de olacağından çok daha iyi durumda olacağına emindi. Balıkkek için de aynısı geçerliydi, o halde bu konuda kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu.

Kabine girip, Balıkkek'in yanındaki döner sandalyeye oturdu. "Belki de buraya Yitik Oğlanlar'ı aramaya gelmişlerdir," dedi Wren. "Kuzeye doğru zikzak çizerek haftalarca dolaşmış ve bu iletiyi peş peşe göndermiş olabilirler. Gargara, salyangozların kaybolduğundan bahsetmişti bana. Onların başına kötü şeyler geldiğinden şüpheleniyordu, ama ya onlar da bu iletileri duyup ailelerini bulmaya gitmişlerse?"

"Peki neden Grimsby'ye haber yollamadılar?" diye sordu Balıkkek.

"Belki de harika vakit geçiriyorlardır," dedi Wren. "Belki de onun emri olmadan Brighton'a gittikleri için Gargara'nın onları cezalandıracağından korkuyorlardır."

Balıkkek gözlerini ekranlara dikti. "Bu insanlar çok zengin görünüyor. Yitik Oğlanlar, kimsenin özlemeyeceği oğlanları kaçırır: Altgüvertelerde yaşayan ve kimsenin istemediği öksüzlerle sokak çocuklarını."

"Gargara ve Amca sana böyle söylüyor," dedi Wren. "Peki ya doğru değilse? Ya zaman zaman zengin ailelerin çocuklarını da kaçırıyorlarsa? Hem, öksüz bir çocuğu bile özleyen birileri olabilir. Bir sokak çocuğunun annesiyle babası da, kaçırılmışsa çocuklarını bulmak isteyebilir."

Ekranlardan yansıyan ışığın altında, Balıkkek'in yüzünden inci gibi iki büyük gözyaşı süzüldü.

Telegram: @cinciva

“Amca’ya bir mesaj-balığı gönderip ne yapılması gerektiğini soracağım,” diye karar verdi.

“Ama Balıkkek,” dedi Wren, “sana gitmemeni söyleyebilir.”

“Amca En İyisini Bilir,” dedi Balıkkek, ama sesi pek kendinden emin çıkmadı.

“Her neyse, ondan bir yanıt gelene kadar Brighton zaten bizden uzaklaşmış olur. Sonbahar geliyor. Fırtına ve açık deniz. Bayan Freya, salkentlerin sonbahar geldiğinde korumalı sulara demirlediğini öğretti bize. Yani bu senin tek şansın olabilir. .. ”

“Ama bu bir kural. Hırsızlık Merkezi’nde bize bunları öğretiyorlar: Kendini asla gösterme. Vasatlar’a, Yitik Oğlanlar’ın varlığını fark etme şansını asla verme. Gargara böyle söylüyor.”

“Görünüşe bakılırsa bu Vasatlar sizin varlığınızın çoktan farkında,” diye hatırlattı ona Wren.

Balıkkek kafasını hayır dercesine salladı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Hırsızlık Merkezi’ndeki eğitimi, ekranlardaki gülümseyen yüz kalabalığının içinde kendi annesi ve babasının da olacağına dair gitgide artan umuduyla savaş halindeydi. Onları hatırlamıyordu, ama yüz yüze gelirse onları ânında tanıyacağına emindi.

“Tamam,” dedi. “Yaklaşacağız. Brighton denen şu yere yakından göz atacağız ve becerebilirsek yengeç-kameraları göndereceğiz. DÜSAKÇE insanlarının katta olup olmadıklarını kontrol edeceğiz.” Wren’e baktı ve ona acıdı. Ne de olsa bekleyen kentte kendi ailesini bulma umudu hiç yoktu.

“Açlıktan ölüyorsundur,” dedi Balıkkek.

“Hem de nasıl,” dedi Wren.

Balıkkek ona utangaççа gülümsedi. “Ben de. Yemekleri Mora yapardı. Nasıl yemek yapılacağını biliyor musun?”

Telegram: @cinciva

10
EBEVEYN TUZAĞI

Genelde yılın bu zamanlarında sal-mesire Brighton, sahilleri dolaşan hareketli kasaba ve kentlerden ziyaretçilerin, sal-mesirenin lunaparklarını, su parklarını, sahillerini ve butiklerini keşfetmek için balonlarla ve motorlu teknelerle kasabaya gelmelerine olanak sağlamak amacıyla arada bir demirleyerek, Orta Deniz'de geziniyor olmalıydı. Ancak son birkaç mevsimdir ticaret pek iyi gitmiyordu ve Konsey, parazit-korsanları aramak için Kuzey Atlantik'e açılmayı göze almıştı.

Ne var ki artık pişmanlık duymaya başlamışlardı. Azores'in doğusunda ilk üç salyangozla temas kurdukları zaman büyük bir heyecan dalgası yaşanmıştı. Bu yeni, tuhaf yolcuları görmek için havagemileriyle Av Alanı'ndaki kentlerden gelen kalabalık bir ziyaretçi akını yaşanmıştı. Ne ki bu, haftalar önceydi. O günden bu yana Yitik Oğlanlar'a ait herhangi bir ize rastlanmamış, kentin baş tarafına boydan boya asılan, *DÜSAKÇE Yaz Keşfi* ve *Parazit-Korsanlar Brighton'a Hoş Geldiniz* yazan uzun pankartlar hırpalanmıştı ve biraz hüzünlü duruyordu.

Balıkkek *Autolycus*'u, Brighton'ın bir mil açığında periskop seviyesine çıkardı. DÜSAKÇE'den gelen iletiyi alalı bir gece geçmişti. Gündüz gökyüzü, bir denizkabuğunun içinin rengindeydi ve büyük, gri dalgalar yükselip alçalıyordu. Wren periskopu çevirdiğinde Brighton'ı göremedi bile; dalgaların arasından arada bir, rüzgârın estiği yönde, kirli beyaz uçurumlarla çevrelenmiş ve zirvesinde bulutların toplandığı büyük bir adanın belli belirsiz silueti dışında bir şey görünmüyordu.

Sonra fark etti ki, bu şey ada da değildi: Uçurum sandığı şeyler, dizi dizi beyaz binalar; bulutlar da sık aralıklı gemi bacalarından yükselen egzoz gazları ve buhardı. Bu bir kentti; ardında köpük bıraka bıraka denizi döven

Telegram: @cinciva

devasa çark kümesi ve merkez teknesine örümceğimsi kızaklarla bağlanan iki uskundra mahallesiyle üç katlı bir sal-kentti. "Aaa!" diye bağırdı Wren, afallamış bir halde. Kentlerin resimlerini kitaplarda görmüştü, ancak bunların gerçekten ne kadar büyük; Vineland-Anchorage'dan epeyce büyük olabileceklerini kavrayamamıştı. Kulelerin, kubbelerin ve çatıların oluşturduğu sarp gökyüzünden havagemileri kalkıp iniyor ve üst katın birkaç yüz metre üzerinde, kalın çelik palamarla bağlanmış, muazzam gaz torbalarıyla tutulan yuvarlak bir yüzer güverte plakası asılı duruyordu. Wren, güverte plakasının kenarındaki yeşil ağaçları ve bir de alışılmadık soğan kubbeleri olan binayı gördü.

"O *da* ne?" diye sordu soluk soluğa.

"Bulutların Üstü," dedi Balıkkek, periskopun üzerine tünemesi için gönderdiği yengeç-kameradan kente ait görüntü almayı başarmıştı. *Cade'in Yürüyen Kentler Yıllığı*'nın *(Denizci Baskısı)Autolycus*'taki lime lime kopyasını eline almış, ekrandaki görüntüyü Bayan Cade'in Brighton şemasıyla karşılaştırıyordu. "Havada duran bir park gibi. Ortadaki şu büyük binada Brighton Belediye Başkanı yaşıyor."

"Oha!" diyerek nefes verdi Wren. "Cidden oha!"

"Pençesi yok," dedi Balıkkek, *Cade Yıllığı* basıldığından bu yana Brighton'ın o berbat şeylerden ekleyip eklemediğinden emin olmak için ekranı kontrol ediyordu. Kordondaki döner platformlara hava savunma amaçlı yerleştirilen birkaç top sayılmazsa, bu kötü günlerde her kentte olandan fazla silah yoktu. "Burası bir yazlık belde."

Periskopu indirdi. Yengeç-kamera sinyalini kapattığında, ekran yine Brighton'dan gelen iletiyle doldu, salyangoz kente hayli yakın olduğundan artık daha net ve daha güçlüydü. "Biz sadece, sevgili kayıp oğlanlarımızı bir kez daha görme şansına sahip olmak istiyoruz," diyordu DÜSAKÇE'li kadın. Balıkkek içinde tuhaf, mutlu bir umudun yeşerdiğini hissetti. Ya bu kadın onun annesiyse? *Anneler ve babalar, birer zincirdirler; birer sızı, birer sıkıntı; engellerler oğlanların erkek olmalarını.* Hırsızlık Merkezi'nde ona öğretilen marş buydu. Ancak şimdi kendi anne babasını görebilme fırsatıyla karşı karşıyayken, bu marşa aslında hiç de inanmamış olduğunu fark etti. Bütün hayatı boyunca ailesini özlemişti, ancak DÜSAKÇE'den gelen iletiyi duyana dek bunun farkına varmamıştı.

Autolycus'u, Brighton'ın teknesinin gölgesine daha da yaklaşacak şekilde derine daldırdı. Karanlıkta, sarkık kablolar ve karmaşık devasa bir

Telegram: @cinciva

dümen tertibi belirdi; yeşil bir yosun ormanı, salyangozun burun farının yaydığı ışık huzmesinin içinde dönendi. Kentin baş tarafının yakınında, kabloların ucunda asılı duran metal bir küre vardı. Balıkkek bunun, DÜSAKÇE'nin denizden ileti göndermek için kullandığı makine olduğunu düşündü.

Wren kabinin içinde metal bir çınlama sesi duydu; hücrede bir şeyin yere düştüğünü sandı, ancak ses, sanki birisi elinde çekiçle teknenin dış kısmına dikkatle vuruyormuş gibi bir ritimle bir kez daha, bir kez daha geldi.

"Tanrılar!" dedi Balıkkek aniden.

"Ne?" diye sordu Wren. "Bu ses de ne?"

Balıkkek salyangozun kumanda paneliyle harıl harıl uğraşarak, kent sınırının açıklarındaki aydınlık sulara doğru dümen kırmaya çabalıyordu. "Gargara bir keresinde bunun gibi bir şeye çarptığını söylemişti, büyük bir avcı salının altında. Bir çeşit Eski-Tekno dinleme cihazı. Annecikler ve babacıklar bizim burada olduğumuzu artık biliyorlar!" Korkuyor muydu, mutlu muydu, emin olamadı.

Salyangoz, gıcırtılı bir çınlamayla birlikte yanlara doğru sarsakça sendeleyerek Wren'i yere savurdu. Wren bunun ilk başta Balıkkek'in yaptığı bir şey yüzünden olduğunu sandı. "Bir haber verebilirdin," diye yakındı, bölme duvarına çarptığı dirseğini ovarak. Sonra da oğlanın, en az kendisi kadar afallamış olduğunu fark etti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. *Bilmiyorum.*"

Bir sonraki hissi anlamamak güçtü. *Autolycus* hızla yukarı çekiliyordu. Salyangoz yüzeye çıktığında etraftaki su köpüklendi ve gün ışığı, karanlıkta geçen bunca günün ardından kabini körleştirircesine aydınlatarak içeri hücum etti. Wren yeniden görebildiğinde, salyangoz dalgaların epey üstünde, yüksekte bir yerde havada asılı duruyor, Brighton'ın baş tarafından çıkıntı yapan geniş, metal bir güvertenin üzerinde yana doğru sallanıyordu. Güvertede insanlar koşuşturuyordu; ama hayır, Wren'in ekranda gördüğü iyi giyimli, güleç anne babalar değil, kauçuklanmış üniformalarının içinde, sert görünüşlü, belalı görünümlü adamlardı bunlar. Onları görür görmez aniden Wren'in içinde korku uyandı. Ancak sonra, adamların ötesine bakınca rahatladı, zira güverteyi gören yerde çok güzel bir kordon vardı ve burada tırabzanlara sıralanmış

Telegram: @cinciva

insanlar, Sal-Kasabalardan Kaçırılan Çocukların Ebeveynleri'ni daha çok andırıyordu: Güverteye indirilirken heyecanla salyangozu işaret eden, yüzleri sevinçle parlayan, mutlu insanlar.

Balıkkek, tavandaki lombar kapağına çıkan merdiveni çoktan yarılamıştı. Kapağı açtığında, tezahürat sesleri salyangoza hücum etti ve güçlü, yüksek bir ses bir şeyler haykırmaya başladı; sözcükler birbirine karışıyor ve yankılanıyordu.

Wren de onun peşinden merdivene çıktı. Tekneye vardığında, Balıkkek gün ışığından ve gürleyen tezahüratlardan kafası karışmış bir halde, etrafına gergin gergin bakarak periskop mesnetinin yanına çöktü. Salyangozu denizden yukarı doğru çeken manyetik borda kancası serbest kalmış, tepede vinç koluna tutturulmuş bir şekilde, su damlata damlata sallanıyordu. Kordondaki insanlar bağırıyor, tezahürat yapıyor ve el sallıyordu. Wren, güven vermek için Balıkkek'in omuzuna dokundu. Kauçuk giysili adamlar, salyangozun çevresinde gevşek bir çember oluşturup temkinli bir şekilde yaklaşmaya başladılar. Wren, bu adamların, salyangozları güverteye çıkarsınlar diye kiralanmış liman işçileri ya da balıkçılar olduklarını düşündü. Onlara gülümsedi, ama adamlar ona gülümsemedi. Dikkat kesilerek, gürleyen sesin söylediklerini çıkarmaya başladı:

"... ve aramıza henüz katılanlar için," diye bağırdı ses, yaygaranın arasında, "Brighton, dördüncü korsan denizaltısını yakaladı! Tekneye çıkanlar denizaltının mürettebatı; tam da görmeyi beklediğiniz gibi, çaresiz görünümlü bir çift amansız genç! Ama endişe etmeyin baylar bayanlar, dünya çok yakında bu korsanlardan sonsuza dek temizlenmiş olacak!"

"Bu bir tuzak!" dedi Wren. Duyuruyu yapanın söylediklerini anlamayan Balıkkek, kireç gibi bembeyaz bir yüzle Wren'e döndü. "Gerçek değil!" diye bağırdı Wren, ayağa kalkıp. "Balıkkek! Bu bir-"

İki adam, aralarında duran ve az sonra ağ olduğu anlaşılan şeyi açа açа salyangoza doğru yaklaştı. Ağı Balıkkek'in üzerine fırlattılar, o da tekmeleyerek, çırpınarak, bağırarak Wren'in eline doğru uzanmaya çabaladı. "Yani bu, onlar bizim anne babalarımız değiller mi demek oluyor?" diye sordu Wren'e; sesi iyice incelmişti, dokunsalar ağlayacaktı. "Yalan söyledin! Bana yalan söyledin!"

Telegram: @cinciva

Güçlü eller onu arkadan yakalayıp Wren'den ayırdı, balık ve yağ kokan kauçuk eldivenlerin içindeki haşin eller de Wren'i tutup yakaladı, üzerine bir ağ fırlattı. Yumruklarıyla tekmeleriyle her ne kadar çırpınıp didinse de, kendisini yakalayan adamın onu omuzuna atmasını, salyangozun yanından güverteye sertçe bırakmasını engelleyemedi. Balıkkek'in hıçkırıklarının birdenbire acı bir ciyaklamaya dönüştüğünü fark etti ve birkaç saniye içinde de nedenini anladı. Adamın biri Wren'in kolunu tutup elinin tersine sıcak demir bir mühürle, logo benzeri bir şey damgaladı:

Shkin

Adamlar onu sürüklerken Balıkkek hâlâ, "Annecim! Annecim!" diye ulurcasına bağırıyor, DÜSAKÇE'nin ve güleç ailelerin sadece birer yem olduğuna inanmak istemiyordu.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı Wren, damgalanmış elinin acısıyla gözyaşı dökerken. "Daha on yaşında! Nasıl bu kadar adi olabilirsiniz? Sizi ailesi sandı!"

"Olay da bu zaten, evlat." Sugeçirmez pelerinin içindeki cüsseli bir adam, Wren'in yüzüne dik dik bakarken, viski gazından çıkardığı ezgili bir geğirtiyle kızın üzerine eğildi. Wren, "Bir dakika," dediğini duydu adamın. "Bayan Weems, bakın, bu bir kız!"

Siyahlar içindeki narin ve güzel bir kadın, adamı yana itti. Elinde, tıpkı Wren'inkine benzeyen bir logo vardı, ama onunki eskiydi ve ten renginden çok da koyu olmayan kabarık bir yaraymış gibi soluktu.

"İlginç," dedi Wren'e bakarak. "Kız parazitler olduğuna dair dedikodular duyuyorduk, ama bu bizim gördüğümüz ilk kız."

"Ben Yitik Kız değilim!" Wren, ağın ıslak sıkı gözeneklerinin arasından bağırıyordu. "*Autolycus*'ta tutsaktım, Balıkkek beni memleketimden kaçırdı."

Kadın, Wren'le alay etti. "Senin kim olduğundan bana ne, kızım. Bizler köle tacirleriyiz, sen de bizim açımızdan bakıldığında kölesin."

"Ama ben... Beni köle yapamazsınız!"

"Au contraire, çocuğum, Belediye Başkanı Pennyroyal'la sözleşmemiz gayet net. Parazit makinelerinden arakladığımız her şey Shkin Şirketi'nin malı olur."

Telegram: @cinciva

“Belediye Başkanı Pennyroyal mı?” diye haykırdı Wren. “Şeyi demiyorsunuz... Nimrod Pennyroyal’ı?”

Bir Yitik Kız’ın bu adı bilmesi kadını şaşırtmışa benziyordu. “Evet. Nimrod Pennyroyal, son on iki yıldır, belki daha da fazla süredir Brighton’ın belediye başkanıdır.”

“Ama nasıl olur! Kim Pennyroyal’ı başkan yapar? O bir dolandırıcı! Hain! Havagemisi hırsızı!”

Bayan Weems panosuna bir şeyler yazdı. “Kızı köle hapishanesine götürün,” dedi, adamlarından birine. “Bay Shkin’e de avı haber edin. Bence bu iyiye işaret. Korsan yuvasına yaklaşmış olabiliriz.”

Telegram: @cinciva

11
GRIMSBY'YE KARŞI DÖRT

Ayrılacakları günün sabahında, tam *Ganimet Böceği* nihayet yola çıkacak hale gelmiş, Hester ve Tom, Mukoza'nın son motor testlerini yapmasını beklerken, Freya Rasmussen demirleme sahiline gelip onlarla birlikte gideceğini söylemişti. Tom ve Hester'ın söylediği hiçbir şey, onun fikrini değiştirmeye yetmedi.

"Tehlikeli olacak."

"Eh, *ikiniz* de gidiyorsunuz."

"Sana burada ihtiyaçları var."

"Vineland-Anchorage, ben olmadan da kendini gayet iyi idare edebiliyor. Hem zaten Bayan Aakiuq'a, ben yokken Vekil Markiz olabileceğini söyledim bile. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz, değil mi? Kendine özel bir şapka yaptırdı, elbiseler falan." Yüzü sevinçten ışıl ışıl olan Freya, *Ganimet Böceği*'nin borda iskelesine güçlükle tırmandı ve hacimli sırt çantasını lombar kapağından içeri fırlattı.

"Neden anlamak istemiyorsun, Kar Kraliçesi?" dedi Hester. "Girmbsy'ye turistik geziye gitmiyoruz. Wren'i ellerinden geri almak için gidiyoruz ve önüme çıkan Yitik Oğlanlar'ı öldürmem gerekirse eğer..."

"Bunu yapman işleri berbat etmekten başka bir işe yaramaz," dedi Freya mayhoş bir ifadeyle. "Zaten yeteri kadar insan öldü. Benim gelme amacım da bu. Amca'yla konuşup onu sağduyulu davranmaya davet edebilirim."

Hester çileden çıkmış şekilde iç geçirip, Freya'nın onlarla birlikte gelmesini istemeyeceğinden emin olduğu Mukoza'ya baktı, ama Mukoza gözlerini parlayan suya çevirip sustu.

Böylece konu kapandı. *Ganimet Böceği* burnunu göle doğru sokmaya hazırlanırken, Tom ve Freya'nın, sahilde toplanmış, onları tezahüratlarla

Telegram: @cinciva

uğurlayan Vineland-Anchorage'lılara salyangozun açık lombar kapağından el sallamasıyla yolculuk sanki bir piknik gezisi gibi başlamıştı.

Kent, dağlık burnun arkasında gözden kaybolduğu ve *Ganimet Böceği*, ayaklarını içine çekip suya dalmaya hazırlandığı sırada Freya, Mukoza'nın paslı kumanda panelinin üzerine eğildiği kabine indi. Ancak Tom, geçip giden kıyı şeridini, çağlayan suda yansıyan yeşil tepeleri izleyerek son âna kadar teknede kaldı. Kuşlar sazlık yuvalarında ötüyordu; şakımaları, uzak atalarının duymuş olabileceği oto alarmları ve cep telefonu melodilerini çağrıştırıyordu: Kayıplara karışan bir dünyanın ses fosilleri. Tom'a, Ölü Tepeler'de kazı yapmaya başladığı Kadim yerleşim yerlerini ve orada gün yüzüne çıkardığı unutulmuş yaşamların kalıntılarını hatırlattı bütün bu sesler. Çalışmasını tamamlamak için Wren'le birlikte buralara geri dönebilecek miydi?

"Geri döneceğiz," diye söz verdi Tom, Hester'ın yanına aşağı inerken. Ancak Hester bir şey söylemedi. Vineland-Anchorage'ı bir daha görebileceğini sanmıyordu.

Ganimet Böceği'nin daracık kumanda kabininde Mukoza'nın, Freya'yla konuşmama gibi bir seçeneği yoktu. Hatta Mukoza kadının gelmek istemesinde bunun da payı olup olmadığını düşündü. Su, burun pencerelerinin üzerini kapattığında Freya, Mukoza'nın yanına oturdu ve Snøri Ulvaeusson'un eski haritasını pilot konsolunun üzerine yayıp, "Peki Grimsby'ye giden yolu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Mukoza, başını evet anlamında salladı.

"Bildiğinden emindim," dedi. "Daha önce gitmemene şaşırdım."

"Grimsby'ye mi?" Freya'nın yüzüne bakmak için döndü, ancak kadının onu kibar ve dikkatli bir şekilde izliyor oluşu onu rahatsız etti, bu yüzden tekrar kumanda kabinine dikti gözlerini. "Niye Grimsby'ye geri dönmeyi isteyeyim ki? Orada en son neler yaşadığımı hatırlamıyor musun? Gargara beni kurtarmasaydı..."

"Ama geri dönmeyi hâlâ istiyorsun," dedi Freya kibarca. "Yoksa ne diye *Böcek*'i onarasın ki?"

Mukoza, gözlerini sanki etrafta batık kaya var mı yok mu diye bakınıyormuş gibi kısarak, salyangozun içine daldığı alüvyonlu karanlığa dikti. "Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Sorun da bu. Düşünmeden

Telegram: @cinciva

edemiyorum. Vineland'deki ilk haftalarımda bile, yapacak o kadar çok şey varken, herkes bana karşı çok kibar ve sıcakken, sonra sen-"

Onun olduğu yere doğru bakıp gözlerini kaçırdı. Freya hâlâ onu seyrediyordu. Neden ona karşı hep bu kadar kibardı ki? On altı yıl önce Mukoza'ya aşkını sunmuş, ancak kendisinin de bugün bile tam anlayamadığı sebeplerle onu reddetmişti Mukoza. Freya onu kovup tekrar denize bıraksaydı kadını suçlamazdı.

"Bu yüzden altgüvertede yaşıyorum," diye itiraf etti. "Çünkü Anchorage'ın, Grimsby'ye en çok benzeyen yeri orası. Ve her gece rüyamda Amca'nın sesini duyuyorum: 'Grimsby'ye dön, Mukoza,' diyor." Freya'ya gergin bir şekilde baktı. Bunu daha önce kimseye söylememişti ve kadının da deli olduğunu düşünmesinden korkmuştu. Arada bir kendisi de böyle düşünüyordu. "Amca bana fısıldıyor, tıpkı ben küçükken Hırsızlık Merkezi'nin hoparlörlerinden bize fısıldadığı gibi. Denizdeki dalgalar bile sanki onun sesiyle konuşuyor: 'Grimsby senin memleketin Mukoza, oğlum. Vasatlar'a ait değilsin. Memleketine, Grimsby'ye dön.'"

Freya uzanıp ona dokunmak istedi, ancak bir an düşününce vazgeçti. "Ama Gargara gelip de senden yardım istediğinde onu geri çevirdin. Teneke Kitap'ı ona verip, birlikte *Autolycus*'la dönebilirdin."

"İstedim," dedi Mukoza. "Ne kadar istediğimi tahmin edemezsin."

"Ama gitmedin. Grimsby'yi değil, Anchorage'ı seçtin."

"Tek nedeni korkmuş olmam," dedi Mukoza. "Tek nedeni, oraya gittiğimde, burada siz Vasatlar'a uyum sağlayamadığım gibi orada da Yitik Oğlanlar'a uyum sağlayamayabileceğimi görmekten korkmam. Belki artık iki tarafa da ait değilim. Belki artık ben hiçbiriyim."

Freya bu kez uzanıp ona dokundu. Elini omuzuna koyduğu anda, Mukoza'nın tıpkı ürkek bir hayvan gibi aniden ve utangaç bir şekilde ondan kaçınmaya çalıştığını hissetti. Mukoza'nın bugün bile, yıllar önce denizden çıkıp ona geldiği zamanki kadar gizemli olduğunu düşünüyordu bazen. Onu sevmesine izin verseydi çok daha mutlu olabilirdi Mukoza. Freya da mutlu olurdu. Bir sürü güzel şey yaşadığı için, bu olay hayatını mahvetmedi, ama bazen bir kocası ve çocukları olmadığı için üzülüyordu. Ona öyle geliyordu ki, bazı insanlar -Mukoza'yla Hester Natsworthy böyle insanlardandı- mutlu olma hünerine sahip değillerdi.

Yoksa bundan daha mı fazlasıydı? Mukoza'ya, Amca'nın sesiyle fısıldayan dalgaları düşününce korktu, rahatsız oldu. Amca, Vineland'de

Telegram: @cinciva

onunla konuşabiliyorsa, Grimsby'ye vardıklarında işler onun için kim bilir nasıl bir hal alacaktı? İşler yolunda gitmez de bir çatışma yaşanırsa, Mukoza onların tarafında mı olacaktı, yoksa Amca'nın mı?

Telegram: @cinciva

12
ŞANLI SULARDA TİCARET

“Böyle iyi, Haşmetmeabları! Sakın bozmayın! Gülümseyin!”

Yumuşak bir pluf sesiyle birlikte bir flaş tozu patlaması oldu ve Bulutların Üstü’nün güneşle aydınlanan gökyüzüne, tıpkı bir parti balonu gibi bir duman topu yükseldi. Kâşif, yazar ve belediye başkanı Nimrod Pennyroyal, *Brighton Akşam Parşömeni* için bir kez daha fotoğraf çektiriyordu; bu kez yanında Brighton’ın Atlantik’e yaydığı iletilerde, keder içindeki DÜSAKÇE sözcülerini canlandıran aktör ve aktris Digby Slingback ve Sardona Flysch vardı.

Fotoğrafçı, makinesine yeni bir plaka yerleştirirken, “Sayın Haşmetmeabları,” dedi Parşömen’in muhabiri, “parazit-korsanlara karşı bir keşif gerçekleştirme fikrini size neyin verdiğini okurlarımıza bir kez daha söyleyebilir misiniz?”

“Bunu kendime görev addettim,” dedi Pennyroyal, yüzü sevinçten ışıl ışıl, güneşte zarif bir şekilde parıldayan başkanlık nişanını ayarlayarak. “Ne de olsa, denizdeki bu gaddarlığın varlığı hususunda dünyayı ilk uyaran kişi benim. Onlarla yaşadığım maceralarımı, büyükkentlerarası çoksatar kitabım (iyi kitapçılarda sadece yirmi beş Brighton yunusuna satın alabileceğiniz) *İhanet Altını*’nda okuyabilirsiniz. Son yıllarda bu insanların baskınları ve hırsızlıklarıyla ilgili gitgide daha çok rapor alıyorduk ve artık organizasyonlarının nasıl işlediğine dair çıkarsama yapmaya başladık. Kentimizi, kuzeye yönlendirip bunlardan olabildiğince çok yakalamayı bir görev addediyorum.”

“Bir de şu var, Haşmetmeabları, size muhalif bir kesim de bunun, Brighton’a daha fazla ziyaretçi çekmek ve kitaplarınızı daha çok satmak için ayarlanmış bir reklam kampanyası olduğunu öne sürüyor.”

Pennyroyal alaycı sesler çıkararak devam etti: “Kitaplarım, reklam kampanyasına gerek olmadan da zaten çok satıyor. Okyanusları bu

Telegram: @cinciva

parazitlerden temizleme mücadelemizin duyulması, Brighton'a daha fazla turist getirse bunda ne kötülük var? Brighton, turistik bir kenttir ve turizmi canlandırmak da belediye başkanının görevidir. Ayrıca, bu küçük balıkçılık keşfimizin, Brighton'ın vergi mükelleflerine tek bir kuruş bile yük bindirmediğini söylememe, bilmem gerek var mı? Yaptığım ortaklık anlaşması sayesinde, sualtı tarama ekipmanlarının ve salyangoz tuzaklarının tümü, pek mümtaz işadamlarımızdan sayın Bay Nabisco Shkin tarafından karşılanmaktadır. Parazit ebeveynlerden oluşan bu sahte örgüt fikri de Shkin'e aittir. Bunu bir parça zalimce bulanlar olduğunu biliyorum, ama kabul etmelisiniz ki plan tıkır tıkır işledi. Shkin, ailesi olmayan bu hödük takımının psikolojisini gayet iyi anlıyor. Kendisi de öksüzmüş, biliyorsunuz; altgüvertelerde yaşarken tırnaklarıyla kazıya kazıya bugünlere gelmiş eski bir sokak çocuğu; haliyle onlara neyin cazip geleceğini iyi biliyor."

"Peki, Haşmetmeabları yakında daha çok korsan yakalayacağımızı düşünüyorlar mı?"

Fotoğrafçı bir kare daha çekmek için yerini aldığı sırada makineye en iyi profilini poz vererek, "Bekleyin ve görün!" diye kıkırdadı Pennyroyal. "İlk üç salyangozdan aldığımız oğlanlar üslerinin yerlerini deşifre etmeyecek kadar çetinceviz çıktılar. Bu kez elimizde küçük bir oğlan ve bir de kız var; kırması çok kolay cevizler. İnanıyorum ki, birkaç gün içinde iyi sonuç alacağız."

Ancak birkaç gün içinde yaşanan tek şey havadaki değişim oldu. Ölü Kıta'yı silip süpüren bir fırtına, okyanusu derin beyaz dalgalara bölüp, bu dalgalarla Brighton'ı bir aşağı bir yukarı öyle şiddetle savurdu ki, kentin yerlilerinin bile midesi bulanırken, Pennyroyal'ın korsan avını izlemek niyetiyle Av Alanı'ndan gelen turistlerin birçoğu da havagemilerine ve havayatlarına atlayıp palas pandıras memleketlerinin yolunu tuttu. Brighton'lılar (kendilerini yürüyecek kadar hasta hissetmeyenler), ıslak gökyüzünde asılı duran Bulutların Üstü'nün altgöbeğinde fırtına gibi esen yağmura gözlerini dikerek, Pennyroyal'ın onları bu vahşi, acımasız okyanusa getirmesini neden kabul ettiklerine hayıflandılar.

Sarsılan güvertelerin çok altında, Brighton'ın en alt katında Wren, Shkin Şirketi'nin köle hapishanesindeki dar kafesinin zemininde yatıyor ve

Telegram: @cinciva

ölmüş olmayı diliyordu. Tepesindeki argon lamba sallanıyor, metal duvarlara ve tuzağa düşürülüp kente alınacak daha fazla Yitik Oğlan için hazır bekletilen sıra sıra kafeslere ışık saçıyordu. Bunların birinde Balıkkek; diğerlerinde de daha önce esir alınan salyangozların mürettebatı vardı. Wren'in elindeki yara fena acıyordu. Bu kabarık yaraya hayatı boyunca katlanacağını düşündü; hoş, hayatı o kadar da uzun sürmeyebilirdi.

"Batıyor muyuz?" diye sordu, Shkin Şirketi'nin muhafızı gelip Wren'in hayatta olup olmadığını kontrol etmek için elindeki feneri suratına tutunca.

Muhafız kıkırdadı. "İnsana öyleymiş gibi geliyor, değil mi? Ama Brighton bundan daha kötülerini de atlattı. Merak etme, yakında kankalarının geri kalanını da süpürürüz."

"Onlar benim kankalarım değil," dedi Wren acı acı. "Ben Yitik Oğlan değilim..."

"Kaseti değiştir artık, tatlım," dedi adam bıkkınlıkla. "Sizi ilk tepelediğimizde Balıkpazarı'nda, Monico Weems'e de aynı şeyi söylediğini duydum. Alacağın karşılık değişmiyor. Kim olduğun umurumuzda değil. Sen artık kölesin. Yeni-Maya'da iyi para edeceksin."

Wren'in zihninde eski coğrafya derslerinin anıları canlandı: Kış Sarayı'ndaki sınıfta duran kocaman küre ve Bayan Freya'nın, "Kuzey Amerika'ya bağlandığı kanallar, Altmış Dakika Savaşı'ndaki Yavaş Bombalar'la zarar görmeden önce Güney Amerika diye bilinen yerin şimdiki adı Yeni-Maya," deyişi.

Yeni-Maya binlerce kilometre uzaktaydı! Onu oraya götürürlerse, eve dönüş yolunu bir daha nasıl bulabilirdi ki?

Muhafız, kafesinin üzerine eğilip parmaklıkların arasından Wren'e pis pis baktı. "Bay Shkin'in, bir avuç ucuz korsanı, ev kölesi ve bakıcı olarak satmaya çalışacağını düşünmüyorsun herhalde, değil mi? Şu büyük Yeni-Maya'lı zigurat kentlerinin birinde gladyatör olacaksınız. Harika gösteriler düzenlerler onlar arenalarında. Köleler birbirleriyle kapışır ya da demonte makinelerle veya tutsak alınan Yeşil Fırtına İz Sürücüleri'yle kavgaları daha da ateşli hale getirirler. Kan gövdeyi götürür. Tabii bunların hepsi, tuhaf Yeni-Maya tanrılarının onuruna yapılır, yani dinsel bir şey aslında."

Dinsel olsun olmasın, Wren buna heves etmediğini düşündü. Bu korkunç pislikten bir an önce kurtulmanın yolunu bulmalıydı. Bayan

Telegram: @cinciva

Freya'nın, hakkında çok güzel şeyler söylediği beyni, kentin toslamaları arasında herhangi bir şey düşünemeyecek kadar bozulmuştu.

"Umarım batarız!" diye bağırdı halsizce, dışarı çıkan muhafızın arkasından. "Bunu hak ediyorsunuz! Umarım batarız da, zavallı Yitik Oğlanlar'ı tuzağa düşüremezsiniz!"

Ancak ertesi gün fırtına yavaşladı, dalgalar duruldu. O akşam, tuzağa düşürülen başka üç salyangozun mürettebatı da, sersemlemiş ve gözü yaşlı halde köle hapishanesine getirildi. Gece dört, ertesi gün üç salyangoz daha yakalandı. İçlerinden biri tuzağı fark edip manyetik borda kancası onu yakalamadan kaçmayı başardı, ancak Brighton salyangozun peşine düşüp derinlere su bombası bıraktığında, okyanusun yüzeyinde, sancak tarafındaki gözlem güvertelerinde tezahürat yapan seyircileri ıslatacak şekilde beyaz köpükler belirdi ve salyangozun parçalarıyla bir Yitik Oğlan yüzeye çıktı.

"Haberler Grimsby'ye çoktan ulaşmıştır," dedi, önceden tutsak alınan oğlanlardan biri olan Karides, kafesinin etrafındaki hücrelere esirlerin dolduruluşunu kireç gibi beyaz yüzüyle izlerken. "İhtiyar Amca bir şeyler yapacaktır. Bizi kurtaracaktır."

"Haberler Grimsby'ye ulaştı *bile,*" dedi yeni gelenlerden biri.

"Bizler oradan geliyoruz."

"İletiyi birkaç gün önce aldık."

"Amca bunun bir tuzak olduğunu ve dinlememiz gerektiğini söyledi, ama biz yine de sıvıştık."

"Annelerimizle babalarımızın burada olabileceğini düşünmüştük."

Karides yere kapaklanıp ağlamaya başladı. Batı Takımadaları'ndaki sabit yerleşimlere yapılan baskınlara liderlik etmiş ve karşısına çıkan tüm Vasatlar'ı katletmişti. Ancak burada, Shkin Şirketi'nin deposunda sadece kayıp delikanlılardan biriydi.

Wren parmaklıkların arasından uzanıp Balıkkek'in kolunu çekiştirdi. Oğlan, Wren'in hemen yanındaki kafesin zemininde dertop olmuştu. Buraya getirildiklerinden bu yana Wren'le hiç konuşmamıştı ve Wren, başına gelenlerden dolayı onu suçladığını düşünüyordu. Belki de haklıydı. Keşke onu Brighton'a gitmeye ikna etme konusunda bu kadar hevesli davranmasaydı!

"Balıkkek," dedi hafifçe, "kaç Yitik Oğlan var? Yani toplamda?"

Telegram: @cinciva

Balıkkek ona bakmadı, ancak birkaç saniye sonra, "Ga'ba altmış tane falan," diye mırıldandı. "Amca'yı ve salyangoz süremeyecek kadar küçük çömezleri saymıyorum."

"Ama burada en azından kırk tane oğlan var!" dedi Wren. "Grimsby tamamen boşalmış olmalı."

Deponun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriye birileri daha girdi. Yeni *mahkûmlar,* diye düşündü Wren ve gelenlere bakmaya tenezzül bile etmedi, siniri bozuluyordu. Ancak ayak sesleri onun kafesinin yanında durdu ve başını kaldırıp bakınca, yeni gelenlerin, Yitik Oğlan olmadıklarını, Shkin Şirketi'nin iki muhafızı ve tiksindirici Bayan Weems olduğunu fark etti.

"Kızı çıkarın," diye emir verdi Bayan Weems. Wren telaşlandı. Bayan Weems, onun bir Yitik Kız olmadığını nihayet anlamış mıydı? Belki Shkin Şirketi, onun Yeni-Maya arenalarında bekleneni veremeyeceğini fark etmişti ve yaşaması için artık daha fazla yiyecekle su israf etmektense onu suya atmayı planlıyordu.

"Efendi seni görmek istiyor," dedi Bayan Weems. Wren götürülürken, tutsak Yitik Oğlanlar kafeslerinden onu izlediler.

Köle hapishanesinin arkasındaki kapı, kilerden çok da büyük olmayan bir odaya açıldı. Muhafızlar, Wren'i içeri itekleyip onun arkasından içeri doluştular. Ne zaman ki Bayan Weems duvardaki bir kolu çekti ve Wren ayaklarının altındaki zeminin ani bir hareketle çekildiğini hissetti, ancak o zaman bunun bir asansör olduğunu anladı. Anchorage'ın asansörleri yıllardır bozuktu, ancak bu gayet iyi çalışıyordu. Yukarı öylesine hızlı çıktı ki, Wren midesinin aşağıda kaldığını sandı.

Wren, köle hapishanesine bir ağın içinde sürüklendiği için, Shkin Şirketi binasının yerleşim düzenini tam olarak anlayamıyordu. Tutsak alınan kölelerin tutulduğu alt katları, Brighton'ın derinliklerinde yer alan bir kuleydi burası. Kentin ikinci katına denk gelen orta katlarda, lüks eşyalar için birkaç özel hücre ve yöneticilerin ofisleri vardı. Mesirenin en üst katındaki Kraliçe Parkı denilen sosyetik bölüme doğru uzanan yukarı seviyelerdeyse, Şirket'in kurucusu Bay Nabisco Shkin'in ofisleri vardı. Bu en yüksek bölüm, bir buzdağı kadar beyaz ve güzeldi; aşağıda pusuda bekleyen tehlikeli onda dokuzlara[3] dair bir ipucu vermiyordu. Yerel halk bu kuleye Biberlik diyordu.

Telegram: @cinciva

Asansör üst katta durdu; Wren geniş, yuvarlak bir odaya girdi. Siyah duvarlarında, altın çerçeveli siyah resimlerin asılı olduğu, siyah halılar ve siyah pelüş kumaşlarla döşenmiş çok güzel bir odaydı bu. Ne var ki Wren'in nefesini kesen şey, pencerelerinden görünen manzaraydı. Brighton'ın çatılarının üzerini görüyordu: Güneş parlıyor, parlak flamalar uçuşuyor, havayatlarıyla havabisikletleri limandan kalkış yapıyor, martı sürüleri, baca külahlarının etrafında ve parıldayan denizin uzak köşelerinde dönenip süzülüyordu. Çarkların püskürttüğü su, hafif bir meltemle kentin bir ucundan diğerine taşınıyor, suda ışıyan güneş, sokakları serseri gökkuşaklarıyla dolduruyordu.

Wren bir an için perişanlığını, açlığını ve damgalı elinin acısını neredeyse unutuyordu. İçi sevinçle köpürdü. Hep hayalini kurduğu o muhteşem kentlerin birinde, bir sal-mesiredeydi ve her şey, hayal edebileceğinden çok daha güzeldi.

"Kız, Bay Shkin," dedi Bayan Weems, sesinde Wren'in daha önce fark etmediği yaranmacı bir mızmızlık vardı. Muhafızlardan biri, siyah döner sandalyede oturmuş sessizce onu izleyen adamla yüz yüze gelmesi için Wren'i döndürdü.

Nabisco Shkin hareketsiz oturuyordu; bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve hareket eden tek yeri olan ayağı, hafifçe bir aşağı bir yukarı oynarken, üzerine yansıyan ışık, deri olduğu bariz ayakkabısında göz kırpıyordu. Kumru grisi birtakım; gri eldivenler; gri saç; gri gözler; gri bir yüz; gri bir ses tonu. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, tatlım," dedi, ancak sesi pek öyle memnunmuş gibi çıkmadı. Öyle de görünmüyordu. Hatta memnun olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyormuş gibi görünüyordu. "Monica bana, Anchorage'lı olduğunu iddia ettiğini söyledi," dedi.

"Öyleyim!" diye bağırdı Wren, nihayet onu dinlemek isteyen birilerinin çıkmasından memnuniyet duyarak. "Adım Wren Natsworthy ve ben kaçırıl-"

"*Kimse* Anchorage'lı olamaz." Shkin ayağa kalkıp Wren'in etrafında bir tur attı. O sırada gözleri hep kızın üzerindeydi. "Anchorage, Yeşil Topraklar'ın batısında, yıllar önce battı."

"Hayır batmadı!" diye ağzından kaçırdı Wren. "Orası-"

Shkin bir parmağını havaya kaldırıp masasına döndü. Yüzünü döndüğünde elinde bir şey vardı. Wren'in, Bayan Freya'dan çaldığı kitap. O

Telegram: @cinciva

âna kadar kitabı çoktan unutmuştu.

"Bu nedir?" diye sordu Shkin.

"Teneke Kitap," dedi. "Karanlık Çağlar'dan kalma bir antika. *Autolycus*'un Anchorage'a gelme sebebi de bu. Sanırım denizaltılarla bir ilgisi var. Yitik Oğlanlar'a, bu kitabı çalmalarında yardım ettim, ama işler yolunda gitmedi ve Balıkkek beni tutsak aldı. Eğer geri dönmeme izin verirseniz, eminim annem, babam ve Bayan Freya sizi ödüllendirecektir."

"Yine Anchorage diyorsun." Shkin kitabı masaya koyup Wren'i süzdü. "Bu saçma hikayeyi ne diye sürdürüyorsun? Anchorage, balıklardan başka kimsenin memleketi değil artık. Brighton'daki herkes biliyor bunu. Sevgili Belediye Başkanımız Pennyroyal, oranın son günleriyle ilgili yazdığı kitapla bir sürü para kazandı. *İhanet Altını,* Anchorage'ın, her daim yaratıcı olan Belediye Başkanımız'ın tanımladığı şekliyle 'sudan bir mezar'a batışıyla biter."

"Pennyroyal yalan söylüyor!" Pennyroyal'ın, bırak yalanlarıyla zenginleşmesini, yaşamasının bile ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek, büyük bir öfkeyle konuştu. "Korkağın ve yalancının teki. Babamı vurdu ve Arkangel'in yiyeceğini düşünerek, Anchorage'dan kaçabilmek için annemle babamın havagemisini çaldı. Ondan sonra neler olduğunu bilmesinin imkânı yok. Her ne yazdıysa uydurmuş olmalı."

Nabisco Shkin, gri kaşlarından birini milimetrenin sekizde biri oranında havaya kaldırdı; bu, onun şaşkınlığını gösterme şekliydi. Tam o sırada Wren'in aklına bir fikir geldi. Anchorage'ın başına ne geldiğini koca dünyada bilen tek kişi oydu. Bu, onu değerli biri yapsa gerekti! Yitik Oğlanlar'la birlikte bir arena kölesi olarak satılmayacak kadar değerli!

Karanlık, devasa odanın diğer tarafında, ondan çok çok uzakta bir yerde sanki küçücük bir kapı açılmış gibi hissetti; tünelin ucunu görebiliyordu.

"Anchorage, Ölü Kıta'nın yeşilliklerine doğru sürüklendi. Orada gelişip büyüdü ve ben de bunun bir kanıtıyım. Pennyroyal bunu bilmek istemez mi sizce de?"

Nabisco Shkin, Wren'i yine susturmaya hazırlanıyordu ki, tam bunu söylediğinde bir an tereddütte kaldı ve kaşları, bu kez milimetrenin dörtte biri kadar havaya kalktı. Sandalyesine kuruldu, gözlerini Wren'in üzerine sabitledi. "Açıkla," dedi.

Telegram: @cinciva

“Anchorage’a olanları bilmek isteyecektir, öyle değil mi?” Wren kekeliyordu. “Yani, insanlara bizi anlatarak o kadar para kazandıysa, gerçekte neler olduğunu öğrenmeye ne kadar hevesli olacağını siz düşünün. Kitabın devamını bile yazabilir! Beni memlekete götürmek için bir keşif yapıp bundan bir kitap yazabilir!” Götürmese bile, diye düşündü Wren, hayatını bu yüzen sarayda köle olarak devam ettirmek, Yeni-Maya arenalarından daha iyiydi. Hevesle, “Benimle konuşmaya can atacak,” dedi.

Shkin başını yavaşça salladı. İnce ağzında anlık bir gülümseme peydahlandı, ama sonra üşenip bıraktı. Pennyroyal’ın, *Parşömen*’e verdiği röportajda Shkin’in, Köstebek Vadisi’nin rutubetli geçitlerinde çocuk hırsız olarak geçirdiği hayatı herkese hatırlatmasına canı sıkılmıştı. Belki de bu kız, Brighton’ın gülünç Belediye Başkanı’ndan hıncını alabilmek için tanrıların gönderdiği bir hediyeydi.

“Eğer anlattıkların doğruysa,” dedi, “gerçekten de Belediye Başkanı Pennyroyal’ın ilgisini çekecektir, ama bunları nasıl ispatlayacaksın?”

Wren masanın üzerinde duran Teneke Kitap’ı işaret etti. “Kanıt bu. Markiz’in kütüphanesine ait ünlü bir eser…”

“Pennyroyal’ın, Anchorage’ın hazineleriyle ilgili verdiği bıktırıcı ayrıntılarda böyle bir eserden bahsettiğini hatırlamıyorum,” dedi Shkin. “Ya bunu hatırlamazsa? O zaman geriye sadece senin söylediklerin kalıyor. Senin gibi bir köleye ve Yitik Kız’ın sözlerine kim inansın?”

“Bana soru sorabilir,” dedi Wren umutsuzlukla. “Annemle, babamla, Bay Scabious ve Bayan Freya’yla; o kitapta olmayan ve yalnızca Anchorage’da yaşamış kişilerin bilebileceği şeylerle ilgili sorular sorabilir.”

“İlginç.” Shkin ağırçekim baş hareketlerinden birini daha yapıp, “Monica,” dedi, “kızı İkinci Kat’a götürün. Bundan böyle ona lüks eşya muamelesi yapılsın.”

“Balıkkek’i de unutmayın,” dedi Wren. “O da Anchorage’daydı.”

“Doğru,” dedi Shkin. Bayan Weems’e bir bakış atarak, “Oğlanın, sorgu odasına getirilmesini sağlayın. Onunla bir çift laf etme zamanı geldi,” dedi.

Telegram: @cinciva

13
DR. ZERO

Onu Batmunkh Tsaka'dan getiren havagemisi, Tienjing üzerindeki diğer gemilerin arasına karışırken, Oenone Zero, resiflerin üzerinde inanılmaz bir dengeyle duran, gamsız bir şekilde boyanmış evlerden, pencere önü çiçekleri gibi duran bahçelerden, yüksek seviyedeki kanalları gümüşi renklere boğan gün ışığından ve örümceğimsi köprülerde ve sarp, merdiveni andıran sokaklarda kalabalıklar halinde dolaşan vatandaşların parlak renkli cüppelerinden keyif alarak havakabininin penceresinden aşağıyı seyretti. Shan Guo'nun orta dağlarının tepesindeki bu kent, Mobillik Karşıtları'nın doğum yeri olmuştu. Lama Batmunkh, burada Mobillik Karşıtları Birliği'ni kurmuş ve kent Birlik'in bin yıl boyunca başkentliğini yapmıştı.

Ama artık Birlik yoktu. Eski Yüksek Konsey devrilmişti ve Yeşil Fırtına'nın savaş izleri artık her yerdeydi. Havagemisi, Yeşimtaşı Tapınağı'nın askeri rıhtım düzlüklerine inişe geçtiği sırada, Oenone, Tienjing'in parklarını biçimsizleştiren çirkin, beton roket mevzilerini ve dağın eteğinde, savaşa temiz enerji üretmek için sağa sola sallanıp takırdayan çirkin yeldeğirmenleri ordusunu görmezden gelmenin, gitgide daha da zorlaştığını fark etti. Son on dört yıldır hiç kimsenin, savaşla ilgisi *olmayan* herhangi bir şey yapmasına izin verilmemişti ve kentin sivil mahalleleri uzun süredir ihmal edilmenin işaretlerini taşıyordu. Oenone'ın kafasını çevirdiği her yanda, bakımsız binalar ve çürüyen çatılarda sürünen korkusuz devriyelerin gölgeleri vardı.

Yeşimtaşı Tapınağı, ne yeşimtaşından yapılmıştı ne de bir tapınaktı. Bu isim, Tienjing'in kurucularının, bu dağlara ilk firar ettikleri zaman beraberlerinde getirdikleri bir hatıraydı sadece. Muhtemelen bir zamanlar düzlüklerde bulunan, ama aç kentler tarafından bir çırpıda mideye indirilmiş eski, güzel bir yazlık sarayın adıydı. Karla aşınmış düzlüğe ayak

Telegram: @cinciva

bastığı sırada Oenone'ın üzerine kâbus gibi çöken nemrut, taş kaleyle hiç de uyumlu değildi. Savaş karşıtı protestocuların ve ev atıklarını geri dönüştüremeyen insanların kelleleri, dış kapıların üzerindeki parmaklıklarda, dağ havasındaki eşekarısı yuvaları gibi kuruyup kâğıdımsı bir hal alıyordu. Duvarların üzerine devasa sloganlar boyanmıştı: *DÜNYA YENİDEN YEŞİLLENDİ!* ve *PAN-ALMAN YÜRÜYEN TAKOZU SON BİR DARBEYLE YERLE BİR EDİLECEK!*

Oenone çantasını omuzuna atıp rıhtım düzlüğündeki merdivenden inmeye başladığı sırada, İz Sürücü Fang'in elit hava lejyonu askerleri, iç kapıyı kapatıp Oenone'ın yolunu kesmek için öne çıktılar.

"Belgeleriniz, genç adam," diye bağırdı görevli astsubay. Oenone, onu erkek sanmalarına artık alışmıştı. Fırtına bölgelerinde tüm artık gıdalar, cephede savaşan askerlere ayrılıyordu, bu yüzden çocukluğuna egemen olan kıtlık, onu on dört yaşındaki bir oğlan kadar zayıf ve tahta göğüslü biri yapmıştı. Astsubay belgelerini kontrol ederken sabırla bekledi ve onun aslında kadın olduğunu fark eden astsubayın yüzünün değiştiğini gördü. "Bırakın geçsin! Bırakın geçsin!" diye bağırdı, kılıcının tersiyle adamlarına vurup, Dr. Zero'nun onu cezalandırmayacağı umuduyla onları cezalandırarak. "Derhal bırakın geçsin! Kendisi Dr. Zero, liderimizin yeni cerrah-teknisyeni!"

Yeşil Fırtına iktidarı ele geçirdiğinde Oenone dört yaşındaydı, bu yüzden savaştan öncesine dair net bir anısı yoktu. Çakal Tüneği'nde korsanlarla girdiği çatışmada öldürülen babası, aile tapınağındaki bir fotoğrafta bir suretti yalnızca.

Oenone, annesinin teknisyen olarak çalıştığı Alotya'daki hava üssünde, utangaç ve zeki bir çocuk olarak büyümüştü. Okulda, "Doğu Yeşildir" ve "Mutlu Çocukluğumuz İçin İz Sürücü Fang'e Teşekkür Ederiz" gibi propaganda şarkıları söylüyordu. Evde de yatmadan önce, havacı abisi Eno'nun anlattığı, uzaktaki savaş alanlarında kazanılan zaferlerle ilgili hikâyeleri dinliyordu. Kamçatka'daki savaştan getirilen ve üssün arkasında istif edilen bozuk İz Sürücüler'le oynuyordu. Onlar adına o kadar çok üzülüyordu ki, ölmüş olduklarını ve onların yakasını bırakmanın en iyi şey olduğunu o zamanlar algılayamadığından, onları iyileştirmek için uğraşmaya başladı. Zırhlarının ve beyin alfabelerinin altında yatan gizleri

Telegram: @cinciva

çözdü. Bu işte o kadar iyi oldu ki, İz Sürücüler'den biri hata verdiğinde artık üssün komutanı kendi cerrah-teknisyenlerini değil, Zero kızı çağırmaya başlamıştı. Yeşil Fırtına'nın, yeteneklerinin farkına vardığı ve onu önce bir eğitim merkezine, ardından da Altay Shan'daki cephe hattında yer alan Diriltilenler birliğine gönderdiği on altı yaşına kadar, hem annesi hem de kendisi için bu yolla ek tayın elde etmişti.

Siperler ve sığınaklarla dolu o yeraltı dünyasında, 22'nin uzun, öldürücü kışında canını dişine takıp çalıştı. Ölü askerler, kurtarma timleri tarafından donmuş çamurdan çekilip çıkarılıyor ve Oenone ile yoldaşlarının, onları İz Sürücüler'e dönüştürüp tekrar cepheye yolladıkları Diriltilenler dökümhanesine gönderiliyordu.

Korku ve acıma duygularından bu kadar kısa sürede kurtulmasına şaşırmıştı. Üzerinde çalıştığı insanların yüzlerine bakmamayı öğrenmişti. Böyle davranınca onlar insan bile olmuyorlardı; en kısa sürede üzerindeki kıyafetleri çıkarılıp onarılması gereken bozuk makinelerdi. Diriltilenler odasında, Oenone'ın çok hoşuna giden bir yoldaşlık hissi vardı. Diğer cerrah-teknisyenler, çalışırken bir yandan da birbirleriyle şakalaşıyorlardı, ancak Oenone çok küçük olduğu için ona "küçük bacı" diyorlar ve onu gözetiyorlardı. Bu denli hızlı ve dikkatli çalışmasından, kendilerinin çözemediği sorunları kolayca çözmesinden etkilenmişlerdi. Bazen onların, kendisi hakkında konuşurken "dâhi" gibi sözcükler kullandıklarını duyuyordu.

Oenone, onları memnun ettiği için kendiyle gururlanıyordu. İyi Dünya için verilen mücadelede kendi payına düşeni yaptığı için gurur duyuyordu. O kış düşman kentler sık sık, kendi Av Alanları'nı Yeşil Fırtına mıntıkasından ayıran bombardıman cehennemini yarma teşebbüsünde bulunuyordu. Üstelik sayıları o kadar çok, öylesine uçsuz bucaksızdılar ki, Oenone bazen, onları hiçbir şeyin durduramayacağını sanıyordu. Ne var ki, Yeşil Fırtına silahları ve mancınıkları, onların yürüyüş rotasına bombalar yağdırıyor; Yeşil Fırtına taşıyıcı gemileri, düşman üst kısımlara Hacıyatmaz bırakıyor; Yeşil Fırtına savaş gemileri, düşmanın öncü birliklerini bozguna uğratıyor ve cesur Yeşil Fırtına roket birlikleri, düşman kentlerin dev tekerleri arasında sürünüp alt bölümlerinde, Yeşil Fırtına İz Sürücü mangalarının içeri sızabilecekleri delikler açıyordu. Sonunda hep, yeteri kadar insan öldürüldüğünde, kentler pes edip geri çekiliyordu. Bazen

Telegram: @cinciva

içlerinden biri ağır hasar aldığında, diğerleri rotayı ona doğru çevirip onu parçalara ayırıyordu.

İlk başlarda Oenone, gaga silahlara ait seslerin uğultu ve gümbürtülerinden, çarpışma siperlerinin üzerinden soğuk havayı yırtarcasına geçen keskin nişancı kurşunlarının ıslıklarından dehşete düşüyordu. Ancak haftalar geçtikçe, aylar geçtikçe, bu dehşete yavaş yavaş alıştı. Diriltilenler odasında bedenler üzerinde çalışmaya benziyordu: Hissetmekten vazgeçmeyi öğreniyordu. Annesinin bulunduğu hava üssü Alotya'nın, yürürgezer bir banliyö tarafından yendiği haberi geldiğinde bile hiçbir şey hissetmedi.

Sonra, 23'ün bahar taarruzu sırasında bir gün, kurtarma timleri tarafından önüne getirilen bir bedeni tanıdı. Adamın göğsünde, tıpkı ona öğrettiği takımyıldızları gibi, yerlerini çok iyi bildiği et benleri vardı. Yüzüne örttülmüş kanlı çaputu daha sıyırmadan, onun ağabeyi Eno olduğunu anlamıştı. Birbirlerine yolladıkları mektuplar sansürlendiği için abisinin bu sektörde olduğunu bile bilmiyordu.

Mekanik hareketlerle kauçuk eldivenlerini giyerken gözlerini ağabeyine dikmiş bakıyordu. Onu Diriltmek istemiyordu, ama bunu yapmayı reddederse başına ne geleceğinin farkındaydı. Bazen cephedeki askerler, Diriltilenler Kolordusu'nun ölen arkadaşlarını Diriltilmek için almalarını engellemeye çalışırlardı. Bu durumlarda Yeşil Fırtına, onları Gizli-Mobillik Yanlısı olarak yaftalıyor, öldürüyor, sonra da silah arkadaşlarıyla birlikte diriltiyordu. Oenone öldürülmek istemedi. Eno'yu gördüğünde, kaybettiği tüm hisleri geri gelmişti ve bunların arasında ölüm korkusu o kadar hızlı ve güçlüydü ki, neredeyse nefes bile alamadı. Eno gibi, bir plaka üzerinde, soğuk ve yardıma muhtaç halde yatmayı asla istemezdi.

"Cerrah-teknisyen?" dedi yardımcılarından biri. "Rahatsız mısınız?"

Oenone hasta olmayı isterdi. Eliyle geçiştirip kendini toparlamaya çalıştı. Eno'yu diriltmemeyi düşünmek bile yanlıştı. Ağabeyi adına mutlu olması gerektiğini söyledi kendi kendine, çünkü onun sayesinde ağabeyinin bedeni, öldükten sonra bile barbarlarla savaşmaya devam edebilecekti. Gel gör ki, mutlu değildi.

Yardımcıları gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Neşter. Kemik testeresi. Kaburga seperatörü," diyerek işe koyuldu. Eno'nun bedenini açtı; iç organlarını çıkarıp yerine motorları, batarya kutularını ve koruyucu pompaları yerleştirdi. Ağabeyinin ellerini kesip, İz Sürücüler'e özgü çelik

Telegram: @cinciva

eller taktı. Ağabeyinin cinsel organlarını kesti. Ağabeyinin gözlerini çıkardı. Ağabeyinin derisini yüzüp, kas liflerinin arasına gizemli elektrot kablo ağlarını döşedi. Ağabeyinin kafatasını açtı ve beyninin içine şeftali çekirdeği kadar bir makine yerleştirip bu makinenin, omurgasından aşağı saldığı tel inceliğindeki küçük uzantıları, sinir sistemine ve kurduğu diğer makinelere bağlanırken, ağabeyinin debelenip titreyişini seyretti.

Ağabeyinin üzerinde çalışırken sürekli, "Bu sen değilsin," diyordu ona fısıltıyla. "Sen Güneşsiz Ülke'desin. Bu sadece arkada bıraktığın, kullanabileceğimiz bir şey, tıpkı bir şişeyi ya da sepeti geridönüştürmek gibi. Yeşil Fırtına, İyi Dünya için her şeyi geridönüştürmemiz gerektiğini söylemiyor mu?"

İşi bittiğinde, dış iskeletini ve bıçak-parmaklarını yerleştirmesi için onu genç cerrah-teknisyenlerden birine verdi. Ardından dışarı çıkıp bir sigara yaktı ve tarafsız bölgenin üzerinde alev alev yanan havagemilerini izledi.

İşte o andan itibaren ölüler onunla konuşmaya başladı. Öz ağabeyi ona hiçbir şey dememişken, diğerlerinin bu kadar çenebaz olmaları garipti, ancak onların yüzlerine baktığında, ki Eno'dan sonra bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti, zihninde fısıldadıklarını duyabiliyordu.

Hepsi de aynı şeyi soruyordu: *Bunu kim sonlandıracak? Bu sonsuz savaşı kim bitirecek?*

"Ben," diye söz vermişti Oenone Zero, çelimsiz sesi silah gümbürtülerinin arasında boğularak. "En azından deneyeceğim."

Oenone, nihayet Popjoy'un tapınağın tepesindeki ofisine geldiğinde, "Şekerim!" diye bağırdı Popjoy neşeyle. Eşyalarını topluyordu. Masasının üzerinde açık duran büyük bavulda kitaplar, dosyalar, kâğıtlar, İz Sürücü Fang'in çerçeveli bir portresi, Diriltilenler Kolordusu logosunun ve *Burada Çalışmak İçin Deli Bir Biliminsanı Olmanıza Gerek Yok -Ama Olursanız Ne Âlâ!* sloganının yazılı olduğu bir de emaye fincan vardı. Popjoy, Çakal Tüneği hava üssüne ait bir fotoğrafı duvardan sökmek için bir sandalyenin üzerine çıkmıştı. Bavula koymadan önce fotoğrafın üzerindeki tozları eliyle temizledi. Sonra da Dr. Zero'ya bir öpücük üfledi.

"Tebrikler! Biraz önce Fang'in yanındaydım ve artık resmileşti! Fang, İhtiyar Shrike'çığa yaptıklarından o kadar etkilendi ki, nihayet emekli

Telegram: @cinciva

olmama izin verdi! Batmunkh Gompa'daki hafta sonu evimde şöyle güzelce bir dinleneceğim. Balık tutarım, evcil hayvan projelerimle ilgilenirim, hatta anılarımı bile yazabilirim! Ve sen şekerim, sen de benim yerime geçiyorsun."

Ne tuhaf, diye düşündü Oenone. Siperlerdeyken aklında şimşekler çaktıran o fikirden beri bunun için çalışıyordu: İz Sürücü Fang'in kişisel cerrah-teknisyeni olmak. Sırf bu yüzden, mizacındaki utangaçlığın üstesinden gelmiş ve merkezi İz Sürücü Atölyeleri'ne atanmak için uğraş vermişti. Sırf bu yüzden, Dr. Popjoy'un sinir bozucu mizah duygusuna ve el şakalarına katlanmak zorunda kalmıştı. Sırf bu yüzden, Dr. Popjoy kadar iyi olduğunu herkese ispatlamak için, yıllar boyu kötü şöhretli İz Sürücü Shrike'ın mezarını aramış, aylarca da onu tamir etmekle uğraşmıştı. Ama işte şimdi o an geldiğinde, gülümseyemiyordu bile. Dizlerinde derman kalmamıştı. Düşmemek için kapıya tutundu.

"Neşelen, şekerim!" derken kızı kesti Dr. Popjoy. "Bu iyi bir haber! İktidar! Para! Ve karşılığında tek yapman gereken, arada bir Majesteleri'nin yağ seviyesini kontrol etmek, gövdesini cilalamak ve paslanmaya karşı tetikte olmak. Temelde parçalanamayacak bir yapısı var, o yüzden çok fazla sorun yaşamazsın. Bir sorunun olursa, bana yaz. Onun dışında..."

Onun dışında yalnızım, diye düşündü Oenone Zero, İz Sürücü Fang'in kaldığı bölüme gitmek için tapınağın en üst seviyelerine çıkan basamakları tırmanırken. Elbette ki tüm bu olanlar haksızlıktı; dünyada adalet diye bir şey varsa, bunca acıyı ve kötülüğü dünyaya salmış olan Popjoy gibi bir adamın kendisi de acı çekmeliydi. Ancak hayatının son günlerini, balık tutarak ve evcil hayvan projeleriyle ilgilenerek geçirecekti. En azından emekli olarak, Oenone Zero'ya ölülere verdiği sözü tutması konusunda bir şans yaratmıştı.

O geçerken nöbetçi askerler de hazır ola geçiyordu. Ayakçılar önünde eğilip, İz Sürücü Fang'in konferans odasına giden kapıları ardına kadar açtılar. Yazıcılar ve subaylar, Paslısu büyük haritası üzerinden başlarını kaldırıp Oenone'a baktılar, ancak onun hafifçe eğilerek verdiği selama karşılık verme zahmetine girmediler. Fang de ona baktı. Yeşil gözleri alev alevdi. Cephe hattından birkaç saat önce dönmüştü ve zırhı, şehirli askerlerin kanı ve kurumuş çamurla kaplıydı. "Yeni cerrah-teknisyenim," diye fısıldadı.

Telegram: @cinciva

“Emrinizdeyim, Majesteleri,” diye mırıldandı Oenone Zero ve İz Sürücü’nün önünde diz çöktü. Başını kaldırma cesaretini bulduğunda, herkesin savaş haritasını incelemeye geri döndüğünü ve sadece Bay Shrike’ın gözlerinin ona çevrili olduğunu fark etti.

Yani her şey yerli yerindeydi. Artık içerideydi, komuta personelinin bir üyesiydi. Çok yakında, Altay cephesinin pireli ranzalarında kurduğu planını hayata geçirebilecek, İz Sürücü Fang’e suikast düzenleyebilecekti.

Telegram: @cinciva

14
ALDIM GİTTİ !

Wren ileride, arada bir, insanlara köle olmanın ne demek olduğunu bildiğini söyleyecekti, ama aslında bunun ne demek olduğunu bilmiyordu, hem de hiç. O yıllarda eski ticaret canlanmıştı. Uzun süren savaşta her iki tarafça alınan savaş esirleri, onları sızıntılı, soğuk havaşileplerine doldurup, devasa endüstriyel platformlarda ya da Fırtına'nın uçsuz bucaksız tahkimatlarında ve kent tuzaklarında çalıştırılmak üzere Kuş Yolları üzerinden gönderen, Shkin gibi adamlara toptan satılıyordu. Tutsaklar için kölelik; onları öğüten işler, ailelerinden ayrı kalma, keyfi zulüm ve erken ölüm demekti. Wren'inse katlanması gereken en kötü şey, Nimrod Pennyroyal'ın kitapları olmuştu.

Shkin'le yaptığı ilk görüşmeden sonra yerini değiştirip, onu Biberlik'in orta seviyelerindeki daha rahat bir hücreye almışlardı. Yumuşak bir yatağı, yüzünü yıkayabileceği bir lavabosu, günde üç öğün yemeği ve vücuduna daha iyi oturan yeni bir de kumaş elbisesi vardı artık. Ayrıca, Bayan Weems tarafından "Bay Shkin'den saygılarla" verilen bir *İhanet Altını* kopyası.

Her gün birkaç saat boyunca, parmaklıklı pencerenin dışındaki bir yansıtıcı, üzerindeki güverte plakalarında bulunan bir tavan penceresinden süzülen güneş ışığını yakalıyor ve Wren'in hücresini ışıkla dolduruyordu. Yatağına kıvrılıp Pennyroyal'ın kitabının korkunç kapağını açtığında kendisini neredeyse, sık sık pencerenin yanına oturarak kitap okuduğu, Akyıldız Sarayı'ndaki odasındaymış gibi hissetti. Ne var ki *İhanet Altını* gibi bir kitabı asla okumamıştı. Hayatı boyunca tanıdığı insanların, yerlerin ve hikâyelerin bu kadar değiştiğini ve çarpıtıldığını görmek ne tuhaftı!

Annesiyle babası hakkında yazılanları okuyacak olmanın, ona evini daha da çok özleteceğinden korkmuştu, ancak endişe etmesine gerek yoktu, zira Pennyroyal'ın kitabında babasından hiç bahsedilmiyordu. Hester Shaw ise, "yanağının Şam kumaşı derisini hançeriyle boydan boya

Telegram: @cinciva

çizen bir hayduttan kalan kurşuni yaranın mahvettiği kutsal yüzüyle, kızıl-kahverengi saçlı bir kadın savaşçı" olarak, annesinin uzağından yakınından geçmiyordu.

Ve bir gece, okudukları hakkında sinirli sinirli düşünerek uykusuz uzandığı yatağında, korkunç bir hata daha yaptığı şimşek gibi çaktı beyninde. Shkin'i, onu Belediye Başkanı'na götürmesi konusunda ikna ettiği için kendini çok akıllı sanmıştı, ancak *İhanet Altını*'nda yazanların çoğunun doğru olacağını düşünmüştü. Pennyroyal'ın, Anchorage'da geçirdiği dönem hakkında bu kadar yalan söyleyebileceğini hiç tahmin etmemişti. Wren, gerçekleri anlatarak onun saygınlığını ve kariyerini mahvedebilirdi. Pennyroyal, belki onu satın almak isteyebilirdi, evet, ama onun hakkında kitap yazmak için değil! Onu bir an önce ve kesinkes susturmak isteyecekti.

Hücresinde tek başına olan Wren, yüzünü yastığa gömüp korkuyla inledi. Ne yapmıştı böyle? Bu yaptığını nasıl geri alabilirdi? Yatağından atlayıp, muhafızlara seslenmek amacıyla kapıya yöneldi. Shkin'e, Anchorage'la ilgili anlattıklarının yalan olduğunu söyleyecekti. Aslında o da bir Yitik Kız'dı ve Profesör Pennyroyal'ın ilgi alanına girmiyordu. Ancak o zaman da başladığı yere geri dönecekti, belki de daha kötü olacak, Shkin ona, zamanını boşa harcadığını söyleyecekti. Shkin gibi bir adamın, onun zamanını boşa harcayan insanlarla ödeşmek için bir sürü can sıkıcı yöntemi olmalıydı.

"Düşün Wren, *düşün,*" diye fısıldadı.

Bütün bu süre boyunca, ayaklarının altındaki Brighton'ın güçlü Mitchell Nixon motorları, kenti ağır ağır kuzeye iterken gümlüyor ve sarsılıyordu.

Wren'le görüştükten sonra Shkin, Balıkkek'i de sorgulamıştı. Çömez hayli faydalı bir işbirlikçi çıkmıştı. Yorulmuş ve korkmuştu; ona bakacak ve ne yapması gerektiğini söyleyecek yeni bir efendiye ihtiyacı vardı. Shkin'in kulağa hoş gelen birkaç sözünden sonra Wren'in Anchorage'la ilgili hikâyesini doğruladı. Birkaç kibar cümleden sonra da köle tacirine, Grimsby'nin yerini söyledi.

Shkin'in adamları, bu bilgiyi Belediye Başkanı'na ve Konsey'e ilettiler. Brighton rotasını ayarladı ve kısa bir süre sonra, köprünün üzerindeki

Telegram: @cinciva

Eski-Tekno cihazlar, derinlerdeki batık kentin sivri kulelerini tespit etti. Brighton bir süre kendi etrafında döndükten ve hain iletisini yayımladıktan sonra, kalan son salyangozları da deliklerinden çıkarmayı başardı. Artık başka bir salyangoz açığa çıkmadığında, Pennyroyal keşfin sona erdiğine karar verdi.

Asıl plan, tutsak alınan salyangozlarla aşağı adam indirip korsan inini keşfetmekti. Ancak kuzeye yapılan yolculuk, beklenenden daha uzun sürmüştü. Mevsim sonuna yaklaşılıyordu, daha fazla fırtına bekleniyordu ve maymun iştahlı Brighton halkı da artık sıkılmaya başlamıştı. Olağanüstü sualtı patlamalarına ve kentin dükkân sahiplerinin ağlarla toplayıp Grimsby hatıraları olarak satışa çıkardığı bir dolu enkazın su yüzeyine çıkmasına yol açan su bombaları denizin derinliklerine bırakıldı. Pennyroyal, saygın sal-kentler için Kuzey Atlantik'in yeniden güvenli hale geldiğini duyuran bir konuşma yaptı. Brighton rotasını güneye çevirip, Ay Festivali'ni kutlamak için bir grup Yürüyen Kent'le randevulaştığı Orta Deniz'in daha ılık sularına doğru yol aldı.

Ertesi gün öğleden sonra Wren'in kapısının kilidi açıldı ve içeriye, yanlarında Nabisco Shkin'le birlikte, siyahlara bürünmüş bir sürü muhafız daldı.

"Evet, tatlım," dedi Shkin, kızın yatağının üzerinde duran *İhanet Altını*'na bakarak. "Belediye Başkanımız'ın maceralarından etkilendin mi? Anlattıklarında bir yanlışlık var mı?"

Wren nereden başlasa bilemedi. "Beş para etmez!" dedi öfkeyle. "Anchorage halkı, Pennyroyal'ı, Yüksek Buz'da onlara kılavuzluk etmeye zorlamadı. Onu Başseyrüseferci yaptılar, ki bu da çok büyük bir onurdur, ama normal olarak bu konuda ağzını bıçak açmamış. Ayrıca Avcılar'la savaşan kişi de o değildi, annemdi. Ayrıca kitapta yazdığının aksine, annem Masgard tarafından da öldürülmedi, hâlâ hayatta. Ayrıca Anchorage'ın rotasını Arkangel'e asla satmadı. Ayrıca ölürken Pennyroyal'a, 'Havagemimi al, kendini kurtar,' demesi de bildiğin palavra! Pennyroyal gemiyi çaldı ve babamı da vurdu ki gemiye binip havalanabilsin. Kitapta babamdan hiç bahsetmiyor, haliyle. Ayrıca seksen birinci sayfada Bayan Freya'nın yaptığını yazdığı şey de..."

Telegram: @cinciva

İçinde bulunduğu durumu hatırlayıp durdu. Shkin, her zamanki gibi dikkatli ve ölçülü bir biçimde onu izliyordu. Belki de ona kitabı vermek, Pennyroyal'ın yalanlarını okuduğunda Anchorage'la ilgili hikâyesine sadık kalıp kalmayacağını ölçmek için bir testti.

"İlginç," dedi Shkin ve parmaklarını muhafızlardan birine doğru şıklattı, o da öne çıkıp parlak gümüş kelepçeleri Wren'in bileğine geçirdi. "Majesteleri'nin macera hikâyelerinin hep bir miktar abartıldığından şüphe ederdim. Sanırım artık seni onunla tanışman için yukarı götürme zamanı geldi."

Wren, Biberlik'in merdivenlerinden, kapısında gösterişli siyah bir böceğin beklediği bir garaja götürüldü. "Balıkkek ne olacak?" diye sordu Wren, Shkin'in adamı onu içeri iterken. "Küçük Balıkkek'e ne yaptın?"

"Biberlik'te kalmaya devam edecek." Shkin, böceğin arka koltuğunda Wren'in yanına oturdu ve cep saatine baktı. "Bulutların Üstü," dedi şoföre ve böcek, Brighton'ın orta katının büyük çoğunluğunu kaplayan antika dükkânlarının ve ucuz otellerin bulunduğu Laines'in donuk sokaklarına doğru hareket etti.

Başka koşullarda olsa, Wren geçerken gördüğü ıvır zıvır ve Eski-Tekno parçalarla dolu mağaza vitrinlerinden, tuhaf giyimli insanlardan ve umut vermeyen bağımsız tiyatro şirketlerinin ilanlarının yapıştırıldığı kat taşıyıcı kolonlardan etkilenirdi; ancak şimdi daha ziyade, nasıl hayatta kalabileceğini düşünmekle meşguldü. Sonuçta her şey zamanlamaya bağlı, diye karar verdi. Yeterince zeki davranırsa ve kendini kaybetmezse, Pennyroyal onun gerçekte kim olduğunu fark etmeden Shkin'in ellerinden kurtulmayı başarabilirdi.

Böcek, üst kata çıkan uzun bir rampayı tırmandı. Yolunun üzerindeki turistleri gürültülü kornasıyla bertaraf ederek, Brighton'ın üst kentini halka gibi saran oval kordon Okyanus Bulvarı'na saptı. Otelleri, restoranları, palmiye ağaçlarını, mini golf sahalarını, fuar alanlarını, çiçeklerden yapılma saatleri ve tombala salonlarını geçti. Yapay sahillerle çevrelenmiş temiz ve filtreli deniz suyu doldurulmuş Deniz Havuzu'nun sığ kısmının üzerinden geçen köprüde ilerledi. Nihayet, Bulutların Üstü'nün Brighton'a kalın, çelik palamarlarla tutturulduğu yuvarlak plaza Eski Taşlık'a vardılar. Yüzer güverte plakası, Wren'in başının elli metre üstünde

Telegram: @cinciva

havada asılı duruyordu. Kafasını kaldırıp baktığında, altgöbeğinden tıpkı tersyüz edilmiş süslü bir sera gibi çıkıntı yapan, cam duvarlı kumanda odasını görebiliyordu. İçinde, Bulutların Üstü'nün eğimini ve yüksekliğini ayarlayan pirinç kolları işleten adamlar gidip geliyorlardı. Güverte plakasının kenarı boyunca küçük motor bölmeleri vardı. Wren bu motor bölmelerinin, kötü hava şartlarında Bulutların Üstü'nü kentin üzerinde sabit tutmaya yaradıklarını düşündü. Bu rüzgârsız öğleden sonrasında yalnızca bir iki tanesi çalışıyor, Brighton'ın egzoz dumanını Belediye Başkanı sarayından öte yana üfleyen birer fan gibi görev yapıyordu.

Eski Taşlık'ın, Bulutların Üstü'nün çekme halatlarının, paslı dev payandalara vidalandığı orta bölümünde, sarı bir teleferik, ziyaretçileri Köşk'e götürmek için bekliyordu. Shkin'in böceği acı bir çığlıkla teleferiğin yanında durduğunda, kırmızı pardösülü askerler, Shkin'in ve adamlarının belgelerini kontrol etmek için koşa koşa gelip giysilerinin üzerinde Eski-Tekno metal detektörleri gezdirdiler.

"Bir zamanlar, isteyen herkesin yukarı çıkmasına ve Köşk'ün bahçesinde gezinmesine izin verilirdi," dedi Shkin. "Savaş başladığından bu yana her şey değişti. Dünyanın bizim olduğumuz kısmında bir savaş yok tabii -Afrikalı Mobillik Karşıtları'nda, Yeşil Fırtına'nın savaşına karşılık verecek yürek yok- ama yine de Pennyroyal, sabotajcıların ya da teröristlerin serseri kurşunlarıyla ölmekten korkuyor."

Bu, Wren'in kentlerle Fırtına arasındaki savaşı ilk duyuşuydu ve kentin kordonlarındaki büyük, çirkin bataryalarla, güvenliğin neden bu kadar sıkı olduğunu gayet iyi açıklıyordu.

"Bulutların Üstü'nü ziyaret amacınız, Bay Shkin?" diye sordu komutan.

"Belediye Başkanı'na gösterilecek ilginç bir kölem var."

"Korkarım kendisi şu anda köle almıyor, efendim."

"Ah, bu köleyi ekibine katma fırsatını kaçırmak istemeyecektir. Kariyerinizin bundan sonraki bölümünü Üçüncü Kat'ta, Deniz Havuzu filtrelerinden kasık tüyü toplamakla geçirmek istemiyorsanız, daha fazla gecikmeden bizi geçirmenizi öneririm."

Daha fazla itiraz gelmedi. Shkin ve ekibine hızla yol verildi, teleferik titreyip hareket etti ve teleferiğin büyük pencerelerinden aşağı bakan Wren, Brighton'ın kayarak ondan uzaklaştığını gördü. "Şuna bakın!" diye mırıldandı kendinden geçmiş bir halde, ancak Shkin ve adamları bu manzarayı daha önce de görmüşlerdi.

Telegram: @cinciva

Süperşarjlı motor bölmelerinin uğultusu aniden teleferiğin içine doldu ve pencerelerinde seri gölgeler titreşmeye başladı. Bulutların Üstü'nün palamar ağlarının ötesinde, azılı ve keskin şekillerden oluşan bir sürü, öğle sonrasını yaşayan gökyüzü boyunca hareket ediyordu. Wren, Bulutların Üstü'nde bir patlama yaşandığını ve yağan bu parçaların da enkaz olduğunu düşünerek titredi; ancak şekiller belli bir düzen halinde dönüyor ve Brighton'ın çatıları boyunca son sürat hareket ediyorlardı.

"Ama bunların balonu yok!" diye bağırdı Wren. "Gaz torbaları da! Havada nasıl durabiliyorlar? Havadan ağır şeylerin uçması imkânsız!"

Shkin'in adamlarından birkaçı kahkaha attı. Köle tacirinin yüzünden belli belirsiz bir memnuniyet okunuyordu; kızın masumluğu, hikâyesinin doğruluğuna katkıda bulunuyormuş gibi. "İmkânsız değil," dedi. "Havadan ağır uçuş, Fırtına'nın hava filosuna karşı kendilerini savunmak isteyen kentler tarafından birkaç yıl önce keşfedildi. Teknolojik ilerlemeyi desteklemek için on dört yıllık savaş gibisi yok." Uçan makineler, gökyüzünü kaplayan motor gürültüleriyle ani bir sorti yaparken, kendini duyurmak için sesini yükseltti. "Bunlar Uçan Dağgelincikleri. Sarayını korumaları amacıyla değerli Belediye Başkanı tarafından kiralanan, paralı hava kuvvetleri."

Makineler hızla yanından geçerken Wren bir kez daha pencereye döndü. Hepsi de iplerden, mantarağacı ahşabından ve cilalı kâğıttan yapılma, kokpitleri hepi topu açılır kapanır bir koltuğa ve bir dizi kumanda kolu yuvasına indirgenmiş hassas zımbırtılara benziyordu. Bazılarının yarasalarınkini andıran iki kanadı vardı, bazılarınınsa üç veya dört, ya da on tane; bazı kanatlar, bozuk birer şemsiye gibi gıcırdayan siyah şeylerin altında açılıp kapanıyordu. Devasa motor bölümlerine şahin, köpekbalığı, çıplak kadın figürleri ile birlikte pervasız, rezil isimler boyanmıştı: *Geberesice Yerçekimi! ya da Uğursuz Bir Gün; İçerik Baskı Altında* ya da *Gecikmiş Haz Şimdi! Savaş Mavaş* isimli bir makinenin kokpitinden, gözlüklü bir kadın pilot Wren'e el salladı. Wren de karşılık verdi, ancak filo çoktan geçip gitmiş, uzaklarda, denizin üzerinde gitgide küçülen bir lekeye bürünmüştü.

Teleferik, Bulutların Üstü'nün gövdesinden geçip Köşk bahçelerindeki son durağa yanaştığı sırada Wren titremeye başlamıştı. Babasıyla Bayan Freya'nın, Vineland-Anchorage'ın dışındaki dünyayla ilgili her şeyi bildiklerine inanmıştı hep, ama buzu geçtiklerinden sonraki on altı yıl

Telegram: @cinciva

süresince belli ki birçok şey değişmişti. En az kendisi yaşında olan bu felaket savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve az önce gördüğü bu acayip uçan makineleri hayal edebileceklerinden bile kuşkuluydu. Bu durum, kendini onlardan çok daha uzakta hissetmesine yol açtı.

Teleferiğin son durağına geldiklerinde muhafızları onu dışarı çıkarıp, Bulutların Üstü'nün merkezine giden, palmiye ağaçları, serviler, dekoratif kaleler ve şelalelerle dolu bahçelerin arasından Pennyroyal'ın sarayının şeker pembesi minareleriyle beze kıvamlı kubbelerinin yükseldiği patikaya soktukları sırada, memleket hasretinin sancısı gitgide kayboldu. Başının üzerinde rengârenk bir muhabbetkuşu sürüsü dönendi. Onların üzerinde de Bulutların Üstü'nün saydam gaz torbaları, güneşin alnında tıpkı azametli birer baloncuk gibi parlıyordu.

"Gelme amacınız?" diye sordu bir ev kölesi, Shkin'in yolunu keserek.

"Nabisco Shkin," diye yanıtladı köle taciri ve bu yeterli oldu. Adam başıyla selam verip bir şeyler geveledi ve eliyle ziyaretçileri ferah bir güneşlenme güvertesine çıkan zarif, beyaz merdivene doğru yönlendirdi. Güneşlenme güvertesinin orta yerinde bir havuz vardı. Havuzun ortasında, bir elinde kokteyli diğerinde kitabı, dore yüzme kostümüyle su yatağına uzanmış, yuvarlak yüzü güneşe çevrili Nimrod Pennyroyal dinleniyordu.

Wren, Pennyroyal'ın en az altmış beş yaşında olduğunu hesaplamıştı, bu yüzden oldukça çelimsiz biriyle karşılaşacağını sanıyordu. Ne var ki Pennyroyal çok sağlıklı yaşlanmıştı. Biraz kilo vermiş, saçları epey dökülmüştü, ancak Wren'in onu Anchorage'ın Onursal Başseyrüsefercisi olarak tanıdığı kısa, mutsuz dönemine ait fotoğraflarından çok da farklı görünmüyordu. Bir grup çekici köle kız, suda sürüklenen yatağın yanında yüzüp su üzerinde durmaya çalışarak, taze içecekler, kitap ayracı, tepsi tepsi pasta ve tatlı ile meşgul bir belediye başkanının ihtiyaç duyabileceği diğer şeyleri kendisine uzatıyordu. Wren yaşlarında, bir akşam gölgesi gibi uzun ve siyah bir oğlan, havuzun kenarında ayakta durmuş, devekuşu tüyünden bir yelpaze sallıyordu.

"Görüyorum ki size sattığım Yeşil Fırtına tutsağı gayet iyi uyum sağlamış," dedi Shkin.

"Ne? Ha!" Pennyroyal gözlerini açıp dikildi. "Oo! Tünaydın Shkin." Delikanlıya bakmak için su yatağının üstünde şöyle bir döndü. "Evet, Bayan Pennyroyal ondan çok memnun. Serinletme işini çok iyi kıvırıyor.

Telegram: @cinciva

Güzel bir esinti sağlıyor. Ayrıca yemek odasındaki duvar kâğıtlarıyla da çok uyumlu." Shkin'e bir kez daha baktı ve Wren, onun köle tacirini gördüğüne pek de sevinmediği izlenimine kapıldı. "Neyse Nabisco, eski dostum, acaba neye borçluyum bu, aa..."

Shkin hafifçe eğildi. "Bu kız, geçen hafta sudan çıkardığımız salyangozların birinden ele geçirildi. Onu Köşk için satın almak isteyebilirsiniz diye düşünmüştüm." Eliyle Wren'e doğru bir hareket yapınca, yardımcıları, Belediye Başkanı onu daha iyi görebilsin diye Wren'i havuz kenarına biraz daha yaklaştırdı.

Pennyroyal kıza şöyle bir baktı. "Yitik Kız, ha? Söylemeden geçemem, gayet temizmiş, ama bu kızların Brighton'da dolaşmayacağı konusunda anlaşmamış mıydık? Zaten hepsini Yeni-Maya'ya satmayı planlamıyor muydun?"

"Sanırım içlerinden biri, sizin geçmişinizle ilgili bazı tuhaf bilgilere sahip, Pennyroyal," dedi Shkin.

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Bu kız," diye söze başladı Shkin, "Ölü Kıta'dan yeni geldi. Uzun zamandır yok olduğuna inanılan, ancak harap olmuş o topraklarda gelişip büyüyen bir kentten. Majesteleri'nin güzel anılarının olduğuna inandığım bir kentten."

Shkin arkasına uzanarak ayakçılarının birinden bir şey aldı ve Pennyroyal'ın su yastığının üzerine düşecek şekilde havuzun kenarına fırlattı: Teneke Kitap. Pennyroyal kitabı aldı, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak kitabın kapağını inceledi ve arka kapağını çevirip üzerindeki etikete baktı.

"Yüce Tanrılar!" diye soludu, içkisini havuza dökerek. "Anchorage!"

"Bu kız da," dedi Shkin, "eski yol arkadaşlarınızdan Hester Shaw'un kızından başkası değil."

"Hadi ordan!" diye viyakladı Pennyroyal, su yatağını alabora eden ani, krampvari bir kasılmayla.

"Kızın bana anlattığı hikâyeyle siz Majesteleri'nin büyükkentlerarası çoksatar kitabı *İhanet Altını*'nda anlatılan olaylar arasında belirgin tutarsızlıklar olduğunu keşfedince endişe ettim," diye açıkladı durumu Shkin, havuz kenarında zerre endişe ediyormuş gibi görünmeden siyah, çelik bastonuna yaslanarak durmuş, Pennyroyal'ın suya düşüp debelenişini izlerken. "Bu yüzden ben de, kızın anlattıkları kamuoyuna yansımadan ve Majesteleri'nin okurlarının... eee... *kafalarını karıştırmadan* önce siz

Telegram: @cinciva

Majesteleri'ne onu satın alma fırsatını sunmanın en iyisi olacağına karar verdim. Doğal olarak fiyatı yüksek kaliteden hesaplandı. Bin altın desem?"

"Asla!" dedi Pennyroyal tükürükler saçarak. Havuzun sığ kısmında, dore yüzme kostümü içindeki yaşlı bir adamın bürünebileceği tüm asalete bürünmüş, ayakta duruyordu. "Sen gangsterden başka bir şey değilsin, Shkin! Bu çocukça tehdi... eee... tavrından korkacak değilim... Doğru değil, di mi? Doğru olamaz, Hester Shaw'un kızı yoktu ki, hem Anchorage battı, batmadı mı, suyun dibine çöktü yaa..."

"Ona sorun," dedi Shkin ışıl ışıl, bastonunun ucuyla Wren'i işaret ederek. "Bayan Natsworthy'ye sorun."

Pennyroyal, Wren'e bön bön baktı, gözleri öylesine korkuyla doluydu ki Wren bir an onun için üzüldü. "Ee, kızım?" diye sordu Pennyroyal. "Ne diyorsun? Gerçekten de Anchorage'lı olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Wren derin bir nefes alıp yumruğunu sıktı. Bu efsanevi hainle yüzleştiği anda, planının işe yarayacağından artık eskisine nazaran daha az emindi.

"Hayır," dedi Wren.

Shkin kafasını çevirip gözlerini ona dikti.

"Elbette hayır," dedi Wren, hafifçe gülmeyi başararak. "Anchorage, yıllar yıllar önce Kutuplar'ın sularına gömüldü. Muhteşem kitabınızı okuyan herkes bunu bilir, Profesör. Ben, Grimsby'li zavallı bir Yitik Kız'ım sadece."

Wren, Biberlik'ten buraya gelirken yolda hikâyesini zihninde evirip çevirmiş ve bu şekilde kimsenin onu yalancı çıkaramayacağını düşünmüştü. Elbette Yitik Oğlanlar'a sorarlarsa, hepsi Wren'in kendilerinden olmadığını söyleyebilirdi ve Balıkkek de onun gerçekte kim olduğunu biliyordu, ama Pennyroyal neden Wren'e değil de onlara inansındı ki? Shkin'in, kendisine arka çıkmaları için onlara rüşvet verdiğini söyleyebilirdi.

"Anchorage'a hiç gitmedim," dedi kendinden emin bir şekilde.

Shkin'in burun delikleri büyüdü. "Pekâlâ, ya kitap? Anchorage'lı yöneticilerin mührünün olduğu Teneke Kitap'ı nasıl açıklayacaksın?"

Wren bu soruya da bir yanıt hazırlamıştı. "Grimsby'den gelirken onu yanıma almıştım," dedi. "Siz Majesteleri için bir hediye. Yitik Oğlanlar bu kitabı yıllar yıllar önce çaldılar, her türlü kentten her türlü şeyi çaldığımız

Telegram: @cinciva

gibi. Anchorage bir enkaz, denizin dibindeki bir batık. Orada kimse yaşamıyor."

"Ama Hester Shaw'un kızı olduğunu bana kendisi söyledi!" dedi Shkin. "Neden yalan söylesin ki?"

"Sizin muhteşem kitaplarınız yüzünden, Majesteleri," diye açıkladı Wren, Belediye Başkanı'na elinden geldiğince hayranlıkla bakarak. "Hepsini okudum. Salyangozum ne zaman yeni bir kente tutunsa, yeni bir Nimrod Pennyroyal kitabı bulma umuduyla ilk iş, hep kitapçıları soyardım. Bay Shkin'e Anchorage'lı olduğumu söyledim ki beni sizinle tanıştırmak için buraya getirsin."

Pennyroyal umutla bakıyordu. Ona inanmayı öyle istiyordu ki. "Ya adın," dedi. "Natsworthy..."

"Aa, bu benim gerçek adım değil," diye cıvıldadı Wren. "Amca'nın kayıtlarından Hester Shaw'u aradım ve bu kadının, bir zamanlar o isimde biriyle yolculuk ettiğini öğrendim."

"Ah, cidden mi?" Pennyroyal içinin rahatladığını gizlemeye çabaladı. "Hiç duymadım."

Wren, yalan söylemenin bu kadar kolay olmasından ve kendisinin, bu konuda gitgide ustalaşmasından memnun, gülümsedi. Hikâyesi pek öyle akla yatkın gelmiyordu, ama insanlara duymak istedikleri şeyi söylerseniz, inanmaya meyilli oluyorlardı. Bu, ona DÜSAKÇE'nin öğrettiği bir şeydi.

"Aslında, beni evinize alırsınız umuduyla numaramı sürdürmeyi planlıyordum, Profesör. En aşağılık kölelerinizden biri bile olsam, en azından *İhanet Altını*'nın... ve diğer tüm kitapların yazarına yakın olabilecektim." Gözlerini cilveli cilveli yere indirdi. "Ama sizi görür görmez efendim, yalanlarıma kanmayacağınızı fark ettim, o yüzden de size gerçeği söylemeye karar verdim."

"Alkışı hak ediyorsun," dedi Pennyroyal. "Çok da haklısın. Durumu ânında kavramıştım zaten. Yine de tuhaf bir şekilde zavallı Hester'a da benzemiyor değilsin. Bu yüzden seni ilk gördüğümde biraz afalladım. O genç kız, benim için çok çok önemlidir ve onu kurtarmayı başaramamış olmam hayatımın en büyük üzüntülerinden biridir."

Adi yalancı! diye düşündü Wren, ama onun yerine, "Sanırım artık gitmem gerekiyor, efendim. Bay Shkin, benden olabildiğince kâr etmek isteyecektir. Yine de yanınızdan mutlu ayrılıyorum, ne de olsa çağımızın en iyi yazarıyla sohbet ettim."

Telegram: @cinciva

“Katiyetle olmaz!” Pennyroyal, kendisini havuzdan çekip çıkardı ve havlular, giysiler ve portatif soyunma çadırıyla yanına koşuşturan kızları eliyle savuşturarak, üzerinden su damlaya damlaya öylece ayakta durdu. “Bunu duymamış olayım Shkin! Bu sevimli, zeki genç kız yüreklilik, girişkenlik ve güçlü bir edebi sağduyu gösterdi. Onu sıradan bir köle olarak satmanı yasaklıyorum.”

“Masraflarımı çıkarmam gerekiyor, Majesteleri.” Shkin artık sinirden kireç gibi beyazlamıştı ve kendini zor zapt ediyordu.

“O zaman ben de onu kendime alırım,” dedi Pennyroyal. Duygusal bir adam değildi, ama bu sezgili kızın, sırf kitaplarını seviyor diye cezalandırılması fikrinden hoşlanmamıştı. Ayrıca köleleri vergiden düşebiliyordunuz. “Karımın, burada ek köleye her zaman ihtiyacı olur,” dedi. “Hele şimdi, Ay Festivali balosu hazırlıkları da yaklaşmışken. Teklifim şu: Sana bu kız için yirmi yunus teklif ediyorum. Ederinden fazlasını veriyorum.”

“Yirmi mi?” dedi Shkin alayla, sanki bu para, üzerinde düşünmek için bile çok azmış gibi.

“Aldım gitti!” dedi Pennyroyal çarçabuk. “Adamlarım sana paranı verirler. Bir dahaki sefere benim sevgili dostum, bu kadar keriz olma. Cidden, bu kızın Amerika’dan geldiğine kim inanabilir? Ne kadar absürt!”

Shkin hafifçe eğildi. “Dediğiniz gibi, Majesteleri. Absürt.” Elini uzattı. “Teneke Kitap, izninizle.”

Teneke Kitap’ın sayfalarını çevirmekte olan Pennyroyal, kitabı sert bir şekilde kapatıp göğsüne bastırdı. “Hiç sanmıyorum, Shkin. Kız, bunun bana hediyesi olduğunu söyledi.”

“O benim malım!”

“Hayır değil. Konsey’le yaptığın anlaşma, çekip çıkardığın tüm Yitik Oğlanlar’ın senin olduğunu söylüyor, ama bu bir Yitik Oğlan değil, hem de neresinden bakarsan bak. Bu bir tür Kadim şifre, muhtemelen de değerli. Bunu şey yapmak için, ee, üzerinde çalışmak için kitaba el koymak Brighton’ın belediye başkanı olarak benim görevim.”

Shkin, önce Belediye Başkanı’na, sonra da Wren’e gözlerini uzun uzun dikip baktı. Yüzüne bir gülümseme kondurup, “Hiç şüphe yok ki yine görüşeceğiz,” dedi memnuniyetle ve arkasını dönüp adamları onu takip etsinler diye parmaklarını şıklatarak çabuk çabuk uzaklaştı.

Telegram: @cinciva

Pennyroyal'ın kızları hemen çevresini sarıp etrafını soyunma çadırıyla ördüler. Wren kısa bir süre tek başına kaldı. Kurnazlığından yüzü kıpkırmızı, sırıttı. Belki hâlâ bir köleydi, ama Belediye Başkanı'nın evinde, üst sınıf bir köleydi! Güzel yiyecekleri, güzel giysileri olacaktı ve arada bir kullanılan pasta tepsilerinden daha ağır şeyleri büyük ihtimalle hiç taşımak zorunda kalmayacaktı. Bir sürü ilginç insanla tanışacaktı. Mesela, onu Vineland'e götürmeleri konusunda ikna edebileceği yakışıklı pilotlarla.

Tek üzüntüsü, Balıkkek'i de yanında getirmeyi başaramamış oluşuydu. Çocuğa karşı kendini sorumlu hissediyordu ve köle tacirinin, tüm hırsını ondan çıkarmamasını umdu. Yine de her şey yoluna girecekti. O veya bu şekilde buradan kaçacak, sonra da Balıkkek'e yardım etmenin bir yolunu bulacaktı.

Nabisco Shkin, duygularını gösteren bir adam değildi. Teleferik, Brighton'ın güverte plakalarına giden yola girdiğinde, sinirini çoktan bastırmıştı bile. Biberlik'te, Bayan Weems'i her zamanki soğukluğuyla karşılayıp ona, "Bana şu küçük Yitik Oğlan'ı getirin," dedi.

Kısa süre sonra ofisinde sakince oturmuş, Balıkkek'in ikinci kâse çikolatalı dondurmayı mideye indirişini izliyor ve *Autolycus*'un Vineland'e yaptığı yolculuğu onun ağzından bir kez daha dinliyordu. Bu çocuk doğruyu söylüyordu, Shkin bundan emindi. Ama onu, Belediye Başkanı'nı kötü duruma düşürmek için kullanmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Küçüktü, kolayca etki altında kalabilirdi. Mesele mahkemeye taşınsa, Pennyroyal'ın avukatları onu parça pinçik ederlerdi. Shkin düşünceli düşünceli gözlerini kapattı ve Vineland'i hayal etti. "O yeri tekrar bulabileceğinden emin misin, çocuğum?"

"Elbette Bay Shkin," dedi Balıkkek ağzı dolu.

Shkin, sivri parmaklarının ucundan bakıp ona gülümsedi. "Güzel. Çok güzel," dedi. "Biliyor musun, çocuğum, arada bir satılamayacak kadar çok işime yarayan ya da çok akıllı kölelerin elime geçtiği oluyor; örneğin Bayan Weems. Umarım sen de onlardan biri olursun."

Balıkkek, adama gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yani beni Yeni-Maya şeytanlarına satmayacak mısınız, efendim?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye onu temin etti Shkin, başını iki yana sallayarak. "Bana hizmet etmeni istiyorum, Balıkkek. Seni çırak olarak

Telegram: @cinciva

yetiştireceğiz. Önümüzdeki yaz, havalar düzeldiğinde yeni bir keşif yapacağım ve sen bizi Vineland-Anchorage'a götüreceksin. Tahminimce bu Vineland'liler ya da Anchorage'lılar ya da işte kendilerine her ne diyorlarsa, köle pazarında çok iyi para edecekler."

Balıkkek, gözlerini kocaman açmış dinlerken sırıttı. "Evet Bay Shkin! Teşekkür ederim Bay Shkin!"

Shkin sandalyesinin arkasına yaslandı, siniri epey yatışmıştı. Pennyroyal'dan intikamını, Anchorage'ın kurtulduğunu tüm dünyaya göstererek alacaktı. O hain tilki Wren'den intikamını da, Shkin Şirketi bütün ailesini ve arkadaşlarını köleleştirdiğinde, kıza kendini ne kadar zeki hissettiğini göstererek alacaktı.

Telegram: @cinciva

15
DERİNLİĞİN ÇOCUKLARI

Ganimet Böceği salyangozu, Yitik Oğlanlar'ın kablosuz yengeç-kamera kullanmaya başlamalarından çok önce inşa edilmişti. Telsizleri bile uzun süre önce bozulmuştu. Brighton'dan gelen yayınları alma gibi bir şansları yoktu, bu yüzden Hester, Tom ve Freya, Mukoza'nın ailesini görme isteğinin, arkadaşlarına duyduğu bağlılığa baskın gelip gelmeyeceğini öğrenmek zorunda kalmadılar. DÜSAKÇE'nin davetlerine sağır olan *Ganimet Böceği,* Yeşil Topraklar Çukuru'nun soğuk, derin sularında kuzeye doğru yüzdü. Wren'in, Pennyroyal'la yüz yüze geldiği aynı yaz akşamında, salyangozun yolcuları nihayet Grimsby'yi gördüler.

Tom, bu sualtı kentini daha önce ziyaret etmişti, ancak Hester ve Freya burayı sadece onun anlattıklarından biliyorlardı. Mukoza, salyangozu yaklaştırırken kenti görebilmek için birbirlerini ittirdiler.

Grimsby, önceleri devasa bir endüstriyel saldı. Şimdilerde, bir denizaltı dağının eteğine yaslanan, batmış bir harabe. Yabani otlar, kaya midyeleri ve pas, Grimsby'nin nerede bitip dağın nerede başladığını algılamayı zorlaştırmak için binaların ve çarkların dış hatlarını bulanıklaştırarak kenti kamufle etme uğraşını yoğun bir şekilde sürdürüyordu.

"Işıklara n'olmuş?" diye sordu Tom. Yitik Oğlanlar'ın sığınağına ait en güçlü anısı, Grimsby'nin batık Belediye Binası'nın pencerelerindeki gerçekdışı lamba parlaklığıydı. Şimdi tüm kent karanlığa gömülmüştü.

"Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi Mukoza.

Ganimet Böceği'nin teknesine bir şey çarptı. Burun fenerlerindeki ışık hüzmesinde, un ufak edilmiş ahşap kıymıkları ve parçalanmış plastikler dönendi. Salyangoz, sürüklenen bir enkazın içine doğru yüzüyordu.

"Burası baştan aşağı ölü," dedi Hester ve der demez de kalakaldı; zira bu doğruysa, o zaman Wren de muhtemelen ölmüş demekti.

Telegram: @cinciva

“Hırsızlık Merkezi’ne bakın!” diye fısıldadı Mukoza, afallamış bir halde. Sancak tarafında kayan büyük bir bina; Mukoza’nın çocukluğunun büyük bölümünü geçirdiği bina, artık ışıksız ve denize maruzdu; duvarlarındaki kocaman, çentikli yarıklarda çerçöp fırıl fırıl dönüyordu. *Böcek*’in yarattığı burgaç yaklaşınca, bir oğlanın bedeni ağır ağır perende attı. Diğerleri, bir zamanlar Hırsızlık Merkezi’ni Belediye Binası’na bağlayan, şimdi su basmış elastik tünelde tepetaklak olmuşlardı. “Santral da gitmiş,” diye ekledi Mukoza, yumurta kabuğu gibi kırılmış, kubbeli bir binanın yanından geçerlerken. Sesi ölçülü ve gergin çıkıyordu. “Belediye Binası iyi görünüyor. Kimse yok gerçi. Bakalım içeri girebilecek miyiz.”

Mukoza buradan kaçalı on altı yıl olmuştu, ancak o günden beri rüyalarında salyangoz hangarına binlerce kez girmişti. *Ganimet Böceği*’ni, Belediye Binası’nın girişindeki sudan kapıya doğru sürdü. Kapı açıktı. Gümüşi balıklar içeri girip çıkıyordu.

“Hâlâ kimse yok,” dedi. “Kapalı olsa gerek. Bizi kontrol eden denizaltı nöbetçileri olmalıydı.”

“Belki de bize telsizden ulaşmaya çalışıyorlardır da biz duyamıyoruzdur,” dedi Tom umutla.

“Ne yapacağız?” diye sordu Freya.

“İçeri gireceğiz elbette,” dedi Hester. Kemerindeki tabancayı ve çizmesindeki bıçağı kontrol etti. Burada hayatta kalan Yitik Oğlan varsa, Valentine’ın kızının nasıl biri olduğunu onlara göstermeye hazırdı.

Ganimet Böceği tünellerde süzülerek ilerledi. Otomatik kapılar açılıp arkalarından kapandı. “Acil durum güç kaynağı açık demek,” dedi Mukoza. “Bu iyiye işaret.”

“Tuzak da olabilir,” dedi Hester. “Belki de bizi bekliyorlardır.”

Ne var ki *Ganimet Böceği*’ni bekleyen yoktu. Salyangoz, hangarın zeminindeki gölet-yuvalardan birine iniş yaptı ve yolcuları soğuk, ağır havaya güçlükle adım attılar. Karanlık, yalnızca birkaç küçük soluk kırmızı acil durum lambasının ışığıyla bölünüyordu. Hava pompaları astım olmuş gibi hırlıyordu. Tom’un, Yitik Oğlanlar ve salyangozlarla dopdolu olduğunu hatırladığı geniş alan bomboştu. Rıhtım vinçleri, boş gölet-yuvalarının üzerinde tıpkı terk edilmiş bir müzenin dinozor iskeletleri gibi kederle bekliyordu. Büyük bir kargo denizaltısı, hangarın uzak tarafındaki bir güverte yuvasında, lombar kapağı açık, çamurda yuvarlanıyordu. Yarısı

Telegram: @cinciva

sökülmüş bir salyangoz, tamir şantiyesinde yatıyordu, ancak ortalıkta, üzerinde çalışıyor olması gereken herhangi bir teknisyen yoktu.

Tom, *Ganimet Böceği*'nin ambarından elektrikli bir fener aldı; Wren'i buralarda bir yerde, hayatta, güvende ve kendisini kucaklamak için koşarken bulacağı umudunu koruyarak ilerledi. Feneri, vinçlerin altındaki zifiri karanlığa tutuyordu. Bir iki kez, bir yengeç-kameranın ışıktan kaçtığını gördü sandı, ancak onun dışında hiçbir hareket yoktu.

"Nerede bunlar?" diye fısıldadı.

"Al, birisi şurada," dedi Hester.

Salyangoz hangarının arkasındaki büyük kapı yarı aralıktı ve kapının eşiğinde, Wren yaşlarında bir oğlan yerde kıvrılmış, gözleri açık, ölü, yatıyordu. Hester, Tom'u iteleyip cesedin üzerinden atladı. Hangarın dışındaki koridorda, yarım düzineden fazla çocuk daha vardı, kimi kılıç darbesiyle öldürülmüştü, kimi de zıpkın tüfeğinin kargısıyla.

"Anlaşılan kendi aralarında kavgaya tutuşmuşlar," dedi Hester. "Bizi zahmetten kurtarmaları ne incelik."

Tom, cesedin üzerinden dikkatle geçip etrafına bakındı. Yukarı çevrilmiş yüzüne, soğuk su damlaları düşüyordu. "Burası paslı bir teneke gibi sızıntı yapıyor," diye mırıldandı.

"Amca nasıl onarılacağını bilir," dedi Mukoza. Sesindeki güven duygusundan şaşkınlığa uğrayan diğerleri, bakışlarını ona çevirdi. Kendisi de şaşırmıştı. "Grimsby'yi Amca inşa etti," diye hatırlattı onlara. "Hiç kimseden yardım almadan ilk odaları havageçirmez yapmış, ilk salyangozu da inşa etmişti." Parmaklarını boynunda gezdirerek başını yukarı aşağı salladı. Eski urgan yarası hâlâ oradaydı; parmak uçlarının altında, Amca'dan ne kadar korktuğunun ve sonunda ondan ne kadar nefret ettiğinin belirgin hatıratı. Ama bu olmadan önce, uzun bir süre onu çok sevmişti. Şimdi tekrar buraya geldiği, Hırsızlık Merkezi bir harabeye dönüştüğü ve Yitik Oğlanlar öldüğü için, korkusunun ve nefretinin de kaybolduğunu, geriye sadece sevgisinin kaldığını fark etti. Uzun gece vardiyaları sırasında tavandaki hoparlörlerden fısıldayan Amca'nın sesi eşliğinde kıvrıldığı ranzasında, bir zamanlar kendini ne kadar güvende hissettiğini hatırladı. Dünya o zamanlar basitti ve o da mutluydu.

"Amca En İyisini Bilir," diye mırıldandı.

Koridorun ilerisindeki gölgelerde fark ettiği ani bir hareketlenme, Hester'ın tabancasına sarılmasına neden oldu. Ateş etmeye fırsat

Telegram: @cinciva

bulamadan, Freya, Hester'ın kolunu kavradı ve Tom da, "Het hayır!" diye bağırdı. Sesinin yankısı, basamaklardan yukarı ve yan taraftaki koridorlarda gürledi. Ve fenerinin ışığında bir an için beliren bir yüz, sahibi karanlığa doğru geri çekilince yitti.

"Korkma," dedi Freya, Hester'ı geçip ellerini öne doğru uzatarak. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Karanlık, birdenbire narin ayak sesleriyle, hışırtılarla doldu. Fener ışığının altında gözlerin parıltısı seçildi. Saklandıkları deliklerden çıkan Grimsby çocukları, kireç gibi bembeyaz yüzleriyle ağır ağır yanaştılar. Çömezlerdi bu çocuklar; Yitik Oğlanlar arasına karışamayacak kadar küçüktüler. Birkaç tanesi olsa olsa dokuz on yaşlarındaydı, çoğu çok daha küçüktü. Ziyaretçilerine büyümüş, korkulu gözlerle bakıyorlardı. Diğerlerinden daha büyük ve cesur olan bir kız, Freya'ya yanaşıp, "Sizler bizim anne babamız mısınız?" diye sordu.

Freya, çocukların yüzleriyle aynı hizaya gelmek için dizlerinin üzerine çöktü ve, "Hayır," dedi. "Hayır, üzgünüm, değiliz."

"Annelerimiz ve babalarımız gelecekler ama, değil mi?" diye fısıldadı diğer bir çocuk.

"Bir ileti geldi."

"Yakında olduklarını söylediler," dedi küçük bir çocuk, Mukoza'nın elini çekiştirip hevesle yüzüne bakarak. "Onlara gitmemiz gerektiğini söylediler. Büyük çocukların birçoğu gitmek istedi, hem de Amca hayır demesine rağmen."

"Diğer çocuklar da onları durdurmaya çalışırken kavga ettiler ve birbirlerini öldürdüler!"

"Onlar yine de gittiler. Bütün salyangozları aldılar."

"Biz de onlarla gitmek istedik, ama yer olmadığını ve bizim daha çömez olduğumuzu söylediler."

"Sonra patlama oldu!" dedi kızın biri.

"Hayır, patlama daha sonra oldu, geri zekâlı," dedi diğeri. "Su bombalarıydı onlar."

"Boom!" diye bağırdı en küçük oğlan, patlamayı tarif etmek için kollarını sallayarak. "Boom!"

"Sonra bütün elektrikler gitti, galiba su da girdi içeri."

Tom'un fenerinin ışığına toplaşan çocuklar hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Hester, içlerinden birine elini uzattı, ama oğlan geri

Telegram: @cinciva

çekilip onun yerine Freya'ya sokuldu.

"Wren burada mı?" diye sordu Hester. "Biz kızımız Wren'i arıyoruz."

"Kayboldu," dedi Tom. "*Autolycus*'a binmişti."

Küçük suratlar, yazılmamış kâğıtlar kadar boş ifadelerle Tom'a doğru döndü. Büyük olan kız, "*Autolycus* geri dönmedi ki. Son üç hafta içinde giden salyangozlardan hiçbiri geri dönmedi."

"O zaman Wren nerede?" diye bağırdı Tom. Wren'i ölü bulacağından korkmuştu. Onu bulamama olasılığı da en az o kadar korkutucuydu. Sersemlemiş küçük suratların birinden diğerine baktı. "Quirke aşkına, burada neler oluyor?"

Çocuklar Tom'dan uzaklaştılar, korkmuşlardı.

"Amca nerede?" diye sordu Mukoza. Çocuklar, Mukoza'nın dostları olduğunu anlasın ve sorularına yanıt versinler diye Freya ona gülümsedi.

"Belki o da gitmiştir," dedi Hester.

Mukoza başını hayır dercesine salladı. "Aptal aptal konuşma. Amca, Grimsby'yi terk etmez."

"Sanırım üst katta," dedi oğlanlardan biri.

"O çok yaşlı," dedi bir diğeri endişeyle.

"Artık odasından bile çıkmıyor," diye onayladı bir üçüncüsü.

Mukoza başını tamam dercesine salladı. "Güzel. Onunla konuşacağız. Burada neler olduğunu ve Wren'i nerede bulacağımızı bize söyleyecektir." Diğerlerinin gözlerini kendisine diktiğini hissedebiliyordu. Onlara dönüp gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Göreceksiniz. Amca En İyisini Bilir."

Telegram: @cinciva

16
İNCİ GİBİ GÖZLERİ VARDI

Grimsby'nin, yüksek tavanındaki kıl incesi çatlaklardan tuzlu suyun damlayıp, basamaklarından bir dere gibi aktığı perperişan merdivenini çıkarken, tuhaf bir kabileyi andırıyorlardı. Kirli suyun, arkalarında birikerek birer baraj haline geldiği cesetler gördüler. Tepelerinde, yengeç-kameralar kanallara ve tırabzanlara tutunmuştu. İçlerinden biri, tekgöz mekanizmasıyla yeni gelenleri takip etmek için arada bir harekete geçiyordu.

Hester en baştaydı. Ardından gelen Tom, Mukoza ve Freya, yukarıdaki dünyadan gelen bu ziyaretçilerin gerçek olduklarını kendilerine kanıtlamak istercesine küçük ellerini onların ellerine kenetleyen ve elbiselerine dokunmak için uzanan çocuklarla çevriliydiler. Kendilerini özellikle Freya'ya yakın hissediyorlardı. Şaşkın ve fısıltılı sesleriyle ona tüm sırları anlattılar.

"Bebebalık burnunu karıştırıyor!"

"Hayır karıştırmıyorum!"

"Benim adım Esbjørn, ama Hırsızlık Merkezi'ndeki büyük oğlanlar, adımın Tuna olması gerektiğini söylüyorlar. Bence Tuna çok aptal bir isim. Büyük oğlanların hepsi artık öldüğü veya kaçtığı için adımı eskisi gibi yapabilir miyim?"

"Parmağını tam buraya sokuyor ve sümüklerini yiyor."

"Hayır *yemiyorum!* "

"Çocuklar," dedi Freya, "Hırsızlık Merkezi'ni kim havaya uçurdu? Ne kadar zaman önce oldu?"

Ama çocuklar bu soruya yanıt veremedi; kimi birkaç gün olduğunu söyledi, diğerleri bir hafta geçtiğini iddia etti. Üst katlara yaklaşmaya

Telegram: @cinciva

başladıklarında sesleri kesildi. Tom'la Mukoza, Grimsby'den ayrıldıktan sonra, düzinelerce eski oda birleştirilerek yapılmış muazzam odaya baktılar. Oda çok güzel eşyalarla döşenmişti: Soyulan belediye binalarından ve yağmalanan sabit yerleşimlerden gelen ganimetlerle. Duvarlarda devasa aynalar asılıydı, çalıntı ipek ve kadifeler muazzam yatağı kaplıyordu. Giysiler ve yastıklar yere saçılmıştı ve çakıllarla antika siydilerden yapılmış yürüyen kent maketleri tavandaki havalandırma kanallarında sallanıyordu.

"Burası Gargara'nın odası," dedi çocuklar. "İşleri buradan yürütüyor."

"Maketleri Remora yaptı," dedi küçük bir kız. "Çok güzel ve akıllıdır. Gargara'nın da gözdesidir."

"Keşke Gargara dönse," dedi oğlanlardan biri. "Gargara ne yapılacağını bilirdi."

"Gargara öldü," dedi Hester.

Bu sözden sonra duyulan tek ses, ıslak halıda ilerleyen ayakların şıpırtıları ve ileride bir yerden, hoparlörlerden çıkıyormuşçasına gelen çelimsiz ve hışırtılı, belirsiz bir sesti. "Biz sadece, sevgili kayıp çocuklarımıza tekrar kavuşmayı istiyoruz," diyordu.

Grimsby'nin kurucusunun, sualtı krallığını gözetlediği ekran odasına varmaya son bir merdiven kalmıştı. Tom en son burada bulunduğunda kapısında muhafızlar vardı; şimdiyse muhafızlar gitmişti ve kapı kilitli bile değildi. Hester kapıyı tekmeleyerek açtı ve namlusunu doğrultup içeri girdi.

Diğerleri de onu takip etti. Oda geniş ve yüksek tavanlıydı; duvarları kaplayan ekranlardan yayılan hayaletimsi mavi ışıklarla aydınlanıyordu. Birbirlerine bir kablo ve kanal ormanıyla bağlanan, devasa gözetleme ekranlarından, Eski-Tekno hastane ekipmanlarından yürütülen küçük monitörlere kadar, her şekilde ve boyutta ekran vardı. Tavanda, çatının karanlık kubbesinde, portatif bir gözetim istasyonu asılıydı: Ekranlardan ve hoparlörlerden oluşan bir küreyi asılı tutan, minicik bir kargo balonu. Ve her ekranda aynı görüntü vardı: Bir sal-kentin rüzgârlı gözetleme platformunda duran bir grup insan. "Derinliğin çocukları," diyordu hoparlörlerdeki ses, "bu iletiyi aldıysanız, n'olur, size yalvarıyoruz, yanımıza gelin!"

"Neden bu tuzağa düştüler? Neden gittiler? Bir grup Vasat'a mı tercih ettiler *beni*?"

Telegram: @cinciva

Odanın ortasında, sırtı kapıya dönük yaşlı bir adam ayakta duruyor, ekrandaki görüntülere bağırıyordu. Elinde bir uzaktan kumanda vardı; kumandayı havaya kaldırdı ve bir düğmeye basınca ekranlardaki görüntüler kaybolup sessizliğe büründü. Ardından yüzünü Hester'la diğerlerine çevirdi.

"Kimsiniz?" dedi huysuz huysuz. "Gargara nerede?"

"Gargara dönmeyecek," dedi Tom, olabildiğince kibar. Amca'yla ilgili çok kötü anıları vardı, ama ayağında yırtık pırtık terliklerle ona doğru yalpalayan bu yaşlı, kambur adama üzülmekten kendini alamadı. Üst üste giydiği küflü elbiselerin içinden uzanan kaplumbağamsı kafası, Tom'a doğru farkında olmadan seyirdi. Amca'nın gözlerine, yaşlılıktan dolayı perde inmişti ve Tom, adamın etrafını saran ekranların birçoğuna, görüntüleri daha netleştirmesi için büyüteç takılmış olduğunu fark etti. Amca'nın Gargara'nın eline bakmaya başlamasında şaşırtıcı bir yan yoktu.

"Gargara göçtü," dedi Tom.

"Ne demek is-" Amca yaklaşarak Tom'a dikkatle baktı. "Öldü mü? Gargara? Kendini bir şey sanan şu küçük Gargara?" Yüzünde önce keder belirdi, sonra rahatlama, derken öfke. "Ona *demiştim!* O nalet kitabın peşinden gitmemesi gerektiği konusunda onu uyarmıştım. Gargara hırsızlık için biçilmiş kaftan değildi, kesinlikle değildi. O daha çok plan yapardı. Kafalı çocuktu. Gargara kafalıydı."

"Biliyoruz," dedi Hester. "Onları gördük."

Amca, Hester'ın sesini duyunca irkildi. "Bir kadın mı? Grimsby'ye kadınların girmesine izin verilmez. Bu konuda hep çok katı oldum. Gargara da beni bu konuda hep destekledi. Kızlar giremez. Kötü şans, getirdikleri tek şey bu. Onlara güvenilmez."

"Ama Amca-" dedi Freya nazikçe.

"Iyyy, bir tane daha! Burası kadın kaynıyor!"

"Amca?" dedi Mukoza.

Yaşlı adam, Mukoza'nın sesi kafasının içindeki paslı bir düğmeye basmış gibi, suratını asarak aniden arkasına döndü. "Mukoza, oğlum benim!" dedi ve ardından, "Senin başının altından çıktı, değil mi? Bu olanların seninle bir ilgisi var, değil mi? Vasatlar'a bizi nasıl bulacaklarını sen söyledin, değil mi? Tek sen misin, yoksa daha kalabalık mısınız?" diye söylendi.

Telegram: @cinciva

Seke seke uzaklaşıp, düzensiz ekranlara Grimsby görüntüleri doluşana kadar elindeki uzaktan kumandaya bastı; boş koridorları ve odaları, boş salyangoz hangarını, su basmış, harap olmuş salonlarıyla Hırsızlık Merkezi'ni görebilmek için parşömen kağıdını andıran yüzünü ekranlara yaklaştırdı.

"Sadece dört kişiyiz, Amca," dedi Mukoza. "Burada ne olduğu hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Bizimle ilgisi yok."

"Yok mu?" Amca gözlerini ona dikip yüksek sesle kıkırdadı. "Tanrılar! O zaman ziyaret etmek için ne de güzel bir zaman seçmişsin!"

"Tom ve Hester'ın kızı için geldik," dedi Mukoza sabırla. "Adı Wren. *Autolycus*'ta Gargara'yla birlikte olan çömez tarafından Vineland'den kaçırıldı."

"Balıkkek mi? Onun adı Balıkkek'ti..." Amca başını salladı. Tekrar konuşmaya başladığında dokunsalar ağlayacak gibi çıkıyordu sesi. "*Autolycus* kayboldu. Hepsi kayboldu Mukoza, oğlum. Ana babalarıyla ilgili o iletiyi alan aptalların hepsi doğruca Brighton'a gitti."

"Brighton'a mı?" Tom, Brighton'ın bahsini duymuştu. Bir salmesireydi; bir parça bohemdi, ama öyle kötü bir yer değildi. Wren oradaysa, muhtemelen iyi durumdaydı.

"Brighton onları ne diye istiyor ki?" dedi Hester şüpheyle.

Amca omuz silkti, ellerini açtı ve hiçbir fikri olmadığını gösteren bir sürü mimik yaptı. "Oğlanlarıma, bunun bir tuzak olduğunu *söylemiştim*. Onlara *söylemiştim,* ama beni dinlemediler. Gargara burada olsaydı belki. Onun sözünü dinlerlerdi. Yıllar boyu onlar için kul köle olan, endişelenen zavallı Amca'larını artık dinlemiyorlar..." Düştüğü hâle acıyarak döktüğü gözyaşları, kırış kırış ihtiyar yüzünden süzüldü. Burnunu koluna silip bakışlarını umarsızca önce Tom ve Hester'a dikti, nihayetinde Freya'da sabitledi. "Tanrılar! Mukoza, uğruna Anchorage'a koştuğun şu şişman balina bu mu yoksa? Bakıyorum da kendini koyvermiş! Aklıma gelmişken, sen de pek iyi görünmüyorsun. Oğlanlarımın, büyüdüklerinde çok yakışıklı olmaları hoşuma gider, ama sen... Kılıksızın teki olmuşsun, işin doğrusu. Gargara bana, senin Vasatlar'ın arasında kendine bir hayat kurmak için gittiğini söylemişti."

Mukoza, hırsızlık setinin bir parçasını unuttuğu için azar yiyen bir çömez gibi hissetti yine kendini. "Özür dilerim Amca," dedi.

Telegram: @cinciva

Freya, Mukoza'nın yanına gelip elini tuttu. "Mukoza kendine bir hayat kurdu *zaten,*" dedi. "Onun yardımları olmasaydı Vineland-Anchorage'ı inşa edemezdik. Size tüm bunları anlatmak isterdim, ama sanırım önce hepimizin buradan ayrılması gerekiyor."

"Ayrılmak mı?" Amca, Freya'ya bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi baktı. "Ayrılamam! Ayrılmak isteyeceğimi de nereden çıkardınız?"

"Efendim, bu yer artık ölmüş. Çocukları burada tutamazsınız..."

Amca güldü. "Bu yavrucaklar bir yere gitmiyor," dedi. "Onlar Grimsby'nin geleceği."

Çocuklar, Freya'ya biraz daha sokuldular. Freya çocukların kafasını okşamak için Mukoza'nın elini bıraktı. Üzerine yük binen alt kattaki gerilmiş metallerin uğultusunu, damlayan suyun uzaktan gelen şıpırtısını herkes duyabiliyordu.

"Ama Bay Kael," dedi Freya. Mukoza'nın ona bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlamıştı. Amca, Amca olmadan önce, Arkangel'li zengin bir genç olan Stilton Kael'di. Freya, onun gerçek adını kullanarak Amca'yı ikna edebileceğini düşünmüştü, ama bu yaptığı Amca'nın tıslamasından ve dik dik bakmasından başka bir şeye yaramadı. Freya yine de devam etti. "Bay Kael, burası sızıntı yapıyor. Yarısını su basmış, hava da çok ağır. Bu gizli sualtı sığınakları hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama Grimsby'nin geleceğinin çok kısa süreceğine eminim."

Hester, *Haset*'inin emniyetini açıp Amca'ya doğrulttu. "İstemiyorsan," dedi, "gelmek zorunda değilsin."

Amca, Hester'a dik dik baktı, sonra da Hester'ın, ihtiyar gözlerinin ona sunduğundan çok daha net bir görüntüsünün yansıdığı, havada süzülen ekran küresine bakmak için kafasını kaldırdı. "Anlamıyorsun," dedi. "Ne ben ayrılıyorum buradan, ne de siz. Birlikte burayı yeniden inşa edeceğiz. Burayı tekrar sugeçirmez yapacağız. Eskisinden daha güçlü. Daha fazla salyangoz yapacağız, daha iyilerini. Hiçbirimiz buradan ayrılmıyoruz. Söyle onlara Mukoza."

Mukoza geri çekilip ne yapması gerektiğini düşündü. Dostlarına ihanet etmek istemiyordu, ama Amca'yı da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. İhtiyar adamın sesi, sevgi ve merhamet duygusuyla titremesine neden oluyordu.

Freya'ya bakıp, "Üzgünüm," diye mırıldandı. Sonra da birdenbire, çevik bir hareketle Hester'ın elindeki silahı alıp namluyu önce ona, sonra da

Telegram: @cinciva

Tom'a doğrulttu.

"Mukoza!" diye bağırdı Tom.

Amca biraz daha kıkırdadı. "Aferin oğlum! Sonunda doğru yolu bulacağını biliyordum! Sana bel bağlamaktan vazgeçmediğim için şimdi çok memnunum. Diğerlerinin, seninle tanışma şansı bulamadan sıvışmaları ne kötü. Sen bir ibretsin Mukoza. Kayıp Oğlun Dönüşü. Bu kadar yıl geçti, ama sen hâlâ zavallı ihtiyar Amca'ya sadıksın." Ceplerinin birinden bir anahtar çıkarıp Mukoza'ya uzattı. "Şimdi şunları başından def et. Gargara'nın odasına kapat ki, biz de seninle adam gibi sohbet edelim."

Mukoza tabancanın namlusunu Tom'dan ayırmıyordu, çünkü Hester'ın, içlerinde, tabancayı elinden almak için üzerine yürümeye kalkışacak kadar pervasız tek kişi olduğunu ve Tom'un güvenliğini kendi güvenliğinden daha fazla önemsediğini biliyordu. Hester'ın çizmesindeki bıçağı çekip çıkardı, sonra da Amca'nın elinden anahtarı alıp, onları açık kapıya doğru geri geri yürüttü.

"Ama Mukoza-" dedi Freya.

"Bırak," dedi Hester, Freya'ya. "Ona güvenmekle hata ettiğimizi biliyordum. Bizi buraya getirmeyi kabul etmesinin tek sebebinin bu olduğu belli. Kıymetli Amca'sını bir kez daha görebilmek."

"Size zarar gelmeyecek," diye söz verdi Mukoza. "Halledeceğiz. Her şey yoluna girecek." Ne yapacağını bilmiyordu, ama bir kez daha Yitik Oğlan olduğu için çok memnundu. Mahkûmlarını merdivenden indirip Gargara'nın odasına sürükledikten sonra, "Amca En İyisini Bilir," dedi, kapıyı arkalarından kilitlerken. "Her şey yoluna girecek. Amca En İyisini Bilir."

Telegram: @cinciva

17
ŞAPEL

Tienjing'de akşamüstü. Kentin tepesinde, soğuk zirvelerinin birinden diğerine kar tozlarının bayrak bayrak uçuştuğu solgun ve heybetli dağlar sıralanıyordu. Dağların tepesinde, onlardan da soğuk yıldızlar beliriyordu ve yıldız olmayan diğerleri, Kadimler'in ölü uyduları ve yörünge platformlarıysa, cennetteki eski ve ağır danslarını sürdürüyordu.

İz Sürücü Shrike, Yeşimtaşı Tapınağı'nın sessiz koridorlarında devriye geziyordu. Gece görüşlü gözleri gölgeleri yokluyor ve kulakları uzak bir odadaki sohbeti, muhafız odasından gelen kahkahaları ve panel duvarların arasında iş üstündeki tahtakurularını algılıyordu. Shrike, hiçbiri kendisi kadar korkunç olmayan canavarların ve dağ şeytanlarının kadim oymalarıyla süslenmiş koridorlarda dolaştı. Uyumlandırılmış bedenindeki zarafet ve güçten aldığı hazzı harekete geçirerek, tüm duyularıyla, gizli bir patlayıcının belli belirsiz kimyasal izinin ya da pusuda bekleyen bir suikastçının yaydığı beden ısısının denetimini yaptı. Aptal Tek-Yaşamlılar'dan birinin yakında hanımefendisine saldırmasını istiyordu. Yine birilerini öldürmeyi dört gözle bekliyordu.

Soğuk bir nefes hissetti üzerinde; hava basıncında, ona dört kat aşağıdaki bir kapının açılıp kapandığını işaret eden belli belirsiz bir değişim oldu. Hızla pencerelerden birine yönelip aşağı baktı. Vücut sıcaklığıyla çatallaşmış bir leke, avlunun gölgelerinden geçip giriş kapısındaki kontrol noktasına doğru ilerledi. Shrike, gölgenin boyunu ve adım aralığını ölçüp bunları muhafızlığı süresince elde ettiği verilerle karşılaştırınca, o gölgenin Dr. Zero olduğunu anladı.

Sokağa çıkma yasağına bir saatten az kalmışken, bu soğuk havada nereye gidiyor olabilirdi ki? Shrike, Tek-Yaşamlı'nın planları üzerine kafa yordu. Belki de Dr. Zero'nun alt kentte bir âşığı vardı. Ancak Dr. Zero aşk ilişkileriyle pek ilgili görünmüyordu. Hem zaten Shrike, Dr. Zero'nun tuhaf

Telegram: @cinciva

davrandığına ilk kez tanık olmuyordu. İz Sürücü Fang'in yakınlarındayken kalbinin hızlı hızlı attığını ve Fang ona doğru bakarken vücudundan yayılan keskin kokuyu hissetmişti. Hanımı Fang'in bunları fark etmemesine şaşırıyordu, ama zaten Fang, Tek-Yaşamlılar'la ve onların yaşam şekilleriyle Shrike kadar ilgilenmiyordu. Belki fark etmiyordu, belki umursamıyordu, ama cerrah-teknisyeni ondan korkuyordu.

Shrike, maksimum büyütmeye ayarladığı gözleriyle Dr. Zero'nun, kontrol noktasına kimliğini gösterişini izledi ve Tienjing'in barakalarıyla sancakları arasında kaybolana kadar onu takip etti. Neden bu kadar korkuyordu? Onu bu kadar korkutan şey neydi? Ne yapıyordu? Ne *planlıyordu?*

Shrike her şeyi ona borçluydu, yine de görevinin, bu soruların yanıtlarını bulmak olduğunu da aklından çıkarmıyordu.

Oenone Zero sarp, basamaklı sokaklar boyunca, silikon-ipek pelerininin içinde başlığı örtük, başı yerde koştura koştura ilerledi. Kentin tepesindeki gökyüzü, ölümlerinin onları Paslısu istihkâmında hazır beklediği genç kadın ve erkekleri batıya taşıyan kargo uçakları ve havadestroyerlerinin, askeri havalimanından kalkarken yaydıkları ışıklarla doluydu.

Oenone'ın içi suçlulukla doluydu, ama buna artık alışmıştı. Her sabah, İz Sürücü Fang'in bağlantı noktalarının ve gövdesinin bakımını yapıyor, bir zamanlar Anna Fang'in kalbinin olduğu yere konuşlandırılmış garip Eski-Tekno güç kaynağını kontrol etmek için, İz Sürücü Fang'in çelik göğsüne test ekipmanlarını yerleştiriyordu. Her sabah kendine, *Şimdi yapmalıyım, bugün,* diyordu.

Buna kalkışan ilk kişi o olmayacaktı. Her türden fanatik savaş karşıtı ve Eski Birlik'in ölümüne destekçileri, İz Sürücü Fang'i ortadan kaldırmaya teşebbüs etmişler, ancak sapladıkları bıçağın Fang'in zırhına saplı kaldığını görmekle ya da bombalanmış odalardan, havagemilerinin enkazından burnu bile kanamadan çıkmış Fang'in yürüyüşünü izlemekle yetinmişlerdi. Ama Oenone Zero bir biliminsanıydı ve tüm bilimsel yeteneklerini kullanarak İz Sürücü Fang'i bile yok edebilecek bir cihaz tasarlamıştı.

Tek sorun, bunu kullanacak cesaretinin olmamasıydı. Ya çalışmazsa ne olacaktı? Peki ya *çalışırsa*? Oenone, İz Sürücü Fang'in başında olmadığı Yeşil Fırtına rejiminin dağılacağından emindi, ancak İz Sürücü Fang'in

Telegram: @cinciva

destekçilerinin, onu öldürmek için zaman bulamayacakları kadar hızlı dağılıp dağılmayacağından kuşkuluydu. Ayrıca, hainlere nasıl davrandıklarına dair dedikodular da kulağına çalınmıştı.

Düşüncelerinde kaybolan Oenone, Çifte Gökkuşağı Köprüsü'nü geçip On Bin Tanrı Caddesi'ne girdiği sırada takip edildiğinin farkında değildi.

Tüm Avrupa ve Asya'nın Mobillik Karşıtları, asırlar boyunca bu dağlara firar etmişler ve tanrılarını da yanlarında getirmişlerdi. Yan yana kurulan tapınaklar, günün solan ışığında birbirlerini itip kakıyormuş gibi görünüyordu. Oenone, önüne çıkan iki düğün merasimini, bir cenazeyi, şanslı para zarfları ve maytap takırtılarıyla dolu mabetleri geçip yoluna devam etti. Gökyüzü Tanrıları Tapınağı'nı ve Dağ Tanrıları'nın Altın Tapınağı'nı geçti. Poskitaryum'u ve Elma Tanrıçası'nın yatırını da geçti. Leydi Ölüm'ün sessiz evini de. Caddenin sonunda, daha gözde dinlerin tapınaklarının arasında sıkışmış, küçük bir Hıristiyan şapeli vardı.

İçeri girmeden önce kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için etrafı kolaçan etti, ancak çatılara bakmak aklına gelmedi.

Oenone, bu şapeli kazara bulmuştu ve onu buraya tekrar çekenin ne olduğundan tam olarak emin değildi. Hıristiyan değildi. Afrika ve en uzak Batı'daki birkaç ada dışında artık çok az kişi Hıristiyan'dı. Hıristiyanlar'la ilgili bildiği tek şey, çarmıha çivilenmiş bir tanrıya taptıklarıydı ve etrafta dolanıp kendisini çivileten bir tanrı ne işe yarardı ki? Bu yerin artık kullanılmıyor oluşuna hiç şaşmamak gerekirdi; çatısı uçmuştu ve çürümüş banklarının arasından otlar çıkıyordu. Gelgelelim Yeşimtaşı Tapınağı'ndan çıkmazsa delireceğini hissettiği böyle gecelerde, Oenone'ın rahatlamak için geldiği yer burasıydı.

Sarkık çatı kirişlerinin kevgirinden yağan kar taneleri üzerine düşüyordu ve başlığını açıp arkasına attığı anda da yeşil saçında birikmeye başladı. Elini duvarlarda gezdirerek, eski taşların üzerine kakılmış metinleri parmak uçlarıyla okudu. Birçoğu okunabilir haldeydi, ancak özellikle bir tanesine çok düşkündü. Altmış Dakika Savaşı'ndan öncesine ait eski bir ayetti. Oenone, ne anlama geldiğini bilmese de, onda insanı teselli eden bir şeyler vardı.

Ölümle ölürüz biz;
Bak, göçüyorlar ve biz de gidiyoruz onlarla.
Ölümle doğarız biz;

Telegram: @cinciva

Bak, dönüyorlar ve bizi de getiriyorlar yanlarında.
Doğmak ânı ve ölmek ânı[4]
Eşit zaman almakta.

Oenone, taş sunağın önünde dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi. Ona inanmıyordu, şu kadim tanrıya, ama birisiyle de konuşması şarttı.

"Bana yardım et," dedi fısıltıyla. "Oradaysan, bana kuvvet ver. Cesaret ver. Ona çok yakınım. Biraz daha cesur olabilseydim, silahı şimdiye kullanabilirdim. Hem zaten ölmüş birini öldürmek cinayet de sayılmaz, değil mi? Topu topu bir makineyi parçalamış olurum, hem de tehlikeli ve yok edici bir makineyi."

Dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan, aheste konuştu. Ne söylediğini hiçbir insan kulağı duyamazdı. Ne var ki dualarını duyulmuştu, hem de olduğu gibi. Şapelin harap olmuş çan kulesine tıpkı bir hilkat garibesi gibi çömelen İz Sürücü Shrike, her sözcüğü büyük dikkatle dinlemişti.

"Bunu yapmaya hakkım var mı? Önceleri her şey çok netti, ama şimdi onu gördükten; ne kadar zeki olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu gördükten sonra... Belki de bu bir cinayettir. Yoksa bahane mi uyduruyorum? Bunu yapmamak ve böylece hayatta kalabilmek için bir sebep mi arıyorum? Bana bir işaret gönder Tanrı, eğer oradaysan. Bana ne yapmam gerektiğini göster."

Oenone bekledi; Shrike da onunla birlikte bekledi, ama bir işaret gelmedi. Görünüşe göre komşu tapınakların gürültülü ve meşhur tanrıları, nasihat veren gönül tellalları gibi gani gani huzur ve akıl vermekteydiler, ancak buranın tanrısı daha az anlaşılır bir tanrıydı. Belki de uyuyordu ya da ölmüştü. Belki de evrenin en uzak ucundaki başka ve daha iyi bir dünyayla meşguldü. Oenone Zero, kendi aptallığına başını sallayıp, tapınaktan ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Shrike, şapelin duvarından hızla aşağı inip giriş kapısının yanındaki, muhtemelen bir zamanlar Hıristiyanlar'ın çivilenmiş tanrılarının heykelinin asılı olduğu duvar nişinde beklemeye başladı. Şüphelerinde haklıydı. Dr. Zero bir haindi ve her ne kadar ona, İzsürücüvari açıdan düşkün olsa da, Hanım'ına zarar vermeden önce onu safdışı bırakması gerektiğini biliyordu. Devreleri, bir cinayetin olasılığıyla birlikte vınlayıp

Telegram: @cinciva

karıncalandı. Oenone pençelerini sökmüştü, ama hâlâ güçlü, hâlâ merhametsizdi. Bir yumruğu onun işini rahatlıkla bitirirdi.

Eşikte bir adım sesi. Genç kadın, soğuk rüzgârdan korunmak için başlığını kafasına geçirerek şapelden dışarı adımım attı. Shrike'ı görmedi. Yanından geçip gitti ve sokağa çıkma yasağını bildiren zillerin çalmasından önce tapınaktaki odasına bir an önce varmak için, On Bin Tanrı Caddesi boyunca hızlı hızlı yürümeye başladı.

Shrike, kendini şaşkın ve bir parça aptal hissederek yumruğunu indirdi. Ne olmuştu ona? O bir İz Sürücü'ydü, bir ölüm makinesiydi, ama avının yumurta kabuğu kafatası tam önündeyken, son darbeyi indirememişti.

Yeşil Fırtına'nın gizli polisini uyarmalıyım, diye düşündü, duvar nişinden atlayıp kalabalık sokaklarda Oenone'ı takip ederek. Onunla, Yeşimtaşı Tapınağı'nın bodrumundaki beyaz fayans kaplı işkence odalarında ilgilenme işini Tek-Yaşamlılar'a bırakacaktı. Ama birkaç adım attıktan sonra durdu. Oenone Zero'ya ihanet etme işlevi yoktu içinde.

Bunu bana o yaptı, diye düşündü Shrike, İz Sürücü Atölyesi'ndeki o yalnız gece vardiyalarını anımsayarak. Bu genç cerrah-teknisyen, beyninin içine bir şekilde ona zarar vermesini ya da planlarını birine anlatmasını imkânsız hale getirecek bir bariyer yerleştirmişti. Baştan beri onun planlarının bir parçasıydı aslında. İz Sürücü Fang'e, onu koruma yeteneğine sahip olmayan bir muhafız vermişti.

Onu bu şekilde kullandığı için Dr. Zero'dan nefret etmesi gerekiyordu, ama ondan nefret etme işlevi de yoktu içinde.

Jomo mabedinin dışındaki festival merasimini yarıp, karanlığın ve karın arasından eve doğru tırmandı. Oenone Zero'nun kuklası değildi. Ona zarar veremiyordu, ama onun Hanım'ına zarar vermesini engelleyebilirdi. Bir şekilde planını öğrenecek ve engelleyecekti.

Telegram: @cinciva

18
NAGLFAR

Dostlarını ve çocukları Gargara'nın kamarasına kilitler kilitlemez, ekran odasına giden basamakları bir koşu çıktı Mukoza. Hafif titriyor, aşağı inip odanın kilidini açmakla açmamak arasında gidip geliyordu. Kendisine sürekli, Amca'yı Freya ve dostlarına tercih etmediğini, her iki tarafa da sadık kalacağı bir yol bulacağını söyleyip duruyordu.

"Yapmamız gereken ilk şey," dedi Amca, Mukoza tekrar yanına geldiğinde, "bu kadınlardan kurtulmak. Kötü şans getirir onlar, kötü. Bak görürsün." Aşağıdaki kamarada tutulan esirlerin görüntülerini ekrana getirdi; Hester ve Freya'nın büyük, kumlu yakın çekimlerini. "Çok güzel görünüyorlardır, eminim. Çok tatlı insanlar olduklarını düşündüğüne de şüphem yok, ama tıpkı yıllar önce Anna'mın bana yaptığı gibi, onlar da döneklik edip sana ihanet edeceklerdir. İşte bu yüzden Grimsby'ye kızlar asla giremez kuralını koydum."

Mukoza, Hester'ın tabancasını indirdi. Elinde tabancayla ayakta dikildiği için kendini aptal gibi hissetmişti. "Peki Gargara'yla birlikte *Autolycus*'ta olan o kız neyin nesiydi?"

"Genç Remora mı?" Amca, tabancayı Mukoza'nın elinden alıp kirli giysilerinin içine sokuşturdu. "Ne demek istediğini biliyorum. Şu tuhaf görünüşlü velet. Cırtlak sesli. Uzun saçlı. Aşırı makyajlı. Gargara onu benimle ilk tanıştırdığında şüphelerim vardı, ama Gargara onun bir oğlan olduğu konusunda beni temin etmişti. İyi bir hırsız. Zavallı Remora. Galiba o oğlan da öldü, değil mi?"

"Amca, aşağıda bulduğumuz bu zavallı çocukların arasında kızlar var. Birçoğu kız."

"Kız mı? Emin misin?" Amca, çocukların yakın çekimlerini almak için başparmağıyla uzaktan kumandanın tuşlarına basmaya başladı. Mukoza ekranlardan, dostlarının, tepelerinde Remora'nın maketlerini

Telegram: @cinciva

çıngırdatarak süzülen yengeç-kameralara gergin gergin bakmalarını izledi. Amca yüz şeklinde, grimsi bulanıklıklar görebiliyordu sadece. "Belki de Gargara'nın çocuk kaçırma ekipleri, yanlışlıkla birkaç kızı *da* yanlarına almışlardır," dedi garezle. "Yeni bir başlangıç yapmak istiyorsak, elbette onlardan da kurtulmamız gerekiyor. Yeni bir başlangıç da yapacağız Mukoza, oğlum. Grimsby'yi yeniden inşa edeceğiz, öncekinden daha kuvvetli ve daha iyi bir Grimsby, sen de benim sağ kolum olacaksın. Gargara'nın kamarasına taşınıp, işleri tıpkı onun yaptığı gibi benim adıma yürüteceksin."

Amca'nın arkasındaki ekran kümelerinden biri aniden kararıp, odayı öncekinden daha da karanlık bir hale getirdi. Yanmış kablo kokusu vardı etrafta. Mukoza neler olduğuna bakmaya gittiğinde, ekran yüzeylerinden su aktığını ve yerde bir gölet oluştuğunu fark etti. Suyu dudaklarına götürünce tuzlu suyun tadını aldı. *Amca En İyisini Bilir,* dedi kendi kendine ve buna inanmak istedi, zira Amca'nın her konudan emin olduğu o eski günlere dönmek çok güzel olurdu. Herkes, kendisinden daha büyük ve yüce bir şeye inanma ihtiyacı duyuyordu. Tom ve Freya'nın tanrıları vardı, Hester'ın Tom'u ve Mukoza'nın da Amca'sı vardı. Her ne kadar yaşlı, kör ve kafası karışık olsa da, Amca'yı bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Ama dostlarının da onunla birlikte boğulmasına göz yummayacaktı.

"Yorgun görünüyorsun Amca," dedi nazikçe. Doğruydu da. Bu ihtiyar adam, ekranlardan oluşan duvarında Brighton'dan gelen hain iletiye baka baka, kim bilir bu odada ne kadar zamandır yalnız başınaydı? Mukoza, elini Amca'nın elinin üzerine koydu. "Ben artık etrafa göz kulak olmak için burada olduğuma göre, sen biraz dinlenmelisin."

Amca, ona bakmak için başını sertçe çevirdi, gözleri o eski kurnazlığını andırır gibi çakmak çakmaktı. "Beni katakulliye mi getirmeye çalışıyorsun Mukoza? Gargara da aynen böyle yapmıştı. 'Biraz kestir sevgili Amca,' derdi. 'Hadi şekerleme yap, Amca.' Uyandığımda da eski eşyalarımdan bazıları kaybolurdu ya da güvendiğim oğlanlardan biri daha ölmüş olurdu. Gargara da bana hep bir kaza olduğunu söylerdi."

"Peki, paçayı kurtarmasına neden izin verdin?" diye sordu Mukoza.

İhtiyar omuz silkti. "Çünkü ondan korkuyordum. Ve onunla gurur duyuyordum. Ah şu Gargara, zehir gibiydi ve onu öyle yapan da bendim. Ga'ba, oğlum gibi sevdim onu. Beni aldatıp o ev yapımı havagemisiyle

Telegram: @cinciva

kaçmamış olsaydı, Anna ile bizim de oğlan çocuklarımız olurdu diye düşünmek hoşuma gidiyor. Hepsi de Gargara kadar zeki olurdu diye düşünmek hoşuma gidiyor. Neyse, yine de öldüğüne sevindim, Mukoza, oğlum. Buradasın diye çok seviniyorum."

Kendi kendine söylenerek, Mukoza'nın onu yatak odasına giden dik basamaklara yönlendirmesine izin verdi. Amca yarı kör gözleriyle birinden diğerine bakarak hepsini izleyebilsin diye, başının birkaç santim üzerine yerleşip asılı kalan ekran küreleriyle birlikte hareket eden, eskimiş kargo balonuna ait küçük motor bölmeleri de inleyip tıkırdadı. Odasının girişi, balonun geçebilmesini sağlayabilmek için yüksek ve geniş yapılmıştı. "Onları gözetlemem gerek Mukoza," diye homurdandı. "Gözetlenmezlerse başına ne çorap öreceklerini kim bilir. Herkesi gözetlemek gerek. Her yerde. Her zaman."

Bir zamanlar bu oda zengin eşyalarla tıka basa doluydu; zira Yitik Oğlanlar, Amca'ya saygılarını göstermek amacıyla çaldıkları en güzel şeyleri hep bu odaya getirirdi. Ancak yıllar geçtikçe, Gargara tüm bu hazineleri parça parça, aşağıdaki kamarasına taşımak için bahaneler yaratmış olmalıydı. Geri kalanlar, yıpranmış yorganıyla bir yatak, üst üste yığılmış küflü kitaplar ve yatağın kenarındaki, masa vazifesi gören, baş aşağı edilmiş bir de sandıktı; sandığın üzerinde eski tip bir argon lamba ve Arkangel işçi köle tulumunun içinde genç ve güzel bir kadının solmuş fotoğrafı vardı.

"Hatırlatsın diye saklıyorum onu," dedi Amca, Mukoza'nın fotoğrafa baktığını görünce. Sonra da fotoğrafı çarçabuk kapattı. "Anna Fang'im. Ne güzelmiş, değil mi? Şimdi onu İz Sürücü yaptılar ve Yeşil Fırtına'nın başına getirdiler; emrindeki havagemileri ve ordularla artık dünyanın yarısını o yönetiyor. Kariyerini takip ettim. Onun haberlerini kesip yapıştırdığım bir kitap olacak şuralarda. Gargara, onunla bir anlaşma yapacağını düşündü, ama ben işe yaramayacağını biliyordum. Bunun başımıza bela açacağını biliyordum."

"Nasıl bir anlaşma?" diye sordu Mukoza. Amca'nın, eski sevgilisinden bahsettiğini daha önce de duymuştu, ancak Yitik Oğlanlar'ın dış dünyayla bir anlaşma yapmaya çalıştıklarını hiç duymamıştı. "Gargara'nın Anchorage'a gelme sebebi bu mu? Teneke Kitap'ı bu yüzden mi istiyordu?"

Amca yatağa oturdu. Gözetleme ekranlarından oluşan uydusu, tam başının üzerinde bir yerde asılı kalacak şekilde aşağı indi. "Gargara belanın

Telegram: @cinciva

yaklaştığını söylüyordu. Gidip de geri gelmeyen ilk üç salyangozdan sonra, 'Bela geliyor,' dedi. Haklıydı da, değil mi? Bilmediği, bunun ne kadar yakında olacağıydı. Teneke Kitap'ı ele geçirirse, karşılığında koruma talep etmek ve peşimize düşen kentleri onlara yok ettirmek niyetiyle, kitabı Yeşil Fırtına'ya verebileceğini düşünmüştü."

"İyi de onlar Teneke Kitap'ı ne diye istiyor?" diye sordu Mukoza.

"Kim bilir?" diye yanıtladı Amca omuz silkerek. "Birkaç yaz önce, Anchorage'ın enkazını bulup çıkarmak için bir keşif gemisi gönderdiler. Bulamadılar elbette. Gargara onların gemilerine bir yengeç-kamera yerleştirmişti, böylece dipte neyi bulmayı umduklarını anladı."

"Teneke Kitap'ı mı?"

Amca başını evet dercesine salladı. "Öyle bildiğin Yeşil Fırtına da değillerdi. Doğrudan *Fang*'e bağlı özel ajanlardı hepsi. Gargara da, Fang savaşın tam ortasında dünyanın bir ucundaki yere bu şeyi aramak için gemi gönderebiliyorsa, onu fena istiyor demektir, diye düşündü. Anchorage'ı soymaya gittikleri zaman buna benzer bir şey gördüğünü de hatırlıyordu, ama tabii o zaman çalmayı hiç düşünmemişti." Başını sağa sola salladı. "Ah, dedim ona, işe yaramaz diye. Bir yere kıpırdamamasını da söyledim, ama ah, işte genç Gargara da böyle biri. Aklına bir kere bir şey sokmayagörsün, artık onu kimse durduramaz. Gitti ve şimdi de öldü. O lanet kent bütün oğlanlarımı benden aldı."

"Peki *neymiş* bu?" diye sordu Mukoza. "Yani Teneke Kitap. Onu bu kadar değerli yapan ne?"

Perişan bir halde burnunu çekmekte olan Amca, puantiyeli bir mendile burnunu silip gözlerini Mukoza'ya çevirdi. "Ne bileyim," dedi. "Hiç öğrenemedik. Gargara, kitabın hepimizi kurtaracak çok büyük Kadim bir denizaltıya ait planlar içerdiğini söyledi, ama bence o da uydurdu. Benim zavallı Anna'm ne diye bir denizaltı istesin ki? Hayır. Bence bu bir silah. Çok büyük bir şey."

Mendili bir yere sıkıştırıp esnedi. "Bak oğlum, artık geçmişi konuşmayalım. Geleceği düşünmemiz gerekiyor. Plan yapmalıyız. Şimdi vakit, yeniden inşa vakti. Bir şeyler araklamamız gerekiyor. Neyse ki *Ganimet Böceği*'ni yanında getirmişsin, çok işimize yarayacak, hem de nasıl. Hem *Naglfar*[5] da hâlâ bende. Hatırladın mı ihtiyar *Naglfaf*'ı?"

Telegram: @cinciva

“İndiğimizde hangarda gördüm,” dedi Mukoza. Amca’nın uykusunun geldiğini görebiliyordu. Yatmasına yardım etti ve paçavraya dönmüş yorganı üzerine örtüp çenesinin altına sıkıştırdı. “Biraz uyu,” dedi. “Uykun var şimdi. Uyandığında, vakit yeniden inşa vakti olacak.”

Amca ona gülümseyip gözlerini kapattı. Ekran küreleri tam yastığın üzerinde asılıydı ve yengeç-kamera görüntülerinden yansıyan katot ışınları altında ihtiyar yüzü pırıl pırıl parlıyordu; düşlerinin titreyen ışığında içindeki bir kâğıt maske aydınlandı.

Aşağıdaki kamarada, çocuklardan bazıları da uykuya dalmıştı. Diğerleriyse sessizce oturmuş, güven dolu kocaman gözlerle, Tom’un Wren küçükken geceleri korkarak uyandığında ona anlattığı hikâyeyi dinliyorlardı. Çocuklar, ölmekte olan kentin hırıltılarından ve irkilmelerinden ya da duvarlarından süzülen su damlalarından korkmuşa benzemiyorlardı. Yalnız olsalardı, belki o zaman çok korkutucu olabilirdi, ama şimdi bu yetişkinler geldiği için, her şeyin yoluna gireceğinden emindiler.

Hester odayı dipköşe tarıyor, silah ya da kapıdaki koca kilitleri açmasına yardım edecek bir şeyler arıyordu, ancak hiçbirini bulamadığı için gitgide daha da sinirleniyordu.

“Hadi bir çıkış yolu buldun diyelim, sonra ne yapacaksın?” diye sordu Freya nazikçe. “Gel otur. Çocukları korkutuyorsun.”

Hester kaşlarını çattı. “Ne mi yapacağım? Salyangoz hangarına ineceğim elbette, sonra da *Ganimet Böceği*’ne binip gideceğim.”

“Ama *Ganimet Böceği*’ne hepimiz sığamayız ki. Çocukların hepsini içeri almayı başarsak bile, Anchorage’a gidebilmemiz için ne yeterli hava ne de yeterli yakıtımız var.”

“Çocukları alacağımızı kim söyledi?” diye sordu Hester. “Ben buraya Wren’i kurtarmaya geldim, bu küçük barbarları değil. Wren burada değil, haliyle *Böcek*’i alıp Brighton’a gideceğiz ve orayı araştıracağız.”

“Ama çocuklar-” diye bağırdı Freya ve içlerinden biri duyar da Hester’ın ne planladığını tahmin eder diye hemencecik sustu. “Hester, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Senin de çocuğun var!”

“Aynen,” dedi Hester. “Senin de çocuğun olsaydı, başa ne büyük bela olduklarını sen de bilirdin. Hem bunlar öyle sıradan çocuklar da değil.

Telegram: @cinciva

Anaçlığın falan çok hoş da, bunlar Yitik Oğlanlar. Onları Anchorage'a götüremezsin. Orada onları ne yapacaksın?"

"Seveceğim elbette," dedi Freya doğrudan.

"Hah, Mukoza'yı sevdiğin gibi mi? On numara oldu, değil mi? Bunlar seni göz göre göre soyup muhtemelen de öldürürler. Artık senden geçti, Kar Kraliçesi. Bir keresinde Anchorage'ı korumak için benden yardım istemiştin. Eh bu görevimi de, hırsız bebeler çetesini Grimsby hatırası olarak yanına alıp Anchorage'a götürmeni engelleyerek yapacağım."

Freya, sanki Hester'a bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyormuşçasına bir adım geri attı. "Anchorage'ın artık senin vereceğin türden bir korumaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sana bir keresinde minnettar olmuştum. Huzur dolu tüm bu yılların, seni de huzura kavuşturacağını umdum, ama sen hiç değişmedin."

Tam Hester yanıt verecekken arkasındaki kapı açıldı ve içeri Mukoza girdi. Hester, hemen yüzünü ona çevirdi. "Esirlerinin karşısına geçip böbürlenmeye mi geldin?"

Mukoza gözlerini ondan kaçırdı. "Sizler esir değilsiniz," dedi. "Ben sadece kimsenin zarar görmesini istemedim. Amca'yı buradan ayırmanızı da istemedim. İhtiyar bir adam o. Grimsby'den ayrılırsa ölür."

"Kalırsa da ölecek," dedi Hester. "Tabii çok iyi bir yüzücü değilse."

Mukoza onu görmezden gelip, Freya'yla Tom'a döndü. "Şimdi uyuyor. Saatlerce uyur, şanslıysak. Bu da size kaçmanız için zaman verir."

"Peki ya sen?" diye sordu Freya.

Mukoza hayır der gibi salladı başını. "Benim kalmam gerekiyor. Sahip olduğu tek şey benim."

"O seni hak etmiyor," dedi Tom içerlemiş bir sesle. "Burayı bir daha asla yeniden inşa edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Anlamıyorsun," dedi Mukoza. "Onu böyle görmek, böyle yaşlı, deli ve zavallı... Elbette Grirasby artık bitti, ama Amca bunun farkında değil. Ben onun oğullarının sonuncusuyum, Tom. Sonuna kadar yanında kalmam gerekiyor."

Freya tam onu ikna etmek için bir şeyler söyleyecekti ki Hester araya girdi. "Bana uyar. Peki, nasıl kaçacağız buradan?"

Mukoza nihayet sadede gelindiğinden memnun, Hester'a bakıp sırıttı. "*Naglfar.* Buraya ilk geldiğimizde hangarda gördüğümüz denizaltı kargo. Eskidir, ama güvenilirdir. Sizi Anchorage'a sağ salim götürür."

Telegram: @cinciva

“O zaman senin de gelmen gerekiyor!” dedi Freya rahatlayarak. “Ben bu denizaltını ne sürebilirim ne de kullanabilirim ya da işte siz ne yapıyorsanız onu yapamam.”

“Tom’la Hester sana yardım edecektir.”

“Tom’la Hester, *Ganimet Böceği*’ni alıp Brighton’a gidecekler,” dedi Hester.

“Hayır,” dedi Mukoza. “Freya’yla birlikte gitmeniz gerekiyor. Ben Amca’nın yanında kalmak zorundayım. *Naglfar*’a yakıt doldurmanıza ve erzak bulmanıza yardım ederim. Anchorage’a gidersiniz, Freya’yla çocuklar güvende oldukları zaman da Brighton’a gidip Wren’i ararsınız.”

Böylece, Grimsby’nin salyangoz hangarı, son defa olmak üzere, denize açılmak için hazırlanan bir denizaltının sesleriyle dolmuştu. *Naglfar* paslı, harap bir tekneydi, ama Mukoza suya açılabileceğini söylemişti ve tüm çocukları alacak kadar yeri vardı. Onlara bu denizaltı hakkında bildiği diğer şeyleriyse söylemedi. Ne *Naglfar*’ın, Amca’nın Kar Mecnunu toplayıcılarından yıllar önce çaldığı ve sualtı imparatorluğunu kurarken kullandığı denizaltı olduğunu ne de adının nereden geldiğini: Eski Kuzey’in efsanelerinde *Naglfar*, karanlık tanrıların dünyanın ucuna gidip savaşmak üzere denize açıldıkları, ölü insanların tırnaklarından yapılmış bir geminin adıydı. Çocukların kâbus görmesini istememişti.

Tom ve Mukoza, eski denizaltının motorlarını denerlerken, Hester depoyu yakıtla doldurdu ve Freya da büyük çocuklardan birkaçından onu Grimsby’nin marketlerine götürmelerini istedi. Oradan da Vineland’e dönüş yolculuğunda onlara yetecek, kucak dolusu erzak topladılar.

Yapılacak her şeyin büyük bir hızla yapılması gerekiyordu. Brighton’ın attığı su bombalarıyla hasar alan tekne plakaları hafif hafif sürüklenip su basıncına dayanamayarak bel verdikleri için metallerden çıkan hırıltı ve inlemeler binanın koridorlarında sürekli çınlıyor, bölme duvarları da su basan bölümleri tecrit etme amacıyla kapanmaya başlıyordu. Amca’nın, çılgın düşleriyle hâlâ yukarıdaki odasında olduğunu kimse unutmuş değildi, ama şimdilik derin uykuda gibiydi; en azından Tom, *Nagfar*’ın lombar kapağını açıp da loş çatıya baktığında hareket eden hiç yengeç-kamera görmediği sırada böyleydi.

Telegram: @cinciva

Bir süre, salyangozun açık lombar kapağına yaslandı. *Naglfar*'ın motor bölmesi gitgide sıcak ve bunaltıcı olmaya başladığı için soğuk hoşuna gitti. Yine ölçüyü aşmaya başlamıştı, yine Wren hakkında aşırı endişelenmişti ve eski yarası yeniden sızlamaya başlamıştı, sanki kalbi ağzına kadar kırık camla doluymuş gibi keskin ve yırtıcı bir sancı hissediyordu. Yine, ölüp ölmeyeceğini düşündü. Ölmekten korktuğunu düşünmüyordu; sadece, Wren'i bulmadan ölmekten korkuyordu.

Kendisini bırakıp Mukoza için endişelenmeye karar verdi. Denizaltından dışarı çıktı ve Hester'ın güverteden yaklaştığını gördü.

"Mukoza'yı ne yapacağız?" diye sordu sakince, Hester'ı bir kenara çekip. "Hâlâ burada kalacağım diye tutturuyor. Amca'nın onu öldürmeye çalıştığını unuttu mu?"

Hester başını iki yana salladı. "Unutmadı," dedi. "Onun *da* kalmak istediğini sanmıyorum, hem de hiç. Amca'yı seviyor, hepsi bu."

"Ama Amca onu neredeyse öldürüyordu!"

"Ne fark eder ki," dedi Hester. "Amca, Mukoza'ya bir anne, bir baba kadar yakın olan tek kişi. Herkes ana babasını sever. Onları sevdiklerinin her zaman farkında olmayabilirler, onlardan nefret de edebilirler aynı zamanda, ama nefretin içinde de hep bir miktar sevgi gizlidir, bu da işleri cidden... karmaşıklaştırıyor."

Ölmüş babasına ve kayıp kızına karşı hissettiği karmaşık duygularını düşünerek, söylemek istediklerini tam olarak açıklayamadığından, sustu. Wren'in de onu, en az Mukoza'nın Amca'yı sevdiği kadar sevmesini diledi.

"Freya, Mukoza'nın burayı her gece rüyasında gördüğünü söyledi bana," dedi Tom. "Rüyasında Amca'nın ona, tıpkı çocukluğundaki gibi fısıldayan sesini duyuyormuş. Neden Amca, uyuyorlarken bile, onlarla hoparlörler aracılığıyla sürekli konuşuyor?"

"Belki de bir çeşit beyin yıkamadır bu," dedi Hester.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye ona katıldı Tom. "Kaçmaya ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar ya da buradan gitmeyi ne kadar isterlerse istesinler, beyinlerine onları daima Grimsby'ye çekecek bir kanca takmak gibi."

"Mukoza'nın hakkından gelebiliriz," dedi Hester. "Kafasına vurup bayılt, sonra da içeri sürükle. Denize vardığımızda aklı başına gelecektir."

"Belki," dedi Tom. "Belki de bu yer yok olduğunda ve Amca öldüğünde bunları unutabilecek."

Telegram: @cinciva

Naglfar'ın köprüüstünden keskin, çocuksu bir çığlık duyuldu. "Kameralar!" diye bağırdı, bir işe yardım edemeyecek kadar küçük olduğu için Freya'nın ondan etrafı gözetlemesini istediği Eel isimli bir çocuk. "Kameralar hareket ediyor."

Tom ve Hester kafalarını kaldırıp yukarı baktılar. Yengeç-kameralar tepelerinde, rıhtım vinçlerinin paslı floklarının üzerinde hızla ilerliyor ve lenslerini, Naglfar'ın içinde beklediği gölet-yuvaya doğrultarak birbirlerinin üzerine tırmanıyordu.

Mukoza, denizaltının ön lombar kapağından apar topar çıkıp, hemen arkasında Freya'yla birlikte güverteye tırmanırken, "İhtiyar uyanmış," dedi.

"N'olmuş ki?" diye sordu Hester. "Ayrılmamızı engelleyemez ya."

"Ayrıldığınızı kim söyledi?" Amca'nın sesi cızırtılı çıkıyordu. "Kimse bir yere gitmiyor."

Boş gölet-yuvaların arasından topallaya topallaya yanlarına geldi. Hester'ın tabancası, kâğıt gibi ince, titrek ellerinde kocaman görünüyordu. Başının üzerinde, küflü bir düşünce balonunu andıran eskimiş balon asılı bekliyordu ve hemen altındaki ekran küresi de, yengeç-kameralardan gelen titrek görüntüleri yayınlıyordu. Tabancayı havaya kaldırıp tetiği çekince kurşun *Naglfar*'ın köprüüstünün metalinde çınladı. Çıkan ses, loş rıhtım vinçlerinin arasında öyle yankılandı ki, buna bir yanıt verirmiş gibi, üst seviyelerin bir yerinde baskı altındaki bölme duvarı, hazımsızlık yüzünden ağır ağır ve acı çekerek ölen devasa bir yaratık gibi uzun uzun gürledi.

Amca duymamazlıktan geldi. "Amca En İyisini Bilir!" diye bağırdı acı acı. "Burada kalın ve Grimsby'yi yeniden inşa etmemde bana yardım edin. Böylece hepiniz ödüllendirileceksiniz. Ayrılmaya kalkarsanız, küçük balıklara yem edilmek için su-kapısından dışarı atılacaksınız."

Çocuklar titremeye başladı. Hester, koruma güdüsüyle Tom'un önüne geçti. Mukoza, yaşlı adama doğru koşturdu. "Amca," dedi, "sanırım Grimsby, bizim tahminimizden çok daha kötü hasar almış."

"Yani?" diye sordu Amca, ekranlarının birindeki Mukoza'nın yakın çekim görüntüsüne bakarak. "N'olmuş? Ben buraya ilk geldiğimde şimdiki halinden bile kötüydü."

"Bay Kael," dedi Freya sakince. "Stilton?"

Vincin üzerindeki yengeç-kameralar, ellerine ve yüzüne çılgınlar gibi zumlarken, Freya güvertede yürümeye başladı. Mukoza onu durdurmaya

Telegram: @cinciva

çalıştı, ama Freya ondan omuzunu silkerek kurtulup elini Amca'ya uzattı. "Mukoza haklı," dedi. "Grimsby'nin artık sonu geldi. Çok cesur bir fikirdi, burayı kendi gözlerimle gördüğüm için de çok mutluyum, ama artık buradan ayrılma vakti. Bizimle birlikte Anchorage'a gelebilirsin. Yeniden temiz havayı solumak ve güneşi görmek istemez miydin?"

"Güneş mi?" diye sordu Amca ve birden gözleri yaşardı. Birileri ona bu kadar kibar davranmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birileri ona Stilton demeyeli çok uzun zaman olmuştu. Freya ona doğru uzandı. Amca da, başının üzerinde dev birer kanat gibi asılı duran ekran kürelerindeki Freya'nın nazik beyaz ellerine gözlerini dikti.

"Grimsby'den ayrılmak mı?" dedi hayret içinde, alçak sesle. Yengeç-kameralar, ekranların tümünde Freya ya da Freya'nın bir parçası görünecek şekilde zum yaptılar: Yüzü, gözleri, ağzı, yanağının narin eğimi, elleri; hepsi sanki bir araya getirilip bir tanrıçanın ortaya çıkacağı maket parçalarıymış gibi, olduğundan büyük görünüyordu. Amca, bu kibar elleri tutmak, onunla birlikte gitmek ve ölmeden önce güneşi bir kez daha görmek istedi. Tam ona doğru bir adım atmıştı ki, Anna Fang'i ve kendisine nasıl ihanet ettiğini hatırladı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır! Ayrılmayacağım! Bu bir kandırmaca!"

Silahı Freya'ya doğrultup ateş etti ve silahın çıkardığı muazzam gürültü, hangarlara çarpıp çocukların titremelerine ve elleriyle kulaklarını kapamalarına neden oldu. Kurşun, Freya'nın gülümsemesinin içinden geçip ardında karanlık ve kıvılcımlar bırakarak yüzünü parçalara ayırdı. Üzerine kırık camlar yağarken Amca, Freya'yı değil de en büyük ekrandaki görüntüyü vurduğunu fark etti belli belirsiz. Gerçek Freya'ya baktı, ama Mukoza onu çoktan kenara çekip kendini siper etmişti. Amca, Mukoza'yı vurmak istemiyordu.

Amca'nın tepesinde bir yerde, dikkatleri dağıtan bir iç çekme sesi duyuldu. Ağır tabanca elinden düştü. Kafasını kaldırıp yukarı baktı. Herkes kafasını kaldırdı, korkmuş çocuklar bile. İç çekme sesi gitgide arttı ve Amca, tabancasından çıkan kurşunun, ekran küresini havada tutan balonda bir delik açtığını fark etti. Balonu izlerken, açılan delik de sanki esneyen bir ağız gibi hızlı bir şekilde yarılıp genişledi.

"Amca!" diye bağırdı Mukoza.

"Mukoza!" diye çığlık attı Freya, onu sıkıca tutup geri çekerek.

"Anna..." diye fısıldadı Amca.

Telegram: @cinciva

Ve ekran küresi, bir örümceği ezer gibi Amca'nın üzerine indi. Ekranlar mavi ve beyaz kıvılcımlar saçarak patladı, kırılan cam parçaları güverteye dağıldı. Çöken balon, enkazın üzerine bir paraşüt gibi örtündü ve paramparça olan makinelerden çıkan duman tavana ulaştığında, yangın söndürme sistemi devreye girip salyangoz hangarını soğuk tuz yağmuruyla doldurdu.

Tom koşarak yukarı çıktı, Hester da Freya'yı titreyen omuzlarından tutarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Galiba," dedi Freya, başını evet der gibi sallayarak, iliklerine kadar ıslanmış halde ve dumandan hapşırarak. "Amca...?"

Mukoza, kıvılcımlar çıkaran, için için yanan ekran yığınlarının etrafında dolandı. Kalıntıların altında sadece, Amca'nın kirli, tavşanlı terliklerinin içindeki ayağı görünüyordu. Birkaç kez seğirdiler ve hareketsiz kaldılar.

"Mukoza?" dedi Freya.

"İyiyim," dedi Mukoza. Aslında, ağlamasını bir şekilde bastıramıyor olsa da iyiydi. Balon kumaşının bir parçasını tavşanlı terliklerin üzerine örttü, sonra da diğerlerine dönüp, "Hadi," dedi. "Burası tepemize çökmeden, bir an önce *Naglfar*'ı oyuktan alalım. *Böcek*'i de. Wren'in peşine düşeceklerse, Tom ile Hester'ın *Böcek*'e ihtiyaçları olacak."

Yaşadıkları o olaydan sonra daha hızlı çalıştılar. Grimsby sürekli çatırdıyor ve inliyordu. Salyangoz gölet-oyuklarındaki su ara ara, sanki akla hayale sığmayan bu eski yapı, sahibinin öldüğünü ve kendisinin de sahibiyle birlikte ölmekte olduğunu anlamış gibi uğursuz bir şekilde titriyordu.

Yakıt ikmali tamamlandı, hem *Ganimet Böceği* hem de *Naglfar*'a yeni pil ve su fıçıları yerleştirildi. Hester, Grimsby'nin sızıntı yapan hazine istiflerini kolaçan edip Brighton'da işe yarayabileceğini düşünerek avuç dolusu altın para aldı yanına. Kimsenin bakmadığı bir anda, hâlâ Amca'nın cansız elinde kenetlenip kalmış tabancasını aramak için, dağılan ekran yığınını eşeledi. Tabancanın bir yerde işine yarayacağından emindi.

Tom rıhtımda Freya'yı kucaklayıp, "İyi şanslar," diledi.

Freya da Tom'un yüzüne dokunup ona gülümseyerek, "Size de iyi şanslar," dedi. Bir an çekindi, utandı. Yapabilseydi, Tom'u karısı konusunda uyaracaktı. Tom'un, Hester'ın ne kadar acımasız olabileceğinin daha tam

Telegram: @cinciva

anlamıyla farkında olmadığını düşünüyordu. Hester'ın onu sevdiğini biliyordu, ama Hester'ın kimseyi umursamadığını düşünüyordu ve acımasızlığının, bir gün her ikisinin de başını belaya sokmasından korkuyordu.

"Tom," dedi Freya, "Hester'a dikkat et, olur mu?"

"İkimiz birbirimize dikkat edeceğiz, her zaman olduğu gibi," dedi Tom, onu yanlış anlayarak.

Freya vazgeçip onu öptü. "Wren'i bulacaksınız," dedi, "biliyorum."

Tom evet dercesine başını salladı. "Ben de biliyorum. Yapabilirsem, Teneke Kitap'ı da bulacağım. Amca'yla Mukoza'nın dedikleri doğruysa, Yeşil Fırtına gerçekten kentlere savaş açmışsa... Çakal Tüneği'nde nasıl olduklarını gördüm, Freya. Bu kitap tehlikeli bir şeyin bilgilerini içeriyorsa, bunu ele geçirmelerine izin veremeyiz."

"Herhangi bir şeyin bilgilerini içerdiğinden tam olarak emin değiliz," dedi Freya. "Mümkün olursa onu geri almamız tabii iyi olur, sırf içimiz rahat olsun diye, ancak şu anda önemli olan tek şey Wren. Bul onu, Tom. Vineland'e sağ salim getir."

Ardından Tom, Hester'la birlikte *Ganimet Böceği*'ne bindi. *Böcek* suya dalarken Freya da onları izleyip el salladı. Son baloncuklar da kaybolana kadar, Mukoza'yla birlikte salyangoz gölet-yuvasının köşesinde ayakta beklediler. Çocuklar, Freya'nın *Naglfaf*'a binmesini bekliyordu. Gürültülü, gergin sesleri lombar kapağından dökülüyordu.

"Artık gidiyor muyuz?"

"Anchorage çok mu uzak?"

"Gerçekten orada kendimize ait odalarımız ve her şeyimiz olacak mı?"

"Amca gerçekten de öldü mü?"

"Kusacağım ben!"

Freya, Mukoza'nın elini tuttu. "Ee?" dedi.

"Hadi," dedi Mukoza. "Evimize dönelim."

Ve yola çıktılar. Grimsby sonunda terk edilmişti. Birkaç gün sonra, pencerelerinden süzülen belli belirsiz ışık da tükendi, hava pompaları birer birer bozuldu. Tamir edecek kimsenin olmadığı, gitgide genişleyen çatlaklardan ve yarıklardan sabırlı deniz ağır ağır sızmaya başladı ve Yitik Oğlanlar'ın oturduğu salonlar artık balıkların evi oldu.

Telegram: @cinciva

Tom, Freya'nın arkadaşlığını özleyecekti, hatta Mukoza'yı bile; oysa Hester nihayet Tom'la yalnız kaldığı için rahatlamıştı. Tom dışında kimsenin yanında kendini gerçek anlamda rahat hissetmemişti, kızı Wren hariç, o da küçükken. Tom'un *Ganimet Böceği*'nin tuhaf kumanda kollarıyla oynayışını ve Mukoza'nın ona öğrettiği şeyleri hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatışını sevgi dolu bir bakışla izledi. Geminin, Brighton'ın gezindiği bölgelere doğru güney-güneydoğu istikametinde düzgünce ilerlediği ve tekneye çarpan suların şarkı söylediği o gece, küçükken *Jenny Haniver*'da ilk kez birlikte oldukları günü ve saatlerce öpüşmelerini hatırlayarak Tom'un yatağına süzüldü, uzun kollarını dolayıp onu öptü. Ne var ki Tom'un aklı, Hester'ın öpüşüne hak ettiği karşılığı veremeyecek kadar Wren'deydi. O uyuduktan sonra Hester, uzun bir süre uyanık halde uzanıp acı acı aklından şunları geçirdi: *Onu, beni sevdiğinden daha çok seviyor.*

Telegram: @cinciva

19
DÜĞÜN TACI

İlk buz, Vineland'e *Naglfar*'dan çok önce varmıştı. İçinde çok sayıda yolcusu ve zayıf motorlarıyla eski denizaltının, tüm yol boyunca hırıldayarak Ölü Kıta'ya varması ve *Ganimet Böceği*'nin birkaç günde yüzüp çıktığı dolambaçlı nehirlere burnunu çıkarabilmesi haftalar sürdü. Mukoza, nihayet denizaltının rotasını Anchorage'a çevirmeyi başarabildi ve tam da demirleme sahiline çıkan ince bir buz tabakasının içinden geçip yüzeye vardı. Freya elini sallaya sallaya denizaltıdan çıktığında, neredeye bir kez daha vuruluyordu. Bu kez, Yitik Oğlanlar'ın işgal için geri döndüğünü sanan Bay Smew tarafından.

Bir anlamda öyleydi de. Gürültücü, edepsiz ve bazen de sıkıntı yaratan çocuklar burada yaşayacakları için Anchorage hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Freya, Kış Sarayı'nın kullanılmayan üst katlarını açmakla işe başladı ve bu eski yapı, çocuklar yeni odalarına doluşurken hayata ve gürültüye de açılmış oldu. Bazıları, hırsızlık yapmamaları gerektiği fikrine tam olarak uyum sağlayamamıştı, bazıları kâbus görüyor ve rüyalarında Amca'yla Gargara'yı sayıklıyordu. Ne var ki Freya, sabır ve sevgiyle, denizin altında geçirdikleri günleri unutmalarında onlara yardım edebileceklerine ve mutlu, varlıklı birer Vineland'li olacaklarına kendini inandırmıştı.

Ne de olsa Mukoza'da işe yaramıştı. Eninde sonunda. Freya, memlekete dönüş yolunda aralarında ne geçtiğini söyleyemezdi, ama eski Yitik Oğlan motor bölümündeki kulübesine bir daha hiç dönmedi. Hasatların toplandığı ve hayvanların çayırlardan döndüğü ekim başında kent, kışa hazırlanıyordu ve Markiz'le Mukoza da evlenmişlerdi.

Freya, düğünden sonraki sabah erken kalktı: Gençken olduğu gibi, saat beşte cin gibi uyanmıştı. Mukoza'yı uyandırmamaya özen göstererek

Telegram: @cinciva

yataktan çıktı ve çıplak ayağının bastığı, yerleri soğuk odasının penceresine gitti. Düğün tacının parçaları hâlâ saçında takılıydı.

Perdeleri çektiğinde, gölün üzerindeki buzun kalınlaştığını ve gece bir kar tozunun buzun üzerine serildiğini gördü. Kentinin, bir altı ay daha Buz Tanrıları'nın bölgesine girmesinden memnun oldu. Yaz ve av tanrıları halkına çok iyi davranmışlardı, deniz tanrıları ve Aşk Tanrıçası da ona karşı çok kibardı, ancak Buz Tanrıları birlikte büyüdüğü tanrılardı ve onlara diğerlerinden daha fazla güvenirdi. Pencereye hohladı ve nemin üzerine tanrıların kar tanesi sembolünü çizip, "Tom'a bir şey olmasın. Her ne kadar bunu hak etmiyorsa da, Hester'a da bir şey olmasın. Onları Wren'e götür, her neredeyse. Hepsi de buraya sağ salim, mutlu ve birlikte dönsünler," diye fısıldadı.

Buz Tanrıları, onun duasını duyduysalar da, bir işaret göndermediler. Freya'nın aldığı tek yanıt, Kış Sarayı'nın çan kulelerindeki rüzgârın uğultusu ve kocasının, onu yatağa çağıran, kibar ve uykulu sesiydi.

Telegram: @cinciva

İKİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

20
OKYANUS DALGASINDA BİR HAYAT

"Pennyroyal, sevgilim?"

"Hıııııı."

Köşk'te sabah olmuştu ve sıcak güneşten tülbent perdelerle korunan Belediye Başkanı ile eşi, kahvaltı odasındaki uzun masanın karşılıklı uçlarında oturuyorlardı. Belediye Başkanı'nın eşinin sandalyesinin arkasında, Afrikalı bir köle, kadının üzerine soğuk esinti veren ve kocasının okumaya çalıştığı gazetenin sayfalarını havalandıran devekuşu tüyünden bir yelpaze sallıyordu.

"Pennyroyal, sana diyorum!"

Nimrod Pennyroyal iç çekip gazeteyi masaya koyarak, "Söyle Boo-Boo, hazinem," dedi.

İyi bir servete sahip sahte bir kâşifin, kendine bir eş edinmesi gerekliliği evrensel olarak kabul görmüş bir hakikattir. Pennyroyal da bu sebeple başını, Boo-Boo Heckmondwyke'la bağlamaya karar vermişti. *İhanet Altını*'nın, Av Alanı'nın bütün kentlerinde çoksatanlar listesinin başında olduğu bundan on beş yıl öncesinde, bu kadını seçmek ona iyi bir tercih gibi görünmüştü. Ailesi eski Brighton aristokrasisindendi, ancak fakirdi. Pennyroyal'sa altı üstü bir kâşifti, ama zengindi. Bu evlilik, Heckmondwyke'ların servetlerine tekrar kavuşmalarına ve Pennyroyal'ın da belediye başkanı seçilmesini sağlayacak sosyal nüfuza erişmesine imkân sağlamıştı. Boo-Boo, hırsları olan bir adam için mükemmel bir eş olmuştu; havadan sudan sohbetlerde ve çiçek düzenlemelerinde iyiydi; askeri bir titizlikle akşam partileri düzenlerdi, şölen, gala ve küçük hastane açılışlarında uzmanlaşmıştı.

Telegram: @cinciva

Ancak Pennyroyal, yine de bu evlilikten pişmanlık duyuyordu. Boo-Boo öylesine iri, zorlu ve cafcaflı bir kadındı ki, aynı odada bulunmaları bile Pennyroyal'ı yormaya yetiyordu. Hevesli bir amatör şarkıcı olan kadın, içinde eser miktarda bile melodinin olmadığı, günlerce süren ve genelde tüm karakterlerin bir güruh halinde ölmesiyle sonlanan Mavi Metal Kültürü operalarına tutkundu. Pennyroyal onu, son aldığı elbisenin fiyatı konusunda sorgulayarak ya da akşam yemeğinde müsteşarın karısıyla açık açık flört ederek kızdırdığında, pencereler çıngırdayana kadar gam çalışması yapar ya da gramofonunu çevirerek tüm ev ahalisine *Galler Prensesi Diana*'dan *Zıpkın Arya*'nın altı yüz mısrasını birden dinletirdi.

"Seninle konuşurken, beni *dinlemeni* bekliyorum Pennyroyal," diyordu şimdi de, kruvasanını netameli bir şekilde aşağı indirerek.

"Tabii ki tatlım. Ben sadece, Parşömen'deki son savaş haberlerine bakıyordum. Cepheden harika haberler var. İnsanı Mobillik yanlısı olduğu için gururlandırıyor, hı?"

"Pennyroyal! "

"Söyle, en tatlım?"

"Ay Festivali Balosu'nun hazırlıklarına göz gezdiriyordum," dedi Boo-Boo, "Uçan Dağgelincikleri'ni de davet ettiğini fark etmeden edemedim."

Pennyroyal, ne var dercesine tüm vücuduyla bir çeşit silkinme hareketi yaptı.

"Paralı askerleri eğlendirmemiz gerektiğini sanmıyorum."

"Liderleri Orla Twombley'i davet etmiş bulundum artık," diye itiraz etti Pennyroyal. "İsterse birkaç arkadaşını da getirebileceğini söylemiş olabilirim. Kendini dışlanmış hissetmesini istemeyiz, öyle değil mi... O çok ünlü bir kadın pilot. Uçan makinesi *Savaş Mavaş,* Bengal Körfezi Muharebesi'nde üç havazırhlıgemisini batırdı!"

Konuşurken Pennyroyal'ın zihninde, pembe deri uçuş kostümünün içinde zarif ve güzel bir kadın pilot canlandı. Kadınlarla arasının nasıl da hep iyi olduğunu düşünerek kendisiyle gurur duyardı. Gençken egzotik ve güzel kadınlarla (Minty Bapsnack, Peaches Zanzibar ve Traktiongrad Smolensk Kadınlar Kriket Takımı aklına ilk gelenlerdi) tutkulu romantik ilişkiler yaşamıştı. Havalı Orla Twombley'in de bu listeye eklenmesini umuyordu uzun zamandır.

"Çok güzel bir kadın, değil mi?" dedi Boo-Boo mesafeli bir şekilde.

Telegram: @cinciva

Pennyroyal sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. “Dikkat bile etmemişim,” diye geveledi. Böyle anlardan nefret ederdi. Boo-Boo’nun gözlerindeki bu hin, kuşkucu bakışların, tam da kahvaltısının içine edebilecek türden şeyler olduğunu düşündü. Neyse ki, kölelerinden biri kahvaltı odasının kapısını açıp da, “Bay Plovery huzurlarınızda, Majesteleri,” dedi de daha fazla sorgulanmaktan kurtuldu.

“Harika!” dedi Pennyroyal ve ziyaretçisini karşılamak üzere minnetle yerinden fırladı. “Plovery! Sevgili dostum! Seni görmek ne de harika oldu.”

Laines’in kalabalık, belalı mahallelerinin birinde antika tüccarlığı yapan Walter Plovery, Belediye Başkanı’nın Eski-Tekno danışmanıydı ve Brighton Müzesi’nden gizli gizli eşya satarak, Pennyroyal’ın köşeye üç beş kuruş atmasına yardımcı olmuştu. Sanki birisi hamurdan kalıbını çıkarmış ancak pişirmeyi unutmuş gibi duran yüzüyle, kısa boylu, gergin bir adamdı. Pennyroyal’ın coşkulu karşılaması karşısında afallamış görünüyordu; zira insanlar onu gördüklerine genelde öyle pek de memnun olmazlardı, ama tabii karşılaştığı o insanlar, Bayan Pennyroyal tarafından güzel havacı kadınlar hakkında sorguya çekilmiyorlardı.

“Majesteleri’nin bana gösterdiği o *malla* ilgili araştırma yapıyordum,” dedi, Pennyroyal’a biraz daha sokularak. Gözlerini, tereddütle Boo-Boo’ya doğru kırpıştırdı. “Hatırladınız mı, Majesteleri? Hani, *mal?*”

“Aman, gizliliğe gerek yok Plovery,” dedi Pennyroyal ona. “Boo-Boo her şeyi biliyor. Değil mi, benim tersyüz edilmiş küçük pastam? İhtiyar Shkin’den geçen hafta aşırdığım şu metal kitap yok mu? Plovery’den ona bir göz atmasını istemiştim, ne düşündüğünü öğrenmek için…”

Boo-Boo belli belirsiz gülümseyip gazeteye uzanarak dedikodu sayfasını açtı. “Beni affedin Bay Plovery, Eski-Tekno konularını çok sıkıcı buluyorum.”

Plovery başını salladı, ona doğru eğilerek selam verdi ve Pennyroyal’a döndü. “Mal hâlâ sizde mi?”

“Ofisimde, kasada,” dedi Pennyroyal. “Niye ki? Değerli bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Mu-mu-muhtemelen,” dedi Plovery ihtiyatla.

“Bu kitapla birlikte gelen Yitik Kız, bunun denizaltılarla ilgili bir şey olduğunu düşünüyordu.”

Bay Plovery kıkırdadı. “Ah, hayır, Majesteleri. Kadimler’in makine dili hakkında hiçbir şey bildiği yok onun.”

Telegram: @cinciva

“Makine dili mi?”

“Atalarımızın, bilgisayar beyinlerinden biriyle iletişim kurmak için kullandıkları bir kod. Tarihi kayıtlarda bu özel dile ait bir örnek bulamadım. Ancak Amerikan ordu kodlarının günümüze ulaşmış belli başlı kısımlarıyla arasında bir benzerlik var.”

“Amerika, öyle mi?” dedi Pennyroyal, sonra da devam etti: “Orduyla ilgili? Tonla para eder o zaman bu. Bu savaş on dört yıldır devam ediyor. İnsanlar artık çaresiz. Savaşan büyük kentlerin Ar&:Ge bölümleri, süper bir silah için bir servet ödeyebilirler.”

Plovery’nin yüzü, servetten kendine düşecek payı düşününce, olmadığı kadar pembeleşti. “Benden bu malın satışını ayarlamamı ister misiniz, Majesteleri? Hareketli Bağımsız Eyaletler’de tanıdıklarım var.”

Pennyroyal, olmaz dercesine salladı başını. “Hayır Plovery, bununla ben ilgileneceğim. Ay Festivali’nden önce harekete geçmenin bir anlamı yok. Kutlamalar bitene kadar onu ofisimdeki kasada tutarım, sonra da irtibatlarımdan birkaçıyla bağlantıya geçerim. Tanıdığım bir arkeolog var, Cruwys Morchard adında tatlı bir kadın. Sonbaharda genelde Brighton’a gelir. Garip Eski-Tekno parçalara karşı her zaman bir kulağı deliktir. Evet evet, sanırım bu satış işini sana zahmet vermeden kendim gerçekleştirebilirim, Plovery.”

Hayal kırıklığına uğrayan Eski-Tekno tüccarını kışkışladıktan sonra, kahvaltısına devam etmek için masaya oturdu Pennyroyal, ancak karısının o görsün diye havaya kaldırdığı *Parşömen*’le yüz yüze geldi. Dedikodu bölümünün ana sayfasında, Laines’teki bir gazinoya, Pennyroyal’ın aklında kaldığından daha da tanrıçavari görünen Orla Twombley’le kol kola girdiği boydan bir fotoğrafı vardı Belediye Başkanı’nın.

“Ee,” diye kestirip attı, “aman aman *da* güzel değilmiş.”

“Zavallı Boo-Boo,” dedi Wren, yanında yeni arkadaşı Cynthia Twite’la kahvaltı odasının tam üstündeki koridorda kimseye görünmeden beklerken. Pennyroyal’la Plovery’nin sohbeti, onun duyamayacağı kadar kısık sesle yapılmıştı, ama Orla Twombley’le ilgili bütün konuşmaları kelimesi kelimesine duymuştu. “Buna nasıl katlanabiliyor, anlamıyorum.”

“Neye katlanıyor?” diye sordu Cynthia, masumane.

Telegram: @cinciva

“Duymadın mı? Boo-Boo, kocasının ona *ihanet* ettiğinden şüpheleniyor!”

“*İhanet* ne ki?” diye sordu Cynthia, kaşlarını çatarak. “Bir tür kek mi?”

Wren iç geçirdi. Cynthia çok tatlı, çok güzel ve çok aptal bir kızdı. Birkaç yıldır Köşk’te ev kölesi olarak çalışıyordu ve Wren geldiğinde, Bayan Pennyroyal ondan, Wren’e arkadaşlık etmesini ve ev işlerini öğretmesini istedi. Wren onun dostluğundan memnundu, ama Köşk’teki hayatı, Cynthia’nın şu âna kadar anladığından çok daha net bir şekilde anladığını düşünüyordu.

“Boo-Boo, Pennyroyal ile Bayan Twombley’in çıktığını düşünüyor,” dedi sabırla açıklayarak.

“Aa!” Cynthia’nın yüzü, bunun bir rezalet olduğunu düşünüyormuşçasına değişti. “Ah zavallı Hanım! Onun yaşındaki bir adamın, kendisini sinsi kadın pilotların kollarına bırakacağını düşünmek de neymiş!”

“Sana Pennyroyal hakkında bundan çok daha kötü şeyler anlatabilirim,” diye fısıldadı Wren, sonra da Cynthia’ya hiçbir şey anlatmaması gerektiğini hatırlayarak sustu. Bulutların Üstü’ndeki herkes için Wren, Pennyroyal’la ilgili olarak aptal kitaplarında yazdıkları dışında hiçbir şey bilmeyen, altı üstü bir Yitik Kız’dı.

“Ne?” diye sordu Cynthia merakla. “Ne gibi şeyler?”

“Daha sonra anlatırım,” diye söz verdi Wren, Cynthia’nın asla unutmayacağını bilerek.

Konuyu değiştirmek için, “Boo-Boo’nun sandalyesinin arkasında duran o oğlan kim? Elinde yelpaze olan? Geçen gün onu havuzda görmüştüm. Hep çok üzgün duruyor.”

“O da senin gibi yeni gelenlerden,” dedi Cynthia, heyecanlı. “Geleli daha birkaç hafta oldu. Adı Theo Ngoni. Yeşil Fırtına pilotuymuş! Bir yerdeki büyük bir çarpışmada esir mi ne düşmüş, Pennyroyal da onu Boo-Boo’ya doğum günü hediyesi olarak verdi. Bir Sinek’i köle olarak tutmanın hep çok karizmatik olduğu söylenir, ama bence çok korkunç. Düşünsene, uyurken hepimizi öldürebilir! Şuna bak! Sence de çok kötü niyetli görünmüyor mu?”

Wren oğlana baktı. Gözüne kötü niyetli görünmedi. Yaşça ondan büyük sayılmazdı, savaşamayacak kadar küçük görünüyordu. Yenilmek ve memleketinden koparılıp Pennyroyal’ların evinde gün boyu yelpaze

Telegram: @cinciva

sallasın diye buraya gönderilmek kim bilir ne kadar berbattı! Bu kadar üzgün görünmesine şaşmamalıydı. Wren onun adına üzüldü ve bu, kendi adına da üzülmesine ve buradan kaçmanın bir yolunu bulması gerektiğini hatırlamasına neden oldu.

Birkaç gün boyunca Pennyroyal, Wren'e "denizin altından gelen hayranım" diyerek özel ilgi göstermiş ve ona Yeşil Fırtına'yla yapılan savaşın tarihini anlatan son kitabını hediye etmişti. Ne var ki onu çarçabuk unutmuştu ve o da karısının herhangi bir kölesi haline gelmişti.

Yeni hayatı sıradandı. Her sabah yedide kalkıyor, kahvaltı ediyor ve Bayan Pennyroyal'ın diğer kızlarıyla birlikte, Bayan Pennyroyal'ı uyandırdıkları, giyinmesine yardım ettikleri ve süslü püslü, pahalı ve epey uzun saçlarının bakımını yapmak için saatler boyu uğraştıkları yatak odasına gidiyordu. Belediye Başkanı sabahları Belediye Binası'na indiğinde, başkanın karısı rahatlamak için yüzme havuzunda uzun uzun debelenmeyi çok severdi. Bazen öğleden sonraları, Pennyroyal "çalışma yemeği" dediği bir öğünden sonra eve hafif çakırkeyif geldiğinde, Boo-Boo teleferikle Brighton'a inip ya birilerini ziyaret eder ya da bir şeylerin açılışını yapardı, ama bu gezilerinde yanına genç güzel kölelerini değil de, alışveriş torbalarını taşımaları için köle oğlanları alırdı.

Akşam saat sekizde, genelde birçok ziyaretçinin katıldığı önemli bir etkinlik olan akşam yemeği yenirdi. Wren ve diğer kızlar, kızarmış kuğu, köpekbalığı bifteği, deniz turtası ve titreyen harika tatlıları koştur koştur servis ederlerdi. Sonra Bayan Pennyroyal'a banyo yapmasında ve yatmaya hazırlanmasında yardım ederlerdi. Köle kızlara ancak o zaman zemin kattaki yurtlarına gidip yatma izni verilirdi.

Bazen işler çok yoğun olurdu, ama Wren'in, hanımla ilgilenmekle meşgul olmadığı zamanlarda neredeyse istediği her şeyi yapmaya izni vardı. O ilk haftalarda istediği şey de, Cynthia Twite'la Köşk'ü ve etrafını gezmekti.

Pennyroyal'ın sarayı bir harikalar hazinesiydi. Gölgeli yürüyüş yolları ve yazlıkevleriyle, ihtişamlı çalı labirentleriyle, mavi-yeşil servi korulukları ve antik tanrılara ait mabetleriyle dolu bahçeleri çok seviyordu Wren. Bazen, Brighton daha ılık sulara ve sarı sonbahar güneşine doğru ilerlediğinde, bahçelerin sınırındaki tırabzanlara tutunup, aşağısındaki

Telegram: @cinciva

beyaz kente, parıldayan denize, dönenen martılara ve rüzgârda akıp giden havagemileri ile flamalara bakar, kaçırılıp köle edilmenin böyle bir güzelliği görmeye değip değmediğini düşünürdü.

Ancak zaman geçtikçe, haftalar tükendikçe annesini ve babasını özlemeye başladı. Bulutların Üstü'nden kurtulması gerektiğini biliyordu, ama nasıl? Havadaki güverte plakalarına hiçbir uçağın inmesine izin verilmiyordu. O yüzden buradan kaçmak için tek yol teleferikti, ama teleferik de Brighton'ın kırmızı pardösülü milisleri tarafından sıkı şekilde korunuyordu. Brighton'a inmeyi başarsa bile, ne işine yarayacaktı ki bu? Shkin Şirketi'nin damgasını taşıyordu. Kentten ayrılan gemilerden birine binmeye kalkışsa, kaçak bir köle olarak yakalanıp doğruca Shkin'e iade edilirdi.

Ve zaman geçtikçe, evinin daha da uzağına düşüyordu. Paslı ve iki katlı Yürüyen Kasabalar karada onunla aynı hızda ilerlerken, Brighton da Av Alanı'nın uzun kıyısı boyunca güneye çevirmişti burnunu. Herkes Ay Festivali'ni konuşuyordu. Boo-Boo, Belediye Başkanı'nın balosunun davetli listesini sayısız kez yazıp yazıp düzeltiyordu, Köşk mutfaklarındaki aşçılar ay şekilli pastalar ve gümüşi ay çöreklerini yetiştirebilmek için fazladan mesai yapıyordu. Sonbaharın ilk dolunayı, popüler dinlerin tamamı için kutsaldı. Brighton'ın her yerinde partiler ve merasimler yapılırdı ve tüm dünya üzerindeki ister yürüyen, ister sabit yerleşimlerde Ay Festivali ateşleri yanardı. Ölü Kıta'da bile tek bir şenlik ateşi yakılırdı, Vineland-Anchorage'da da Ay Festivali yılın en büyük sosyal etkinliğiydi.

Wren, arkadaşlarının belki de onun nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını merak ederek, kentin arkasındaki çayırlığa ağaç dallarını ve bozuk eşyaları üst üste yığdıklarını hayal etti. Şimdi onların yanında olmayı ne de çok isterdi! Nasıl olup da hayatlarının sıkıcı olduğunu düşündüğünü veya annesiyle neden bu kadar çok tartıştığını anlayamıyordu. Her gece, köle yurdundaki yatağına uzandığında, kendi kendine sarılıp küçükken söylediği şarkıları mırıldanıyor ve Bulutların Üstü'nü gaz torbalarına tutturan çelik palamarların çatırtısını, Vineland'in kıyılarına çarpan dalgaların hışırtısı olarak düşünüyordu.

Wren, Nabisco Shkin'i neredeyse unutmuştu ve dürüst olmak gerekirse, Nabisco Shkin de onu neredeyse unutmuştu. Bazen, yoğun toplantılarına

Telegram: @cinciva

giderken Bulutların Üstü'ne bakıp, onu kandıran kızdan alacağı intikamla kendini anlık bir mutluluğa kaptırıyordu. Ne var ki, Vineland'e yapacağı köleleştirme keşfi planları henüz ilk aşamasındaydı ve yapması gereken daha acil işler vardı.

Örneğin bugün, Plovery adındaki bir adamdan çok ilginç bir not almıştı.

Biberlik'in orta seviyesine inen Shkin, yan kapıdan çıktı ve hızlı adımlarla Laines labirentine seğirtti. Yalnızca titrek argon kürelerle, havalandırma deliklerinden sızan güneş ışınlarıyla ve güverte plakasının tepe ışıklarıyla aydınlatılan bu dar sokaklar, dilencilerin, hırsızların ve kaldırım-me'ndislerinin yuvasıydı; ancak Shkin, yanında bir muhafız olmadan onların arasında yürüyebilecek kadar tanınan biriydi. Brighton'ın arka sokaklarının en kafasızı bile, Nabisco Shkin'e elini sürmeye cüret edenin başına ne geleceğine dair gayet net bir fikre sahipti. İnsanlar yolundan çekildiler ve yanlarından geçip giderken dönüp onu seyrettiler. Şamata yapan pilotlar, arkadaşları tarafından yoldan çekiştirildiler. Gafil uyuşturucu satıcıları ve sokak kızları onu görünce bakışları onları yakıyormuş gibi pısıp gerilediler. Sadece, boynuna ip bağladığı köpeğiyle, rastalı sefil bir dilenci dilenme cüretini gösterip, "Bayım, fazla yunusunuz var mı? Bi' iki lokma bir şeller almak için bayım," dedi.

"Köpeği ye," dedi Shkin ve Ay Festivali sona erdiğinde bu bölgeye bir yakalama timi gönderilmesi emrini vermeyi aklına not etti. Bu pislikleri sokaklardan temizleyerek kentine iyilik etmiş oluyordu, hem sonbahar pazarında da iyi para ediyorlardı.

Sidik ve kusmuk kokularını almamak için burnuna bir mendil dayayarak, kızarmış balık kokan bir büfenin arkasındaki ara sokağa girdi. Sokağın sonundaki harabe dükkânın vitrininde, hurda ve Eski-Tekno yığınları parıldıyordu. Malların üstündeki solgun tabelada PLOVERY yazıyordu. Shkin kapıyı açtığında çınlayan zil, antika tüccarının arka odadan koşturarak gelmesini sağladı.

"Beni mi görmek istedin?"

"Ben mi, evet efendim, evet." Plovery başıyla selam verdi. Yüzü ışıl ışıldı, ince beyaz parmaklarını birbirine dolayıp kavuşturdu. Pennyroyal'ın, Teneke Kitap'ı onun yardımı olmadan satmaya çalışma kararına sinirlenen antika tüccarı, bildiği şeyleri başka bir zengin adama anlatmaya karar vermişti. Notu, Shkin'in posta kutusuna tam bir saat önce düşmüştü.

Telegram: @cinciva

Shkin'in, bu kadar kısa süre içinde karşısında dikilmesinden hem etkilendi hem de biraz ürktü. Gergin gergin, bildiği her şeyi köle tacirine anlattı.

"Demek orduyla ilgili?" dedi Shkin, tıpkı Pennyroyal'ın birkaç saat önce dediği gibi. "Antika bir silah öyle mi?"

"Sadece bir kod, efendim," diye uyardı Plovery. "Ancak bu tip şeyleri anlayabilen zeki biri kodu çözebilir ve kitabın bahsini ettiği makineyi yapabilir. Çok değerli olabilir, efendim. Pennyroyal'ın dediğine bakılırsa bu kitabı sizden almış *-Bu kitabı, sülük Shkin'i kandırıp bedava aldım.-* Affedersiniz, ama aynen böyle söyledi, e ben de bunun ilginizi çekebileceğini düşündüm."

"Bu küçük hadisede Majesteleri'nin altında kalmamak için gerekli planlarımı zaten yapmıştım," dedi Shkin, bu üçkâğıtçının, Pennyroyal'ın onu alt ettiğini bilmesine sinirlenerek. Buna karşın Plovery'nin anlattıklarını da merak etmişti. "Kitabın bir kopyasını çıkardın, öyle değil mi?"

"Hayır efendim. Pennyroyal, kitabı gözünün önünden ayırmıyor. Köşk'teki kasasında tutuyor. Ama eğer bir alıcı bulabilirsem, efendim, kitabı elime geçirebilirim. Köşk'e sık sık uğruyorum, efendim."

Shkin bir kaşını yukarı kaldırdı. Meraklanmıştı, ancak Plovery'nin isteyeceğini tahmin ettiği miktarda parayı verecek kadar da meraklanmamıştı. "Ben köle ticareti yaparım, Eski-Tekno ticareti değil," dedi.

"Elbette efendim," dedi Plovery. "Ama peki ya bu kitap kadim bir silahsa? Dengeyi getirebilir, savaşı bitirebilir. Barış da ticarete iyi gelmiyor, değil mi efendim?"

Shkin bir süre meseleyi ölçüp biçti, sonra başını evet dercesine salladı. "Öyle olsun. O şey zaten benim hakkım. 'Mal bulanındır', değil mi? Pennyroyal'ın bundan kâr edecek olması fikrinden hoşlanmıyorum. Kasanın şifresini bildiğini varsayıyorum?"

"22-09-957. Yirmi iki eylül, dokuz yüz elli yedi. Majesteleri'nin doğum günü."

Shkin gülümsedi. "Pekâlâ, Plovery. Teneke Kitap'ı bana getir."

Telegram: @cinciva

21
MARTININ UÇUŞU

Öğle yemeği daveti sona erdikten sonra ve akşam yemeğinin hazırlıkları da henüz başlamamışken, Wren mutfak bahçesinin içinden geçip, Uçan Dağgelincikleri'nin devriye uçuşu için yerden havalanışlarına göz atmak amacıyla Köşk'ün arkasındaki alana çıktı. Dağgelincikleri, Köşk'ün arkasındaki bahçelerin az kullanılan bir bölümünü geçici bir havaalanı haline getirmişlerdi. Wren, garip makinelerin çoğuna artık alışmıştı ve hangardan çıkıp pist yönünde ilerledikleri sırada hepsini ayırt edebiliyordu: *Görünür Denklik Çizgisi, Taklacı Güvercini, Kemer Sıkma Bisküvisi* ve *JMW Aşırı Yüklenen Torna*. Yer mürettebatı, makineleri yay mekanizmalı kanvas mancınıklara bağlayıp güverte plakasının sınırının üzerinden hızla fırlatırken, pilotlar da motorlarını ateşliyor ve Brighton'ın kıç tarafından pis denize dalmadan önce kanatlarının havaya tırnak geçirip tutunabilmeleri için dua ediyorlardı.

Dağgelincikleri korkulu akrobasi hareketleri ve yeşil-mor bir duman bırakan kuyruklarıyla art arda pike yapıp çatıların üzerinden uzaklaşırken, Wren de bahçelerin eşiğindeki tırabzanlara dayanarak onları izliyordu. Bu gösterileri önceden de hep çok severdi, ama bugün, ona evini daha da özletmekten başka bir şeye yaramadı. Babasına, Dağgelincikleri'nin makinelerinden bahsetmeyi çok isterdi.

Hangarın arkasında, servi ağaçlarının maskelediği, balina sırtına benzeyen bakır bir tepecik vardı. Wren, burasını daha önce de uzaktan görmüştü, ama bunun, Sanatçılar Mahallesi'ndeki destekçilerini mutlu etmek amacıyla Pennyroyal tarafından getirilen ve Bulutların Üstü'nün çimenliğini çöpe çeviren soyut heykellerden biri olduğunu düşündüğü için yakından göz atmayı hiç düşünmemişti. Yapacak daha iyi bir şeyinin olmadığı bugün, oraya yürüdü ve yaklaştıkça burasının, bir tarafında devasa kıvrımlı kapısı ve dışında da pervane biçimli tretuvarıyla bir bina

Telegram: @cinciva

olduğunu fark etti. Duvarlarının ve çatısının bakır kıvrımlarına dekoratif bir kılçık oturtulmuştu, bu sayede yapı, çimlerin içinden çıkan dev bir balonbalığını andırıyordu. Çırpı gibi dış merdivenler, binanın yan tarafına çıkıyordu. Wren basamakları çıkıp tepedeki pencereden içeri baktı.

İçerisinin loşluğunda öyle hassas ve zarif bir hava-yatı duruyordu ki, havagemileriyle ilgili hiçbir şey bilmeyen Wren bile bunun inanılmaz pahalı olduğunu tahmin edebildi.

"*Peewit* o," dedi arkasından gelen yardımsever ses. Cynthia merdivenin dibindeydi. "*Her yerde* seni arıyordum Wren," diye devam etti. "Evin mabedine gidiyorum. Güzellik Kraliçesi'ne artık bir kurban vermem *şart* oldu. Ay Festivali'nden önce mutlaka kilo vermek istiyorum. Sen de benimle gel. Sen de ondan sivilcelerinle ilgili bir dilekte bulunabilirsin."

Wren, sivilcelerden ziyade havayatlarıyla ilgileniyordu. Tekrar pencereye döndü. "Demek *Peewit*... Pennyroyal'ın mı?"

"Elbette." Cynthia, merdivenin ortasına kadar çıktı. "Adı, IV Tipi Serapis Aygölgesi -çok havalı. Ama Belediye Başkanı onu artık neredeyse hiç kullanmıyor. Cilalı ve havalanma gazıyla dolu olarak bekletiyor. Bir tek Boo-Boo başka kente alışverişe gittiğinde kullanılıyor."

"Belediye Başkanı, Festival'deki havayatı yarışlarında onu kullanmayacak mı?"

"Hayır, Brighton'da demirli eski tip bir havagemisi var. Onunla uçacak, Orla Twombley de yardımcı pilotu olacak. Orla Twombley, Tarihi Gemilerin Gösteri Uçuşu'na önderlik yapacak ve tıpkı Profesör Pennyroyal'ın kitabında olduğu gibi, gerçek roketlerle bir Hava Muharebesi canlandırılacak. Tipine baksan konduramazsın, ama Kuş Yolları'nda olabilecek en akıl almaz maceraları yaşamış."

Wren, Pennyroyal'ın yıllar önce ailesinden çaldığı havagemisini düşünerek havayatına bir kez daha göz gezdirdi. Gecenin kör vaktinde gizlice içeri girmesi, kayıkhanenin kapılarını açması ve *Peewit*'le havalanması mümkün olabilir miydi? Tam şiirsel adalet olurdu, değil mi!

Umudun belli belirsiz kalp atışları, içinde bir yerlerde hafif hafif duyulmaya başladı. Cynthia elinden tutup onu Köşk mutfaklarının arkasında, kölelere ve hizmetlilere ayrılan mabede götürdüğü sırada, Wren'in içindeki sevincin haddi hesabı yoktu. Arkadaşlarının, makyaj ve saç şekilleri üzerine konuşmalarını şöyle böyle dinledi. Hayalinde, *Peewit*'i çoktan batıya doğru uçurmaya başlamıştı bile: Ölü Tepeler'in üzerinden

Telegram: @cinciva

geçiyordu, Vineland'in gölleri aşağıda mavi mavi parlıyordu ve Anchorage topraklarına indiği sırada ailesi de onu karşılamaya koşuyordu.

Tek sorun, Wren'in bir IV Tipi Serapis Aygölgesi'ni ya da herhangi bir havagemisini nasıl uçuracağı konusunda hiçbir fikri olmamasıydı. Ne ki, olan birini tanıyordu.

Boo-Boo Pennyroyal, dişi ve erkek kölelerinin birbirleriyle kırıştırmalarından hoşlanmazdı. Taptığı operalarda, trajik koşullar altında bir araya gelen gençler birbirlerine âşık oluyor, sonra da kendilerini bir yerlerden aşağı atıyorlardı (genellikle uçurumlar, ama bazen kale burçları, çatılar veya yanardağı ağızlar da oluyordu). Boo-Boo kölelerine düşkündü ve Bulutların Üstü'nün sınırlarından aşağı atladıklarını düşünmek ona acı veriyordu. Bu nedenle, kız ve oğlan kölelerin birbirleriyle konuşmalarını yasaklayarak tüm trajik aşk ilişkilerindeki yılanın başını daha küçükken eziyordu. Elbette, kendilerine özgü karakterlerinden ötürü, gençlerin arasında kızların kızlarla, oğlanların da oğlanlarla aşka düştükleri oluyordu arada bir, ancak bunlar operada *asla* gerçekleşmediği için, Boo-Boo fark etmiyordu. Köleler onun koyduğu kuralları çiğneyip birbirlerinin yurtlarına sızmaya çalışıyorlardı hep, bu da Boo-Boo'yu kederlendiriyordu. Neyse ki Theo Ngoni onun başını hiç ağrıtmıyordu. Kendisi hiç konuşmuyordu.

Ne var ki Wren, Theo Ngoni ile konuşmaya kararlıydı ve bu fırsatı da kayıkhaneyi keşfettiği günden birkaç gün sonra yakaladı. Boo-Boo, Brighton'a inmişti ve Pennyroyal da havuza daldığı sırada Wren ile Cynthia'yı havlu tutucuları olarak görevlendirmişti. Şans eseri Theo da o gün havuz kenarında çalışıyor, gümüş bir tepsi içinde Belediye Başkanı'nın yedek yüzme gözlüğünü tutuyordu. Pennyroyal, su yatağında sızınca, Wren köle dostunun yanına yaklaşıp, "Merhaba!" dedi.

Oğlan, gözucuyla ona baktı, ama bir şey demedi. Wren, şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Theo'ya daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Çok yakışıklıydı. Wren'in boyu uzun olmasına rağmen Theo ondan da uzundu; bu da Wren'in, onun yanında öylece dikilirken kendini çocuk ve salak gibi hissetmesine neden oldu.

"Adım Wren," dedi.

Telegram: @cinciva

Çocuk yine başını çevirdi, bahçelere ve mavi denize doğru dönüp, Wren'e Afrika olduğu söylenen, ufuktaki o uzak bulanıklığa gözlerini dikti. Belki de memleketini özlemişti. "Orası mı senin memleketin?" diye sordu Wren.

Theo Ngoni, hayır der gibi salladı başını. "Benim memleketim Zagwa. Epey güneyde, dağların arasındaki bir sabit yerleşim."

"Öyle mi?" dedi Wren cesaret alarak. "Güzel mi?" Oğlan başka bir şey söylemedi. Sohbeti devam ettirmeye kararlı olan Wren, "Yeşil Fırtına'nın Afrika'da üssü olduğunu bilmiyordum. Profesör Pennyroyal'ın bana hediye ettiği o kitapta, Afrikalı sabit yerleşimlerin savaşı desteklemediği yazıyordu."

"Desteklemiyorlar." Theo başını çevirip Wren'e baktı, ancak soğuk bir bakıştı bu. "Shan Guo'ya gidip Fırtına'nın gençlik koluna katılabilmek için ailemin yanından kaçtım. Barbar kentlere karşı savaşmanın ve onları bu dünyadan def etmenin övünç verici olacağını düşünüyordum."

"Yaa, evet," diye onayladı Wren. "Ben kendim Mobillik Karşıtı'yım zaten, yani işte."

Theo, Wren'e gözlerini dikti. "Senin bir Yitik Kız olduğunu sanıyordum. Yerin altındaki o yerden."

"Aa tabii, öyleyim," dedi Wren çabucak, unutkanlığına kızarak. "Ancak Grimsby artık *ilerlemiyor, ilerleyen* bir kent de değildi zaten, dolayısıyla bu da beni tepeden tırnağa bir Sinek yapar. Çok savaşa katıldın mı? "

"Sadece bir," dedi Theo, bir kez daha başını çevirerek.

"İlk denemende esir düştün, öyle mi? Ne talihsizlik!" Wren anlayışlı görünmeye çalıştı, ancak bu suratsız, iç karartıcı oğlana karşı sabrı hızla tükeniyordu. Belki de Fırtına ve onların askerleriyle ilgili tüm duydukları doğruydu: Beyinleri yıkanan birer bağnazdı hepsi. Yine de, Bulutların Üstü'nden ayrılmayı en az kendisi kadar çok istediğinden emindi ve onu, nefret ettiği Mobillik Yanlıları'na satmasının da çok düşük ihtimal olduğunu düşünüyordu, bu nedenle şansını deneyip planından ona bahsetmeye karar verdi.

Etrafa bir göz attı ve Pennyroyal'ın uykuya daldığını gördü. Diğer köleler de ya uyukluyor ya da havuzun uzak köşesinde fısıldaşıyorlardı. En yakınındaki Cynthia ise, yeni oje sürdüğü tırnaklarını kaşları çatık, derin bir konsantrasyonla inceliyordu. Wren, Theo'ya biraz daha yaklaşıp fısıldadı: "Buradan kaçmanın bir yolunu biliyorum."

Telegram: @cinciva

Theo bir şey söylemedi, ama hafifçe doğruldu. Wren de bunu iyiye işaret olarak aldı.

"Havagemisi bulabileceğimiz bir yer biliyorum," diye devam etti. "Cynthia Twite, senin bir zamanlar pilot olduğunu söyledi."

Theo bu söze neredeyse gülümsedi. "Cynthia Twite, hiçbir şeyden anlamayan malın teki."

"Öyle. Peki, havagemisi uçurabilir misin peki?"

"Ben havagemisi uçurmadım. Hacıyatmaz uçurdum."

"Hacıyatmaz mı?" diye sordu Wren. "Onlar ne? Hava-gemisine benziyorlar mı? Yani işin temelini biliyorsan..." Ne var ki Theo, gözlerini kısıp ufka doğru bakarak yine içine kapandı. "Off hadi ya!" Wren sabırsızca fısıldadı. "Pennyroyal'ın kölesi olmak hoşuna mı gidiyor? Kaçmak istemiyor *musun*? Yeşil Fırtına'ya bir an önce dönmek için can atarsın sanıyordum."

"Bir daha Fırtına'ya asla dönmem!" dedi Theo ansızın, öfkeyle. Yüzünü Wren'e doğru çevirirken az kalsın Başkan'ın gözlüğünü düşürüyordu. "Büyük savaş dedikleri, Dünya Yeniden Yeşillendi dedikleri, hepsi birer yalan. Babam haklıymış, hepsi yalan."

"Yaa," dedi Wren. "Peki, ya memleketin? Zagwa'ya dönmek istiyorsundur."

Theo yine gözlerini ufka doğru dikti, ancak izlediği şey deniz, gökyüzü ya da uzak kıyılar değildi. Bulutların Üstü'nün pahalı gün ışığında bile, Paslısular'ın üzerinde devam eden en son umutsuz çarpışmaları görebiliyordu. Tabancaların, roketlerin ve yanan gemilerin ışıkları, o düşerken onun altındaki dolambaçlı küçük kanallarda parıldamıştı. Sonu yaklaşmış bir banliyö, bataklıklar boyunca yardım çağrısı gönderiyordu. Kendi düşüşlerine başlamış olan cephe arkadaşlarının, düşerken haykırdıkları, coşkulu "Dünya Yeniden Yeşillendi!" ve "Pan-Alman Yürüyen Takozuna Ölüm!" sesleri de kulaklıklarında çınlamıştı. Duyduğu bu seslerin, duyup duyacağı son sesler olduğunu düşünmüştü. Ama işte buradaydı, aylar sonra ve yarı dünya uzakta, hâlâ hayattaydı. Savaşın tanrıları, bir yüzme havuzunun kenarında dursun ve kendini zeki sanan bu aptal, sıska, beyaz kız onunla konuşabilsin diye onu korumuşlardı.

"Memleketime bir daha asla dönemem," dedi. "Sen beni duymadın mı? Babama karşı geldim. Kaçtım. Artık memleketime dönemem."

Telegram: @cinciva

Wren omuzunu silkti. “İyi, keyfin bilir,” deyip, Pennyroyal uyanıp da ikisini konuşurken görmesin diye oradan uzaklaştı. Theo Ngoni’ye gösterecekti! Belediye Başkanı’nın havayatını tek başına çalacak ve Vineland’e tek başına gidecekti. Hepi topu aptal bir havagemisiydi işte! Uçurması ne kadar zor olabilirdi ki?

Brighton’a alacakaranlık çökmüştü. Üç katının kenarlarında bulunan kordonlar boyunca dizi dizi renkli lambalar yakılmıştı. Panayır alanında ve gezinti rıhtımında ışıklar parıldıyor, fırıl fırıl dönüyordu. Kentin baş tarafına yakın bir yere kurulmuş, hem turistler için lunapark görevi yapan hem de Brighton’a gece uçuşuyla gelen havagemilerine kılavuzluk etsin diye bir fener gibi çalışan Fener Dönmedolabı’nın her bir kabininin üstündeki güçlü lambalar yakılmıştı.

Kent, doğuya çark ediyordu. Yakında Afrika ile Büyük Av Alanı’nı birbirinden ayıran dar boğazdan geçecek ve gururla Orta Deniz’e açılacaktı. Brighton’ın işinsanları, Ay Festivali için demir attıklarında çok sayıda ziyaretçinin gelmesini umuyorlardı. Yitik Oğlanlar’a karşı yürütülen kampanyanın dedikoduları, şimdiye Kuş Yollar boyunca duyulmuş olmalıydı. Brighton Akvaryumu’nda sergilenen tutsak salyangozlar, Ay Festivali’nin alışıldık kutlama merasimlerine belli bir eğitim öğesi de katacaktı. Işıkları kıyıdan görünen küçük kasabaların bazılarından ziyaretçiler şimdiden gelmeye başlamıştı bile.

İnen ve kalkan balonların üzerinde, akşam gölgesi, Bulutların Üstü’nün servi koruluklarının arasında birikiyor, renkli ışıldaklar da Köşk’ü altına ve allık pembesine boyuyordu. Brighton’ın üzerinde akşam gezintisine çıkmış birkaç havagemisi Köşk’ün etrafında dönendi. Pilotlarının amfilerden yankılanan ve ilgi çekici etkinlikleri haber veren sesleri, Bulutların Üstü’nden ancak belli belirsiz duyuluyordu, ama yeni güvenlik önlemleri daha yakına gelmelerini yasaklıyordu. Gezinti yapan ziyaretçilerden hiçbiri, Köşk’ün kubbelerinden birinde bir pencerenin açıldığını ve içinden çıkan kuşun, çelik palamar ağlarını yararak kentin dümen suyunda hayaletimsi bir şekilde dolanan martı bulutlarına katıldığını görmedi.

Martı gibi beyaz bir kuş olsa da ve bir martı gibi süzülerek uçsa da, bu kuş bir martı değildi; en azından artık öyle değildi. Gagasının yerinde bir bıçak vardı, kafatasının olduğu yerde de koyu yeşil ışıklar parlıyordu.

Telegram: @cinciva

Dönenen filonun arasından yükselip, koyulaşan alacakaranlığın içine doğru uçtu.

Günle gece ona yetişebilmek için doğudan hareket ederken o sürekli, yorulmadan kanat çırptı. İtalya'nın kasabalarca yarılan omurgasını geçti, Küçük Asya'nın püsküren volkanlarından çıkan dumandan kaçındı ve Zigana Dağları'ndaki bir Yeşil Fırtına hava üssüne geldiğinde, üs komutanı, göğsündeki bir boşlukta taşıdığı kâğıdı görebilsin diye iniş yaptı. Kadın komutan, şifreli mesajın kime gönderildiğini gördüğünde duyulmayacak bir tonda küfür edip, martının güç ünitelerini doldurması için uykulu cerrah-teknisyeni çağırdı.

Topçu çatışmalarının, tıpkı sonbahar yıldırımları gibi gümbürdediği Paslısu Bataklıkları'nın üzerine yayılmış duman bulutunun içine doğru uçarak yoluna devam etti. Muazzam Yürüyen Kentler'e ait bir hava filosu doğuya seyrederek, bir Yeşil Fırtına karşı saldırısını savuşturmaya çalışıyordu. Alt katlarındaki binaların tümü gaga silahlara dönüştürülmüştü. Trenler, yüksek patlayıcılı devasa top mermilerini kentlerin iç kısımlarından çıkarıp dışarı taşırlarken, silahlar da bu trenleri, İz Sürücüler ve mobil roket birlikleriyle hıncahınç dolu olduğu söylenen bataklıklı Dış-Topraklar'a sürüklüyordu. Yanından geçen havagemilerinden ve havagemisisavar patlamalarının yumuşacık, beyaz şeytanarabalarından sarsılan martı, öndeki kentin hava koridoruna girerek bu sayede bir süre doğuya doğru sürüklendi, sonra çarpışmanın yapıldığı yerin üzerine yükselip dünyanın kenarında duran beyaz dağlara doğru kanat çırptı.

Gökyüzü soğudu ve kara göründü. Martı, yüksekteki beyaz sessizliğin içinden ve hareket eden Fırtına askerlerinin dağa yoğun, koşuşturmalı bir karınca yuvası havası verdiği bölgelerin üzerinden uçtu. Nihayet, karlı ve yıldızlı bir gecede, Brighton'dan ayrıldıktan bir hafta sonra, Yeşimtaşı Tapınağı'nın denizliğine konup donmuş pencereyi gagasıyla tıkırdattı.

Pencere açıldı. İz Sürücü Fang, martıyı çelik ellerine nazikçe alıp göğsünü açtı. İçinden çıkardığı mesaj, Ajan 28 isimli biri tarafından yazılmıştı. Yeşil gözlerindeki parlaklık hafifçe arttı. Mesajı yırtıp küçük parçalara ayırdı ve elit hava lejyonunun komutanı olan General Naga'yı çağırdı.

"Bir hücum mangası toparlayın," dedi komutana. "Gemimi de savaş için hazırlayın. Şafakla birlikte Brighton'a gidiyoruz."

Telegram: @cinciva

22
BULUTLARIN ÜSTÜ'NDE CİNAYET

Ekim sonu. Vineland'de şimdi, diye aklından geçirdi Wren, sabahın ilk ışıklarına kadar çim, don yüzünden beyaz ve serttir; sis, gölü bir battaniye gibi örtmüştür ve belki de ilk kar çoktan yağıyordur. Oysa şimdi Orta Deniz'de mevsim yaz ortasındaymış gibi ılıktı ve gökyüzündeki tek tük bulutlar, dekorasyon amacıyla konulmuş, küçük beyaz pofuduk bulutlar gibi duruyordu.

Brighton, Av Alanı'nın güney kıyıları boyunca birkaç haftadır ağır ağır ilerliyordu. Ay Festivali'nin gitgide yaklaşmasıyla birlikte, önceden belirlenen buluşma noktası olan güneye doğru yol aldı. Kara görünmeye başladığında Boo-Boo, görüntüyü izlemek için hizmetçileriyle birlikte Bulutların Üstü'nün gözetleme balkonuna gitti. "Bakın kızlar, bakın!" diye mutlulukla bağırdı. Elini teatral bir havada sallayıp kıyı şeridini göstererek, "İşte Afrika!" dedi.

Elinde bir şemsiyeyle Hanım'ın yanında duran Wren etkilenmiş görünmeye çalıştı, ama oldukça zordu. Görebildiği tek şey, bisküvi rengindeki yer şekillerinden yükselen, bir dizi alçak kırmızı uçurum ve ardındaki pusta kaybolmuş büyük ve dağınık dağlardı. Wren, babasıyla Bayan Freya'nın ona anlattıklarından, Afrika'nın insanlığın hem doğduğu, hem de Altmış Dakika Savaşı'nı takip eden karanlık yüzyıllarda sığındığı liman olduğunu biliyordu. Ne var ki, bir zamanlar bu kıyılarda gelişmiş uygarlıklardan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Kaldıysa bile aç toplayıcı kasabalar tarafından çoktan mideye indirilmişti.

Mideye indirme işini yapmış olabilecek kasabalardan biri görüş mesafesine girdi. Üç katlı küçük bir yer olan bu kasaba, arkasında rüzgârın uçurduğu bir pelerin gibi kırmızı bir anafor bırakarak, geniş, fıçı şeklindeki

Telegram: @cinciva

kum tekerleklerinin üzerinde gümbürdeyerek ilerliyordu. Wren, kasabaya pek öyle ilgi duymadan baktı. İki hafta önce, Bayan Pennyroyal'ın saç bakım programındaki görevini bırakıp koşarak, kıyıda iteklenen küçük bir kasabacığı hayranlık içinde izlediğini hatırlayınca kendini bir tuhaf hissetti. O günden bu yana o kadar çok kasaba ve hatta küçük kent görmüştü ki, artık sıradan geliyordu tüm bunlar. Hem Vineland'de yaşarken hayal ettiği kadar da büyüleyici değillerdi.

Bir kez daha bakınca, Brighton'ı *Autolycus*'un periskopundan ilk gördüğü ve onu bir ada sandığı günkü kadar aptal hissetti kendini. Uzaktaki dağ sandığı şeylerin, o kadar da uzak olmadığını ve dağ da olmadıklarını fark etti. Öyle büyük Yürüyen Kentler'di ki bunlar, onlara ilk baktığında, beyni gözlerinin ona gösterdiği şeyi ilk başta algılayamamıştı. Denize doğru hantal hantal ilerliyorlardı ve tozla biriken egzoz dumanın içinden, her birinde, baca ve çan kuleleriyle dopdolu dokuz kat olduğunu görebiliyordu Wren.

"Soldaki Kom Ombo," dedi Hanım, kızlarına. "Diğeri de Benghazi. Başkan Pennyroyal, onlarla burada buluşmak için sözleşti ki, onların halkları da bu Ay Festivali'nde Brighton'ın güzelliklerini tadabilsinler. Çöllerin derinliklerinde kum kasabaları avlamakla meşgullerdi, zavallı şeyler, şimdi güzel yemeklerin, iyi eğlencenin ve Deniz Havuzu'nda ferahlatıcı bir yüzmenin ne kadar hoşlarına gideceğini tahmin edersiniz."

Yaklaşan kentleri Wren ilkin, Anchorage'daki köşeleri kıvrılmış *Çocuklar İçin Kentsel Darwincilik* kitabından hatırladığı fotoğraflara benzetti. Kentler yaklaştıkça, aralarındaki farkları da görmeye başladı. Bu kentler zırhlıydı. Her katın sınırında dışarı bakan binalar, çelik plakalar ve roketsavar ağlarla donatılmıştı. Kocaman paletlerinin etrafındaki topraklarda nokta halinde koşuşturan küçük kasabalar, banliyöler ve Yürüyen Köyler olmasına rağmen bu kentler, onları yutmak için bir girişimde bulunmuyordu.

"Ay Festivali, kutsal bir zamandır," dedi Hanım, Wren bu konuyu gündeme getirince. "Geleneklere göre hiçbir kentin avlanmadığı veya birbirini yemediği bir zaman dilimidir."

"Yaa," dedi Wren hayal kırıklığıyla, zira eski moda bir kent kovalamacasını izlemek çok heyecan verici olabilirdi.

"Ama tabii," diye devam etti Boo-Boo, "savaşın olduğu ve avın da çok nadir bulunduğu bu günlerde, tüm belediye başkanları geleneklere

Telegram: @cinciva

uymayabiliyor. Ancak ne zaman ki bir kent, diğerini yemeye kalkışsın, Bayan Twombley ve arkadaşları derhal sorunu çözer. Eh, o hava kevaşesinin de bir işe yaramasının tam zamanı."

Tam da o sırada Uçan Dağgelincikleri, Ay Festivali orucunu bozmaya kalkacak avcıların hakkından nasıl geleceklerini göstermek amacıyla yuvarlanarak, perende atarak ve renkli roketler fırlatarak gökyüzünü yara yara kentlere doğra uçtu. Bir tanesi, ardında gökyüzü boyunca BRIGHTON'A HOŞ GELDİNİZ yazan eflatun bir duman bırakarak inişe geçti. Motorlarının gümbürtüleri çölün bir ucundan diğer ucuna yayıldıkça, Wren de Brighton'dan indirilen ağır zincirlerin çatırtısını duydu. Kent, demir atıyordu.

Etrafındaki kızlar, pilotların cesur gösterilerini oooo, aaaa nidalarıyla izlerken, "İçimde bu AyFest'in harika geçeceğine dair bir his var!" dedi Bayan Pennyroyal neşe içinde. "Hadi bakalım, şimdi hepiniz gelin. Belediye Başkanı'nın balosu için kostümlerinizle fotoğraf çektirmenizi istiyorum."

Geri dönüp Köşk'e doğru yürümeye başladı. Gittikçe büyüyen kentlere son kez göz atan Wren de, Hanım'ın peşinden koşturdu. Diğer kızlar, ertesi akşamki balo ve ev kölelerinin giyeceği büyüleyici kıyafetler hakkında konuşmakla meşguldüler. Onların heyecan dolu sohbetlerini dinlerken Wren, bütün bu eğlenceyi kaçıracağı için kendi adına üzüldü. Ama mecburdu kaçırmaya. Bu gece, tüm ev halkı uyurken, Wren kayıkhaneye gizlice girip *Peewit*'i çalacaktı. Kutsal Ay çıktığında da Brighton'ın çok çok uzağında olacaktı.

Köşk, AyFest Balosu için yapılan hazırlıkların sesleriyle yankılanıyor, çağıldıyordu. Orta kubbenin altında yer alan balo salonunda, ressamlar ve perdeciler harıl harıl çalışıyor, müzisyenler prova yapıyor, elektrikçiler tavanı yüzlerce küçük ampulle donatıyordu. Sandık sandık şarap ve sepet sepet yiyecek, teleferikle Brighton'a akıyor, milisler de Köşk'ün bahçelerinde talim yapıyordu.

Tüm bu hazırlıklar Pennyroyal'a bir servete mâl oluyordu ve bu da ona haksızlık gibi geliyordu. Brighton halkı, elbette ki Başkanları'nın, Ay Festivali için onlara güzel bir gösteri hazırlamasını isterdi, ama bu gösterinin tüm masraflarını kendi cebinden karşılamasını beklemeleri de biraz açgözlülüktü. Bu nedenle, o gece düzenlediği resmi olmayan akşam

Telegram: @cinciva

yemeği davetine Walter Plovery'yi çağırdığı için zerre suçluluk duymuyordu. Diğer konuklar, tatlı ile kahve arasındaki zamanda AyFest planlarını ve Sanatçılar Mahallesi'nden son skandalları konuşurlarken, Pennyroyal da, değerli antikalardan birkaçını göstermek üzere antika tüccarını önüne katıp Köşk'ün koleksiyonuna götürdü. İki adam birlikte odadan odaya geçerek İz Sürücü beyinlerini, yeraracı radyatörlerini, ince işlenmiş nakışları andıran devre kartları parçalarını, düzleştirilmiş içecek kutularını ve kadim zırhları incelediler. Plovery'nin, Benghazi'de tanıdığı birkaç koleksiyoncudan sağlam para koparabileceğini düşündüğü ve Pennyroyal'ın da kimsenin kaçırmak istemeyeceğini iddia ettiği parçaları not ettiler.

Kahveden sonra Bay Plovery, yapacağı tüm bu satışlardan elde edeceği komisyonu kafasında toplayınca, durumdan gayet kârlı çıkacağını fark etti. Pennyroyal'ın yemekleriyle tıka basa dolmuş ve misafirlerinin zekâsından, kültürlülüğünden büyülenmiş antika tüccarı, Shkin'le Teneke Kitap konusunda bir anlaşma yaptığına pişman oldu. Ne var ki Bay Shkin, ona epey yüksek miktarda para teklif etmişti ve Kara Kayalık'taki pahalı bir huzurevinde yaşayan yaşlı annesi için Plovery'nin paraya çok ihtiyacı vardı. Akşam sona erdiğinde ve diğer konuklar gürültülü bir şekilde teleferiğe yollandıklarında, Plovery geldiği yoldan geri dönüp Köşk'ün koridorlarından birine saklandı.

Hizmetlilerin giriş çıkış kapısından bahçenin soğuğuna çıktığında, gece havası, gümüş lame geceliğinin içindeki Wren'in içini ürpertti. Çok aşağılardaki denizin sesini, rüzgârın gemi armasında uğuldamasını ve Brighton'ın aşağı sokaklarında bir sarhoşun bir şarkıyı mırıldanışını duyabiliyordu. Mutfaktan çaldığı yemek dolu çantayı eliyle sıkıca kavrayıp, kayıkhane ile Uçan Dağgelincikleri'nin hangar ışıklarına çıkan nemli bahçede acele acele koşturdu.

Kayıkhanenin kapısı asla kilitlenmezdi. Büyük oldukları gibi, açılmaları da kolaydı; Wren ağırlığını kapıya verdiğinde, iyi yağlanmış tekerlerin üzerinde kaydırarak kapıyı rahatlıkla hareket ettirebildi. Havakabininin içine süzüldüğünde *Peewit*'in zarif balonu hangarın içinde ışıl ışıl parıldıyordu. O âna kadar nefesini tuttuğunu fark ettiğinde bunun aptalca olduğunu düşündü, zira içeride kimse yoktu. Hangarın üstünde, bir

Telegram: @cinciva

gramofon bilindik bir şarkıyı çalıyordu. Wren havakabininin kapısına ulaştığında, onun da kilitli olmadığını fark etti. İçeri girdi ve Köşk'ün bekçisinden arakladığı el fenerini çıkarıp, Köşk'ün kütüphanesindeyken bakmış olduğu *Zevk ve Kâr Amacıyla Pratik Havacılık Bilgileri* adlı kitaptaki şemaları gözünün önüne getirmeye çalışarak, krom kumanda panellerindeki kadranları ve tuşları inceledi.

Gaz-hücreleri tamamen doluydu, tıpkı Cynthia'nın ona söylediği gibi. Yakıt göstergesi boştu, ama Wren bunun için bir çözüm yolu düşünmüştü. Geceliğini çıkarıp kumanda panelinin arkasına sıkıştırdı. Geceliğinin altında günlük giysileri vardı. Vineland'in tanrılarına hızla dua ettikten sonra, havagemisinden çıkıp kayıkhanenin önündeki apronda hızlı hızlı yürüyerek Dağgelincikleri'nin üssüne doğru giden ormanlık alana girdi.

Paralı hava kuvvetleri tarafından yönetilen eski bir yazlık evinde, Orla Twombley ve birkaç havacı arkadaşı iskambil oynuyordu. Wren kapıyı çaldığında kuşkuyla baktılar.

"Kim o?"

"Boo-Boo'nun kızlarından biri galiba."

Kadın pilot ağır ağır kalkıp kapıyı açtı. "Ne var?"

"Bayan Pennyroyal'dan bir mesaj getirdim," dedi Wren. Sesi bir anlığına tekledi, ama kadın pilot bunu fark etmedi. Endişeli görünüyordu. Belki de Boo-Boo'nun Wren'i buraya, Başkan'la flört etmeyi kesmesini söylemek için gönderdiğini düşünmüştü. Wren'in özgüveni daha da arttı. "Bayan Pennyroyal, *Peewit*'in yakıt deposunun derhal doldurulmasını istiyor," dedi. "Yarın sabah Benghazi'ye gidecek. Sabah çok erken yola çıkacak ki pazardaki ucuzlukları yakalayabilsin. Yer mürettebatınızın lütfedip kendisinin bu dileğini yerine getirip getirmeyeceğini merak ediyor."

Orla Twombley kaşlarını çattı. "Neden bizim adamlarımız? O külüstür gaz torbasını Başkan'ın adamlarının doldurması gerekmez mi?"

"Evet," dedi Wren. "Majesteleri, adamlarına bu öğleden sonra söyleyecekti, ancak unuttular ve kendileri de şu anda istirahatteler. O nedenle sizin için de sakıncası yoksa, Bayan Pennyroyal, adamlarınızın bu işi yapmasından büyük memnuniyet duyacaktır. "

Kadın pilot bir anlığına düşündü. Hanım'ı kızdırmak istemezdi. Boo-Boo'nun, Uçan Dağgelincikleri'nin işine son verip serbest çalışan başka bir hava kuvvetini kiralaması için Pennyroyal'a baskı yapabilecek güçlü akrabaları vardı. Orla Twombley, Çöplük Melekleri ve Richard

Telegram: @cinciva

D'Asterdly'nin Uçan Sirki'nin Brighton'la sözleşme yapmaya hevesli olduklarını adı gibi biliyordu.

Başını olur anlamında sallayıp adamlarına döndü. "Algy! Ginger! Bu genç hanımı duydunuz."

Söylenerek de olsa emre uyan iki pilot, iskambil kâğıtlarını ve sıcak çikolata dolu fincanlarını masaya koyup, bunun çok fazla yakıt israfı olacağını ve havadan ağır uçuşlar geleceğin teknolojisiyken, insanların neden hâlâ havagemilerini kullandığını homurdana homurdana, Wren'le birlikte dışarı çıktılar. Wren onları belli bir mesafeden takip etti ve havagemilerinin arkasındaki büyük depolardan çıkardıkları yakıt hortumlarını *Peewit*'in altındaki yakıt ağzına sokmalarını izledi.

"Rahat bi' on dakka alır," dedi adamlardan biri, Wren'e dönüp sevecen bir şekilde gözünü kırparak. "Bu soğukta beklemene gerek yok, abisi."

Wren ona teşekkür edip hemen Köşk'e koştu. On dakika, Cynthia'yı bulması için ona ucu ucuna yeterdi.

Planını Cynthia'ya anlatmama kararını en baştan vermişti. Cynthia'nın ağzı biraz fazla gevşekti ve sır saklamayı beceremez, muhtemelen her şeyi gidip Bayan Pennyroyal'a yumurtlardı. Ne var ki Wren'in, arkadaşını geride bırakmaya niyeti de yoktu. *Peewit*'e yakıt doldurulurken, kızların uyuduğu yurda girecek ve elinden geldiğince sessiz bir şekilde Cynthia'yı uyandırıp onu da kayıkhaneye götürecekti. Oraya vardıklarında da havayat havalanmaya hazır olmuş olacaktı.

Bay Plovery, Belediye Başkanı'nın özel ofisinin kapısını açmak için, Shkin'in Yitik Oğlanlar'dan aldığı özel bir maymuncuğu kullandı. Ofis, uzun pencereleri gölgeli, yüksek tavana kadar çıkan bir kule odasıydı. Jaluziler açıktı, içeri giren parlak ay ışığı, antika tüccarına Pennyroyal'ın darmadağınık masasını ve arkasında kişisel kasasının saklı olduğu Walmart Strange'e ait resmi aydınlatıyordu.

Odada ilerlerken Plovery, kubbeli tavanda hareket eden bir şeylerin varlığını hissetti ve izlendiğine dair tuhaf bir duyguya kapıldı. Panik halinde buz kesti. Ya Pennyroyal, şu yengeç-kameralardan bir tanesini saklamış da kasasını korumak için kullanıyorduysa?

Cayıp kaçmasına ramak kalmışken, annesi aklına gelince vazgeçti. Shkin'in, Teneke Kitap için ona söz verdiği parayla annesini, huzurevinin

Telegram: @cinciva

en üst katında bulunan ve kentin kıç tarafındaki parkları gören lüks süitlerden birine aldırabilirdi. Sakinleşmeye çalıştı. Pennyroyal, bir gözetim kamerası kuracak kadar akıllı değildi. Yapmış olsaydı bile, akşam davetindeki konuklarına bunu ballandıra ballandıra anlatırdı.

Plovery, resmi duvardan çıkarıp Pennyroyal'ın sandalyesine dikkatle yasladı. Kasanın yuvarlak kapısı karşısındaydı. Kadrana uzandı ve önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa çevirdi. Önceki ziyaretlerinde Pennyroyal'ın kasayı açısını izlemiş ve kadranın çıkardığı klik sayılarını dinleyerek şifreyi hesaplamıştı. *İki-iki-sıfır-dokuz-dokuz-beş-yedi.* Sakin sakin, dikkatli bir şekilde sırayı takip ettikten sonra, kasanın ağır kapıları açıldı.

İçinde küçük bir deri kutu vardı, kutunun içinde de Anchorage'ın Teneke Kitap'ı. Plovery kitabı dışarı çıkardı, hürmetkâr bir biçimde tuttu, zira eski şeyler geçim yolu olduğu kadar hayattaki en büyük tutkusuydu da. İnsanın el yapımı bir ürünün, yıllar yıllar geçmesine rağmen onu yapanlardan daha uzun süre hayatta kalmış olmasında, diye içinden geçirdi, bir güzellik var.

Kasayı kapatmaya uzandığında, arkasında bir hareketlilik sezdi ve tam döndüğü sırada-

Wren, insanın içini titreten, o korkunç feryadı duyduğunda yurt yolunu yarılamıştı. Çığlık atıp olduğu yerde kaldı, sonra da en yakındaki heykelin arkasına sığındı. Feryat, boğazdan gelen bir tür gargara sesiyle son buldu. Yankı sessizlikte ağır ağır kaybolurken, Köşk de açılan kapıların ve bağrışıp çağrışan insanların sesleriyle doldu. Işıklar yandı. Yanındaki pencereden dışarı göz atan Wren, bahçedeki ışıkların da yandığını gördü: Büyük güvenlik lambaları pır pır yanıyor ve muhafızlar, bir aşağı bir yukarı hareket eden el fenerleriyle koşturuyorlardı.

İşte bu kadar, diye düşündü Wren, *artık kaçma şansım yok.* Sonra da o korkunç feryadı atan her kimse onun adına üzülmesi gerekirken, kendisine üzüldüğü için utanç duydu.

Saklandığı yerden çıkıp yurda doğru koştu. Yarı yolda köşeyi dönerken, mutfak tarafındaki yan koridordan gelen Theo Ngoni'yle çarpıştı. "Ay!" diye çığlık attı Wren. "Ne işin var burada?"

"Birisinin çığlık attığını duydum," dedi oğlan.

Telegram: @cinciva

“Ben de.”

“Birisinin çığlık attığını bütün ev duydu, canlarım.” Bayan Pennyroyal, dalga dalga kabarmış geceliğinin içinde onlara doğru, yelkenleri fora bir gemi gibi hızlı hızlı yürüyordu. Wren, birbirleriyle konuştukları için ceza alıp almayacaklarından endişelenerek kendini Theo’dan uzaklaştırdı, ancak Hanım onlara kibarca bakıp, “Sesler, evin kocama ait tarafından gelmiş gibi duruyor. Gidip bakalım,” dedi.

Hanım, kentin iskele tarafına doğru hızla salınırken, Wren ve Theo da onu itaatkâr biçimde takip ettiler. Wren, içten içe *ona* doğru gidilmesi değil de *ondan* koşarak kaçılması gereken bir feryat olduğunu düşünürken, Bayan Pennyroyal, bu gürültünün sebebini öğrenmeye kararlı görünüyordu. Belki de kocasının, kızgın su dolu bir şişeyle kendini haşladığını ya da balkondan düştüğünü umuyordu ve bu sinsi zevkten mahrum kalmak istemiyordu.

Balo salonunun arkasındaki dolambaçlı merdiveni tırmanıp, Bulutların Üstü’nün kumanda odasına çıkan küçük merdivene açılan kapıyı geçtiler. Mürettebatın, endişeli yüzleriyle aralığından dışarı baktıkları kapı açıktı. Belediye Başkanı’nın ofisindeki ışıklar yanıyordu ve Wren yaklaştıkça, Pennyroyal’ın telaşla, “Mütecaviz hâlâ ortalıkta olabilir!” diyen tiz ve titrek sesini duydu. Köleler ve milisler açık kapının etrafına doluşmuştu, ancak Hanım’ın yaklaştığını görünce saygıdan kenara çekildiler.

Pennyroyal, iki muhafız subayıyla birlikte masasının yanında ayaktaydı. Odaya giren karısına ve eşlikçilerine bakıp, “Boo-Boo! Sakın bakma!” dedi.

Boo-Boo baktı ve soluğu kesildi. Wren de baktı ve bakmamış olmayı istedi. Theo da baktı ve rahatsız olmuş gibi görünmedi; ama tabii daha önce savaştayken bundan çok daha kötü manzaraları görmüş olmalıydı.

Walter Plovery, açık kasanın altında, yerde yatıyordu. Anchorage’ın Teneke Kitap’ı elindeydi ve yüzünün bir tarafını kısmen kapatış şekline bakarak, Plovery’nin kitabı kendini korumak için kullanmaya çalıştığını düşündü Wren. Ama bu çabası bir işe yaramamıştı. Kesici bir alet, cüppesini, göğüs hizasında kalbine doğru kesmişti. Kan kokusu, Wren’e ister istemez Anchorage’da geçirdiği son geceyi ve Gargara ile Remora’nın ölümlerini hatırlattı.

“Bıçak olmalı,” dedi milis subaylardan birisi, ikna edici olmaktan uzak bir tavırla. “Belki de bir mızraktır.”

Telegram: @cinciva

"Mızrak mı?" diye bağırdı Pennyroyal. "Hem de benim Köşk'ümde? AyFest balosundan önceki gece?"

Milis subaylar mahcubiyetle bakıştılar. Brighton'lı askerlerin çoğu gibi onlar da, -pembe işlemeli kırmızı numaraları olan, altın püsküllü- üniformalar için milis olmuşlardı. Cesetlerle ve gizemli hırsızlarla karşı karşıya kalacakları akıllarının ucundan bile geçmemişti. Şimdi karşı karşıya oldukları için de canları bir parça sıkılmıştı.

"Bu adam içeri nasıl girmiş?" diye sordu birisi.

"Zorla girdiğine dair bir işaret yok," dedi diğeri.

"Sanırım dışarıdaki vazoda duran yedek anahtarı almış," dedi Pennyroyal. "Orada hep bir yedek anahtar tutarım. Plovery de bunu bilir. Yani, *bilirdi*..."

Subaylar, cesedin ayaklarını inceleyip süs kılıçlarının kabzalarını gerginlikle kavradılar.

"Bana öyle geliyor ki, bu adam Majesteleri'nin kasasını soymaya çalışıyormuş," diye çıkarımda bulundu ilki.

"Evet, peki elinde tuttuğu şey ne?" dedi diğeri.

"Bir şey değil!" Pennyroyal, Teneke Kitap'ı ölü adamın ellerinden kapıp tekrar kasanın içine koyduktan sonra, kasanın kapısını kilitledi. "Değerli bir şey değil ve hem artık burada değil, siz de onu görmediniz."

Merdivende, pöstekiden botların gürültüsü duyuldu. Orla Twombley, arkasında bir düzine Uçan Dağgelinciği ile birlikte odaya daldı. Kılıçları çekiliydi. Kadın pilot, elindeki kılıcı Wren'e doğru uzatıp, "İşte bu kız!" dedi.

"Ne? Yani..." Pennyroyal bakışlarını Wren'e çevirdi.

"Bu kız gelip, adamlarıma havayatınızı hazırlamalarını söyledi," diye açıkladı durumu Orla Twombley, onu olduğu yerde deşmenin en güvenli çözüm olduğunu düşünürcesine tehditkâr adımlarla Wren'e yaklaşarak. "Hanım'ın, alışveriş yapmaya Benghazi'ye gidebilmesi için bu külüstür gaz çuvalının yakıtla doldurulmasını istediği kuyruklu yalanını attı bize."

"Bak sen!" diye bağırdı Pennyroyal heyecanla. "Kız kaçmaya çalışıyordu yani. Huylu huyundan vazgeçmez, değil mi?"

Tanrılar! diye geçirdi içinden Wren. Dikkatle hazırladığı planının bu kadar kötü gidebileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi ona ne yapacaklardı? Shkin'e geri vereceklerdi muhtemelen ve paralarını da geri isteyeceklerdi.

Telegram: @cinciva

Herkes heyecanla hep bir ağızdan konuşuyordu, Pennyroyal da duyulması için sesini yükseltti. "Plovery, beni soymasına yardım etsin diye bu kızı tutmuş olmalı, ama işte tam tersine kız ganimet için onu öldürdü! Bu Sinek şeytanının da onunla işbirliği yaptığına şüphe yok!" diye de ekledi, eliyle Theo'yu göstererek. "Aferin Orla, meleğim! Senin pratik zekân olmasaydı bunlar *Peewit*'le kaçacaklar, yanlarında da benim... eee... kasamın içindekileri alacaklardı."

"Palavra!" dedi Boo-Boo, herkesi susturup gergin gergin kendisine baktıracak bir ses tonuyla. Kendini toparlayıp dikildi ve kocasının, o çekici kadın pilota herkesin önünde "meleğim" deyişini odadakiler duyduğu anda yüzünün aldığı rengi değiştirerek, kolunu Wren'in omuzuna koydu. "Wren'in, Bayan Twombley'e anlattığı her şey doğrudur. *Peewit*'in yakıtla doldurulmasını ben emrettim. Yarın alışveriş için Benghazi'ye gitmeyi planlıyordum, ama şimdi pek içimden gelmiyor. Hem zaten, zavallı Plovery çığlık attığında Wren ve Theo benim yanımdaydılar. Bu korkunç suçu onların işlemiş olmaları mümkün değil."

Wren ile Theo, Boo-Boo'nun onları korumak için yalan söylemesinden afallamış bir halde ona baktılar.

"Peki onlar değilse kim?" diye sordu Pennyroyal.

"Bunu bulmak benim işim değil," dedi Boo-Boo mağrur bir ifadeyle. "Ben şimdi odama dönüyorum. Lütfen katili gürültü etmeden arayın. Gel Wren, gel Theo. Yarına çok işimiz var."

Arkasına dönüp, yola gelmiş pilotların yanından hışımla geçerek odadan çıktı. Wren, Pennyroyal'a doğru eğilerek selam verdi ve Theo'yla Hanımı'nın peşinden odadan çıktı. "Bayan Pennyroyal," diye fısıldadı, merdivenin sonuna geldiklerinde. "Teşekkür ederim."

Boo-Boo, onu duymamış gibiydi. "Ne korkunç bir şey!" dedi. "Zavallı, ah zavallı adam. Suçlu benim kocamdır, eminim."

"Yani sizce Belediye Başkanı mı öldürdü onu?" diye sordu Theo. Sesi bu dediğine inanmıyormuş gibi çıkmıştı, ama Wren, işine geliyorsa Profesör Pennyroyal'ın cinayet işleyebilecek kapasiteye haydi haydi sahip olduğunu biliyordu. Babasına neler yaptığını düşününce! Anchorage'daki insanları nasıl bu kadar uzun süre kandırabildiğini şimdi anlayabilmişti, o kadar iyi oyuncuydu demek. Plovery'nin cesedinin yanında nasıl da afallamış görünüyordu...

Telegram: @cinciva

“Eski-Tekno!” diye iç geçirdi Boo-Boo. “Beladan başka bir şey getirmez. Yani, o öldürücü bıçak darbesini Pennyroyal’ın kendisi indirdi demiyorum, ama kasasını korumak için lanet bir bubi tuzağı kurduğuna eminim. O aptal Teneke Kitap’ı korumak için elinden geleni ardına koymaz. Hem nesi özel ki o kitabın? Sen biliyor musun çocuğum?”

Wren başını hayır anlamında salladı. Teneke Kitap’ın, bir başka cinayete daha sebep olduğunu biliyordu sadece. O lanet kitabı Bayan Freya’nın kütüphanesinden hiç almamış olmayı diledi.

Yatak odasının kapı ağzında duran muhafızları kışkışlayan Boo-Boo, Wren ve Theo’ya döndü. Hüzünlü bir gülümsemeyle ikisini de süzdükten sonra Wren’in elini tutup, “Sevgili güzel çocuklarım,” dedi, “buradan kaçma girişiminiz kötü sonuçlandığı için çok üzgünüm. Sanırım yapmaya çalıştığın şey buydu, değil mi Wren? Kocamın havayatının yakıtını doldurup Theo’yla birlikte buradan kaçacaktınız değil mi?”

“Be-” dedi Theo.

“Theo’nun bu işle bir ilgisi yok!” diye itiraz etti Wren. “Ona koridorda tesadüfen rastladım. İkimiz de neler olduğuna bakmaya geliyorduk ki-”

Bayan Pennyroyal bir elini kaldırdı, daha fazlasını duymak istemiyordu. Bunun olmasını engellemek için elinden geleni yapmıştı, ama artık bunun gerçekleştiğini görünce, olayı heyecanlı ve romantik bulmuştu. “Gerçeği benden gizlemenize gerek yok,” dedi, gözlerinden yaşlar akarak. “Hanım’ınız olduğum kadar dostunuzumdur da umarım. Sizi birlikte görür görmez, kaçamağınızın o mutsuz adamın ölüm çığlığıyla kesildiği o anda, her şeyi anladım. Ailemi mutlu etmek için Pennyroyal’la evlenmek yerine, içimde tıpkı sizinki gibi bir tutku ateşini tanımayı nasıl da isterdim!”

“Ama-”

“Ama sizinki yasak aşk! Bana, Lembit Oriole’nin muhteşem operası *Ezilmiş Otlar*’daki Prens Osmiroid ile güzel köle kızı Mipsie’yi hatırlatıyorsunuz. Ama sabırlı davranmalısınız, canlarım. Kaçarsanız mutlu olma umudunuz kalır mı? Kaçak köle olmak, beş parasız ve evlerinizden uzakta yaşamak, nereye giderseniz peşinizde olacak kelle avcıları... yok yok, bir süre burada kalmalı ve gizli gizli buluşmalısınız. Buradan ayrılmayı ne kadar istediğinizi artık bildiğime göre, Pennyroyal’ı sizi özgür bırakması için ikna etmek adına tüm gücümü kullanacağım.”

Wren utandığını hissedebiliyordu. Nasıl olur da bir insan, onun bunca oğlan arasından Theo Ngoni’ye âşık olduğunu düşünebilirdi? Theo’ya baktı

Telegram: @cinciva

ve onun da, sanki Wren'e âşık olma fikri çok saçma bir şeymiş gibi utandığını görünce sinirlendi.

"Sabredin, aşk böceklerim," dedi Hanım ve ikisini de alınlarından öptü. Gülümseyip yatak odasının kapısını açtı. "Bir de şey," diye mırıldandı, "zavallı Bay Plovery'ye olanlarla ilgili kimseye tek bir söz bile etmeyin. Bu berbat olayın AyFest kutlamalarını bozmasına izin vermeyeceğim."

Telegram: @cinciva

23
BRAYDIM, BRAYDIN, BRIGHTON!

AyFest! Güneş göründüğünde, sal-kente bir beklenti coşkusu hakim oldu. Genelde öğlen olmadan uyanmayan aktörler ve aktrisler, martı çığlıklarıyla yataklarından zıplayıp süslemelere ve panayır vagonlarına son rötuşları yapmaya başlamışken, dükkan sahipleri de kepenklerini, rekor satış umuduyla, neşeli bir havada kaldırdı. Brighton dinibütün bir kent değildir. İnsanlarının çoğu, dini en iyisinden bir peri masalı, en kötüsünden dolandırıcılık olarak görür. Diğer kentler için ciddi, kutsal bir gece olan güzün ilk dolunayının, onlara göre tek bir anlamı vardı: Parti zamanı!

Aslına bakılırsa Brighton'da her vakit parti zamanıydı. Wren oraya vardığında, bol bol havai fişek gösterisi ve geçit töreniyle yavaş yavaş tavsamaya başlayan, yaz tanrılarının kutsandığı altı haftalık Yaz Festivali kutlanıyordu. O günden beri Büyük Şapka Festivali, Peynir Heykel Bienali, Katılınmayan Oyunlar Festivali, Poskitt Haftası ve (Brightonlılar'ın, kentin sinir bozucu sokak sanatçılarından oluşan kalabalığına katılmalarına izin verildiği) Pantomimci Kandırma Günü düzenlenmişti. Ne var ki AyFest'in, Brightonlılar'ın yüreklerinde ve cüzdanlarında ayrı bir yeri vardı ve kıyıda sayıları gitgide artan kasaba toplaşmaları, bu yıl ziyaretçi sayısının artacağını müjdeliyordu. Parşömen'in, o gece Bulutların Üstü'nde yaşanan gizemli ölümle ilgili kulağına gelen dedikoduları basmaktan normalde büyük keyif alacak editörü bile, bu haberi dördüncü sayfadaki küçük bir sütuna indirmiş ve manşetini Festival haberlerine ayırmıştı.

BOO-BOO'NUN BEBEKLERİ
BRIGHTON'I BEZİYOR!

Telegram: @cinciva

> Belediye Başkanı'nın hanımı Boo-Boo Pennyroyal dün, bu yılki AyFest kutlamalarının Brighton'ın şu âna kadar gerçekleştirdiği en iyi kutlama olacağı tahmininde bulundu. En güzel hizmetlileriyle birlikte Parşömen fotoğrafçısına poz veren Bayan Pennyroyal (39), bu gece Köşk'ün kapıları ve dans pistleri Başkanlık Balosu için açıldığında, Orta Deniz'in en zengin particilerine ev sahibeliği yapacak.
>
> "Yediden yetmişe herkes Brighton yolunda!" diyor Bayan Pennyroyal. "Ay Festivali'ni kutlamak için, gök mavisi bir denizde sürüklenen bu beyaz kentten daha iyi başka neresi olabilir?"

Tabii, hiç de gök mavisi bir denizde sürüklenen beyaz bir kent değildi Brighton, sadece Bulutların Üstü'nün gözetleme platformlarından bakıldığında öyle görünüyordu. Güverte seviyesindeki Brighton, beyazımsı bir kentti. Çatıları, martı pisliğiyle damar damar, sokakları yola atılmış abur cuburlarla yapış yapış, kendi çerçöpü ve kanalizasyondan oluşan kaygan sıvının üzerinde sürüklenen bir kent. Yine de havası mükemmeldi; Benghazi ile Kom Ombo arasında gidip gelen havataksilerini taşıyan ve geri dönüş yolunda içindeki yolcuları serinleten hafif bir kıyı esintisi; metal kaldırımları kasıp kavuran ve akşamdan kalma zevküsefa düşkünlerinin artlarında bıraktıkları briyantin ve kusmuk göletlerinin iç içe geçmiş kokularını havaya salan kızgın güneş. Gün ilerledikçe, caddeleri ve yapay plajları dolduran ve Deniz Havuzu'nun kenarı boyunca su fışkırtıp feryat figan eğlenen ziyaretçi kalabalığının ağırlığıyla kent suyun içine daha da battı. İkindiye doğru, çöp kutularının tamamı ağzına kadar dolmuştu; martılar, Fener Dönmedolabı'nın altında ve Brighton Akvaryumu'nun girişinde oluşan uzun insan sıralarının tepesinde alçaktan uçuyor, çöp diye atılmış et ve hamur işlerinin artıkları için birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Tatilcilerin sırasında bekleyen Tom Natsworthy, dalışa geçen çığlık çığlığa bir martının ardından yine başını aşağı eğdi. Çakal Tüneği'nde, Yeşil

Telegram: @cinciva

Fırtına'nın uçan İz Sürücüleri'yle savaştığı günden beri büyük kuşlardan korkuyordu. Ancak bu açgözlü martılar, dertlerinin en küçüğüydü. Akvaryumun üniformalı görevlilerinin, ona bakar bakmaz Brighton'a bundan sadece bir saat önce, *Ganimet Böceği*'nin kentin teknesinde delerek açtığı bir mazgaldan çıkıp geldiğini anlayacağından emindi. Her an sıradan çıkarılmayı ve bir mütecaviz, bir kaçak yolcu olarak yaftalanmayı diken üstünde bekliyordu.

Ganimet Böceği, Brighton'a o sabah yetişmişti. Tom, sal-mesirenin, Yitik Oğlanlar'ı yakalamak için kullandığı Eski-Tekno şey neyse, onu harekete geçirmekten korka korka yavaşça yanaşmıştı; ancak kent, çekip çıkarma keşifleri sona erdiği için artık sensörlerini kapatmışa benziyordu. Yine de, manyetik kampanalar yerine yerleştiği ve tekne matkabı sal-mesirenin güverte plakalarını gürültülü bir şekilde deldiği sırada Hester'la Tom nefes bile almamaya çalışmışlardı.

Tom, Wren'den bir iz var mı diye araştırmak için yengeç-kameraları kullanmayı istemişti, ancak Hester buna karşı çıkmıştı. "Bizler Yitik Oğlan değiliz," diye açıklamıştı bakış açısını. "Brighton'ın tesisatlarının içinde bu şeyleri yönlendirecek beceriye sahip değiliz. Wren'i görmemiz haftalar sürebilir. Kendimiz çıkıp bakalım. Çekip çıkardıkları salyangozlara ait izler bulabiliriz."

Hester haklıydı. *Böcek*ten inip Brighton'ın motor bölümünün arkasındaki boş ara sokağa çıktıklarında, gördükleri ilk şey, egzoz güvertesine asılı bir afiş olmuştu. Etrafında zalim oğlanların durduğu bir salyangozun fotoğrafı ve altında da şu yazılar vardı: *Atlantik'in Parazit-Korsanları! Brighton'ın en son keşfi sırasında, Grimsby'nin Sualtı Hırsız İni'nden tutsak alınan esirler ve kalıntılar, 11-17 Burchill Meydanı'ndaki Brighton Akvaryumu'nda sergilenecektir.*

"Esirler!" dedi Tom. "Wren de orada olabilir! Oraya gitmemiz gerek."

Kocasından daha yavaş okuyan Hester daha metnin yarısındaydı. "Akvaryum nedir?"

"Balık evi. Bir çeşit hayvanat bahçesi ya da müze."

Hester evet dercesine sallamıştı başını. "Müzeler senin ilgi alanına giriyor. Sen git bir bak. Ben havalimanını kolaçan etmek istiyorum. Orada Wren'le ilgili bir şey duyarım belki. Gemi bulup bulamayacağımızı da

Telegram: @cinciva

öğrenmek istiyorum. Eve kadar bu eski kokmuş salyangozu kullanmaya hiç niyetim yok."

"Ayrılmamalıyız," demişti Tom.

"Bir süreliğine," demişti Hester. "Daha hızlı olur." Elbette bu bir bahaneydi. Gerçek şu ki, dalgaların altında Tom ile birlikte salyangoza tıkılı geçirdiği bunca zaman, onu biraz germişti. Tom'un Wren'le ilgili endişelerini dinlemek zorunda olmadan bir süreliğine yalnız kalmak, nefes almak ve kenti dolaşmak istemişti. Onu çarçabuk öpüp, "Bir saat içinde buluşalım," demişti.

"*Böcek*'te mi?"

Hester başını hayır dercesine sallamıştı. Yeni vardiya göreve başladığı için motor bölümü kalabalıklaşmıştı. Gelip geçenler, onları gizli mazgallarından sıvışmaya çalışırken görebilirlerdi. Yarısı akvaryum afişiyle örtülmüş, Eski Taşlık'taki Pembe Kafe isimli bir yerin ilanını göstererek, "Orada," demişti.

Neyse ki akvaryumun görevlileri yalnızca bilet satmakla ve birbirleriyle akşamki planları hakkında sohbet etmekle ilgiliydiler. Mütecaviz var mı yok mu diye bakmıyorlardı, ki baksalar bile, Tom'u diğer ziyaretçilerden ayıran bir şey yoktu. Gençten, saçı başı dağınık, hafif kelleşmiş, Kom Ombo'nun orta katlarından bir akademisyendi belki. Giysileri biraz kırışık ve eski moda, üstü başı pas ve salamura kokuyor olabilirdi, ama bunu yasaklayan bir kural da yoktu. Turnikedeki kız, parasını alıp onu geçirirken yüzüne bakmadı bile.

Akvaryumun içinde, sıkılmış gibi duran bir balık, karanlık, koca bir tankın içinde salınıyordu. Öyle güçlü bir pas ve tuzlu su kokusu vardı ki, Tom neredeyse Grimsby'ye geri döndüğünü sandı. Kimse balıklara bakmıyordu ya da denizatlarına veya perişan ayıbalıklarına. Herkes, Parazit-Korsan sergisine yönlendiren parlak renkli tabelaları takip ederek ana salona gidiyordu.

Tom da çok fazla hevesli görünmemeye çalışarak ve Wren'in orada olmayabileceğini kendine hatırlatarak onları takip etti. Önce bir yengeç-kamera teşhirine, sonra da salonun ortasındaki bir platformun üzerinde duran *Örümcek Bebek* isimli salyangoza bakan ziyaretçilerin arasına karıştı. Onu oraya her kim koyduysa, dramatik bir poz verdirmişti. Dört arka

Telegram: @cinciva

ayağının üzerinde şahlanmıştı ve ön ayaklarını, ziyaretçilere her an saldıracakmış gibi sallıyordu. Aileler onun önünde fotoğraf çektiriyor, çocuklar korkmuş gibi yapıyor ya da şahlanan makineye dillerini çıkarıyorlardı.

Salyangozun ardında, hasırdan yapılma bir kafesin içinde esir Yitik Oğlanlar yere çömelmiş, gelip geçen kalabalığa bakıyorlardı. Bazen içlerinden biri parmaklıklara asılıp küfürler savurunca, irikıyım görevlilerden biri yabaniyi elektrikli sopayla dürtüyor ve ziyaretçiler de hem korkmuş hem de memnun olmuş bir halde hızlı hızlı oradan uzaklaşıyorlardı. Tom, Yitik Oğlanlar için üzülmüş, Wren'in onların arasında olmadığını görünce de rahatlamıştı.

Hemen yakında, akvaryum görevlisi kostümü içindeki genç, güzel bir kadın, bir grup çocuğa bilgi veriyordu. Tom, kadının konuşmasının bitmesini bekledi, sonra da yanına yaklaşıp, "Affedersiniz," dedi, "ne kadar salyangozun esir alındığını söyleyebilir misiniz?"

Genç ve güzel kadın, gerçekten çok çok güzeldi. Gülümsemesi Tom'un neredeyse gözünü kamaştırdı. "Toplamda on dokuz, efendim," dedi, "üç tanesi de denizde yok edildi."

"Peki, içlerinden birinin adı *Autolycus* muydu?"

Gülümseme kayboldu. Bocalayan kadın, hemen sergi notlarını karıştırdı. Daha önce kimse ona belirli bir salyangozun adını sormamıştı. "Bir bakayım," diye mırıldandı. "Galiba... Hah işte! *Autolycus*, yakaladığımız ilk salyangozlardan biri, ta batı denizlerde, parazit ininden çok uzakta." Gülümsemesi yeniden belirdi. "Onu yakaladığımızda büyük ihtimalle hırsızlık görevlerinden birindeydi."

"Peki mürettebatı?"

Genç kadın hâlâ gülümsüyordu, ama gözleri tasalıydı. Tom'un, tuhaf tiplerden biri olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. "Bunu Bay Shkin'e sormanız gerekir, efendim. Bay Nabisco Shkin'e. Tüm esirler, Shkin Şirketi'nin malıdır."

"Shkin Şirketi de neyin nesi?" diye sordu Hester, havalimanında ikinci el balon satan bir tüccardan aynı şeyi duyduktan sonra.

"Köle," dedi adam, güverte plakasının üzerinde duran ayağının yanına siyah bir tütün salyası tükürüp Hester'a göz kırparak. "Çekip çıkardıkları

Telegram: @cinciva

oğlanlarla kızların hepsi artık köle, müstahaktır bunlara, diyim ben size."

Bir köle, diye düşündü Hester, gitgide kalabalıklaşan caddelerde uzun adımlarla ilerlerken. Havagemileri ve balon taksiler, gürültülü turist kalabalıklarını indirmek için havalimanına akarken, gölgeleri de Hester'ın üzerinden kayıp geçiyordu. *Bir köle*. Hester, bir grup dil öğrencisini omuzlayarak kaldırımdan indi. Bu kötü haberi Tom'a nasıl verecekti? Taptığı küçük kızının, köle olarak bir yerde hapsedildiğini ya da zalim sahiplerinin elinde kim bilir neler çektiğini...

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, bir havagemisi satın alma planının da işlemeyeceğini öğrenmişti. En son bir kentte bulunduğu günden bu yana fiyatlar tavan yapmıştı. Grimsby'den aldığı altınlar, ikinci el havagemisi pazarında yedek bir motor bölmesi almaya bile yetmezdi.

Altınların birazını, olmayan gözünü saklamak için limanın arkasındaki bir tezgahtan siyah bir güneş gözlüğü ve alnındaki yara izini şöyle böyle örten gümüş rengi bir handana almak için harcadı. Yeni bir peçe ve Anchorage'dan beri giydiği yıpranmış şeyin yerine ayak bileğine kadar uzanan düğmeli bir pardösü de aldı. Yürürken, moralinin iyiye gittiğini fark etti. Bu kenti sevmişti. Güneşi, kalabalığı, kumar makinelerinin çıngırtısını, otellerin pejmürde dış cephelerini sevmişti. Onu tanımayan ve peçesinin altında ne olduğunu tahmin edemeyen insanların arasında olmayı sevmişti. Yanlarından geçerken ona gülümseyen, gizlediği yüzü ve uzun, düzgün vücuduyla bu gizemli kadına gözleri takılan yakışıklı genç pilotları sevmişti. Her ne kadar kendine itiraf edemese de, Wren'siz hayatı da sevmişti. Çocuğun, kendini kaçırtmasından neredeyse memnundu.

Caddenin planını anlamak için durdu, sonra da Deniz Havuzu'nun üzerindeki yaya köprüsünü geçip Eski Taşlık'a doğru yollandı. Pembe Kafe'nin dışındaki masalarda Tom'dan eser yoktu. Onu beklerken bir kahve istemeyi düşündü, ama sonra Brighton'daki fiyatlara parasının yetmeyeceğine karar verdi. Onun yerine, Taşlık'ın uzun meydanında mağaza vitrinlerine bakarak gezindi, ta ki onu olduğu yere mıhlayan bir vitrine rastlayana kadar.

Önceleri tiyatro olan partal bir binaydı burası. Kapısının üzerindeki capcanlı pembe tabelada *Nimrod Pennyroyal Deneyimi* yazıyordu, altındaki afişte de: *Belediye Başkanı Pennyroyal'ın Beş Kıtada ve Binlerce Kentte Başından Geçen Maceraları Yeniden Yaşayın! Hem Öğretici Hem Eğlendirici!* Camekanda, bir sarkacın ucunda öne arkaya hareket eden hilal şekilli

Telegram: @cinciva

bıçağa bir inip bir kalkan başıyla alaycı alaycı bakan, kartondan bir zindanın zeminine ayaklarından zincirlenmiş Pennyroyal'ın balmumundan bir heykeli vardı.

Belediye Başkanı Pennyroyal mı? Hester, Tom'u vurup *Jenny Haniver*'ı çaldıktan sonra sahte kaşifin ne yaptığını hep merak etmişti. Tüm o yalanları ve hileleri için tanrıların onu şimdiye cezalandırdıklarını düşünmüştü. Ne de olsa hak ettiği cezayı düşünmeleri için on altı yılları olmuştu. Görünüşe bakılırsa, tanrılar onu ödüllendirmişe benziyordu. Pennyroyal hayattaydı. Ve Pennyroyal, Hester'ın yaptıklarını biliyordu. Masgard ve Avcıları'nı öldürmeye hazırlanırken, Aakiuq'in paramparça mutfağında Pennyroyal'a kendisi söylemişti.

Bilet gişesindeki adama tunç bir bozukluk verip içeri girdi.

Brighton'ın diğer ziyaretçilerinin, kendilerini eğitmek ve eğlendirmek için daha iyi yöntemler bulduğu açıktı, zira *Nimrod Pennyroyal Deneyimi* neredeyse bomboştu. İçeride tozlu bir müze kokusu ve ona çok daha tanıdık gelen, o yere ait olmayan, baştan çıkarıcı bir başka koku daha vardı. Cam teşhirler içindeki etkileyicilikten uzak tarihi eserleri, Pennyroyal'ın bir zamanlar kazı yaptığı, Kadimler'e ait bir arazinin temsili olarak canlandırılmış halini geçti. Resimler ve balmumu çalışmaları, Pennyroyal'ı bir ayıyla kapışırken, hava korsanlarından kaçarken ve Eski-Tekno'ya tapan kadın savaşçılardan oluşan bir tarikat tarafından neredeyse kurban edilirken gösteriyordu. Sahnelerin hepsi Pennyroyal'ın çoksatar kitaplarından alınmıştı ve hepsi de uydurmaydı. Resimlerden sadece biri Hester için bir şeyler ifade etmişti. Elinde kılıcıyla bir grup azılı Avcı'yla dövüşen Pennyroyal'ı gösteriyordu bu resim, yanında da genç ve güzel bir kadın narin bir şekilde can vermişti. Şehit olan kızın göz bandı taktığını ve yanağında küçük bir yara izi olduğunu fark etmesi için resme bir dakika boyunca uzun uzun bakması gerekti.

"Tanrılar!" diye bağırdı yüksek sesle. "Yoksa bu sürtük *ben* miyim?"

Sesi, boş ve yankılı odada yüksek çıkmıştı. Sesi kaybolurken, ayak sesleri duydu Hester. Gişedeki adam kafasını kapıdan uzatıp, "Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu.

Konuşamayacak kadar kızgın olduğundan, Hester başını evet der gibi salladı.

"Muhteşem bir tablo, değil mi?" dedi küratör. Birkaç tel saman sarısı saçını, kel kafasının bir ucundan diğerine özenle tarayıp yatırmış, sevecen,

Telegram: @cinciva

orta yaşlı bir adamdı. Hester'ın yanına geldi ve yüzü ışıl ışıl bir gururla resme baktı. "Majesteleri'nin, Arkangel Avcıları'yla girdiği çarpışmanın yer aldığı *İhanet Altını* kitabının son bölümlerinden esinlenilerek yapıldı."

"Kız kim?" diye sordu Hester.

"İhanet AItını'nı okumadınız mı?" diye sordu adam, şaşkınlıkla. "Bu Hester Shaw, Anchorage'ı Avcılar'a satan kadın pilot. Avcılar'ın şefi Piotr Masgard'ın bıçak darbesiyle yaralanıp, Pennyroyal'ın yanında can vererek onurunu kurtaran zavallı kız."

Hester hızla dönüp, yanından geçtiği teşhirlere bile bakmadan, kafasının içinde paniğe kapılmış, birbiriyle yarışan düşüncelerle, müzenin üst katına giden paslı metal merdivenden yukarı çıktı. Her şey mahvolmuştu! Pennyroyal, Hester'ın yaptıklarını bilmeyi bırak, bunu kitabına bile yazmıştı! Bununla ilgili resimler vardı! Pennyroyal gerçeği çarpıtmış olsa da, hakikat hâlâ orada, kitabının siyah-beyaz sayfalarındaydı. Hester Shaw, Anchorage'ı Avcılar'a satmıştı. Ve Tom bunu bir öğrenirse...

Onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlarsa, Tom yine de onu sevmeye devam eder miydi?

Merdivenin tepesine ulaştı. Tanıdık koku burada daha keskindi ve Hester birdenbire bu kokunun ne olduğunu anladı: Havacılık yakıtı ve balon gazının karışımı. Kafasını kaldırıp yukarı baktı.

Üst katın tamamı, cam çatılı tek bir odadan oluşuyordu ve ortasındaki metal payandalar üstünde bir havagemisi duruyordu. Eskiydi ve harabeye dönmüştü. Kanadına *Buzlu Pasta* ismi boyanmıştı, ama Hester cüruf kaplamalı hava-kabinini ve bir sürü onarımdan geçmiş Jeunet-Carot motor bölmelerini nerede görse tanırdı. Bu dar kabinlerde iki yıl boyunca yaşamış ve eski kırmızı gaz torbasının altında dünyanın yarısını dolaşmıştı. O,*Jenny Haniver*'dı.

"Eski püskü bir tekne, di mi?"

Hester, küratörün onu merdivenden yukarı takip ettiğini fark etmemişti, ama işte adam orada, tam arkasında durmuş sevimli sevimli gülümsüyordu. "Hester Shaw, son nefesini verdiği sırada onu Profesör Pennyroyal'a vasiyet etmişti, o da gemiyi kutup fırtınalarının içinden geçirerek, hava korsanları sürüsünü atlatarak ta Brighton'a kadar getirdi."

Havakabininin yanına ahşap bir geçit yapılmıştı. Hester, bir kulağıyla küratörü dinlerken, bir yandan da basamakları tırmanıp geminin gerçek

Telegram: @cinciva

tarihini aklından geçirerek, tozlu pencerelerinden içeri baktı. Tom'la uyudukları dar yatağın olduğu kıç kabini, uzun nöbetler boyunca oturduğu pilot koltuğu ve Wren'in anne karnına düştüğü, uçuş güvertesi zemininin yıpranmış ahşap döşemesi...

Havayı kokladı. "Uçmaya hazır gibi kokuyor."

"Aynen öyle, hanımefendi. Siz de pilot musunuz?"

Hester, adamın onun kim olduğunu tahmin edip etmediğini merak ederek ona şöyle bir bakış fırlattı, ama küratör oldukça içtendi. "Evet," dedi ve "Freya'nın Kaptanı Valentine'ım ben," diye ekledi, zira adam, daha fazlasını bilmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Yaa!" dedi küratör, hoşnutlukla. Sonra da Jenny'ye doğru dönüp başını salladı ve, "Yarın, Tarihi Gemilerin Gösteri Uçuşu'na önderlik yapacak, Bayan Valentine," dedi.

Hester motor bölmelerinden birinin serin alt kısımlarına dokundu ve kükreyerek çalıştığı ânı hayal etti. Yaşadığı ilk şoku atlatmaya başlamıştı. Ne de olsa Tom, Pennyroyal'ın yalancı olduğunu biliyordu. İhtiyar hainin onun hakkında söylediklerine neden inansındı ki? Peçesinin altında çarpık çarpık gülümsedi.

"Harika bir gösteri olacak," diyordu küratör, ona gülümseyerek. "Profesör Pennyroyal'ın en vahim maceralarından birinin canlandırması da yapılacak: *Buzlu Pasta* ile korsan gemisi olarak hazırlanacak eski havarömorkörleri arasında. Gerçek roketlerle falan hem de..."

Hester büyük odaya göz gezdirdi. "Bu kızı dışarı nasıl çıkarıyorsunuz?"

"Efendim?" dedi küratör. "Ha, odanın çatısı açılıyor. Tıpkı rıhtım hangarı gibi yukarı doğru açılıyor. Belediye Başkanı onu buradan dışarı uçuracak."

Hester başını sallayıp cep saatine baktı. Tom'la buluşması aklından çıkmıştı ve şimdiden yirmi dakika geç kalmıştı. Merdivenden aşağı indi, küratör de peşinden koşturdu. Çıkışın yanındaki hediyelik eşya dükkanından *İhanet Altını*'nın bir kopyasını aldı ve adama da birkaç parça bozukluk uzattı.

"Cesaretimi mazur görün, Bayan Valentine," dedi küratör, para üstü vermek için kasanın altını üstüne getirirken, "acaba yarınki gösteriye benimle birlikte gelme nezaketini gösterir miydiniz, sonrasında da bir akşam yemeği yerdik belki?"

Telegram: @cinciva

Ama başını kaldırıp baktığında, gizemli pilotun çoktan gittiğini ve çıkış kapısının yavaşça kapandığını gördü.

Hester, Eski Taşlık'taki kafeye doğru hızlı hızlı yürürken, Pennyroyal'ın kitabını da cebine tıkıştırdı. Küratörün ahmakça, ama iç okşayan teklifi, Hester'ın kendini yeniden çekici ve gizemli hissetmesini sağladı ve ilk başta yaşadığı panik de tamamen kayboldu. Her şeyin yoluna gireceğini artık biliyordu. Tom'a kitabı gösterecek ve Pennyroyal'ın onun hakkındaki yalanlarına birlikte güleceklerdi. Sonra da Wren'i köle hapishanesinden kurtarıp *Jenny Haniver*'ı alarak buradan gideceklerdi.

Dışarıdaki masalar epey doluydu, ama Tom hâlâ ortada yoktu. Etrafına bakınarak onu aradı, kızgındı. Geç kalmak pek Tom'a göre bir şey değildi ve yaptığı planları da Tom'a anlatmak istiyordu.

"Hester?" dedi, kafeden çıkan bir köle kız. Elinde katlanmış bir parça kâğıtla ona yaklaştı. "Siz Hester'sınız, değil mi? Bir beyefendi sizin buraya geleceğinizi söyledi. Size bunu vermemi istedi."

Kâğıt, akvaryumla ilgili bir el ilanıydı. Arkasında, düzgün el yazısıyla Tom'un şu notu vardı: *Canım Hester, seninle GB'de buluşalım. Wren köle olarak alınmış. Ben de onu geri almak için Biberlik denen yere gidiyorum.*

Telegram: @cinciva

24
AĞIT GİRDABI

Hava filosu, Shan Guo'dan ayrıldıktan sonra hızla yol almıştı. Basra Körfezi'nin pul pul turkuvaz sularının üzerinden geçmişlerdi ve şimdi Jabal Hammar tepelerinin üzerinden batıya doğru yol alıyorlardı. Dört destroyer tek sıra halinde uçuyordu. Murasaki Tilki Ruhları ve Zhang Chen Güveleri isimli avcı uçaklarından oluşan bir eskort, gelgeç korsanların peşinde gökyüzünü yararcasına geçtiğinde, uçuş motor bölmelerinden gelen kükremeler, destroyerlerin etrafındaki havayı titretip yırttı.

Oenone Zero, İz Sürücü Fang'in sancak gemisi *Ağıt Girdabı*'nın zırhlı kabinindeki yarıktan ufuktaki topraklara göz gezdirdi. Gemilerin gölgeleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu, ancak baktığı her yerde, gelip geçmekte olan kasabaların paletlerinin ve tekerlerinin bıraktığı derin oyukları görebiliyordu. Testere dişlerinin bıraktığı ısırık izleri, madenci kasabaların tıka basa cevher çıkardıkları tepeleri çukurlaştırmıştı.

Bu gizemli keşfe hanımıyla birlikte gideceğini ilk duyduğunda, Oenone bundan memnun olmuştu. İz Sürücü'nün gökyüzünde tecrit halindeki sancak gemisinde, silahını kullanma şansını elbette bulabilirdi. Ne var ki yolculuk sırasında tanıklık ettiği ve Kentsel Darwincilik'in yıkıp yok ettiği dünya, bunu yapmaya hakkı olup olmadığını kendisine bir kez daha sormasına yol açtı. Savaştan nefret ediyordu, ama Yürüyen Kentler'den de nefret ediyordu. Fang'i öldürerek, zaferi onlara vermiş olmayacak mıydı? Yeşil Fırtına çökerse, kısa zamanda tüm dünya, aşağısındaki moloz yığınlarına dönebilirdi. Vicdanını rahatsız ederdi bu.

"Buraya gelme amacını gerçekleştirmemek için hâlâ bahaneler buluyorsun, Oenone," dedi kendi kendine, küçükken ev ödevinden kaytardığında annesinin ona karşı kullandığı aynı hayal kırıklığına uğramış ses tonuyla. "Ne kadar da ödlekmişsin!"

Telegram: @cinciva

Bir kısmını kentlerin egzoz dumanının oluşturduğu kahverengi sise baktı. Onun ardında bir yerde, artık çok da uzak olmayan Orta Deniz uzanıyordu. Oenone kuşkularını gömmeye çalıştı. Yakında bir savaş başlayacaktı ve İz Sürücü Fang'e karşı geliştirdiği silahının dizginlerini, kimse ne yaptığını anlamadan bırakabileceği kargaşa ve karambol anlarının yaşanacağını bilecek kadar savaş görmüştü.

Silah yarığından başını kaldırıp balonun içindeki gümbürdeyen koridorlara doğru tırmandı. Subay yemekhanesine yaklaştığında, içeride konuşan askerlerin seslerini duydu. Açık kapıdan, kimseye görünmeden, konuşulanları sessizce dinledi:

"Hedefimizin sadece Brighton olduğunu söylüyor!" Topçu Üsteğmen Zhao, İz Sürücü Fang'in onu duyabileceği korkusuyla sesini alçaltarak konuşuyordu. "Neden Brighton? İstihbarat raporlarını okudum. Brighton en önemsiz kent, hepi topu bir keyif salı."

"Onun kendi casusları var," dedi Seyrüseferci Cheung, İz Sürücü'nün planlarını çay yapraklarından okuyabilirmiş gibi, gözlerini boş bardağına dikerek. "Yalnızca ona rapor veren çok gizli ajanları var."

"Anladık da, neden o casuslardan birini Brighton'a yerleştirir ki?"

"Kim bilir? Orasıyla ilgili önemli bir şeyler olmalı."

"Ne gibi?" Zhao kafasını iki yana salladı. "Aşağımızdaki tepelerde saklanan şişko yağmacı kasabalar var. Onların paletlerini uçurmak dururken, roketlerimi ne diye Brighton'a ayırayım ki?"

"Onun emirlerini sorgulamak bize düşmez, Zhao."

Bunu söyleyen, keşfin ikinci komutanı General Naga idi. Oenone, subayların onun sesini duyunca gerilip başlarını eğdiklerini gördü. Naga, kuruluşundan bu yana Yeşil Fırtına'daydı. Traktiongrad'ın harabelerinin üzerine yıldırım bayrağını diktiği, genç ve yakışıklıyken çekilmiş ünlü bir fotoğrafı vardı. Oenone, küçük bir kızken odasının duvarına bu fotoğraftan yapılma bir poster asmıştı. Ancak Naga artık ne genç ne de yakışıklıydı; saçları kırlaşmıştı, uzun sarı yüzü çiziklerle ve yaralarla doluydu. Otuz beş yaşındaydı; Yeşil Fırtına ordusunun standartlarına göre yaşlıydı. Xanne-Sandansky'de bir kolunu kaybetmişti, OMSK hava kuşatmasında da bacaklarını. Yürüyüp savaşabiliyorsa bunun tek sebebi, Diriltilenler Kolordusu'nun ona elektrikli bir metal dış iskelet yapmış olmasıydı.

Telegram: @cinciva

“Bu görevi ben de sevmedim,” diye itiraf etti. Masaya eğildikçe mekanik zırhının parçaları gıcırdıyordu. “Brighton bizim için bir tehdit oluşturmuyor. Bu yazı, Kuzey Atlantik’teki parazit haydutları tepelemekle geçirdiklerini duydum. Çakal Tüneği’ndeki hava üssümüze saldırdıklarında ben daha askeri öğrenciydim. O şeytanlar, çok iyi dostlarımı öldürdü ve Brighton’ın da onları yola getirmesinden memnunum, ama emir emirdir ve Ateş Çiçeği’nden gelen emirler de-”

Oenone’ın kapı eşiğinde beklediğini sezerek birden durdu. “Cerrah-teknisyen,” dedi kısık sesle, ona doğru dönerek. Mekanik eli, kılıcının kabzasını kavradı; dış iskeleti de çıngırdayıp tıslադı ve komutan sarsak bir şekilde, yarı eğilerek selam verdi. Oenone, onu tanıdıklarında arkasındaki subayların yüzünde beliren korkuyu gördü. Ne düşündüklerini biliyordu. *Ne kadar zamandır oradaydı acaba? Ne kadarını duymuştu? İz Sürücüye söyler miydi?* Naga bile ondan korkuyordu.

“Lütfen beni affedin,” dedi Oenone, General’le subaylara resmi bir şekilde selam verirken. Yemekhaneye girdi, bardağa canı istemediği halde yasemin çayı doldurdu ve sessiz sessiz, hızla içti. Herkesin gözü üzerindeydi. Ondan, neredeyse İz Sürücü Fang’den sakındıkları kadar sakınıyorlardı ki, bundan memnundu. Bu onların, Oenone’ın gerçek hedefinden kuşkulanmadıklarını gösteriyordu.

Ne var ki, *Ağıt Girdabı*’nda ondan kuşkulanan biri vardı. Yemekhaneden ayrılıp, yukarıda, güçlendirilmiş gaz-hücrelerinin arasındaki kabinine çıkan güverte merdivenini tırmandığı sırada, Shrike, gölgelerden onu takip ediyor ve hamlesini yapmasını sabırla bekliyordu.

Telegram: @cinciva

25
BİBERLİK

Tom, karnavalla hareketlenmiş caddelerden geçip Biberlik'e doğru yürüdüğü sırada ikindi havası akşama dönüyordu. Elektrikli panayır vagonlarının üzerinde hoplayıp zıplayan, denizkızları gibi giyinmiş güzel kızları ve oğlanlarıyla; deniz tanrılarının dans eden devasa kuklalarıyla; uzun direklerde fırıl fırıl dönen balık ve yılan şekilli kağıt fenerleriyle ve alçaktan uçan kargo balonlarından yere konfeti yağdıran muazzam tüylü şapkalı zenneleriyle bir merasim, Okyanus Bulvarı boyunca ağır ağır ilerliyordu. Tom, beyaz binaların arasındaki boşluktan ara ara denizi görüyordu. Bir keresinde, çatıların üzerinden motor çığlıklarıyla birlikte alçaktan hızla geçen o tuhaf uçan makinelere rast geldi. Elleriyle kulaklarını kapattı ve kafasını çevirerek onların geçişini izledi. Genç olsaydı onlardan etkilenirdi, ama şimdi ona sadece dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu ve o ortalarda yokken ne kadar değiştiğini anımsatmışlardı. Onları gördükçe, Wren'i bulup Vineland'in huzuruna dönmeyi daha çok istemeye başlamıştı.

Kalabalıkları yararak, akvaryumdaki kızın ona verdiği adrese doğru ilerledi. Hester'ın onsuz gittiği için daha sonra ona bozuk atacağını biliyordu, ama Pembe Kafe'de onu daha fazla bekleyemeyecek kadar gergindi. Ayrıca Gargara'ya yaptıklarını da aklından çıkaramıyordu. Bu da, Wren'in durumunu öğrendiğinde Hester'ın verebileceği tepki konusunda endişelenmesine yol açmıştı. Bu Shkin denen adamla sakin sakin konuşmak istiyordu. Gerçeği öğrendiğinde Wren'i ailesine geri verebilecek, makul bir adam da olabilirdi. Değilse bile, Tom kızını geri almak için onunla anlaşma yapabilirdi. Her iki şartta da şiddete ihtiyaç duyulmayacaktı.

Biberlik'i gördüğünde iyimserliği daha da arttı. Birçok köle hapishanesi, zalim kasabaların adı bile anılmayan katlarına tıkıştırılmış pis

Telegram: @cinciva

yerler olurdu, böyle zarif beyaz kuleler değil. Ön taraftaki cam kapının dışında, siyah üniforma giymiş bir muhafız onu nezaketle durdurup, bir otel lobisi kadar sakin ve güzel bir resepsiyon alanına almadan önce metal detektörle üzerini aradı. Yumuşak koltuklar, metal yeşili saksı bitkileri ve duvarda, üzerine *Shkin Şirketi,* altına da küçük harflerle *İnsana Yatırım* yazılmış bir levha vardı. Orasının ne menem bir yer olduğuna dair tek ipucu, deniz yosunu halının altından belli belirsiz gelen kızgın, boğuk bağırtılar ve çınlama sesleriydi.

"Gürültü için kusura bakmayın," dedi, siyah bir masanın arkasındaki iyi giyimli kadın. "Pislik Yitik Oğlanlar. Onları gemiye ilk getirdiğimizde gayet yumuşakbaşlıydılar, ama gün geçtikçe daha çok sıkıntı çıkarıyor, daha çok hakaret ediyorlar. Aldırmayın. Güz mezatı yarın başlıyor, yani yakında onlardan kurtulacağız."

"O zaman onları daha satmadınız?" diye bağırdı Tom. "Çok sevindim. Ben kızımı arıyorum. Wren Natsworthy. Yitik Oğlanlar'la birlikte getirildi, onu yanlışlıkla almış olabilirsiniz."

Kadının kalemle çizilmiş, bir tel inceliğindeki kaşları, şaşkınlık içinde havaya kalktı. "Bir saniye lütfen," dedi ve masadan uzanıp, Tom'un gayet fütüristik bulduğu, pirinç-bakalit interkoma doğru bir şeyler fısıldadı. İnterkomdan da yanıt olarak bir fısıltı geldi. Derken kadın Tom'a bakıp gülümseyerek, "Bay Shkin sizi bekliyor. Yukarı çıkabilirsiniz," dedi.

Tom, tavana doğru çıkan sarmal merdivene doğru ilerlerken, kadın masadaki bir tuşa bastı ve duvarda bir kapı kayarak açıldı. Tom bunun bir asansör olduğunu fark etti. Londra'daki çocukluk yıllarında gördüğü devasa halk asansörlerine zerre benzemiyordu; hepi topu sedef kaplama, gösterişli bir kabindi, ama çok fazla şaşırmış görünmemeye çalışarak içeri adımını attı. Kapı kayarak kapandı. Midesinin çalkalandığını hissetti. Kapı tekrar açıldığında, yine siyah, çelik bir masanın arkasından ayağa kalkarak onu karşılamaya hazırlanan bir adamın olduğu, sessiz ve konforlu bir ofise girdi.

"Bay Shkin?" diye sordu Tom, arkasındaki kapı yavaşça kapanıp asansör aşağı inerken.

Nabisco Shkin eğildi ve gri eldivenli elini uzattı. "Sevgili Bay Natsworthy," dedi yumuşakça. "Bayan Weems bana, kölelerimizden biriyle ilgilendiğinizi söyledi. Wren adında bir kız."

Telegram: @cinciva

Adamın, Wren'den bu kadar sakin bir şekilde köle diye bahsetmesi Tom'u kızdırdı, ama kendini tuttu. Shkin'in elini sıkarak, "Wren benim kızım. Yitik Oğlanlar'ın biri tarafından kaçırılmıştı. Onu geri almaya geldim," dedi.

"Öyle mi?" diyerek başını yukarı aşağı salladı Shkin, Tom'u dikkatle gözleyerek. "Ne yazık ki kızın geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu. O çoktan satıldı."

"Satıldı mı?" diye bağırdı Tom. "Nerede şimdi? Hâlâ Brighton'da mı?"

"Kayıtlarımı kontrol etmem gerek. Bu ay o kadar çok köle işlemi yaptık ki."

Asansörün kapısı tekrar açıldı ve içeri, siyah üniformalarıyla silahlı muhafızlar doluştu. Ne olduğunu bile anlayamayan Tom, adamlardan birinin ona copla vurduğunu ve nefessiz, boğulacak gibi olarak iki büklüm haldeyken ikisinin de kendisini yakaladığını ancak fark edebildi.

Nabisco Shkin odada dolaşıp, uzun pencereleri örtmek için jaluzileri aşağı indirdi. "Bugün gökyüzünde bir sürü eğlence gemisi var," dedi biriyle konuşur gibi. "Mutlu tatilcilerin, pencereden bizi dikizlemelerini istemeyiz, öyle değil mi?" Odadaki gölgeler büyüdü. Shkin masasına dönüp interkoma konuştu. "Monica, oğlanı buraya gönderin. Bakalım bu sefil adam, gerçekten de dediği kişi miymiş."

Tom'u tutan muhafızlar, Tom'un kolunu onu acı içinde bırakacak şekilde arkasında büküp sıkıca kavradılar, ancak buna zahmet etmelerine gerek yoktu, zira Tom'un bırakın bu dört güçlü muhafızı alt etmek, ayakta duracak hali bile yoktu. Kalbinin çırpındığını ve güm güm attığını, sızının da yan taraflarında dolandığını hissediyordu. Shkin ona yaklaşıp, belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla Tom'un gömlek kolunu yukarı çekti ve düğün bileziğini çıkardı.

"O benim malım!" diye bağırdı Tom. "Geri ver!"

Shkin bileziği havaya atıp tuttu. "Artık sizin malınız diye bir şey yok," dedi. "Özgür bir insan olduğunuzu kanıtlayana kadar siz bir *mal*sınız. Elbette söylediğiniz kişiyseniz özgür olamazsınız." Bileziği havaya kaldırdı ve gözlerini kısarak inceledi. "HS ve TN," dedi. "Ne romantik..."

Asansörün zili bir kez daha çaldı ve Shkin'in siyah giyimli muhafızlarından bir diğeri odaya girdi. Bu kez gelen, tıpkı diğerleri gibi siyah üniforma giymiş ve önünde gümüş *Shkin* logosu olan siyah şapka takmış bir oğlandı.

Telegram: @cinciva

“Ee, Balıkkek,” dedi Shkin. “Misafirimizi tanıyabildin mi?”

Oğlan Tom’a baktı. “Bu o, doğrudur Bay Shkin,” dedi. “Ben Anchorage’dayken onu monitörlerden görmüştüm. Wren’in babası.”

“Sen nasıl-” diye sormaya başladı Tom, ama bu oğlanın kim olduğunu birden hatırladı. Balıkkek. Amca’nın bahsettiği, Wren’i kaçıran çömez buydu! Tom, oğlana kızgın olması gerektiğini biliyordu, ama değildi. Shkin’e duyduğu kızgınlıksa artmıştı, çünkü oğlanın cılız elinin üzerine damgalanmış Shkin logosunu görebiliyordu. Ne tür bir adam bir çocuğa böyle bir şey yapabilirdi? Ne tür bir kent, böyle bir adamın zenginleşip refah içinde yaşamasına izin verirdi? “Balıkkek, lütfen, Wren iyi mi? Bir zarar gördü mü? Onu kimin aldığını biliyor musun?”

Balıkkek tam cevap verecekti ki Shkin araya girip, “Ona cevap verme, oğlum,” dedi. Muhafızlardan biri Tom’a bir kez daha vurup, akciğerlerindeki tüm havayı, gürültülü, sözsüz bir ulumayla söküp attı.

“Balıkkek itaati öğrendi,” dedi Shkin. “Bana karşı gelirse, kendisini yine arkadaşlarının yanına, gözaltı hücresine atacağımı ve arkadaşlarının da Grimsby’ye ihanet ettiği için Balıkkek’i parçalayacaklarını biliyor.” Tom’un yeleğini yırtıp açtı, gömleğini çekip çıkardı ve Windolene Pye’ın amatör ameliyatının bıraktığı yaraların üzerinde gri eldivenli parmağını gezdirdi.

“Bu kentin belediye başkanı çok sinir bozucu bir adamdır, Bay Natsworthy,” dedi. “Onun üçkağıtçı ve yalancı olduğunu ortaya çıkarmamda bana yardım edebileceğinizi sanıyorum. Ama öncelikle kızınız, benden çaldığı bir şeyi geri almamda bana yardım edecek. Kim bilir, belki bana yardım ederseniz, ikinizi de özgür bırakabilirim.” Masasına döndüğünde, bileziği bir kez daha havaya atıp yakaladı. İnterkomun pirinç mikrofonuna eğilerek, “Bayan Weems, Bay Natsworthy için orta katlarda bir hücre ayarlayın ve beni yedi buçukta Eski Taşlık’a götürecek bir böcek hazırlayın. Görünüşe göre, Majesteleri’nin balosuna katılmam icap ediyor artık.”

Hester, bu küçük, güzel kulenin ön kapısından içeri önceden de bakmış, ama Tom’a ait bir ize rastlamamıştı. Kölecilerle konuşmadan önce *Ganimet Böceği*’ne gitmiş ya da Pembe Kafe’ye geri dönmüş olabileceğini umarak, aklına gelebilecek her yerde onu aramıştı. Şimdi yine, kızgınlık ve belli belirsiz bir korkuyla Biberlik’in önüne gelmişti. Tom’un burada

Telegram: @cinciva

olduğundan ve başına kötü birşey geldiğinden emindi. Üst katlardan birinin penceresindeki jaluziler aşağı çekilmişti ve resepsiyondaki kibirli kadınla konuşan siyah üniformalı bir muhafız grubu vardı. Hester içeriye dalıp karşılarına çıkmayı düşündü, ama Tom gibi tuzağa düşmeyi istemiyordu.

Binanın dışındaki adam, onun bir kez daha içeri baktığını fark edip gözlerini Hester'a dikti, böyle olunca o da sanki sadece meraklı bir turistmiş gibi hızlı hızlı yürüyüp meydanın uzak ucundaki kafeye girdi, pipetle buzlu kahve içerek düşüncelere daldı. Bu Shkin denen adam, bir nedenle Tom'u tutsak etmeye karar vermiş olmalıydı. Belki de Tom'un Yitik Oğlanlar'la bir bağı olduğunu düşünmüştü. Eh, o zaman bu çok büyük bir sorun değildi. Tıpkı Hester, Çakal Tüneği'nde tutsak edilmişken Tom'un onu kurtarmaya geldiği gibi, o da Tom'u kurtarmaya gidecekti.

Peki kulenin içine nasıl girecekti? Kapıdaki muhafız çoktan ona karşı tetikteydi ve etrafındaki tüm o karnaval kalabalığını yarıp da içeri giremezdi. Ah zavallı Tom! Ne diye buraya tek başına gelmişti ki! Nabisco Shkin gibi insanlarla tek başına başa çıkamayacağını bilmesi gerekirdi.

Buzlu kahvesinin parasını ödedi ve garsona, "Burası Shkin'in yeri mi? Şu kule? Bir sürü köleyi tutmak için biraz fazla küçük göründü de gözüme," dedi.

"Gizli derinlikleri var," diye karşılık verdi garson, Hester'ın bıraktığı bahşişe gözlerini mutlulukla dikerek. "Hücreler ve o tip şeyler aşağıda. Tüm o vahşi korsanları tuttukları yer orası."

Hester, bir kez daha Çakal Tüneği'ni ve Yitik Oğlan baskını sırasında yaşanan karmaşada Tom'u nasıl güvenli bir yere yönlendirdiğini anımsadı. Sonra kafeden çıktı ve kemerindeki silahın, yeni pardösüsünün yırtmacından çıkmadığından emin olmak için bir kereliğine aşağı bakarak hızlı hızlı yürüdü.

Telegram: @cinciva

26
AY'I BEKLEMEK

Güneş, Afrika'nın üzerindeki sisin içine kızıl ve tombul bir şekilde batarken, meltem de sertleşmişti. Brighton, kıyıya doğru ilerleyen beyaz köpüklü, büyük dalgaların üzerinde hafif hafif sallanıyordu. Geçit töreninin, kaldırımların kabarıp alçalmasından ürkmeyen çocukları, ellerindeki parlak afişler ve ay şekilli muazzam kağıt fenerlerle Okyanus Bulvarı'nda rap rap yürüdüler. Kendince uzman binlerce sanatçı da, birbirlerinin evinde özel sergiler düzenlediler.

"Onları oyalıyor sanırım," dedi Nimrod Pennyroyal, Bulutların Üstü'nün çok sayıdaki gözetleme platformlarının birinden tüm bu temaşaya kalender bir şekilde bakarken. "Bu kentte o kadar çok onuncu sınıf ressam ve sanatçı var ki, sefil hayatlarının bir değeri olduğunu hissetmelerini sağlamak için her hafta iyi bir festivale ihtiyacımız var." Kraliçe Parkı'ndaki bir sanat enstalasyonunun akşam havasına kusup bıraktığı baloncuk akıntıları, döne döne yanından geçip gitti. Meltem, karnavalın gürültüsünü de şiddetlendirmişti: Tarihi Muesli Kemeri'nin caddelerinde çıngırdayan gitarlar ve kakofoni, sahilde zamanından önce patlayıp acı acı böğüren havai fişekler.

Köşk bahçelerinin mavi-yeşil gece çimenlerinin üzerinde, servi koruluklarının gölgeleri arasında, misafirler bir araya gelmeye başlıyorlardı. Erkeklerin tümü resmi cüppelerini giymişti, kadınlarsa ay ışığı grisi ve gece mavisi balo elbiseleri içinde muhteşem görünüyordu. Tüm patikalara ve müzisyenlerin akort yaptıkları sahne direklerinin arasına dizi dizi kağıt fenerler yerleştirilmişti. Pöstekiden uçuş kostümlerinin ve beyaz ipekten atkılarının içinde inanılmaz çekici görünen Uçan Dağgelincikleri de gelmiş, "okyanusu boylamış" bazı "elemanlar", "haydutlar" ve "külüstürler" hakkında bağıra çağıra konuşuyorlardı.

Telegram: @cinciva

Saçlarını geriye doğru yatırarak laklayan Orla Twombley, Pennyroyal'ın koluna girmişti.

Dans başlamadan önce içkiler ve atıştırmalıklar servis edilmişti ve Wren de bu servisi yapanlardan biriydi. Şalvar pantolonu ve adını bilmediği dökümlü, gümüşi bir kumaştan yapılma uzun tüniğinden oluşan AyFest kostümünün içinde kendini çok güzel ve ilgi çekici hissediyordu, ama misafirlerin pek de ilgisini çekmişe benzemiyordu. Onlar yalnızca, elinde taşıdığı tepsinin içindekilerle ilgileniyordu. Toplaşan kalabalığın arasında bir o yana bir bu yana ilerlerken, misafirlerin elleri teşekkür bile etmeden ya da izin bile istemeden içecek ve kanepelere uzanıyordu.

Wren'in umurunda değildi. Bir önceki gece yaşananlar yüzünden yorgun ve endişeliydi. Milislerin sürekli gelip gittiği ve güvenliğin sıkılaştırıldığı Köşk'te tüm gün garip bir hava esmişti. Diğer köle kızlar, Wren'in yanına gelip cesedi gerçekten görüp görmediğini, çok kan olup olmadığını sorup durmuştu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Bayan Pennyroyal onu her gördüğünde Wren'e manalı manalı gülümsüyor ve onu Theo Ngoni'nin olduğu odalara ya da Theo'yu Wren'in olduğu odalara göndermek için bahaneler uydurup duruyordu; sanki birileri bir gün onlar hakkında bir opera yazar da, aşklarını yaşamalarını mümkün kılan, yaşını başını almış düşünceli soprano hanım rolünde Boo-Boo Pennyroyal'a da iş düşer diye umarak.

Bu kibarlık, garip bir şekilde Wren'in, Boo-Boo'yu daha az sevmesine neden oluyordu. Köle çalıştırmak başka bir şey, onların aşk maceralarını ayarlamak epey başka bir şeydi. Hanım'ın, onunla Theo'yu, kaniş köpekleri çiftleştirirmişçesine bir araya getirmeye çalıştığını hissediyordu.

Bu nedenle, etrafı izlemek ve dinlemek için bir süre gözden uzak olmak hoşuna gitmişti. Baktığı her yerde, *Parşömen*'in magazin sayfalarından tanıdığı birini görüyordu. Brighton'ın önde gelen ressamlarından Robertson Gloom ve Ariane Arai. Marlborough Tiyatrosu'nda sahnelenen *Kalpler Yana Açık* adlı oyundaki taze başarısıyla, güzeller güzeli Davina Twisty. Şapkalı şu adam, yaptığı saçma sapan işleri, kentin kamusal alanlarını tıpkı dikenli teller gibi tıkayan heykeltıraş Gormless olmalıydı. Şu da, küçük çocuklar için kartondan üç boyutlu ateist kitaplar yazan P P Bellman değil miydi? Wren, yirmi saatten az bir zaman önce, tam burada, Bulutların Üstü'nde bir adamın cinayete kurban gittiğini öğrenseler, bu insanların nasıl hissedeceklerini merak etti.

Telegram: @cinciva

Cynthia'ya rastladığında ona, "Bir haber var mı?" diye sordu sessizce.

"Haber mi?" diye tekrarladı kız, bir güneş ışığı kadar parlak ve beyinsiz.

"Şu zavallı Bay Plovery'yle ilgili? Kimin yaptığını bulamadılar mı daha?"

"Haa!" Cynthia başını hayır anlamında sağa sola sallarken altın rengi lüleleri de hafifçe salındı. "Yok. Bayan Pennyroyal da bu konu hakkında konuşmamamızı söylüyor. Peki, senle Theo hakkında kulağıma çalınan şeyler de ne bakalım?"

"Bir şey değil. Boo-Boo'nun hayal gücü sadece."

"Kızarıyorsun Wren! Ondan hoşlandığını biliyordum. Geçen gün havuzda seni onunla konuşurken görmüştüm, hatırladın mı?"

Wren, kıkırdayan Cynthia'nın yanından ayrılıp kalabalığın arasına karıştı ve insanlara, "Bir şey içmek ister miydiniz, efendim? Bir kanepe alır mısınız, hanımefendi?" gibi sorular sordu, boş bardakları ve hâlâ boş sohbetlerin kırıntılarını topladı.

"Şu Twisty'nin giydiği şeye bi' *bak!*"

"Gloom'la *mutttlaka* tanışmalısın, *öyyle* komik ki!"

"Bellman'ın son kitabını okudun mu? Cidden müthiş! Çağımızın en iyi edebi metinleri, beş yaşından küçükler için yazılıyor."

Alacakaranlık daha da kararmıştı. Davina Twisty, arkadaşlarından ve hayranlarından bazılarını, Bulutların Üstü'nün inanılmaz karmaşık çalı labirentine girme konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Grup, "Altın Ekolar" ve "Ay Baladı" şarkılarını çalmıştı. Birazdan Ay çıkacak, herkes dans ve daha fazla yiyecek için Köşk'e geçmeden önce havai fişek gösterilerini izleyecekti. Şimdiden yorulmuş olan Wren, bahçenin güverte plakasının kenarına yakın bir yerdeki sessiz bir bölgesine gidip dinlendi. Nihayet tek başına kalmak çok güzeldi. Denizdeki zırhlı kentlere baktı ve tükenen bir ırkın tapınakları gibi, kumulların üzerine çömelen bu kentlerin ne kadar melankolik göründüklerini düşündü.

Birden omuzuna, gri ipek bir örümcek gibi bir el dokundu. Arkasına dönünce, Nabisco Shkin'in ifadesiz yüzüyle karşılaştı.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun, tatlım?" diye sordu adam. "Umarım Majesteleri'nin diğer misafirleri, burada aylaklık ettiğini görmemiştir. Shkin Şirketi, yalnızca çok çalışkan kölelerin tedarikçisi olarak ün yapmıştır zira."

Telegram: @cinciva

Wren kendini ondan kurtarıp partinin ışıklarına ve kahkahalarına dönmeye çalıştı, ama Shkin yolunu kesti. Ondan ne istiyordu ki? Kalabalık bahçelerde, onu tek başına yakalayabileceği anı bekleyerek takip etmiş olmalıydı. Üşüdü ve korkmaya başladı. Boş tepsisini havaya kaldırıp bir kalkan gibi önünde tuttu, ama Shkin gülmekle yetindi. Wren bu gülüşü sevmedi. Onun sessiz ve buz gibi soğuk olmasını tercih ederdi.

"Sana neden zarar vereyim, çocuğum?" diye sordu. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum sadece, çok basit ve çok küçük bir iş. Yeni efendinin, kişisel kasasını nerede tuttuğunu biliyor musun?"

Wren başını evet anlamında salladı.

"Aferin." Shkin, üzerinde rakamlar yazılı temiz bir kağıt uzattı. "Şifresi bu. Bana Teneke Kitap'ı getirmeni istiyorum. Dün bu iş için bir dostu göndermiştim, ama duydum ki başına bir kaza gelmiş."

Wren, zavallı Bay Plovery'yi düşünerek tepsisini indirirdi.

"Asma yüzünü öyle!" dedi Shkin. "Daha önce de çalmıştın. Küçük Balıkkek bana her şeyi anlattı."

"Yapmayacağım!" dedi Wren. "Beni zorlayamazsın."

"Ah zavallı baban," dedi Shkin. Kağıt parçasını katlayıp, grafit renkli gece cüppesinin iç ceplerinden birine koydu ve belli belirsiz omuz silkti. "Ne yazık, o kadar yolu seni kurtarmak için gelmişti oysa! "

Wren, adam ceplerinden bir diğerine uzanıp içinden çıkardığı bileziği tepsinin üzerine koyana kadar, Shkin'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Yakındaki ağaçlarda asılı fenerlerin ışığında Wren, bunun babasının düğün bileziği olduğunu anladı. Üzerinde HS ve TN harflerinin iç içe işlendiği, kaba, kırmızı altın bileziği tüm hayatı boyunca görmüştü. Peki bu bileziğin Bulutların Üstü'nde ne işi vardı?

"Bu bir tuzak!" dedi. "Balıkkek, bileziği sana tarif etmiş olmalı, sen de bir kopyasını yapmışsın..."

"Sence de sevgili babanın Brighton'a seni kurtarmaya gelmesi daha akla yatkın değil mi?" diye sordu Shkin. "Şu anda Shkin Şirketi'nin konuğu. Sana verdiğim görevi yerine getiremezsen, ölecek. Ağır ağır. O yüzden akıllı bir kız olup derhal Pennyroyal'ın ofisine koştur."

Bahçeler sessizleşmeye başlamıştı. Misafirlerden bazıları, labirentte kaybolan Davina Twisty'yi aramak için bir kurtarma ekibi organize ediyor, diğerleriyse onları susturmaya çalışıyordu. Ay birkaç dakika sonra doğacaktı. Babasının bu kadar yakında olması Wren'i ağlattı. Buraya nasıl

Telegram: @cinciva

gelmişti? Shkin onu nasıl oldu da bulmuştu? Peki annesi neredeydi? Bileziğe uzandı, ama Shkin'in hokkabaz elleri bileziği hızla çekti ve onun yerine kağıdı yerleştirdi.

"Benim için bu küçük işi yaparsan," dedi sakince, "tekrar kavuşursunuz. Gemilerimden biriyle sizi Vineland'e gönderirim."

Wren buna inanmadı, ama diğer kısmına inandı. Babası, Shkin'in tutsağıydı. Shkin'in istediğini yapmazsa, ölecekti. En kötüsü de, bunların hepsinin onun hatası olmasıydı. O kitabı hiç almasaydı, hâlâ Anchorage'da güvende olacaktı. O nedenle, kitabı bir kez daha çalmak babasını bir süre daha güvende tutacaksa eğer, bunu yapması gerekiyordu.

"Peki neden ben?" diye sordu. "Kasaları açmada benden daha iyi olan bir sürü adam tanıyorsundur."

"Kendine daha çok güvenmelisin," dedi Shkin. "Duyduğuma göre başarılı bir hırsızsın. Ayrıca yakalansan bile bunun benimle bir bağlantısı olmayacak. Teneke Kitap'ı buraya getiren sendin, dolayısıyla Pennyroyal, onu kendin için çalmaya çalıştığına inanacak."

Wren kâğıdı aldı. Köle arkadaşları ağaçların arasında dolaşıp fenerleri söndürdükleri sırada karanlık gitgide koyulaşıyordu, ama beyaz kağıt, kendi ışığıyla Wren'in elinde parlamaya devam ediyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi, sesi bir fısıltıya düşmüştü. Tepsiyi alırken de, "Peki nedir bu? Bilmem gerekiyor. Bu Teneke Kitap ne ve neden herkes onu istiyor?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Shkin, gözlerini ufka doğru dikerek. "Ondan kâr edebilirim. Daha nasıl bir sebep gerekir ki? Şimdi git, yapılacak işlerin var."

Kutsal Ay ufukta belirdiği sırada, Wren ağaçların arasından koşarak uzaklaştı. Brighton'ın üzerine birkaç saniyeliğine bir sessizlik çöktü, zira eski geleneğe göre kutsal gecede Ay çıktığında tutulan dilekler, Ay Tanrıçası tarafından genelde kabul edilirdi. Pennyroyal'ın misafirleri, bu tip peri masallarına inanmayacak kadar entelektüellerdi elbette, ancak çocukluklarındaki sihirli AyFestler'i hatırlayıp yine de başlarını eğdiler; bazıları alay ettiklerini göstermek istercesine omuzlarını silkip gülümsedi. Onlar sevgi, mutluluk ve daha çok servet dilerken, Brighton kentindeki sanatçılar şöhret, aktörler başarılı oyunlarda uzun roller ve altgüvertelerdeki köleler ve sözleşmeli işçiler de özgürlük diledi. Wren,

Telegram: @cinciva

porselen bahçelerde gezinirken, sessizlik de önce tek bir havai fişekle, sonra bir havai fişekle daha, ardından roketlerin, maytapların, gongların, zillerin ve mutfak tavalarının, tanrıçanın bile duyabileceği kadar gürültülü yaylım ateşiyle son buldu.

Yeşil Fırtına filosu, Brighton'ın kablosuz fişek-paraşütünün sinyalini almamış olsaydı bile, sal-mesiresinin üzerindeki gökyüzünde patlayan havai fişeklere doğru yönelebilirdi. Dönüş kanatçıklarını ayarlayan savaş gemileri, gökyüzüne yayılarak hedeflerine doğru uçarken, mürettebatları da roket fırlatıcıları ve topları, Hacıyatmaz bombaları ve avcı kuş sürülerini hazırlıyor, savaşçı eskortlar da etrafı kolaçan ediyorlardı.

Ağıt Girdabı'nın göbeğinde Shrike, Oenone Zero'yu aradı ve onu, olduğundan daha genç ve daha az asker gibi gösteren çelik bir kaskı denediği kabininde buldu. Korkaklığı onu şaşkına çevirdi. Filo hedefe varmadan, İz Sürücü Fang'e saldıracağından emindi. Yoksa planlarından vaz mı geçmişti? Belki de... Kabinini defalarca aramış, ama herhangi bir silahın izini bulamamıştı.

Sirenler ötüyordu. Geminin lombarağızları ve koridorları, korku dolu Tek-Yaşamlılar ve mevzilerine koşturan hissiz asker İz Sürücülerle doluydu. Shrike, ön havakabinine doğru yöneldi ve mürettebatı boş verip gözlerini muazzam Ay'a dikmiş Hanım'ını orada buldu.

"NEDEN BURADAYIZ?" diye sordu Shrike.

İz Sürücü Fang'in tunç ölüm maskesi ona döndü. Bu keşfin amacını şu ana kadar kimseye söylememişti ve Shrike, bu soruyu herhangi bir Tek-Yaşamlı, hatta Naga bile bu kadar açık sormuş olsaydı, saygısızlığı sebebiyle onun boğazını pençeleriyle keseceğini düşündü. Oysa şimdi Shrike'a gözlerini dikmekle yetindi ve, "Söyle bakalım Bay Shrike, bundan önceki hayatını hatırlıyor musun? Tek-Yaşamlı olan hayatını?" dedi fısıltıyla.

"İZ SÜRÜCÜ HAYATIMI BİLE HATIRLAMIYORUM," dedi Shrike. (Yine de konuştuğu sırada bir anı çaktı gözünde: Eski mantar dubaları yığınının üzerinde yatan, yüzü kanlı genç bir kız. Mum alevini söndüren bir insan gibi, derhal bu anıyı bastırdı.) "DR. ZERO'NUN KARA ADA'DA BENİ UYANDIRDIĞI ANDAN ÖNCESİNİ HATIRLAMIYORUM."

Telegram: @cinciva

Fang yüzünü çevirdi, bir kez daha pencereden dışarı baktı, ancak Shrike, Fang'in yeşil gözlerindeki tuhaf bataklık gazı kamaşmasını, yüzünün yansımasından seçebiliyordu. "Bir keresinde bir şeyi hatırlamıştım," dedi Fang. "Neredeyse hatırlıyordum diyelim. Çakal Tüneği'nde karşılaştığım bir delikanlı vardı; *Tom*. Onu görür görmez onu tanıdığımı hissettim. Çok yakışıklıydı. Çok kibardı. Anna Fang ona epey düşkün olmalıymış. Ben Anna Fang değilim, ama ona baktığımda tuhaf... tuhaf duygular hissettim."

"BİZLER ÖLÜYÜZ," dedi Shrike, konuşmadan gitgide rahatsız olmaya başlamıştı. "BİZLER HİSSETMEYİZ. BİZLER HATIRLAMAYIZ. ÖLDÜRMEK İÇİN YAPILDIK. ANILAR NE İŞE YARAR?"

"İlk türlerimizin Kara Asırlar'da ne amaçla yapıldığını kim bilir?" diye sordu diğer İz Sürücü. "Beni buraya getiren şey anılarımdır, Bay Shrike. Bu *Tom* hakkında araştırma yaptırdım. O garip hissi yeniden yakalamak için onun hakkında daha çok şey öğrenmek istedim. Onun ve arkadaşlarının, Anchorage isimli bir buz kentle bağlantıları olduğunu buldum. Anchorage'la ilgili kitaplara bakmak için de Tienjing'in Büyük Kütüphanesi'ne gittim. Sadece tek bir kitap vardı: Wormwold'un *Anchrogia Tarihi*. İçinde Tom'la ilgili hiçbir şey yoktu, ama Teneke Kitap'ı ve kitabın içeriğini de ilk oradan öğrendim."

"TENEKE KİTAP NEDİR?" diye sordu Shrike.

"Teneke Kitap mı?" İz Sürücü Fang, başı bir yanda, tek parmağı dudaklarında, Shrike'a neşeyle bakıp, "Burada olmamızın nedenidir Teneke Kitap, Bay Shrike," dedi.

Hester da Ay'ın çıkmasını bekliyordu. Alt kattaki kordonda bir bankın üzerine ilişmiş, *İhanet Altını*'na göz gezdirerek zamanın geçmesini beklemişti ve kitapta bulduğu şeyler onu neşelendirmişti. Görünüşe göre Pennyroyal hakikati o kadar çok yalanla örtmüştü ki, kimse gerçeği bir daha gün yüzüne çıkaramasın.

Ay çıktığında, Brighton'ın altgüvertelerine doluşan baldırı çıplaklar havai fişekleri izlerken, nemli köle barakalarına ve Köstebek Vadisi denilen gecekondu bölgesine akan kalabalığa ters yönde, insanları ite kaka ilerledi. Shkin'in kulesine vardığında, kordonlardaki curcuna nedeniyle tüneklerinde tedirgin bir şekilde bekleyen ve pul pul dökülen putrel

Telegram: @cinciva

ağlarının altında birer beyaz hayalet gibi süzülen martılar dışında sokaklar boşalmıştı.

Biberlik'i önceden incelemiş, içeri nasıl gireceğine karar vermişti. Çöp tenekelerinin ve şişman, yılankavi kanallarla çevrili kıç tarafının yakınında, paslı metalden yapılma ve bir denizaltının lombar kapağı gibi perçinlerle tutturulmuş küçük, siyah bir kapı vardı. Kapının üzerinde, ziyaretçileri gözetleyen zarif, pirinç bir güvenlik kamerası duruyordu, ama bunun dışında güvenlik önlemi alınmamıştı. Biberlik, insanları içeride tutmak için tasarlanmıştı, dışarıda tutmak için değil.

Hester, gölgelerde saklanarak dikkatli bir şekilde binaya yaklaştı. Kalbi hızla atıyordu. Damarlarına ve arterlerine hücum eden kanın, içini babasının soğukkanlı kuvvetiyle doldurduğunu düşündü. Wren'le Tom'un çok yakında olduklarını ve kısa süre sonra yine birlikte ve mutlu olacaklarını hissediyordu. Peçenin gerisinde kendi kendine gülümseyerek, *Haset*'ini pardösüsünün içinden dışarı çıkardı ve bir sonraki havai fişek yaylım ateşini bekleyip, kameranın dayanak noktalarına ateş etti.

Kapı açılıp da dışarıya elleri belinde, için için yanan paramparça kameraya kızgınlıkla bakan bir adam çıkmadan, silahı bir yerine tıkıştıracak vakti bulabilmişti.

"Mutlu AyFest'ler!" dedi Hester.

Adam döndü. Peçeli kadının ona doğru geliyor olmasına şaşırmış görünüyordu, hatta kadın, bıçağını kaburgalarının arasına sapladığında daha da şaşırdı. Hemen öldü. Hester, cesedi çöp tenekelerinin arkasındaki gölgeliğe çekti ve binadan içeri girip kapıyı da ardından yavaşça kapattı. Kendini bir koridorda buldu. Küçük bir muhafız odasından ışık ve sesler geliyordu. İçerisini gözetledi. İçerde üç adam daha vardı. Biri, karlanmış dairesel ekranların altındaki düğmelere sinirli bir şekilde vuruyor, diğerleri de ellerinde içkileriyle ofis sandalyelerine canları sıkkın ve rahatsız bir şekilde yığılmış, orada olmak yerine şimdi karıları ve çocuklarıyla birlikte kutlamalara katılmış olmayı diliyorlardı.

Hester, önce ekranların başında duranı vurdu, diğer ikisini de silahlarına davranmak için öne fırladıklarında. Gölgede bir süre sessizce birilerinin gelmesini bekledi. Kimse gelmedi. Biberlik'in dışındaki caddelerde bu gece o kadar çok maytap ve havai fişek atılıyordu ki, ekstra gürültü kimsenin dikkatini çekmemişti. Ellerinin neredeyse hiç titremediğini gururla fark ederek, *Haset*'ini doldurdu.

Telegram: @cinciva

Shkin Şirketi çok iyi organize olmuştu ve Hester da bundan hoşnuttu. Muhafız odasının duvarında, binanın yerleşim planı asılıydı. Ezberlemek için birkaç dakika plana baktı, sonra kendinden emin ve sessiz bir şekilde köle hapishanesine doğru ilerledi. Bir çift, iki kanatlı ağır kapının önünde iki adam nöbet tutuyordu. Biri, elektrikli copa benzeyen bir aletle Hester'a saldırdı, ama Hester yana kaçarak adamdan kurtuldu ve bıçağını sırtına sapladı, sonra da alarm ziline erişmeye çalışan diğerinin boğazını kesti. İkincinin belinde bir çembere asılı anahtarlar vardı; ihtiyaç duyduğu anahtarı bulması çok fazla zamanını almadı.

Köle hapishanesi, kafeslenen şeylerden gelen zayıf nefes alıp vermeler ve belli belirsiz kıpırtılarla doluydu. Karanlığa alıştıkça, kafeslerin duvar boyunca sıralandığının ve suratların, parmaklıklar arasından ona baktığının ayırdına vardı.

"Tom?" diye seslendi.

Etrafındaki insanlar kımıldanıyor ve fısıldaşıyorlardı. Kafesteki tutsakların kapıya en yakın olanları, ölen muhafızların yerde yattıklarını görmüş, komşularına bu havadisi bildiriyorlardı.

"Kimsin sen?" diye sordu kafeslerin birinden gelen bir ses.

"Sen kimsin?" diye sordu Hester da.

"Adım Karides."

"Yitik Oğlan mısın?" Hester sese doğru yürüdü. Az bir zaman sonra, açtığı kapıdan giren ışık huzmesinin altında oğlanın parlayan gözlerini görecek kadar yaklaşmıştı. Oğlan, Hester'ın elindeki anahtarlara, tıpkı bir çatal dolusu yemeğe gözlerini diken aç bir köpek gibi bakıyordu. Hester, anahtarları sakin bir şekilde çıngırdattı ve içine dolan cesaretle, "Wren burada mı? Wren Natsworthy?" diye sordu.

"*Autolycus*'taki şu Vasat kız mı?" diye sordu Karides. "Kim öğrenmek istiyor?"

"Anahtarları elinde tutan kadın," dedi Hester.

Karides'in sarı saçlı kafasının, karanlıkta tamam dercesine sallandığını gördü. "Bir süre yanımdaki kafesteydi, ama sonra onu aldılar."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kısa süre sonra Balıkkek de gitti." (Ağzını Balıkkek'in isminden temizlemek istercesine durup yere tükürdü. Diğer kafeslerden de öfke ve tiksinti sesleri yükselmişti. Balıkkek pek sevilmiyordu.) "Shkin'in adamları bize onun muhbirlik yaptığını ve Grimsby'yi sattığını söyledi.

Telegram: @cinciva

Şimdi etrafta üniformayla dolaşıp askeri oynuyormuş. Kıza ne olduğunuysa bilmiyorum. Satılmıştır herhalde."

"Peki ya babası Tom? O da bugün alındı."

"Onu hiç duymadım. Burada hiç Vasat yok, hanımım. Sadece Yitik Oğlanlar."

"Orta kattaki gözaltı hücrelerinde olmasın?"

"Olabilir." Karides düşünceli düşünceli kımıldandı. Etrafındaki diğer hücrelerdeki tutsaklar da kımıldıyor, birer hayvan gibi tetikte, dinliyorlardı. Hester'ı görecek kadar yakında olanlar, gözlerini anahtarlardan alamıyordu. "Birazdan muhafızlar buraya doluşur. Onların dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var."

"Aklından geçen bir şey var mı peki?" diye sordu Hester. Karides sırıttı, peçesinin arkasından Hester da sırıttı, çünkü onun da aklından aynı şey geçiyordu. Hester anahtarları Karides'in hücresine attı. "Kibar ol," dedi. Merdivene koşarken, Karides'in anahtar demetini aceleyle karıştırdığını ve anahtarlardan her birini, kafesinin kilidine sokup denediğini, bu arada Yitik Oğlanlar'ın, tıpkı kabaran dalgalar gibi ona baskı yaptıklarını duyabiliyordu.

Telegram: @cinciva

27
EMNİYETSİZ KASA

Belediye Başkanı Pennyroyal, Köşk'ün balo salonunu festival için özel olarak yeniden dekore ettirmişti. Ön duvarın yerine, güneşlenme güvertesine açılan ve kutsal ay ışığını içeri alan dizi dizi Fransız pencereler koyulmuştu. Dans pistinin etrafındaki her bir sütunun ve saçağın üstüne, mürekkep mavisi tavandaki küçük ampullerden yapılma bir Samanyolu'nu yansıtacak şekilde gümüşi kumaştan perdeler asılmıştı. Spot ışıkları, küçük bir orkestranın müzik yaptığı podyumu aydınlatıyordu. Duvarlar, paha biçilemez sanat çalışmalarıyla kaplıydı: Ekspresyonist Hapşırık akımının usta isimlerinden Hoover Daley'e ait en son sümük resimlerin hemen yanına, Strange ve Nias'ın antika başyapıtları asılmıştı.

Ana salonun arkasına açılan altıgen odalar kovanında, misafirler için her türden eğlenceli oyun bulunuyordu. Odaların birinde, Pennyroyal'ın, Kadimler'in savaş malzemesi olarak kullanıldığını iddia ettiği, ancak trambolin olarak da kullanılabilen, şişirilebilir tuhaf bir savaş tahkimatı olan "zıplayan kale" vardı. Bir diğerinde, Altmış Dakika Savaşı'ndan önceki zamanlara ait bir film parçasının kopyasının kopyasını oynatan bir projeksiyon cihazı takırdayarak çalışıyordu. Zırhlı şövalyeler yanan ormanın içinden geçiyor, gölgeleri de dumanda uzuyordu; uçan makineler tropikal bir şafağa yükseliyordu; küçük bir birlik tozlu bir yolda rap rap yürüyordu; yeraraçları küçük birer kentmiş gibi birbirlerini kovalıyordu; muazzam bir sabit yerleşimin üzerine dikilmiş bozuk bir saat kulesinde bir adam sallanıyordu ve ağır ağır yapılan güzel yakın çekimler, ekrandaki tanrıçaların düş gören yüzlerini çerçeveliyordu.

Shkin'in verdiği görevi yerine getirmek için bahçeden koşarak çıkan Wren, bunlardan hiçbirini fark etmedi. Ancak, Pennyroyal'ın ofisine çıkan sarmal merdivene doğru ilerleyip, yolu üstündeki film odasını geçerken, elinde devekuşu tüyünden yelpazesiyle diğer yönden gelen Theo'ya

Telegram: @cinciva

çarpıyordu neredeyse. Theo'nun ayağında gri şalvar bir pantolon vardı ve bir çift gümüşi melek kanadı takmıştı.

"Selam," dedi Wren. "Bu kanatlar da ne böyle?"

Theo omuzunu silkince kanatları çırpındı. "Tüm oğlanlar böyle giyindi. Boo-Boo'nun fikri. Berbat, değil mi?"

"İğrenç," diye onayladı Wren, ama içten içe Theo'nun çekici göründüğünü düşündü.

"Şey," dedi Theo, "Boo-Boo'nun hakkımızda düş-"

"Sorun değil," dedi Wren. "Ben de senden hoşlanmıyorum."

"Güzel."

"Güzel." Yine de ona rastladığına memnundu ve ondan ayrılmak da istemiyordu. Yanında bir suç ortağı olsaydı Pennyroyal'ın kasasını soymanın ne kadar kolaylaşacağını düşündü; özellikle daha önce savaşlarda bulunmuş ve ondan muhtemelen on kat daha cesur olan Theo gibi bir suç ortağıyla.

"Şey," dedi Wren, "benim bir şey yapmam gerekiyor."

"Yine mi kaçmayı deneyeceksin?"

"Hayır. Pennyroyal'ın kasasından bir şey almam gerekiyor."

"Ne? Antika tüccarına olanlardan sonra mı?" Theo gözlerini dikmiş Wren'e bakıyor, bunun bir şaka olduğunu söylesin diye bekliyordu. Söylemeyince, o da, "Şu kitap değil mi? Metal kitap?" dedi.

"Anchorage'ın Teneke Kitap'ı," dedi Wren. "Shkin, Plovery'yi bu iş için göndermişti, ama Plovery öldüğü için, şimdi de beni gönderiyor."

"Neden?" diye sordu Theo. "Niye bu kadar önemli ki?"

Wren omuzunu silkti. "Tek bildiğim, herkesin bu kitabı istiyor olduğu. Denizaltılarla bir ilgisi olabileceğini sanıyorum ama..." Rahatsız olarak durdu. Belki de Theo'ya bunu söylememeliydi. Ne de olsa Yeşil Fırtına'dandı ya da bir zamanlar onlarlaydı. Yine de bundan bahsettiğine memnun oldu. Koluna dokunup, "Babamı Biberlik'te tutuyor. Benden istediğini yapmazsam, babama ... Ne yapacağını bilmiyorum. Bana yardım eder misin?"

Elbette ne yapacağını biliyordu, ama söylemek istememişti. Theo'ya güvenebileceğini bilmek içini rahatlattı.

"Babanı mı?" diye sordu Theo. "Yitik Kızlar'ın babaları olduğunu bilmiyordum."

Telegram: @cinciva

“Ben aslında Yitik Kız değilim,” dedi Wren. “Yalan söyledim. Pennyroyal’a Grimsby’li olduğumu söyledim çünkü... Of Theo, çok karışık bir hikaye. Babamı kurtarmam gerekiyor!”

Theo’nun anladığını fark etti. Oğlan korkmuş ve ciddi görünüyordu. “Peki ya kasada bubi tuzağı varsa,” dedi.

“Bu yüzden senden gözcülük etmeni istiyorum ya. Lütfen Theo. Oraya tek başıma gitmek istemiyorum.”

“Balo salonunda görevim vardı. Boo-Boo’nun emri.”

“Boo-Boo şu anda harika vakit geçiriyor. Beş dakikalığına gözden kaybolsak farkına bile varmaz.”

Theo üzerinde düşünüp, kafasını onaylarcasına salladı. “Tamam. Tamam.”

Yelpazesini bir savaş baltası gibi kavrayan Theo, Wren’in peşinden basamakları çıktı ve en tepedeki kapıdan içeri girerek antika dolu bir koridora ulaştılar. Kapı, arkalarından yavaşça kapandığında partinin gürültüsü de arkalarında kalmıştı ve koridor aniden sola kıvrıldığında, sesler bir kademe daha azaldı. Kapıyı ağır adımlarla geçip kumanda odasının merdivenine vardıklarında, aşağıdaki istasyonlarında sohbet eden mürettebatın belli belirsiz seslerini duydular, ama başka ses yoktu. Herkes ya balo salonunda ya da mutfaktaki işlerle meşguldü, Köşk’ün bu bölümü tenhaydı.

Koridorun sonuna geldiklerinde durup Pennyroyal’ın ofis kapısına baktılar.

“Ya dün geceden sonra kasasının şifresini değiştirmişse?” diye fısıldadı Theo. “Ya kapının kilidini de değiştirmişse?”

Wren bunları düşünmemişti. Pennyroyal’ın ikisini de yapmamış olması için dua etti. Yedek anahtarı el yordamıyla çabucak buldu, anahtar hâlâ vazonun içindeydi. Anahtar, ilk başta kilide uymuyor gibi geldi, ancak bunun tek sebebi Wren’in ellerinin deliler gibi titriyor olmasıydı. Küfürler eşliğinde beceriksizce uğraştıkları birkaç saniye sonra kilit açıldı. Wren, kapı kolunu çevirip kapıyı açtı.

Ofis huzur dolu ve güvenliydi. Walmart Strange’in resmi, duvardaki eski yerine asılmıştı. Wren resmin yanına gidip kancasından dikkatle çıkardı ve masanın üstüne koydu. Theo, onun arkasından ofise girip kapıyı dikkatli bir şekilde kapattı. Derken yelpazesiyle az kalsın kaidesi üzerindeki bir heykeli düşürüyordu.

Telegram: @cinciva

“Şu aptal şeyi dışarıda bıraksaydın ya?” diye tısladı Wren.

“Nasıl yani, birileri görsün diye mi?”

Wren kasaya dönüp, “Hazır mısın?” diye sordu.

Theo hazır gibi görünmüyordu. “Sence kasanın içinde bubi tuzağı var mı?” diye sordu.

Wren kafasını hayır dercesine salladı. “Kasa dün gece açıktı, unuttun mu. İçinde bubi tuzağına benzer bir şey göremedim.” Yine de, kasanın kadranına uzandığında yan tarafında durmaya özen gösterdi. “Bay Plovery kasayı açıp kitabı içinden aldı. Bir şey de onu tam o anda vurdu. O yüzden şimdi sus.” Şifreyi hatırlarken kaşlarını çattı. *2209957*.

Kadran klikler, kilidin içindeki mandallar çatırdayıp gıcırdarken, Theo bir yerde gizli bir tehlike olup olmadığını kontrol etmek için yavaşça dönüp etrafa bakındı. Bu küçük odada, bir tuzağın gizlenebileceği pek bir yer yoktu. Masanın üzerindeki nesneler de çok masum görünüyordu: Bir kayıt defteri, birkaç kalem, ağır siyah bir çerçeve içinde Boo-Boo’nun fotoğrafı. Karşı duvarda tik ağacından yapılma bir dosya dolabı vardı, üzerinde asılı bir resim ve onun da üzerinde çok sayıda mimari süsler vardı. En tepedeyse, tavanın gölgeli kubbesi ve ort-

Gözlerinin oyununa mı geliyordu, yoksa tavanda hareket eden bir şey mi vardı?

“Wren-” dedi Theo.

Wren kasanın kapağını açmıştı. İçeri uzanıp hırpalanmış siyah kutuyu çıkardı. “Aldım.”

“Wren!” Theo, Wren’i iterek yana fırlatınca kutu Wren’in elinden düştü. Yere yuvarlandığı sırada Wren yanından beyaz bir şeyin pırrr edip geçtiği izlenimine kapıldı. Bir bıçak, kasanın açık kapısına kıvılcım çıkaracak kadar sert bir darbeyle çarptı. O şey her neyse toparlandı, döndü ve yerde yatan Wren’in üzerine doğru gelmeye başladı. Wren hırpani kanatları, eğimli çelik gagayı ve yeşil gözlerden çıkan parıltıyı fark etti. Derken Theo, elindeki yelpazeyle bu şeye vurup, sertçe duvara fırlattı. Wren, bir şeylerin kırıldığını duydu. Kanat çırpan şey yere düşüp yerde de kanat çırpmaya devam ederek, jilete benzeyen küçük pençeli ayaklarını çırptı. Theo, ona yelpazeyle bir daha vurdu. Ağlamaya başlayan Wren, el yordamıyla masaya uzanıp Boo-Boo’nun fotoğrafını aldı ve yaratığın başına sert bir darbeyle indirdi.

Telegram: @cinciva

Theo, Wren'in ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?" diye sordu titreyerek.

"Galiba. Sen?"

"İyiyim."

Bir süre hiç konuşmadılar. Theo'nun kolları hâlâ Wren'i sarmalıyordu ve Wren de yüzünü onun omuzuna yaslamıştı. Güzel bir omuzdu, ılık ve hoş kokuluydu. Wren bir süre daha böyle kalmak isterdi, ama kendini Theo'dan uzaklaştırdı, zihnine tünemek isteyen dikkat dağıtıcı düşünceleri savmak için başını sertçe sağa sola salladı. Tüyler, ay ışığı altında dans ettiler.

"Neydi o?" diye sordu, ayağının ucuyla ölü kuşu gergin gergin dürterek.

"Avcı kuş," dedi Theo. "Diriltilmiş bir kuş. Bunları yalnızca Yeşil Fırtına kullanıyor sanıyordum. Kasayı korumak için ayarlanmışa benziyor."

"Peki Pennyroyal'ın eline nasıl geçmiş olabilir?" diye meraklandı Wren.

Şaşkın ve endişeli bir halde olan Theo, başını bilmiyorum dercesine sağa sola salladı. "Belki de Pennyroyal'ın değildir."

"Saçma," dedi Wren. "Onun kasasını başka kim korumak ister ki?" Siyah kutuyu alıp açtı. İçindeki Teneke Kitap, dışarıdan süzülen havai fişeklerin ışığı altında belli belirsiz ışıldadı. Hep olduğu gibi donuktu. Böyle bir şeyin bu kadar sorun açacağına inanmak çok güçtü. Theo'ya baktı. "Sen git," dedi. "Ben burayı toparlarım, sonra da Shkin'e giderim."

Theo, Teneke Kitap'a bakıyordu. "Ben de yardım edeyim," dedi.

"Hayır." Wren ona kalpten minnettardı ve onu burada, olması gerektiğinden daha fazla oyalamak istemiyordu. Yakalanırlarsa ve Theo'nun ona yardım ettiği anlaşılırsa kendini asla affetmezdi. "Alt kata in," dedi Theo'ya. "Ben de bir iki dakika içinde gelirim. Seni orada bulurum."

Theo, tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Wren'in söylediklerini mantıklı buldu. Tamam der gibi başını salladı, bir an Wren'e endişeli gözlerle baktı, sonra paramparça olmuş yelpazesini alıp Wren ortalığı toparlamaya başlamışken ofisten çıktı. Wren, yerdeki ölü kuşu dikkatle kaldırıp yerde bulduğu dökülmüş tüylerle birlikte masanın çekmecelerinden birine koydu. Ofisin zeminine yağ ya da kan veya başka bir sıvının lekesi bulaşmıştı, ama Wren'in bu konuda yapacak bir şeyi yoktu. Teneke Kitap'ı kutusundan çıkarıp yerine, ağırlığı ve boyutu hemen hemen aynı olan Boo-Boo'nun çerçevesini koydu.

Telegram: @cinciva

Koridordan birisinin bağırarak bir şeyler söylediğini duydu. Put kesilip, sesleri dinledi. Bağıran ses öfkeli ve korkmuşa benziyordu, ama Wren söylenenleri anlayamıyordu. Bir süre sonra sesler kesildi. "Theo?" dedi Wren yüksek sesle.

Ofis, sanki bir devin elleri Köşk'ü omuzlarından sarsıyormuş gibi, ani bir ürpermeyle sallandı. Sohbetlerin durakladığı ve orkestranın çalmayı bıraktığı balo salonundan gelen belli belirsiz sesler gitgide azaldı. Wren, müzisyenlerin partisyon sehpalarından korku dolu gözlerle baktıklarını canlandırdı gözünde. Sonra insanların kahkahası duyuldu; müzik ve sohbet sesleri, sanki biri, parti ses efektlerini çalan bir müzik setinin sesini açmış gibi, kaldığı yerden devam ederek bir önceki seviyesine döndü.

"Türbülanstı herhalde," dedi kendi kendine. Belki de motor bölmelerinde bir çeşit sorun yaşanmıştı. Üzerinde düşündükçe, kulağına gelen bu seslerin, kumanda odasından çıkıp küçük merdiven boyunca yankılanmış olabileceği aklına geldi. Rahatlayarak, kaldığı yerden işine devam etti. Kutuyu tekrar kasaya koyup kapağını kapattı, sonra da Walmart Strange'in resmini kasanın önündeki yerine astı. Uzun tuniğini üzerine geçirdikten sonra, Teneke Kitap'ı da pantolonunun kemerinin altına sokuşturdu. Orada güvende olacağını düşündü, ama kitabın metali, çıplak sırtına soğuk soğuk değiyor ve tel cildi de vücudunu çizip duruyordu.

Koridora çıkıp kapıyı kilitledi, anahtarı da gizli yerine koydu. "Theo?" diye seslendi. Karşılık gelmedi. Elbette gelmeyecekti, Theo çoktan balo salonunda, emniyetteydi.

Derken, gözucuyla koridorda bir şeyin hareket ettiğini gördü. Kumanda odasına çıkan merdivenin kapısı açıktı ve binanın belli belirsiz her hareketinde, kapı menteşelerinden sallanıyordu. Durup gözlerini oraya dikti. Birkaç dakika önce Theo'yla birlikte önünden geçtiklerinde kapının kapalı olduğuna emindi. Kumanda odasındaki adamlardan biri, onların Pennyroyal'ın ofisine gizlice girdiğini fark edip olup bitene göz atmaya mı gelmişti?

Balo salonundan gelen gürültü birdenbire coştu, ancak sonra yine azaldı. Koridorun en uzak ucundaki kapıdan birileri geliyordu. Wren, ayak seslerinin cilalı zeminde hızlı hızlı yaklaştığını duyabiliyordu. Koridorun dönüş yaptığı yerdeki duvara bir gölge düşmüştü. Panikleyen Wren, Pennyroyal'ın ofisine dönmeye davrandı, ancak anahtarı bulacak kadar

Telegram: @cinciva

zaman yoktu, bu yüzden kumanda odasının açık kapısından içeri girip kapıyı da ardından kapattı.

Demir basamakların, zemine doğru spiral çizerek indiği, karanlık küçük bir kübiğin içinde buldu kendini. Basamakların, alt kata ve onun da altındaki güverte plakasına indiğini ve nihayetinde Shkin'in onu Bulutların Üstü'ne getirdiği gün teleferikten gördüğü küçük cam balona açıldığını biliyordu. Kulağını kapıya dayadı ve ayak seslerinin koridordan geçip gittiğini duydu.

Tam yeniden nefes almak üzereyken, alt kattan birisi, "Kim var orada?" diye seslendi.

Sesin sahibi korkmuşa benziyordu ve nedense tanıdıktı.

"Theo?" dedi Wren. Vücudundan, kafa karışıklığının yarattığı bir baş dönmesi geçip gitti. Theo'nun, Pennyroyal'ın adamlarıyla dolu kumanda odasında ne işi olabilirdi ki? Tüm bu zaman boyunca Pennyroyal'ın tarafında mıydı yoksa? Köle kızın, efendisinin kasasını soyduğunu söylemeye mi gitmişti?

"Wren," dedi sesin sahibi, "bir şeyler oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sesi *gerçekten de* korkmuş gibi çıkıyordu. Ona güvenmeye karar veren Wren, dar spiral merdivenden, attığı her adımda kuyruk sokumunu dürten Teneke Kitap'la birlikte aceleyle aşağı indi. Zemin kattaki diğer bir girişten geçtikten sonra, aşağıdaki güverte plakasına inen, beyaz boyalı, benek benek perçinlenmiş metal şafttan aşağı indi. Theo, merdivenin aşağısından yukarı ona bakıyordu ve Wren'in son basamağı da atlayıp kumanda odasına inmesi için yana kaydı. Wren cam duvarlardan, AyFest aydınlatmalarıyla süslü püslü Brighton'ın tamamını görebiliyordu. Her yerde havai fişekler patlıyor ve aygıt panellerini pembe ve kehribar sarısı ışıklarla aydınlatıyordu. Muhtemelen Bulutların Üstü'ndeki en iyi manzara şu anda buradaydı, ama kumanda odasındaki koltuklarına çökmüş mürettebatın karşısında boşa harcanıyordu, çünkü ölmüşlerdi. İçlerinden birinin boynundan, kabzasında Pennyroyal'ın armasının olduğu, Köşk mutfağına ait alelade bir oyma bıçağı sarkıyordu.

"Ah Quirke!" diye çığlık attı Wren, o kadar kanepe yememiş olmayı dileyerek. Kusmak için eğildiği sırada, bir düşünce seli aklının içinde dönüp durmaya başladı. Hiçbiri hoş düşünceler değildi. Dün gece karşılaştıklarında, Theo mutfak tarafından gelmiyor muydu? Şimdi de mutfak bıçağıyla öldürülmüş adamların olduğu bir odada, onunla yalnızdı.

Telegram: @cinciva

“Her şey yolunda,” dedi Theo ve utangaç bir şekilde ona dokununca, Wren bir çığlık attı. Wren’in birdenbire kendisinden neden bu kadar korktuğunu anlamadı. Wren ondan uzaklaşırken, “Yani, yolunda değil tabii. Baksana.” Aygıt panelindeki büyük pirinç kollardan birini dürtüp, “Kırık. Hepsi kırık. Bak bunlar da,” dedi.

Ana kumanda masasında, etrafında ünlem işaretleri ve yalnızca acil durumlarda kullanılması gerektiğini belirten uyarılarla, cam bir kutu içine yerleştirilmiş büyük, kırmızı bir kol vardı. Birisi, koruma kabının camını kırarak bu kolu kullanmıştı.

“Kol ne işe yarıyor?” diye sordu Wren, ama yanıtını zaten biliyordu, zira Brighton, kumanda odasına girdiği andaki halinden daha da küçülmüştü ve havai fişeklerin gürültüsü de gitgide azalıyordu.

“Patlayıcı kapaklar,” dedi Theo. “Brighton’ın batması gibi bir durumda, kabloları ayırmaya yarıyor. Sendelemeyi sen de hissetmedin mi? Wren, biri çekme halatlarını koparmış! Havada süzülüyoruz!”

Afallayan Wren, Theo’ya baktı ve sessizlikte, üst katta devam eden partinin gürültüsünü net bir şekilde duyabildi. Neler olduğunu Bulutların Üstü’nde bilenler muhtemelen sadece o ve Theo’ydu.

“Theo,” dedi Wren, “kitabı alabilirsin.”

“Ne?”

Kitabı pantolonundan çıkarıp ona uzattı. Elleri titriyor, metal kapaktan yansıyan ışıkların şaşkın yüzünde dans etmesine neden oluyordu. “Wren,” dedi Theo, “bunu *benim* yaptığımı düşünmüyorsun ya? Yapabilsem bile, neden yapayım ki?”

“Çünkü sen de kitabın peşindesin, herkes gibi,” dedi Wren. “Sen bir Yeşil Fırtına ajanısın, değil mi? Sende garip bir şeyler olduğunu biliyordum! Köşk’e girebilmek ve hepimizi gözetleyebilmek için bilerek esir düştüğüne eminim. Bahse girerim, o martıyı da kasayı koruması için sen yerleştirdin, şimdi de Bulutların Üstü’nün havada süzülmesini sağladın ki, herkesi öldürüp Teneke Kitap’la kaçabilesin! Bu yüzden de *Peewit*’i kaçırmama yardım etmedin, değil mi? Böylece Teneke Kitap’ı alır almaz onunla sen kaçabilecektin!”

“Wren!” diye bağırdı Theo. “Mantıklı düşünemiyorsun!” Theo’yu aşıp merdivene doğru koşmaya niyetlenen Wren’i iki kolundan yakalayıp kızın yüzüne samimi bir ifadeyle baktı. “O lanet Teneke Kitap’ı istiyor olsaydım, senin çalmana neden izin vereyim ki? Martının, Pennyroyal’ın ofisinde

Telegram: @cinciva

seni öldürmesine izin verir, sonra da ben alırdım. Olanlara bakılırsa, asıl *sen* Yeşil Fırtına ajanı olabilirsin. Bu kitabı almaya çok heveslisin ve Plovery öldürüldüğünde de ortalıkta geziniyordun. Bir an Yitik Kız'sın, bir an değilsin. Bunları asıl sen yapmış olabilirsin!"

"Değilim! Ben yapmadım!" diye bağırdı Wren nefes nefese.

"Eh işte, ben de yapmadım." Theo onu bıraktı. Wren, Teneke Kitap hâlâ ellerinde, titreye titreye geri gitti.

"Birinin yardım istediğini duyduğum sırada balo salonuna gidiyordum," dedi Theo. "Kapıyı açtım ve her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için seslendim. Yanıt gelmedi, ama birinin hareket ettiğini duyunca aşağı indim. Buraya geldiğimde hepsi ölmüştü. Kablonun kesilmiş olduğunu gördüm. Tam çıkıp alarmı çalıştıracaktım, ama senin hâlâ yukarıda olduğun ve birinin seni yakalayabileceği aklıma geldi." Ürpertiyle elini yüzüne götürdü.

"Üst katta birisi vardı," dedi Wren, ayak izlerini ve gölgeyi hatırlayıp. "Kapının önünden geçtiğini duydum. O koridorda Pennyroyal'ın ofisinden başka hiçbir şey yok ki. Onlar da aynı şeyin peşinde olmalılar. Teneke Kitap."

Theo, Wren'e baktı. "Bu her şeyi açıklıyor. Önce buraya inip bunu yaptılar, tam yukarı ofise çıkacakken benim aşağı indiğimi duydular, ama beni öldürme riskini göze alamadılar, zira ben kaybolduğu anlaşılacak bir misafir olabilirdim, bu yüzden de sessizce mutfak tarafına sıvışıp balo salonundan geçerek ofise o şekilde ulaştılar. Peki neden havaya süzülmemizi istediler? Neden sadece Teneke Kitap'ı almadılar?"

Wren yine kusmak istedi, ama midesi bomboştu. "Beni az daha görüyorlardı!" diye sızlandı. "Tam vaktinde gizlenmiş olmasaydım, beni de bu adamları öldürdükleri gibi öldüreceklerdi."

Theo, Wren'e uzandı, ama ona dokunmasını isteyip istemediğinden emin olamadı. "Hâlâ benim yaptığımı düşünmüyorsun ya?" diye sordu.

Wren kafasını hayır dercesine salladı ve ona minnetle yaklaşıp, yüzünü Theo'nun göğsüne gömdü. "Theo, özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Theo tatlılıkla. "Dün gece de uykum kaçmıştı. Annem, babam ve kız kardeşim için dua etmeye mabede gittim. Zagwa'yı bir yıl önce Ay Festivali zamanı terk etmiştim. Herkes kutlama yaparken, ailemin evinden sıvışmış ve Yeşil Fırtına'ya katılmak için Shan Guo'ya

Telegram: @cinciva

giden bir kargo uçağına binmiştim. Dünkü hazırlıkları görünce, ailemin neler yaptığını merak ettim. Beni affettiler mi, beni özlediler mi…"

"Affetmişlerdir de, özlemişlerdir de," dedi Wren. Başını çevirip, yüzünü soğuk cama dayayarak pencereye yaslandı. "Aileler öyledir. Ne yaparsak yapalım bizi hem affeder hem de özlerler. Bak babama, bunca yolu beni bulmak için tepmiş."

Babasına özlemle Brighton'a baktı. Montpelier'den gökyüzüne fırlatılan hava fişekler, kırmızı ve sarı parlak yıldızlar gibi patlıyordu. Wren, rüzgarla birlikte eğimli bir şekilde süzülerek kaybolmalarını izlerken, gözleri hareket eden başka bir şeye takıldı. Başını çevirdi. Sadece deniz vardı; ay ışığının hareketli, kayan gölgesi. Peki o neydi? Dalgalar boyunca kayıp duran o uzun gölge de neydi?

Gördüğü manzara, uçsuz bucaksız soluk bir şeyle tamamen değişti. Bir zırhlı havakabininde açılmış silah ağızlarıyla yanlarından geçen devasa motor bölmeleri. Kızakların üzerinden çıkıntı yapan silah mevzilerindeki gözlüklü ve yengeç kabuğu kasklı adamları ve her biri çentikli yeşil yıldırım armasıyla donatılmış uzun dönüş kanatçıkları gördü Wren.

"Theo!" diye çığlık attı.

Durduğu yerin otuz santim üzerinde, muazzam bir havadestroyeri Bulutların Üstü'ne doğru hızla yaklaşıyordu.

Telegram: @cinciva

28
HAVA SALDIRISI

Biberlik'in güzel bir konuma yerleştirilmiş resepsiyon alanının altındaki bir hücrede, Shkin'in ızbandutlarının yüzünde vurduğu yerlerin şiştiğini hisseden ve Wren için endişelenen Tom, yarı baygın yatıyordu. İlkin kızının hayatta olduğunu öğrenmek bile ona yetmişti. Wren güvende olduğu müddetçe, kendi başına ne geldiği umurunda bile değildi, ama işte, Wren güvende miydi acaba? Shkin'in adamları, Wren'in bunca insan varken *Pennyroyal*'a satıldığını söylemişlerdi. Pennyroyal kötü bir insan değildi, ancak bencil, düşüncesiz ve vicdansızdı; bir keresinde de Tom'u kalbinden vurmuştu. Tom ranzada uzanmış, bir şeylerin olmasını beklediği sırada, eski yarası bir kez daha sızladı. Göğsü ağrıyan Tom, bu ağrının gerçek mi, yoksa vücudunun mermiyi anımsaması mı olduğundan emin olamadı.

Bej tavanda bir hale gibi parlayan çember şeklindeki argon floresan lambanın aydınlattığı bu penceresiz, donuk odada zaman kavramını kısa sürede yitirmişti. Kapı nihayet gıcırtıyla açıldığında, vaktin gündüz mü gece mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Size yiyecek bir şeyler getirdim, Bay Natsworthy," dedi bir küçüğün sesi. "Bir de bunu."

Tom ranzadan kalkıp doğruldu, yaralı yüzünü ovuşturdu. Üzerinde bir kase ve teneke bir bardağın olduğu bir tepsiyle, Balıkkek eşikte duruyordu. Oğlanın arkasında, kasvetli bej rengindeki koridorun bir kısmı seçilebiliyordu. Tom bir an kaçmayı aklından geçirdi, ama göğsü çok ağrıyordu. Balıkkek'in yaklaşıp tepsiyi yere koymasını izledi.

"Buraya gelip sizi görebilmek için biriyle vardiyamı değiştirdim," diye itiraf etti oğlan. "Kolay oldu. Herkes gece izin yapmak istiyor, çünkü Ay Festivali'ndeyiz. Patlamaların, gürültülerin sebebi de bu."

Telegram: @cinciva

Tom, oğlanı dinlerken, caddelerden gelen havai fişeklerin ve gongların gürültüsünü de belli belirsiz duydu.

"Yakalandığınıza üzüldüm, Bay Natsworthy," diye itiraf etti Balıkkek. "Wren bana çok iyi davranmıştı. O yüzden bunu görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Üniformasının cebinden buruşmuş bir gazete sayfası çıkarıp okuması için Tom'a uzattı. *Parşömen*. Manşetin altındaki fotoğrafta, muazzam saçlı iri bir kadının etrafında diz çökmüş bir grup kız görünüyordu.

"Bu Wren, değil mi?" dedi Balıkkek. "Gördünüz mü? Onun iyi olduğunu bilmek isteyebileceğinizi düşünmüştüm. Bulutların Üstü'nde ev kölesi olmak gayet iyiymiş, öyle diyorlar. Bakın: Harika bir cüppesi, yeni yapılmış saçları falan var."

"Bulutların Üstü mü? Wren orada mı?" Tom, kentin üzerinde uçarken, havada asılı duran sarayı gördüğünü anımsadı. Balıkkek'in omuzuna dokunmak için ileri doğru uzandı. "Balıkkek, karımı bulup ona bir mesaj iletebilir misin? Ona Wren'in nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yarası olan kadın mı?" diye sordu Balıkkek, kıpırdanıp geri çekilerek. Hem korkmuş, hem de yüzü ekşimişti. "Burada mı yoksa o?"

"Evet, Brighton'da. Buraya birlikte geldik."

Balıkkek'in yüzü tuhaf bir renge büründü, elleri de titriyordu. "Onun yanına gitmem," dedi. "O tam bir şeytan, hem de nasıl. Gargara'yı, Remora'yı öldürdü ve fırsatını bulsaydı beni de öldürecekti. Ben de zaten bu yüzden Wren'i yanıma aldım. Böyle olsun istemedim, ama almasaydım beni öldürecekti."

"Hester sadece yapması gereken şeyi yaptı," dedi Tom, söylediği şeyden pek de emin olmadığı için biraz rahatsızlık duyarak. "Trajikti, ama neticede-"

"O bir şeytan!" diye ısrar etti Balıkkek, huysuz huysuz. "Sen öyle olmadığını düşünüyorsun, ama sen de onun kadar kötüsün. Onunla birlikte olmak, seni de onun kadar kötü yapar."

"Ama gazeteyi yine de bana getirdin," dedi Tom. "Sen iyi bir çocuksun, Balıkkek." Ona kuşkulu gözlerle bakan Yitik Oğlan'a gülümsedi. Tom, çocuk için üzüldü. O kadar çok insan onu üzmüş ve aldatmış olmalıydı ki, Nabisco Shkin bile olsa, ona en ufak bir nezaketle yaklaşan ilk yetişkine kendini vermişti. Tom, onu bu korkunç kentten alıp, Freya'nın

Telegram: @cinciva

Grimsby'den kurtardığı çocuklar gibi, normal bir yaşam sürme şansı bulabileceği Vineland'in güvenliğine götürmeyi çok istedi.

"Balıkkek, beni buradan çıkarabilir misin?" diye sordu.

"Yok artık!" dedi oğlan. "Bay Shkin beni öldürür."

"Bay Shkin seni asla bulamayacak. İstersen seni de yanımda götürürüm. Wren'i ve Hester'ı bulup birlikte buradan gideriz."

"Nereye? Grimsby artık yok. Burada iyi bir işim var. Nereye gitmeyi isteyebilirim ki?"

"Her yere," dedi Tom. "Seni istediğin yere bırakabiliriz. İstersen seni bizimle birlikte Vineland-Anchorage'a götürürüz, orada bizimle birlikte yaşayabilirsin."

"Sizinle birlikte mi?" diye tekrarladı Balıkkek. Gözleri Tom'a, tavandaki lamba kadar yuvarlak ve parlak göründü. "Nasıl yani," dedi, "bir aile gibi mi?"

"Sen de istersen," dedi Tom.

Sesli sesli yutkundu Balıkkek. Hester'la bir yere gitmeyi istemiyordu. Hester ölmeyi hak ediyordu ve bir gün bunu kendi elleriyle yapacaktı, çünkü yeminini unutmamıştı, ama kendini Tom'a yakın hissetmekten de alıkoyamıyordu. Tom kibar birine benziyordu, Bay Shkin'den bile kibardı. Wren ona nazik davranmıştı, gerçi onu Brighton'ın tuzağından kurtaramamıştı ya. Yine de, Tom ve Wren'le birlikte yaşamayı isterdi.

"Tamam," dedi. Birilerinin kulak kabarttığından korkarak kapı eşiğine baktı. "Tamam, ama önce söz ver-"

O sırada koridordan, Tom ve Balıkkek'in yerlerinden zıplamalarına neden olan berbat, kaba bir elektrikli zil sesi geldi. Kapılara tekme atıldı, botlar metal zemini dövdü. Balıkkek, gazete parçasını Tom'un elinden kapıp, kapıyı arkasından kapatarak hücreden dışarı sıvıştı. Ayağa kalkan Tom, kapının üzerindeki küçük ızgaradan neler olduğuna bakmak istedi, ama bir şey göremedi. Zil zangırdadı, çıngırdadı. Koridorun diğer ucundan bağırışlar geliyordu ve yeri döven bot sayısı gitgide artıyordu. Derken, ürküten bir gümleme duyuldu, sonra bir tane daha. Birisi çığlık attı. "Balıkkek!" diye bağırdı Tom. Çok yakınında bir gümleme daha duydu ve sonra koridordan, "Tom!" diye bağıran Hester'ın sesi geldi.

"Buradayım! Buradayım!" dedi ve Hester'ın peçeli yüzü birkaç saniye sonra ızgarada belirdi.

Telegram: @cinciva

“Notunu aldım,” dedi Hester. Tom kapıdan uzaklaştı. Hester’ın tabancası kilitte birkaç delik açtı. Hester kapıyı tekmeleyip açtı.

“Balıkkek nerede?” diye sordu Tom. “Balıkkek’in canını yakmadın ya? Daha biraz önce buradaydı! Elinde bir fotoğraf vardı! Wren, Bulutların Üstü’nde!”

Hester peçesini indirip Tom’u hızla öptü. Tom’un burnuna duman kokusu geldi ve Hester’ın sevgili, çirkin yüzüne kan hücum etti. “Sus da koş,” dedi.

Göğsündeki sancı zonklamalarını umursamayarak koştu Tom. Hücre kapısının dışında koridor daralarak dönüyordu. Tam köşede, yerde iki ceset vardı. İkisi de Balıkkek değildi. Tom, cesetlerin üzerinden güçlükle aşıp, yolda başka cesetleri de geçerek merdivene koşan karısını takip etti. Duman havada asılı kalmıştı. Aşağılarda bir yerden bağırışlar ve çığlıklar geliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Tom. “Aşağıda neler oluyor?”

Hester sırıtarak baktı Tom’a. “Birisi Yitik Oğlanlar’ı serbest bırakmış. Ne dikkatsizlik, di mi? Bir an önce yukarı çıksak iyi olur.”

Tüm ışıklar bir anda söndü. Tom Hester’a çarptı, Hester da onu sakinleştirerek usul usul, “Endişelenme,” dedi.

Mürekkep siyahı karanlık, Tom’un kalbinin beş kez teklemesine yetecek kadar bir süre boyunca devam ettikten sonra donuk kırmızı ışıklar yandı. “Acil durum jeneratörü,” dedi Hester.

Tom, kan kırmızısı ışıkların, dosya dolaplarının pirinç tutamaçlarında ve daktiloların fildişi tuşlarında ışıldadığı boş ofislerden geçerek Hester’ın peşinden ilerledi. Hester’ın yeni pardösüsünü nereden bulduğunu ve eskisine ne olduğunu merak etti. Ters yönden gelen Shkin Şirketi adamlarına rastladıkları anda hâlâ bunu düşünüyordu. “Yere yat!” diye bağırdı Hester, Tom’u yere fırlatarak. “Sen değil!” dedi, korunma amacıyla yere kapaklanan muhafızlardan birine.

Ofis dumanla, alev yalımlarıyla ve berbat bir gürültüyle doldu. Adamların hepsinin tabancası yoktu ve olanlar da yaylım ateşi yapıyordu. Kurşunlar duvarlara çarpıyor, su sebilini dağıtıyor ve masanın üstündeki takvimin yapraklarını koparıyordu. Tom, bir dosya dolabının arkasına gizlenip Hester’ın, adamları teker teker vurmasını izledi. Avcılar’la kapıştığı zaman onun yanında değildi Tom ve o anda Hester’ın hep çok kızgın ve korkmuş olduğunu hayal etmişti, ama şu anda Hester’ın üzerinde

Telegram: @cinciva

inanılmaz bir sakinlik vardı. Tabancası boşaldığında, onu masanın üzerine koydu ve son kalan adamı da daktiloyla öldürdü. Adamın kafatasını parçaladığında, satırbaşı kolunun zili neşeli bir şekilde çınladı. Hester tabancasına mermi doldururken gülümsüyordu. Tom, Hester'ın o anda hiç olmadığı kadar hayat dolu göründüğünü düşündü.

"İyi misin?" diye sordu Hester, Tom'u çekip ayağa kaldırırken.

İyi değildi, ama bunu ona söyleyemeyecek kadar fena titriyordu. O nedenle sadece onu takip ederek basamakları çıktı ve sonunda kendini Bayan Weems'le konuşmuş olduğu düzenli resepsiyon alanında buldu. Kadının koltuğu şu anda boştu, kapıdaki tabelanın KAPALI tarafı çevriliydi; ayrıca dışarıdaki muhafız da yerinde değildi. Çatıların üzerinde havai fişekler patlayıp çatırdayarak, jaluzilerin arasındaki boşluklardan pembe ve zümrüt yeşili huzmeler savuruyordu. Hester kilide ateş edip kapıyı kırarak açtı. Tom oradan geçerken, korku dolu birinin nefes alış verişini ve iniltisini duydu.

Dizlerinin üzerine eğilip Bayan Weems'in masasının altına baktı.

Balıkkek'in solgun, korkmuş yüzü karşısındaydı.

"Balıkkek, tamam, geçti!" diye rahatlatmaya çalıştı Tom onu, ama oğlan, masanın altındaki gölgeye biraz daha sokuldu. Hester'ı oradan uzaklaştırmak için elini salladı. "Balıkkek'miş," dedi ona, etrafına bakınarak.

"Bırak o zaman," dedi Hester.

"Bırakamayız," dedi Tom. "Hem yalnız hem korkuyor. Shkin için çalıştığından, diğer Yitik Oğlanlar onu bulurlarsa parçalarlar. Yani lafın gelişi," diye ekledi, Balıkkek korkuyla inlerken.

"Kendi hatası," dedi Hester, gitmeye hevesli, kapıya doğru meylederek. "Bırak onu."

"Ama bana Wren'in nerede olduğunu o söyledi."

"İyi işte," dedi Hester öfkeyle. "Sana söylemiş, dolayısıyla artık ona ihtiyacımız yok. Bırak onu."

"Hayır!" dedi Tom, istediğinden biraz daha sert bir tonda. Masanın altından Balıkkek'in elini tutup Yitik Oğlan'ı oradan çıkardı. "O da bizimle geliyor. Söz verdim."

Hester gözlerini oğlana dikti, oğlan da gözlerini Hester'a. Bir anlığına Tom, Hester'ın Balıkkek'i oracıkta vuracağını sandı, ama Biberlik'in derinliklerinde öfke ve isyanın gürleyen uğultuları, Yitik Oğlanlar'ın savaş

Telegram: @cinciva

çığlıkları yankılanıyordu. Hester tabancasını kemerine sokup kapıdan dışarı çıktı ve Tom, korkudan tir tir titreyen oğlanı binadan dışarı sürükleyerek basamakları indirip, meydana çıkarabilsin diye kapıyı açık tuttu. Devasa, yankılı gümbürtüler çevredeki binaların duvarlarından sekiyor, gözleri kamaştıran ışıklar gökyüzünü aydınlatıyordu. *Havai fişekler, küçüklüğümdekilerden daha gürültülü hale gelmiş,* diye düşündü Tom, ancak kafasını kaldırıp baktığında, çatı yüksekliğinde uçan beyaz havagemilerinin kentin üzerinde salvo yaparak, zırhlı havakabinlerinden aşağı roket yağdırdıklarını gördü.

"Ulu tanrılar, tanrıçalar!" diye bağırdı Hester. "Bir bu eksikti!"

"Bu da nesi?" diye inledi Balıkkek, Tom'a sıkı sıkıya tutunarak. "Neler oluyor?"

Olan şuydu: Tilki Ruhları isimli bir uçak filosu, Brighton'ın hava savunma sistemlerini yok etmek amacıyla Yeşil Fırtına'nın ana gövdesinden ayrılmıştı. Pilotlar, Kraliçe Parkı ve Kara Kayalık'taki havai fişek gösterilerini, yanlışlıkla uçaksavar ateşi olarak algıladıkları için bombardımana koyulduklarında, AyFest kutlamaları da panik halinde dağılmaya başlamıştı. Okyanus Bulvarı'ndaki karnaval merasimi, başı kesilmiş bir yılan gibi sağa sola debelenirken, Ağıt *Girdabı* da üzerindeki dumanı yararak Bulutların Üstü'ne doğru tam güç yol aldı. Karşılarında Kom Ombo ve Benghazi'nin zırhlı dağları ve eteklerine sokulmuş küçük kasabalarla banliyöler vardı.

"Küme halindeler!" diye bağırdı General Naga, az önce bir tilkiyi gözüne kestirmiş bir avcı gibi şen. "Şu büyük olanı birkaç yaz önce Palmyra Sabit Yerleşimi'ni yemişti!" İz Sürücü Fang'e sarsak bir selam vermek için döndüğü sırada, vücudundaki mekanik zırhı gıcırdayıp tısladı. "Demek bizi batıya bu yüzden getirdiniz, Majesteleri! Bütün bunların o güve yeniği, aptal sal-mesiresi için olmadığını biliyordum! Saldırıya geçmek için izi-"

"Sus," diye fısıldadı İz Sürücü Fang. Brighton'ın alevleri, tunç yüzünde parlıyordu. "O toplaşma önemli değil. Diğer gemiler, kentin bataryalarını ve savaş gemilerini oyalamaya devam etsin. Brighton'lıların, belediye başkanlarına yardım etme girişimleri engellensin. Hedefimiz uçan saray. İniş yapacak birlikleri hazırlayın."

Telegram: @cinciva

Naga, zorlu geçen on altı yıl boyunca İz Sürücü'nün peşinden sorgusuz sualsiz gitmişti, ama bu artık onun için biraz fazlaydı. Altındaki subaylar, Fang'in emirlerini iletmek, gidip tabancalarını ve savaş zırhlarını almak için çırpınırlarken, General Naga bir süre, sanki suratına tokat yemiş gibi ayakta öylece durdu. Sonra, İz Sürücü Fang'in emirlerine karşı gelen subayların başına ne geldiğini anımsayıp, emirleri aceleyle uygulamaya koyuldu.

Theo ve Wren kumanda odasının diğer ucuna tam zamanında koşup, Brighton ile kıyı arasındaki gökyüzünün, Benghazi'nin hava savunma toplarından atılan uçaksavar bombalarının şatafatlı aleviyle çiçeklendiğini görebildiler. Çatırdayan, hareketli ışık, dört büyük havagemisinin ve sayısız savaş gemisinin balonlarının üzerinden kayıp geçti.

"Yeşil Fırtına hava saldırı birliği," dedi Theo.

"Ah, Quirke!" diye fısıldadı Wren, babasını düşünerek. "Sence Brighton'ı batırırlar mı? Babam da orada! Theo, babam ölecek ve hepsi benim suçum!"

"Buraya Brighton için gelmediler," dedi Theo, Wren'in elini tutarak. "Buraya kitap için geldiler. Martıyı muhafız olarak oraya kim bıraktıysa ve o adamları kim öldürdüyse, bu gemileri buraya getiren de o. Rahatça iniş yapabilmek için halatları kesip bizim havaya süzülmemizi sağlayan da onlar."

Dışarıda bir yerden, hava saldırısı alarmının, tırnağın karatahtaya sürtülmesi gibi tiz sesi duyuldu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Wren.

"Nasıl?" diye sordu Theo.

"*Peewit*'le elbette. Dünden beri herhangi birinin, geminin yakıtını boşaltacak vakti bulduğunu sanmıyorum."

Theo olmaz der gibi salladı başını. "Kayıkhaneye gitmeyi başarabilsek bile, daha Bulutların Üstü'nün hava sahasından çıkmadan Fırtına bizi vurur."

"Ama *Peewit* bir havayat, savaş gemisi değil!"

"Fırtına bu tip ayrıntıları önemsemez."

"İyi de sen kodları, şifreleri falan bilmiyor musun? Telsiz bağlantısı kurup, onlardan olduğunu söyleyemez misin?"

Telegram: @cinciva

“Wren, ben onlardan *değilim,*” dedi Theo. “Artık değil. Verdikleri görevi başaramadım. Beni ele geçirirlerse, Batmunkh Tsaka’ya gönderip öldürürler.”

Wren, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, ama Theo’nun, belki de en az onun kadar korktuğunu görebiliyordu. Tepelerindeki güverte plakasına bir şey vurdu, kumanda odası sallandı ve pencerenin önünden, bir kıvılcım yağmuruyla birlikte yanmakta olan enkaz yuvarlanarak düşmeye başladı. Wren, Theo’nun yüzüne bakıp cesur olmaya çalıştı. “Theo,” dedi, “babam beni Brighton’da bekliyor. Annen ve baban da seni Zagwa’da bekliyor. Burada öylece durup kendimizi ölüme terk edersek, hepsi de bu kez gerçekten küplere biner. Hadi. Denememiz gerekiyor!”

Hâlâ el ele, zemin kat girişine çıkan merdivene, katilin açık bırakmış olması gereken kapıya doğru koştular. Kapı, mutfakların dışındaki koridora açılıyordu. Ortalıkta kimse yoktu. Yukarıdan gelen çığlıkları, bağırışları ve balo salonundan kaçmaya çalışan insanların ayak seslerini duyabiliyorlardı. Gökyüzündeki patlamalar, mutfak penceresinin altındaki zemine, limon sarısı renginde eğik baklava biçimli ışıklar serpiyor ve aceleyle kaçan kölelerin yere düşürdüğü şekerleme tepsileri ve tavalarının üzerinde ışıldıyordu.

En yakındaki çıkışa koştular ve Köşk’ün ön tarafındaki bahçelere kendilerini dar attılar. Parti misafirleri kalabalığı, çimenlerin üzerinde korkmuş koyunlar gibi kaçışıyordu. Bulutların Üstü’nden bir kaçış yolu yoktu, Yeşil Fırtına’nın Köşk’ü bombalamasından korktukları için Köşk’ten olabildiğince uzağa gitmek istiyorlardı. Onlar varlıklıydılar ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmaya alışkındılar. Teleferik çalışmıyor olsa da, onları orada bekleyen bir havagemisi ya da bir havataksi veya havabisikletleri ve havayatlarıyla bir kurtarma operasyonu düzenleyen gözüpek Brighton’lılar olacaktı elbette, değil mi?

İzdihama yakalanmak istemeyen Theo, Wren’i Pennyroyal’ın soyut heykellerinden birinin koruması altına itekledi. Birbirlerine sokulup, Uçan Dağgelincikleri vızıldayıp perende atarak Fırtına’nın havagemilerine doğru kendilerini savurdukları anda, ay ışığıyla aydınlanan egzoz izlerinin Bulutların Üstü’nün üzerindeki gökyüzünde tıpkı bir örümcek ağı gibi dalga dalga kabarışını izlediler. Fırtına’nın her bir gemisinin içinde sanki bir alev tohumu vardı da, Uçan Dağgelincikleri onları kundakçı kurşunların yaylım ateşiyle sabır içinde arıyordu. Bulduklarında da,

Telegram: @cinciva

havagemileri tıpkı birer AyFest feneri gibi içeriden patlayıp yanmaya başlıyor, sonra gözleri kör edercesine parlak ışık okları balonu renkten renge sokuyor ve nihayet koca gövde, rüzgârın sürüklemesiyle Bulutların Üstü'nün önünden geçerken servi ağaçları korusunun üzerine tekinsiz gölgeler bırakıp, ölülerin yakıldığı büyüleyici bir odun yığınına dönüştürüyordu.

Ne var ki havagemileri ve onlarla birlikte uçan Diriltilmiş kartallarla akbabalar da saldırıya karşılık veriyordu. Kuşlar, Dağgelincikleri'nin uçan makinelerinin üzerine kanat çırpan birer kara bulut misali dalışa geçiyor; kanatları, donanımları ve korumasız uçan pilotları kesip biçiyorlardı. Dağgelincikleri de onları savuşturmaya çalışırken, havagemilerinin roketlerine ve uçaksavar toplarına hedef oluyordu. Kanatlar lime lime olmuş, yakıt depoları patlayıp parçalanmıştı ve pervane kanatları, Köşk'ün çimlerinin üzerine tıpkı patlayan jaluzi parçaları gibi fiske fiske dalgalanarak düşüyordu. Kanatları kopmuş *Uğursuz Bir Gün,* yana yana teleferik istasyonuna doğru dalışa geçti. *Grup Yüzbaşı Mandrake* rotasından sapıp *Güreşen Peynir*'in yan tarafına bodoslama daldı ve iki makine, bir Yeşil Fırtına destroyerinin böğründe çarpışarak, denize doğru incelikle batan engin bir alev fıçısı halinde birlikte aşağı düştü.

Bahçelerin tam sınırında, görece büyük bir gemi, savaş gemilerinin Dağgelincikleri ile çarpışmasını bitirmesini bekleyerek daireler çizdi. Wren, bir duman denizinin arasından tıpkı zırhlı bir ada gibi yükselen Kom Ombo'nun üst kısımlarını görebiliyordu. Bir istihkama ya da top mevzisine düşer düşmez beyaz ışıltılar eşliğinde patlayan ve molozları gecenin derinliklerine savuran gümüş kapsülleri, tepetaklak birer bulut halinde döndüre döndüre yağdırmakta olan büyükçe bir havagemisi, kentin üzerinde asılı duruyordu. Wren, patlamaları, devasa bir davulun gümlemeleri gibi ta göğsünde hissediyordu.

"Hacıyatmazlar," dedi Theo dişlerinin arasından.

"Ne, şu gümüş renkli şeyler mi?" diye sordu Wren. "Hayır, onlar bomba. Bakınca anlıyorsun zaten, bom! Sen bana Hacıyatmaz *pilotu* olduğunu söylemiştin."

Theo evet dercesine başını salladı.

"Ne yani, o şeylerin içinde *pilotlar* mı var? Ama onlar da paramparça olurlar!"

Bir baş sallama daha.

Telegram: @cinciva

“E peki, sen nasıl oldu da-”

“Nasıl oldu da ölmedim?” Theo başını sallayıp ondan gözünü kaçırdı. “Çünkü ben korkağım,” dedi. “Ben korkağım, sebebi bu.”

Ağıt Girdabı, sahilin üzerinde asılı duran kül ve duman örtüsünün içinden sinsi sinsi ilerledi. Yeşil Fırtına filosunun şimdi onlara saldıracağını sanan toplaşmış tüm kasaba ve kentlerde panik baş göstermeye başlamıştı. Kimisi çölün güvenliğine sığınıyor, kimisi batmaz su keselerini şişirip denize açılıyor, kimisi de karmaşadan faydalanıp komşularını yiyordu. Benghazi’yle Kom Ombo’nun gönderdiği savaş havagemileri, onlardan çok daha hızlı ve acımasız olan Tilki Ruhları ve İz Sürücü kuş sürüleri tarafından paramparça edilmişti.

Ağıt Girdabı’nın kıç bölümünde bir yerde bir gaz-hücresi patladı. Örümceğimsi Mark IV İz Sürücüler, balonun sarp kısımlarında yavaş yavaş ilerleyerek aleve yangın söndürücü sıkıyorlardı. Dönüş kanatçıklarında da hasar vardı ve konuşma tüplerinden gelen hummalı sesler, arka kabinin harap olduğunu bildiriyordu.

Köprüdeki Tek-Yaşamlılar’ın renkleri solmuştu, gergindiler. Shrike, pencereden yansıyan cehennemi ışıkta yüzlerinin terle ıslandığını görebiliyordu. Çelik kaskının içinde Oenone Zero, korkuyla gözyaşı döküyordu. Telsiz, diğer gemilerin imdat çağrılarını ve hasar raporlarını bildiriyordu: *Makûl Küskünlük’teki Serpilmiş Kılıç* ortasından bölünmüştü ve alevler içinde düşüyordu; *Cehennem Dağları’ndan Güz Yağmuru*’nun dümeni kopmuştu ve Benghazi’nin böğrüne doğru sürükleniyordu. Düşmekte olan korvetteki biri çığlık üstüne çığlık atıyordu, ta ki sinyal kesilene kadar.

İz Sürücü Fang hepsini görmezden geldi. Serdümenin yanında sakince bekliyor, ana kentten ayrılıp havada yavaş yavaş süzülen Bulutların Üstü’nü izliyordu.

“Şu binayı izle,” dedi.

Brighton’a saldıran gemiler, diğer hedeflere yönelmek için hızla yön değiştirmişlerdi, ancak sal-mesirenin dertleri henüz bitmemişti. Motor odası alevler içindeydi ve çarkların yarısı da enkaz halindeydi. Saldırı başladığında demirleme halatından kopmuştu ve şimdi de arkasında siyah

Telegram: @cinciva

dumanlar ve safran yalazlar bırakarak, yakıt sızdıra sızdıra havada süzülüyordu. Yetkili olup sorumluluk alması gereken her kim varsa ya ölmüştü ya da Belediye Başkanı'nın partisindeydi.

Tüm bu karmaşada, Biberlik'te çınlayan alarmlara kimse kulak asmamıştı; ta ki Yitik Oğlanlar, son muhafızlarını da alt edip şamataya katılmak için sürü halinde dışarı çıkana kadar. Motor odalarındaki, alt katların kanalizasyon tarlalarındaki ve Deniz Havuzu'nun altında yer alan kokulu süzgeç yataklarındaki Brighton köleleri de şans bu şanstır diyerek aceleyle onların arasına katıldılar. Ellerine silah niyetine aldıkları İngiliz anahtarları, havuz tırmıkları ve et dövme çekiçleriyle kentin merdivenlerine hücum ettiler, antika dükkânlarını yağmalayıp sanat galerilerini ateşe verdiler. Kölelerin, hayatlarının ne kadar berbat olduğu konusunda birbirlerine hak verdikleri ve onların acılarını paylaştıklarını göstermek amacıyla toplumsal sanat projeleri düzenledikleri onlarca akşam yemeği davetine katılmış, Brighton'ın iyi huylu oyuncuları ve sanatçıları, hınca hınç dolu havagemilerine ve bir tarafı suya batmış motorlu sandallara doluşarak arkalarına bile bakmadan kentten kaçtılar.

Gerçekten de o kadar şey olup bitiyordu ve bombalanmış kentin üzerinde öylesine yoğun bir kirli duman örtüsü birikmişti ki, Bulutların Üstü'nün artık Brighton'a bağlı olmadığını kimse fark etmedi.

Telegram: @cinciva

29
PATLAMAMIŞ OĞLAN

Savaşın durulmasını bekleyen Wren ve Theo, sırtlarını kaidesine dayayarak büyük heykelin gölgesine çöktüler. Heykelin dibinde, akşamki partiden kalma birkaç bardak *punch* vardı, Wren birini içti. Bu kabus ne kadardır devam ediyordu? Beş dakika mı? On? Bir ömür sürmüş gibi geliyordu. Daha şimdiden, Dağgelincikleri'nin uçaksavar toplarının kafa şişiren seslerini, Fırtına silahlarının daha boğuk atımlarından ayırt etmeyi öğrenmişti. Roketleri ayırmak zordu, ama bir Hacıyatmazın patladığını her zaman anlayabiliyordu, zira bu anlarda Theo olduğu yerde zıplıyor, omuzlarını eğip gözlerini kısıyordu.

"Bana anlatmak ister misin?" dedi Wren. "Şu Hacıyatmaz şeylerini?"

"Hayır."

"Gayet de anlatabilirsin. Zaten yapacak pek de bir şey yok."

Theo, Kom Ombo'nun eteklerine salvo yaparak düşen bir diğer Hacıyatmazın uzaktan gelen sesiyle irkildi. Sonra, gürültülerin arasından Wren'in güçlükle duyabildiği zayıf bir tonda, uçan bomba olarak geçirdiği kısa kariyerini anlatmaya başladı.

"Paslısu Çarpışması'nın başlamasından önceydi," dedi. "Düşman banliyöler, cephe hattını tümden yarmıştı ve filolarımız, Shan Guo'nun batı sınırlarına çekiliyordu. Aramızdan kimse savaşa dahil olmayı beklemiyordu, ama işte o emir geldi. Kara Ada'nın birkaç saat daha elde tutulması gerekiyordu, zira Diriltilenler Kolordusu'ndan bazı cerrah-teknisyenler, gelgeççilerin eline geçmemesi gereken çok değerli bir tarihi eseri topraktan çıkarıyorlardı."

Theo, yön değiştiren kargo uçaklarının ani, mide bulandırıcı manevralarını ve Hacıyatmaz pilotları gemilere doluşurken lombarağzında yaşanmış paniği, şimdi bile midesinde hissedebiliyordu.

Telegram: @cinciva

“En kötüsü beklemekti,” diye devam etti. “Gemide emniyet kemerin bağlı, altındaki kapı açık olarak, Hacıyatmaz peronundaki askılarda asılı beklemek. Aşağıda silahların ateşlendiğini görebiliyorsun. Sonra emir geldi -‘Hacıyatmazlar aşağı!’- ve harekata başladık.”

Kampanalarını serbest bırakarak harekata başlamışlardı. Bunu, düşman roketlerinin öldürücü ve sevimli patlamalarının arasından slalom yaparak aşağı, daha aşağı, upuzun bir düşüş izlemişti. İlk Hacıyatmazlar otomatikti, üstlerine de İz Sürücü beyinleri takılıydı, ancak İz Sürücü beyinleri, yerden açılan ateşlerden insan pilotlar gibi zikzak çizerek kaçamıyorlardı. Eh, zafere susamış ve Dünya Yeniden Yeşillendi mottosu adına ölmeye hazır Theo gibi delikanlılar varken, ne diye İz Sürücüler harcansındı ki?

“Hedefteki kent Jagdstadt Magdeburg’du,” dedi Wren’e. “Orta katlarındaki bir yeri vurdum. Zırhlı bir istihkamı vurduğumu sanıyordum, ama tarım yapılan bir mahalledeki ince plastik bir çatının üzerine düşmüşüm. Çok derin bir çim balyasının içine indim. Ölmememin, sadece birkaç dakikalığına bayılmamın sebebi bu sanırım. Hacıyatmaz da bu yüzden patlamadı galiba. Bir yere çarptığında otomatik olarak patlaması gerekiyor, ama benimki gibi bir terslik yaşanması durumunda elle de çalıştırılabiliyor. İner inmez o düğmeye uzandım, ama yapamadım... Bir türlü kendimde ona basma-”

“Elbette yapamazdın,” dedi Wren tatlılıkla. “Hedefi şaşırmışsın. İşçileri patlatamazdın ki. Siviller. Cinayet olurdu o zaman.”

“Öyle olurdu,” dedi Theo. “Ama beni durduran bu düşünce değildi. Ölmek istemedim.”

“Buna karar vermek için biraz geç değil miydi?”

Theo omuzunu silkti. “Orada öylece oturup ağladım. Bir süre sonra gelip Hacıyatmazımı etkisiz hale getirdiler ve beni alıp götürdüler. Beni öldüreceklerini sandım. Bunun için onları suçlamazdım, ama öldürmediler.

“Bütün hayatımı barbarların zalimlikleri ve tutsaklara nasıl işkence ettikleriyle ilgili hikayeleri dinleyerek geçirmiştim, belki bazıları gerçekten de öyledir, ama onlar bana sanki kendi oğullarıymışım gibi sıcak davrandılar. Bana yemek verdiler ve beni bir köle olarak satmak zorunda kalacakları için ne kadar üzgün olduklarını söylediler. Yeşil Fırtına tutsaklarını kentte tutma riskini alamıyorlardı, birleşip isyan çıkarırız diye. Ama ben isyan etmezdim. Fırtına’nın ne kadar haksız olduğunu fark

Telegram: @cinciva

etmemi sağlamışlardı. Bütün bunların ne kadar aptalca olduğunu, bu savaşın."

Gözlerini Wren'e çevirdi. "Bu yüzden Fırtına'yı bıraktım. Ve şimdi, beni yakaladıklarında, kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenirlerse, beni öldürürler."

"Öldürmeyecekler!" diye söz verdi Wren. "Çünkü seni yakalamalarına izin vermeyeceğiz! Bir şekilde buradan kaçacağız..."

Motorların gurultusu Wren'in sesini bastırdı. Sakınarak ayağa kalktı ve bahçelerin öte yanına doğru baktı. Savaş yarası almış devasa, beyaz bir havagemisi, Bulutların Üstü'nün donanımını ite kaka yolunu açıyordu.

"Yüce tanrılar!" diye bağırdı Theo, Wren'in omuzunun üzerinden bakarak. "Bu *Ağıt Girdabı!* Bu O'nun gemisi!"

Havagemisinin motor bölmelerine monte edilmiş kalkık burunlu projektörler, bir o yana bir bu yana dönenip menzildeki Uçan Dağgelincikleri'ni kolayca tahrip ediyordu. *Görünür Denklik Çizgisi* ve *Ufacık Tefecik İçi Dolu Gemicik,* roketlerle paramparça edilerek Köşk'ün çimenlerinin üzerinde toplanan insan kalabalığının üzerine mantarağacı ve yanmış kanvas parçaları yağdırmıştı. *Bu Mudur?* isimli bir ornikopter, bir dinozorun çevresinde vızıldayan bir sivrisinek gibi havagemisinin etrafında titreyerek dolandı, ancak geminin güçlendirilmiş balonunu delemedi. Birkaç saniye içinde de İz Sürücü kuşlar onun yerini tespit edip yararak içten patlattılar. *Geberesice Yerçekimi!,* havagemisinin kabinini parçalamak için son bir umutsuz dalışa geçti, ama sayıları gitgide artan roketler gemiyi bir kenara fırlattı ve Bulutların Üstü'nün dış kısmındaki gaz torbalarından birinin böğrünü yarıp düştü. Köşk titredi, çimenlerin üzerindeki misafirlerin çığlığı daha da yükseldi ve güverte plakasını destekleyen gazın bir kısmı geceye karışınca, tüm plaka tehlikeli bir şekilde yana eğildi.

Ellerinden daha fazla bir şey gelmeyeceğini anlayan Orla Twombley'in *Savaş Mavaş*'ı ve kurtulan diğer Dağgelincikleri kuyruklarını çevirip topukladılar.

Ağıt Girdabı, motor bölmelerini iniş konumuna getirip Bulutların Üstü'nün çimenlerine dokunduğu sırada, Wren çıkan toz ve dumandan korunmak için yüzünü kapattı. Köşk'ü önceden terk eden parti misafirleri, şimdi de ya Wren ve Theo'nun saklandıkları yerden geçerek kaçıyorlar ya da oldukları yerde kalıp gömleklerinden ve mendillerinden yaptıkları

Telegram: @cinciva

teslim bayraklarını sallıyorlardı. Kırmızı pardösülüler, silahlarını indirip üzerlerindeki gıcır üniformalardan kurtulmaya çalışarak çalılıkların arasına tavşanlar gibi kaçıştılar. Süs palmiyelerinin arasından makineli tüfek sesleri geliyordu. Savaş gemisinin kabinindeki açık lombar kapaklarından, sivri zırhlı şekiller indi.

"İz Sürücüler!" dedi Wren nefes nefese. Daha önce hiç İz Sürücü görmemişti ve İz Sürücüler'in var olduğuna da pek inanamamıştı; ama bu zırhlı figürlerin hareket etme biçimleri, Wren'i onların insan olmadığına ikna etmeye yetmişti, bir de onlardan şu anda çok çok uzakta olmayı istemesine. Peşinden gelmesi için Theo'ya da bağırarak koşmaya başladı. "Hadi! Köşk'ten geçip kayıkhaneye gidelim."

Köşkün merdivenleri artık bomboştu. Wren'le Theo, yere atılan parti kukuletalarının ve ezilmiş cesetlerin üzerinden atlaya atlaya basamakları hızla çıktılar. Shkin'in, onu Pennyroyal'a sattığı güneşlenme güvertesinde Wren'in ayağı kaydı ve yere düştü. Kemerine sıkıştırdığı Teneke Kitap, omuriliğini çizdi ve acıyla poposuna battı. Theo onu yerden kaldırdığı sırada pantolonun içinde akan kanı hissedebiliyordu. Kitap'tan tamamen kurtulmaya mı çalışsaydı, yoksa onu Fırtına'ya teslim edip merhamet mi dileseydi, bilemedi. Ama Fırtına'nın merhameti yoktu ki, değil mi? Brighton'da olduğu günden bu yana gazeteleri ve afişleri görmüş, *Parşömen*'in dış haberler sayfalarında atılan *Sineklerden Yeni Bir Gaddarlık* ve *Yeşil Fırtına'nın Artan Canavarlıkları* manşetlerini okumuşu. Teneke Kitap'ın Wren'de olduğunu anlayacak olurlarsa...

Balo salonunun girişinde geriye dönüp çimenlere baktılar. Savaş bitmişti. İz Sürücüler, tutsakları önlerine katmış, oraya buraya yürüyorlardı. "Shkin de orada mıdır acaba?" diye sordu Wren.

"Peki ya Boo-Boo?" diye sordu Theo da, duvardaki ve tavandaki ışıkların yanmadığı, ayaklarının altında kırık cam parçalarının çatırdadığı balo salonundan geçip yürümeye devam ederlerken. "Ya Pennyroyal?"

"Aman, ona bir şey olmaz," dedi Wren. "Onları buraya getirenin o olduğuna bahse girerim. Shkin, onun Teneke Kitap için alıcı aradığını söylemişti. Bu tam da Pennyroyal'ın yapacağı türden bir şey: kendi kentini para için satmak."

Projektörün hâlâ tıkırdayarak çalıştığı film odasını geçtiler. Wren, projektörün ışığında sarmal merdivendeki hareketlenmeyi sezdi. "Cynthia!" diye bağırdı Theo.

Telegram: @cinciva

Köle arkadaşları koşup yanlarına geldi. Üzerindeki parti kostümü, film makarasından yansıyan renklerin altında hafif hafif kıpraşıyordu. Wren, kızın burada ne işi olduğunu anlayamadı. Belki de herkes balo salonundan kaçarken heyecanlanıp şaşırmış ve yolunu kaybetmişti. Belki de Bayan Pennyroyal, bir şey alması için onu buraya göndermişti. Elinde parlak bir şey taşıyordu.

"Cynthia," dedi Wren, "korkma. Buradan ayrılıyoruz. Seni de yanımıza alırız. Öyle değil mi Theo?"

"Nerede, Wren?" diye sözünü kesti Cynthia.

"Ne nerede?" diye sordu Wren.

"Teneke Kitap tabii ki." Cynthia'nın yüzündeki ifadeyi Wren daha önce görmemişti: Ağırbaşlı, haşin ve zekiydi, yüzü sanki yeniden yapılandırılmış gibiydi. "Pennyroyal'ın kasasına daha yeni baktım," dedi. "Senin aldığını biliyorum. Buraya geldiğin günden beri bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Kimin için çalışıyorsun? *Traktionstadtsgesellschaft* mı? Afrikalılar mı?"

"Ben kimse için çalışmıyorum," dedi Wren.

"Ama *sen* çalışıyorsun, Cynthia Twite," dedi Theo. "Yeşil Fırtına'dansın değil mi? Plovery'yi ve öbür adamları sen öldürdün. Bulutların Üstü'nün havaya süzülmesini de sen sağladın!"

Cynthia güldü. "Ooo, senden de bir şey kaçmıyor, Afrikalı!" Kibarca reverans yaptı. "İz Sürücü Fang'in özel istihbarat ekibinden, Ajan 28. Gayet iyiydim, değil mi? Zavallı, salak Cynthia. Benimle nasıl da alay ediyordunuz; siz, Boo-Boo, diğerleri. Bense en başından beri, dünyayı yeniden yeşillendirecek başka bir hanım adına çalışıyordum." Kolunu sert bir şekilde Wren'e uzattı. Elindeki parlak şey bir tabancaydı.

Uyuşmuş durumdaki Wren, tuniğinin altındaki Teneke Kitap'ı aldı ve görmesi için Cynthia'ya uzattı. Cynthia kitabı sertçe alıp geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedi, eski tatlı sesini taklit ederek. "İz Sürücü Fang buna çok sevinecek."

"Seni buraya onu bulman için mi gönderdi?" diye sordu Wren, kafası karışık. "Ama nasıl biliyordu?"

Cynthia'nın yüzü zevkten dört köşe oldu. "Hayır. Hâlâ Anchorage'da olduğunu sanıyordu. Pennyroyal'ın, Anchorage'ın battığını söylediği yere bir keşif aracı gönderdi, ama orada bir şey bulamadılar. Ben de, Kitap'a ne olduğunu belki biliyordur diye Pennyroyal'ı gözetlemek için Bulutların

Telegram: @cinciva

Üstü'ne yerleştirildim. Teneke Kitap'ı senin bu kente getirdiğini duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Hemen Yeşimtaşı Tapınağı'na bir ulak gönderdim. Gelen emirde bana, yardım gelene kadar Kitap'ı Pennyroyal'ın ofisinin kasasında koruma altına almam söylendi. Bu çok önemli, belki de son zaferin anahtarı. Hanımım, bunun bir kopyasının çıkarılmasını ya da klasik yollardan gönderilmesini istemedi. Kitap'ı almaya kendisi geliyor. Çimenlerin üzerine inen gemi O'nun gemisi." Teneke Kitap'a hayran hayran baktı. "Ona bunu verdiğimde beni ödüllendirecek."

Bahçelerden gelen ateş sesleri kesilmişti. Wren, güneşlenme güvertesinde anlamadığı bir dilde emirler verildiğini duyabiliyordu. Cynthia'nın elindeki tabancadan kendini sakınarak ona doğru adım attı. "Lütfen," dedi, "Teneke Kitap'ı aldın. Bizi bırak. Fırtına eğer Theo'yu yakalarsa-"

"Böyle bir korkak olduğu için onu öldürecekler," dedi Cynthia sakin sakin. "Bunu ben de yapabilirim, ama eminim Hanım'ım önce sizi sorgulamak, Kitap hakkında ne kadar şey bildiğinizi öğrenmek isteyecektir."

"Biz bir şey bilmiyoruz!" diye haykırdı Theo.

"Şimdi böyle diyorsun, Afrikalı. Ama sorgu motorları üzerinde çalışmaya başladığında fikrini değiştirmeye karar verebilirsin."

"Ama Cynthia-" Cynthia'nın ihanetinin yarattığı şokla hâlâ uyuşmuş durumda olan Wren kafasını iki yana sallayıp, "Gerçek adının da Cynthia olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?" dedi.

Kız biraz şaşırmış gibiydi. "Elbette Cynthia. Niye ki?"

"Yani ne bileyim, pek casusvari değil."

"Yok ya? Nesi varmış?"

"Öyle şey değil, sadece bi-"

Başlarının üstündeki koridordan bırakılan şişkin bir valiz, aşağı düşüp Cynthia'nın kafasına çarptı ve içindeki altın paraları, mücevheri ve değerli gibi görünen Eski-Tekno malzemeleri saçarak açıldı. "Aah!" diye bağırdı Cynthia, yere kapaklanarak. Tabancası ateş alıp, tavanda, tam Wren'in başının üzerinde bir delik açtı. Theo, yukarıdan daha fazla valiz gelmesinden korkarak Wren'i yakalayıp geriye çekti, ama kafalarını kaldırıp yukarı baktıklarında, tırabzandan eğilmiş aşağı bakan Nimrod Pennyroyal'ın yuvarlak, solgun yüzünü gördüler.

Telegram: @cinciva

“Bayıldı mı?” diye sordu endişeli endişeli.

Wren, Cynthia’nın yanına gitti. Kızın saçlarında kan vardı ve Wren, boynuna dokunduğunda nabız atışını hissedemedi. Gerçi, doğru yeri tutup tutmadığını da bilmiyordu. “Ölmüş olabilir,” dedi.

Pennyroyal merdivenden aceleyle indi. “Abartma, kafasına azıcık çarptı sadece. Aman neyse, zaten düşman ajanıymış, değil mi? Eğer hızlı davranmasaydım muhtemelen ikinizi de öldürürdü. Üst katta, birkaç parça değerli eşyamı toplarken sizin konuşmalarınızı duydum.” Teneke Kitap’ı, Cynthia’nın ellerinden alırken kıkırdadı. “Şu şansa bakın! Ben de kaybettim sanıyordum. Hadi şimdi gelin, kalanları toparlamama yardım edin.”

Wren’le Theo, uyuşmuş bir şekilde Belediye Başkanı’nın dediğini yapmaya başladılar. Onu soymaya kalkışacaklarından korkan Pennyroyal, Cynthia’nın tabancasını aldı ve paraları, heykelcikleri ve antika kalıntıları valizin içine yerleştirip valizi kapatmak için de kapağın üzerine otururken silahı hep hazırda tuttu. Kurşun sesiyle hareketlenen Yeşil Fırtına askerleri, balo salonuna yaklaştılar. Sesleri daha yakından gelmeye başlamıştı. “Tamamdır!” dedi Pennyroyal. “Şimdi, doğruca kayıkhaneye! Bakın ne diyeceğim, şu şeyi taşımamda bana yardım ederseniz, ikinizi de yanıma alıp buradan götürürüm. Ama biraz acele edin!”

“Böyle gidemezsin,” diye itiraz etti Wren, bir yöne meyleden koridorda onun peşinden giderken. Theo da valizi sendeleyerek taşıyordu. “Halkına ne olacak?”

“Aman *onlar* mı,” dedi Pennyroyal önemsemeyerek.

“Peki ya karın? Şimdiye çoktan esir düşmüştür.”

“Yaa, zavallı Boo-Boo.” Pennyroyal bir kapıyı iterek açtı ve birlikte Köşk’ün arkasındaki bahçelere çıktılar. “Onu özleyeceğim, şüphesiz. Ne büyük kayıp, ama zaman her şeyin ilacı. Hem, onu kurtarayım diye kendi kellemi tehlikeye atamam. Kendimi kurtarmak, okurlarıma karşı boynumun borcu, böylece tüm dünya, Brighton Savaşı’nı ve Fırtına’ya karşı verdiğim kahramanca mücadeleyi benim ağzımdan okuyabilecek.”

Pennyroyal önde, Wren ve Theo da valizi sırayla taşıyarak arkada, hep birlikte bahçelerin içinden çarçabuk geçtiler. Fırtına birlikleri, henüz Bulutların Üstü’nün bu bölgesine ulaşmamıştı. Servi koruluklarında ve pergolalı yürüyüş yollarında hareket eden bir şey yoktu. Uçan Dağgelincikleri’nin hangarının enkazından dumanlar çıkıyordu, ama Yeşil

Telegram: @cinciva

Fırtına belli ki Pennyroyal'ın kayıkhanesini vurulmaya değer bir hedef olarak görmemişti; zira bakır omurgasının üzerinde alev zerrelerinin parıldadığı bina, soğan kubbesiyle ve gülünçlüğüyle ağaçların arasında zarar görmemiş bir halde dikiliyordu.

"Motorlardan bir ses geliyor," dedi Theo, ağaçların arasından geçip kayıkhanenin önündeki iniş apronuna doğru ilerlerken. "Biri kapıları açmış."

"Yüce Poskitt!" diye bağırdı Pennyroyal.

Peewit kapı eşiğinde hazır halde bekliyor, motorları kalkışa hazırlanmak için hırlayarak ısınıyordu. Kabindeki ışıklar açıktı ve Wren, kumanda panelinin önünde duran Nabisco Shkin'i seçebiliyordu. Teneke Kitap'ı ona getirmesini beklemekten belli ki vazgeçmiş, daha fazla zarar etmemeye ve kellesini kurtarmaya karar vermişti. Shkin'den korkan Wren tereddüt edip yerinde kaldı, ama Pennyroyal son bir gayretle havayata doğru hamle yaptı. "Shkin! Benim! Eski dostun Pennyroyal!"

Shkin, *Peewit*'in zarif havakabininin yan tarafındaki lombar ağzından uzanıp, cüppesinin altından çıkardığı revolverle Pennyroyal'a iki kez ateş etti. Wren, havayatın ışıklarının parıltısına doğru yukarı fırlayan ünlem işareti şeklindeki kanı gördü. Pennyroyal, sarsak bir perendeyle halat yığınının içine düşüp öylece hareketsiz kaldı.

"Tanrılar!" diye fısıldadı Wren. Pennyroyal, Anchorage'da dinlediği öykülerin tümünde öylesine yer kaplıyordu ki, onun yok edilemez olduğunu düşünmüştü hep.

Shkin, elindeki altıpatlarla havakabininden çıkıp, onlara doğru ilerledi. "Kitap sizde mi?" diye sordu.

"Hayır," diye atıldı Theo hemen. "Fırtına aldı."

"Peki o valizin içinde ne var?" diye sordu. Theo valizi açıp içini Shkin'e gösterdi. Köle taciri, soğuk soğuk sırıttı. "Eh, bu da bir şeydir, değil mi?" dedi. "Kapağını kapatıp bana gönderin." Theo, Shkin'in dediğini yaptı. Köle tacirinin soğuk gözleri kısılarak bir kez daha Wren'e yöneldi.

"Şimdi n'olcak?" diye sordu Wren. "Bizi öldüreceksin galiba?"

"Ulu Tanrılar, hayır!" Shkin gerçekten şaşırmışa benziyordu. "Ben katil değilim, çocuk. Bir işadamıyım. Sizi öldürmek bana ne kazandırır? Evet, beni kızdırmayı başardığınız doğru, ama görünüşe göre Yeşil Fırtına'daki dostlarımız size adabımuaşeret öğretmek için birazdan buraya gelecek."

Telegram: @cinciva

Wren kulak kabarttı ve bahçenin bir ucundan diğer ucuna dolaşan tanımadığı kaba sesler duydu. Kayıkhanenin arkasındaki ağaçların arasında ışıklar hareket ediyordu. Shkin'e babasını sormak istedi, ama o Pennyroyal'ın valizini çoktan *Peewit*'e taşımış, havayata biniyordu bile. Motorlar kükredi.

"Hayır!" diye bir çığlık kopardı Wren. Tanrıların, bu hain Shkin'in burnu bile kanamadan kaçmasına gerçekten izin vereceklerine inanamadı. Ama işte *Peewit*'in palamar mengeneleri açıldı ve havayat, motor bölümleri kalkış konumuna gelerek kayıkhanenin zemininden havalandı. "Bu hiç adil değil!" diye haykırdı Wren, sonra da, "Kitap! Kitap bizde! Theo yalan söyledi! Bizi de yanına al, Kitap'ı sana verelim!" diye çırpındı.

Shkin, Wren'in sesini duydu, ama söylediklerini duyamadı. Gözlerini ona doğru indirip o belli belirsiz gülümsemesini gösterdi, sonra da dikkatini yeniden kumanda kabinine yöneltti. Havayat, kalkış apronundan hızla havalandı, onun geçmesi için yanlara eğilen iki ağaç kümesinin arasından ilerleyip zarif bir şekilde gökyüzüne süzüldü.

"Bu hiç adil değil!" diye yineledi Wren. Shkin canına tak etmişti, korkuyor olmak canına tak etmişti. Annesiyle babasının, yaşadıkları maceralar hakkında neden hiç konuşmadıklarını anlıyordu. Hayatta kalırsa, o da bu berbat gece hakkında bir daha hiç konuşmayacaktı.

"Kitap konusunda niye yalan söyledin?" diye sordu Theo'ya. "Kitap'ı ona verseydik bizi de yanında götürürdü belki."

"Götürmezdi," dedi Theo. "Hem herkes bu kitabı deli gibi istiyorsa, gerçekten çok tehlikeli olmalı. Böyle bir şeyin Shkin gibi bir adamın eline geçmesine izin veremezdik."

Wren burun kıvırdı. *"Kimsenin* eline geçmemeli," dedi. Pennyroyal'ın yattığı yere doğru yürüdü ve Belediye Başkanı'nın yırtık cüppesinin içinden Teneke Kitap'ı dikkatlice çıkardı. Shkin'in kurşunlarından biri, kapakta derin bir çentik açmıştı, ama onun dışında sağlam görünüyordu. Kitap'ın dokusu midesini bulandırdı. Yol açtığı bütün bu belalar! Bütün bu ölümler! "Onu denize atacağım," deyip elinde Kitap'la, bahçelerin sınırında için için yanan, üzerinde büyük göçüklerin olduğu uçuş pistine koştu.

Ama tırabzanlardan baktığında gördüğü şey deniz değildi. Bulutların Üstü, tahmininden daha hızlı ve daha uzağa sürüklenmişti. Kıyının olduğu yeri gösteren beyaz dalga köpükleri, bir gerdanlığın üzerindeki incilermiş gibi sahil boyunca dizilen kentlerin ışıkları ve yangınlarıyla birlikte kuzeye

Telegram: @cinciva

doğru millerce uzakta kalmıştı. Aşağıdaysa, Ay'ın tam altında Afrika'nın tepeleri duruyordu.

Teneke Kitap'ı iki eliyle tutmuş, tepelere bakarak beklerken, arkasından ayak seslerinin geldiğini duydu ve sırtını döndüğünde tam karşısında, meşalelerini ve silahlarını doğrultmuş bir manga asker buldu. İz Sürücüler de vardı ve biri Theo'yu yakalamıştı. Kendisi de bir İz Sürücü'ye benzeyen, demir elinde tuttuğu kılıcıyla mekanize zırhının içinde şahin bakışlı bir adam diğerlerinin arasından öne çıkıp, "Kımıldamayın! Artık Yeşil Fırtına'nın esirlerisiniz!" dedi.

Peewit, Bulutların Üstü'nün donanımından sıyrılıp gökyüzüne çıktığında, Nabisco Shkin yüzünün inceden tatminkâr bir gülümsemeyle dolmasına izin verdi. Yeşil Fırtına gemilerinin birçoğu millerce ötede, hâlâ Benghazi ve Kom Ombo'nun üzerinde çarpışıyordu ve Pennyroyal'ın bahçesine inen birliklerin de, alacaklılarından kaçan alelade bir köle tacirini umursamaktan daha önemli işleri vardı.

Havayatın rahat koltuğuna kuruldu, güvertede duran valizi pışpışladı. Çok ileride, küçük kentlerin ışıkları çöl gecesinde yanıp sönüyordu. Fırtına'nın Brighton'la işinin bittiğine emin olana kadar onlardan birine inecek, sonra da geri dönüp Brighton'daki işlerinin ne kadar zarar gördüğünü kontrol edecekti. Biberlik yerle yeksan olmuştu muhtemelen. Hizmetliler ve mallar da öldürülmüştü herhalde. Olsundu, hepsi sigortalıydı. Balıkkek'in hâlâ hayatta olduğunu umdu, ama o olmadan bile, Vineland Anchorage'ı bulmak ve bir, belki iki gemiyi ağzına kadar köleyle doldurmak işten bile değildi...

Yırtıcı kuşlar onu bulduğunda, Shkin hâlâ Vineland'i düşlüyordu. Bulutların Üstü'nün etrafındaki gökyüzünü korumakla görevlendirilmiş devriye sürüsünün bir parçasıydılar. Shkin, kuşlar ay ışığını kesip yatın üzerine salvo yaparak geldiklerinde, onları ilkin bulut zannetti. Sonra çırpınan ve titreyen kanatlarını gördü; saniyeler içinde kuşlar, *Peewif*'in elastik pencerelerine hızla çarpmaya, motor bölme kapaklarını sökmeye, hassas balonunu pençeleri ve gagalarıyla yırtmaya başladılar. Sökülüp parçalanan dönüş kanatçıkları, rüzgarda döne döne uçup gitti. Pervaneler, onlarca kuşu paramparça etti, ama *Peewif*'in motorları tüyle ve balçıkla dolup durana kadar onlarcası daha pervanelere saldırmayı sürdürdü. Shkin

Telegram: @cinciva

telsize uzanıp tüm kanalları açarak, “Saldırınızı durdurun! Ben yasal iş yapan bir işadamıyım! Ben tarafsızım!” diye bağırdı, ancak sinyali alan Yeşil Fırtına gemileri, bu sinyalin nereden geldiğini bilemediler ve kuşlar da bu sinyali anlayamadılar. Balonun kumaşını, metal iskeletinden söküp atana kadar havayatı biçtiler, parçaladılar, pençe attılar, musallat oldular, ta ki Nabisco Shkin, kumaştan arta kalan çıplak kaburgaların arasından bakıp, kutsal Ay’a karşı siyah ve yayvan kanatlarıyla dönenen kuş figürlerinin kaleydeskopvari dalgalanmalarını görene kadar. Enkaz düşerken, kuşlar havakabininin çatısını yarıp Shkin’in yanına doluştular.

Nabisco Shkin duygularını öyle pek gösteren bir insan değildi ancak o anda hem kabinde çok sayıda kuş vardı, hem de yere varmaya daha epey mesafe. Düşüş boyunca durmadan çığlık attı Shkin.

Telegram: @cinciva

30
FIRTINA'NIN ESİRLERİ

Mekanize zırhın içindeki adamın adı Naga'ydı. Adamları, Teneke Kitap'ı Wren'in elinden alıp onu da gerisingeri Köşk'e götürürlerken, ona bu şekilde seslenmişlerdi. Korkutucu bir isimdi, tıslayıp gıcırdayan o dış iskeletin içinde güm güm yürüyen adamın kendisi de korkutucuydu; ancak medeni birine benziyordu. Daha hızlı yürüsün diye Wren'i silahlarıyla dürten adamlarına bunu yapmamaları emrini verdi. Şaşırmıştı Wren, rahatlamıştı da, zira Fırtına'nın, esirleri gördükleri yerde vurduklarını duymuştu. Naga'ya, ona ne yapmayı düşündüklerini sormak istedi, ama o kadar da cesur değildi. Yeşil Fırtına askerlerinin, o garip dillerinde birbirlerine ne dediklerini açıklayabilir umuduyla Theo'ya baktı, ama Theo başını öne eğmiş ona bakmadan yürüyordu.

Köşk'ün dışındaki merdivenlerden birini çıktılar, esir kölelerin ve parti misafirlerinin, bir grup İz Sürücü tarafından önceden getirildikleri, etrafı duvarla kaplı bir bahçeyi geçtiler. Boo-Boo Pennyroyal da oradaydı, neşeli bir şarkıyla oradakilerin moralini yüksek tutmaya çalışıyordu, ama Wren'in gördüğü kadarıyla pek işe yaramıyordu.

İlkin Theo'yla birlikte bu esirlerin yanına götürüldüklerini sandı, ama askerler onları yürütmeye devam ettirip, Pennyroyal'ın, güvertenin yana eğilmesi yüzünden kocaman ıslak bir leke bırakarak boşalan havuzunu da geride bıraktılar. Balo salonunun pencerelerinin dışında, Wren'in o âna kadar görmüş olduğu beyinsiz, yüzsüz yabanilerden çok daha korkunç bir İz Sürücü duruyordu. Büyüktü, parlıyordu ve zırhlı kafatası bölümü, diğerlerinin aksine yüzünü kapatmak için aşağı kadar uzamıyor, yüzünün yarısını açıkta bırakıyordu; yeşil gözleri Wren'in üzerine düştüğü sırada hafifçe kıpraşan uzun yaramsı ağzıyla, ölü gibi beyaz bir yüzdü bu. Yaratığın dikkatini çektiği için dehşete kapılan Wren bakışlarını başka yana çevirdi. Onunla konuşacak mıydı yoksa? Saldıracak mıydı? Ancak

Telegram: @cinciva

yaratık sadece, Naga'nın selamını aldı ve İz Sürücülerle birlikte esirlerin de balo salonuna geçmelerine izin vermek için yana çekildi.

Birileri elektriği çalıştırmayı başarmıştı. Tıbbi personel, Cynthia'yı sedyeyle dışarı çıkarıyordu. Wren, yanından geçerken kızın iniltisini duyunca, arkadaşının hâlâ hayatta olduğuna sevindi, ama sonra onun sahte bir arkadaş olduğunu hatırlayınca sevinmese mi, bilemedi.

Müzisyenlerin şarkı söylemeleri gerektiği yerde bir grup subay toplanmıştı. Naga onların yanına gitti, ustalıkla selam verip raporunu sunmaya başladı. En uzunlarından biri dönüp esirlere baktı; yüzü, parlayan iki zümrüt yeşili gözle delinmiş, tunç bir ölüm maskesiydi.

"Offf!" diye bağırdı Theo.

Wren, onun İz Sürücü Fang olduğunu hemen anladı. Başka kim olabilirdi ki? Dışarı güç yayıyormuş gibi görünüyordu; tıpkı statik elektrik gibi etrafında cızırdıyor, Wren'in ensesindeki tüyleri diken diken edip ayağa kaldırıyordu. Yanındaki Theo'nun, bir tanrıçanın huzurundaymışçasına tir tir titrediğini hissedebiliyordu.

Naga bir şeyler daha söyledikten sonra, İz Sürücü minnettar bir şekilde podyumdan indi ve Naga, Teneke Kitap'ı, zırhındaki bir ağızdan çekip çıkarırken gözleri her zamankinden daha ışıl ışıl parladı. Kitap'ı eline alan Fang, kapağa kazınmış sembolleri dikkatlice inceledi ve tatmin olmuşçasına uzun uzun, tüyler ürpertici şekilde iç çekti. Naga, bir eliyle Theo ve Wren'i işaret ederek bir şeyler sordu, ama İz Sürücü eliyle sorusunu savuşturdu. Enkazın üzerine bağdaş kurup oturarak Teneke Kitap'ı açtı ve okumaya başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı Theo. "Bizi sorgulayacak sanmıştım."

"Galiba Naga da öyle düşündü," dedi Wren. Görünen o ki İz Sürücü onları unutmuştu. Yeşil Fırtına birlikleri, sanki emir bekliyorlarmış gibi onu izliyordu, ama Fang Teneke Kitap'a gömülmüştü. Naga yanındakilerden birine bir şeyler mırıldandı. Sonra, diğerlerinin giydiği beyaz üniformaların siyahından giyinmiş genç ve güzel bir kadın ona bir şeyler söyledi, eğildi ve podyumdan aşağı inerek iki tutsağın bekletildikleri yere doğru yürümeye başladı. "Lütfen benimle gelir misiniz," dedi Anglice.

Wren'in içi rahatladı. Bu kadın, Yeşil Fırtına'nın iniş yapan ekibinden daha az haşin görünüyordu. Üniformasının üzerindeki isimlikte *Dr. Zero* yazıyordu, tam altında da Wren'in Shan Guo dilinde aynı anlama geldiğini

Telegram: @cinciva

tahmin ettiği kıvrımlı harfler vardı. Doktor olmak için çok genç görünüyordu. Eğik gözleri ve geniş elmacıkkemiği, Wren'e Anchorage'daki İnuit'li arkadaşlarını anımsattı. Kısa kesilmiş yeşil saçları da hayat dolu yüzüne şaşılacak derecede yakışmıştı. Ne var ki, sesinde kibarlıktan eser yoktu. Askerlerin birinden bir tabanca aldı ve iki esire doğrulttu. "Dışarı, lütfen. Şimdi!"

Dediği gibi dışarı çıktı ikisi de. Onları güneşlenme güvertesine götürürken, Wren de kafasını kaldırıp büyük İz Sürücü'nün, yine kendisini izlediğini fark etti. Onun bu denli ilgisini çekebilecek ne yapmıştı ki? Derhal başını çevirdi, ama yeşil bakışların hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Dr. Zero, onları duvarlı bahçedeki diğer esirlerin arasına götürüyormuşçasına tabancasıyla güneşlenme güvertesini geçip merdivenden inmelerini işaret etti. Ne var ki merdivenin son basamadığında, görüş ve duyuş mesafesinden uzaktaki yarımay şeklindeki terasa geldiklerinde, Dr. Zero aniden onları durdurdu ve aksanlı Anglice'siyle sakin bir tonda, "İz Sürücü'nün sizden aldığı şey neydi?" diye sordu.

"Teneke Kitap. Anchorage'ın Teneke Kitap'ı," dedi Wren.

Dr. Zero, bu ismi daha önce hiç duymamış gibi kaşlarını çattı.

"Buraya bunun için gelmemiş miydiniz?" diye sordu Theo.

"Galiba öyle. Kim bilir?" Dr. Zero omuz silkti ve balo salonuna doğru dönerek, Hanım'ının onu duymasından korkuyormuş gibi sesini alçalttı. "Majesteleri, sizin kente saldırma sebebini kimseyle paylaşmayı uygun bulmadı. Bu Teneke Kitap nedir? Bu kitabı, buraya savaş gemileriyle gelmesine neden olacak kadar önemli yapan ne?"

"Cynthia, her kim Teneke Kitap'a sahipse savaşı onun kazanacağını söyledi," dedi Wren.

Yardımcı olmaya çalışıyordu, ama Dr. Zero birden gözlerini ona dikti. Yüzündeki rengin gitmesine sebep, yalnızca ay ışığı mıydı? Gözleri Wren'in içinden geçip sanki yaklaşan felaketlere bakıyormuş gibi büyümüştü. "İşte!" diye iç çekti. "Tabii ya. *Tabii* ya! Kitap, bir tür Eski-Tekno silahın ipuçlarını içeriyor olmalı. Belki de bütün kentleri yok edecek kadar güçlü bir silah, MEDUSA gibi bir şey belki. Siz de gidip onu İz Sürücü Fang'e verdiniz! Aptallar!"

"Bu hiç adil değil!" diye itiraz etti Wren. "Bizim hatamız değil ki."

Telegram: @cinciva

Dr. Zero'dan minik bir kahkaha duyuldu, ama içinde mizahtan eser yoktu, sadece korku doluydu. "O zaman iş başa düştü, değil mi?" diye sordu. "Onu durdurmak artık bana kaldı!"

Arkasını döndü ve silahını fırlatıp atarak balo salonunun merdivenine doğru koşmaya başladı.

Telegram: @cinciva

31
DOĞMAK ÂNI

Benghazi'yle ve toplaşmanın geri kalan kentleriyle dalaşma şansı elinden alındığı için hâlâ kızgın olan General Naga, baskın birliklerini alıp, belki onlarla kafa kafaya dövüşebilecek gelgeççi asker yuvaları vardır umuduyla, Köşk'ün alt seviyelerini temizlemeye indi. İz Sürücü Fang, balo salonunda Kitap'ı okumaya devam ederken, birkaç asker İz Sürücü de onun yanında koruma olarak duruyordu. Kitap'ın metal sayfaları, gözlerinden yansıyan ışıkta yeşil yeşil parlıyordu. Fang'in, çok çok eski çiziklerin üzerinde gidip gelen demir parmak uçları, belli belirsiz bir çınlama sesi çıkarıyordu.

Shrike, Hanım'ına bakarak, ama onu gerçekten görmeden pencerede bekliyordu. İlgisiyse, aklındaki o yüze odaklanmıştı: Oenone Zero'nun biraz önce götürdüğü genç esir kızın yüzüne. Bu yüzü daha önce gördüğüne emindi, yani neredeyse emindi; o deniz grisi gözler, uzun çene, bakırımsı saçlar zihnine doğru tanıdıklık şimşekleri çaktırıyordu. Ne ki kızın simasını hatırasındaki diğer yüzlerle karşılaştırdığında, ona uyan birini bulamadı.

Güneşlenme güvertesinde koşuşturan ayak sesleri. Shrike kafasını çevirdi ve balo salonundaki diğer İz Sürücüler'in de pençelerini hazır konuma getirerek tepki verdiklerini hissetti, ama gelen Dr. Zero'ydu.

"Bay Shrike!"

Güneşlenme güvertesindeki insanların arasından geçip ona doğru geldi. Gülümsemeye çalışıyordu, ama gülüşü bir şekilde yanlış bir yola sapmış, suratını buruşturmuştu. Shrike düzensiz nefes alıp verişini, kalbinin hızlı hızlı çarpışını, terinin keskin, uyarıcı kokusunu sezdi ve bir şeylerin olacağını anladı. Bir sebepten dolayı Oenone Zero, İz Sürücü Fang'e karşı kullanacağı gizemli silahın dizginlerini artık bırakma zamanının geldiğine karar vermişti.

Telegram: @cinciva

Peki neredeydi bu silah? Elleri boştu, kısa siyah üniformasında, bir İz Sürücü'ye zarar verecek denli güçlü bir silahı saklayacak yer yoktu. Gözleriyle etrafı hızlıca tarayıp, gizlenmiş bir silah ya da patlayıcı kimyasal kokusu bulmaya çabaladı boş yere.

"Bay Shrike," dedi Dr. Zero, yanında durup dosdoğru suratına bakarak. "Size söylemem gereken önemli bir şey var." Boncuk terler, yüzünün gözenekleri boyunca ilerliyordu. Shrike başını döndürdü ve ilk indiklerinde, buraya *Ağıt Girdabı*'nın içinde bir şey getirip getirmediğini merak ederek balo salonunu taradı. Kaidelerin üzerindeki heykellerin arkasına gizlenmiş bir cihaz var mı yok mu diye güneşlenme güvertesini de taradı. Hiçbir şey. Hiç.

Elinde bir el. Gözlerini indirdi. Dr. Zero'nun parmakları, zırhlı yumruğunun üzerinde sakince bekliyordu. Gülümsemesi şimdi normale dönmüştü. Gözlüğünün kalın camları arkasındaki gözleri yaşla dolmuştu.

"Doğmak ânı ve ölmek ânı, eşit zaman almakta dedi.

Ve Shrike her şeyi anladı.

Dönüp, balo salonuna doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Gitmek istemiyordu, ayaklarına yürüme emri vermemişti, ama yine de hareket ediyorlardı. Dr. Zero'nun silahı oydu, en başından beri oydu.

İz Sürücü Fang'in yanına yaklaştığında, "DURDURUN BENİ!" diye bağırmayı başardı. Asker İz Sürücüler'den ikisi yolunu kesmek için ileri atıldılar, ama Shrike, kafalarını yerinden koparan ve aptal kör bedenlerinin, kıvılcımlar ve sıvılar saça saça tökezlemesine yol açan iki yumrukla, her ikisini de etkisiz hale getirdi. Yine de Fang'i uyarmayı başarmıştı. İz Sürücü dönüp, Shrike'la yüzleşmek için ayağa kalktı. Uzun ellerindeki Teneke Kitap ışık saçıyordu.

"Ne yapıyorsun, Bay Shrike?"

Shrike açıklayamıyordu. Bu ani, maksatlı hareketleri kontrol etme gücünden yoksun, kendi bedeninde tutsaktı. Kolları kendi kendilerine havaya kalktı, elleri kasıldı. Parmakuçlarının ucundan, eski pençelerinden daha uzun ve ağır, parıltılı bıçaklar fırladı. Freni patlamış bir tanktaki yolcu gibi, bedeninin diğer İz Sürücü'ye saldırışını izledi.

İz Sürücü Fang de kendi pençelerini açıp savurarak onu karşılamaya hazırlandı. Gıcırdayan zırhları, parlayan kıvılcımlarıyla iki İz Sürücü çarpıştı. İz Sürücü Fang'in tunç ölüm maskesinin ardından öfkeli bir tıslama duyuldu. Teneke Kitap, paslı cildi açılıp metal sayfaları da zeminde

Telegram: @cinciva

sekerek yere düştü. *Tehlikeyi göremememin sebebi buymuş,* diye düşündü Shrike, Oenone Zero'nun zeki parmaklarının, İz Sürücü Atölyesi'ndeki bütün o yalnız gece vardiyalarında onun beyniyle meşgul olduğunu anımsayarak. Ona neler yaptığını neden hiç düşünmemişti ki? Suikast silahını her yerde aramıştı, ama kendinden hiç şüphelenmemişti. Tüm bu zaman boyunca Hanım'ını öldürme itkisi, Oenone Zero' nun harekete geçirmek için gerekli sözcükleri söylemesini bekleyerek, zihninde gömülü durmuştu.

Balo salonunun enkazı arasından tökezleyerek gelişini ve onu cesaretlendirmek istercesine bağırışını duyuyordu: *"Doğmak ânı ve ölmek ânı..."*

Dizginlerinden kurtulan Shrike, sağ elindeki bıçaklarıyla Fang'in göğsünü kıvılcım ve yağ püskürterek yardı. Yeni pençeler iyiydi, İz Sürücü kaplamasından sertti. Fang bir kez daha tısladı; gri cüppesi parçalanmıştı, zırhında delik açılmıştı ve vücudunda kan niyetine görev yapan madde yoğun bir dere kıvamında akıyordu. Oenone Zero, Fang'in arkasına geçmiş, "Ona zarar veremezsin! Seni öldürmesi için ürettim onu ve buna uygun silahlarla donattım! Güçlendirilmiş zırh! Tungsten alaşımı pençeler! Senin hayal bile edemeyeceğin bir kuvvet!" diye bağırıyordu.

Öfkelenen İz Sürücü Fang'in geriye doğru savurduğu fiske, Dr. Zero'ya çarpıp dans pistine savrulmasına yol açtı. Shrike'ın araya girip diğer İz Sürücü'ye büyük bir şiddetle savurduğu darbe, Fang'in yere düşen kadından uzaklaşmasına ve ay ışığıyla yıkanan güneşlenme güvertesine yuvarlanmasına neden oldu. Daha çok sayıda asker İz Sürücü gelip Shrike'ı tutmaya çalıştı, ancak Shrike aşağıdan onların bacaklarına tekme atıp boyunlarındaki bağlantı noktalarını pençeleri vasıtasıyla parçaladı. Boyunları, Popjoy'un İz Sürücüleri'nin zayıf noktasıydı belli ki. Yara almış başları, siyaha dönen yeşil gözleriyle tıpkı yere düşmüş birer tava gibi döşemenin üzerinde takırdıyordu. Shrike, yolunun üzerindeki can çekişen vücutları dağıttı. İçlerinden biri, parçalanan pencereden süzülen perdeye takıldı ve boynundan çıkan kıvılcımlar perde kumaşının alev almasına yol açtı. Alevler perdeyi sardı ve hızla balo salonunun tavanına yayıldı. Bir bacağı sürüklenen, bir kolu kabloların ucunda sarkan, ezilmiş ve üzerine yarı basılmış bir böcek gibi pestili çıkmış Fang, güneşlenme güvertesinde tökezleyerek uzaklaşırken, yangından yayılan ışık, zırhında parıldıyordu.

Telegram: @cinciva

Shrike bu kavgaya son vermek, yanan balo salonuna girip Dr. Zero'ya yardım etmek istiyordu, ama asi vücudunun düşüncesi başkaydı. İz Sürücü Fang'in üzerine yürüdü ve tam Fang ona saldıracağı sırada, buna çoktan hazır olarak onu başından yakalayıp başparmağındaki bıçakla gözlerini yardı, böylece gözlerindeki yeşil ışık söndü ve pençelerinin, Fang'in kafatasının içindeki makineyi gıcırtıyla çizmeye başladığını hissetti.

Fang tıslayarak feryat figan bağırdı. Shrike'ın gövde zırhını yaran bir tekme savurdu. Onun ayakuçlarında da bıçaklar vardı, Shrike bunu hesaba katmamıştı. Fang'e sertçe vurup onu güvertenin sınırındaki kaidelere savurdu. Sütunların ve sütun başlarının ay ışığında beyaz beyaz patlamasıyla heykelin taşları etrafa saçıldı ve Fang onların arasından tökezleyerek aşağı yuvarlandı. Tüm sinirleri İz Sürücü ile dalaşıyor olmanın verdiği azgın neşeyle uğuldayan Shrike, Fang'in peşinden aşağı atladı.

Peki ya Wren? Theo? Onları yakalayan adamların gitmesiyle birlikte, unutulduklarını düşünmeye tam olarak cesaret edemeyip, başlarının üzerinden gelen berbat gürültü yüzünden aşırı tetikte oldukları için kaçma riskini de göze alamayarak, o ay şeklindeki terasta birbirlerine bön bön bakarak bekliyorlardı. Heykelin parçaları üzerlerine yağarken, İz Sürücü Fang ve ona saldıran şey, tıpkı dikenli bir kuyrukluyıldız gibi tepelerindeki güverteden aşağı düştü. Theo'ya sarılan Wren, gözleri kocaman açılmış bir halde olanları izledi. Bir İz Sürücü'nün diğer bir İz Sürücü'yle kavgası, Kuzey'in Nomad İmparatorluklarının, Yürüyen Kentler'in ortaya çıkmasından önce insanların insan olduğu, kentlerin de bulundukları yerde durduğu o kayıp yıllarda, birbirlerine ölü olmayan ordularla saldırdıklarından bu yana, yüzyıllardır kimsenin görmediği bir olaydı.

"Ama ben onun, O'nun tarafında olduğunu sanıyordum," diye şikayet etti Wren.

"Şşş!" diye derhal susturdu onu Theo, sözleri, onların yerlerini İz Sürücüler'e belli eder korkusuyla.

Gelgelelim İz Sürücüler'in akılları başka yerdeydi. Fang, geri dönüp Shrike'a bir tekme attı, ancak devamını getirecek takati yoktu; o nedenle fısıltılı sesiyle yardım çağırarak, bir kaçış yolu aramaya koyuldu. Terasın sınırındaki tırabzana tutunmaya çalışırken Shrike yerinden kalktı, Fang'in

Telegram: @cinciva

sırtına acımasız bir şekilde vurdu ve tutup kaldırarak onu bahçelere doğru fırlatıp attı.

Shrike da onun peşinden aşağı atladı. Telaşlanan Tek-Yaşamlılar'ın arkadan bağırışlarını duyabiliyordu ve kafasını çevirip baktığında, Naga'yla adamlarının, kırık balkona doğru koştuklarını, gözlerini dikip aşağıya baktıklarını gördü. Yaralı İz Sürücü'nün yerde bıraktığı yağ ve irin izlerini takip ederek koşmaya başladı. Fang, ilkin *Ağıt Girdabı*'na doğru gidiyormuş gibi görünüyordu, ama artık kördü ve muhtemelen diğer duyuları da hasar almıştı. Shrike, kalın çalıların arasından, süs labirentinin yeşil koridorlarından, parkın dik yamacına kadar arızalı makine kokusunu takip ederek ilerledi. Sınırdaki parmaklıklara ulaştığında Fang arkasını döndü, tuzağa düşmüştü. Sarkan kolu işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu ve diğerini kaldıracak dirhem gücü yoktu. Pençeleri düştü ve kırık bir makas gibi gıcırdadı.

İçi merhametle dolan Shrike, ağzından bir, "ÖZÜR DİLERİM," kaçırdı.

"Zero denen kadın!" diye tısladı İz Sürücü Fang. "O hainin teki ve sen de onun yaratığısın. Tek-Yaşamlılar'a güvenme konusunda biraz daha uyanık olmam gerekirdi."

Shrike acımasız bir darbeyle Fang'in yüzündeki tunç maskeyi parçaladı. Başı, kırılan boyun cıvatalarından koparak geriye düştü, ay ışığı da ölü pilotun yüzüne: Cılız, gri bir yüz, zeytin çekirdeği dişlerinden geriye çekilmiş siyah dudaklar, gözlerinin olması gereken yerde paramparça yeşil ampuller. Yüzünü gizlemek için sakat elini kaldırdığında bu tanıdık hareket Shrike'ın içini ürpertti. Onu daha önce nerede görmüştü?

Birden bakışlarını Shrike'tan çevirip, tuhaf ve kırgın, kör gözleriyle yıldızlara baktı. "Görüyor musun?" diye sordu. "Doğudaki parlak olanı. ODIN o, Kadimler'in cennete yerleştirdikleri müthiş uydu silahlarının sonuncusu. Altmış Dakika Savaşı'ndan bu yana orada uyuyarak bekliyor. Güçlü. Sayısız kenti yok edecek kadar güçlü. İşte Anchorage'ın Teneke Kitap'ı, onu uyandırmak için gerekli şifreyi barındırıyor. Bana yardım et, Bay Shrike. ODIN'i uyandırmamda ve dünyayı yeniden yeşillendirme amacımda bana yardım et."

Shrike, üç zalim darbeyle Fang'in boynunu parçaladı. Başı koptuğu an Fang'in uzun çığlığı da kesildi.

Shrike, Fang'in bedenini parmaklıklardan aşağı attı, sonra da başını ve düşen maskesini arkasından aşağı fırlattı. Maske, ay ışığında parlaya

Telegram: @cinciva

parlaya düşerken, Shrike'ın içindeki öfke ve yeni güç de böylece çekilmiş oldu. Oenone Zero'nun yerleştirdiği gizli itkiler sona ererken, zihnine çentik atmış parazitler de çatırdamaya başladı. Hatıralar, zihnine yarasalar gibi hücum etti. Onları savuşturmak için elini uzatsa da gelmeye devam ettiler. Güzel hatıralar değildi; Kara Ada'da ölü yattığı sırada aklını doldurmuş olan hüzünlü insan hikayeleriydi bunlar, ama hepsi de İz Sürücü olduktan sonra yaptığı berbat şeylerin hatıralarıydı: Savaşlar ve cinayetler, kelle ödülü için katlettiği Tek-Yaşamlılar ve öldürme zevki dışında elle tutulur hiçbir sebep olmadan Gökliman'da boğazladığı o dilenci oğlan. Böyle şeyleri nasıl yapabilmişti? Şimdi onu saran suçluluk ve utanç duygusunu o zamanlar nasıl olup da hissetmemişti?

Derken, derin sulardan yüzeye çıkan bir şey gibi, yaralı bir yüz belirdi belleğinde. O kadar berraktı ki neredeyse adını bile söyleyebilecekti: "H... HES..."

"İşte orada!" diye bağırdı arkasından gelen sesler. Çalılıktan çıkıp gelen Tek-Yaşamlı askerlerdi bunlar. "Dur! Yeşil Fırtına namına dur İz Sürücü!" Şakırdayan savaş zırhının içindeki Naga'nın önderliğindeki Tek-Yaşamlılar, devasa bir el topunu ve buharlı makineli tüfeklerini doğrultarak temkinli bir şekilde Shrike'a yaklaştılar.

"Nerede?" diye sordu Naga. "İz Sürücü Fang'e ne yaptın?"

"ÖLDÜ," dedi Shrike. Askerleri zar zor görebiliyordu, yaralı yüz zihnini kaplamıştı. "İZ SÜRÜCÜ FANG ÖLDÜ. İKİ KERE-ÖLÜ ARTIK ONU YOK ETTİM."

Naga bir şeyler daha söyledi, ama Shrike onu duymadı. Parçalandığına ve çözülüp pasa dönüştüğüne dair bir his vardı içinde; onu yekpare tutan tek şey o anıydı, o yüz . Kurtardığı çocuktu o kız, hayatında yapmış olduğu tek iyi şey. "HES... HEST..."

Askerleri bırakarak koşmaya başladı. İz Sürücüler yolunu kesti, ama onları parçalayıp savurdu. Kurşunlar zırhının üzerinde dans ediyordu, ama onları fark etmedi bile. Gözlerinin içinde hasar uyarıları beliriyordu, ama onları görmüyordu. "HESTER!" diye bağırdı ve bahçelerin arasında kayboldu.

Telegram: @cinciva

32
BUZLU PASTA'NIN UÇUŞU

Dumandan bir kapağın altındaki Okyanus Bulvarı'nda, yana yatmış kaldırımların üzerinde, hava saldırısı başladığında aniden sona eren sokak partilerinin birikintilerinin üzerinde, flamalar ve kağıt şapkalar amaçsızca yatıyordu.

Tom, Hester ve Balıkkek, yerle bir olmuş çarşıların içinde dolanan yağmacı çetelerine ve asi kölelere rastlamamaya çalışarak, gölgelerin içinden ağır ağır ilerliyorlardı. Açıkhava tiyatrosunun sahnesinde yangın alevleri dans ediyordu ve birkaç dakikada bir, havalimanındaki gaz depolarından biri patlayıp, enkaz yığınlarını çatıların üzerine birer yağmur gibi yağdıracak ve Deniz Havuzu'nu binlerce beyaz köpükle sıçratacak şekilde güverte plakalarını sallıyordu. Ölü karnavalcıların süslü ve partal kostümleri, katledilen kuşların tüyleri gibi, gecenin içinde yumuşak yumuşak süzülüyordu.

"Altgüvertelerde hâlâ isyan var," dedi Tom, merdiven boşluklarından yankılanan gürültüye kulak vererek. "*Ganimet Böceği*'ne nasıl ulaşacağız?"

Hester güldü. Tom'u, Shkin'in hapishanesinden nasıl kurtardığını düşünerek hâlâ kendiyle gurur duyuyordu ve mutluydu. Yanına Balıkkek'i de alma konusundaki ısrarı bile onun moralini bozmaya yetmemişti. "Unuttum!" dedi. "Buna inanabiliyor musun? Bunca heyecanın arasında aklımdan tamamen uçup gitmiş. Tom, artık *Ganimet Böceği*'ne ihtiyacımız yok. Hem bir salyangozla Bulutların Üstü'ne uçamayız, değil mi?"

"Yani havagemisi mi?" diye sordu Tom şüpheyle. "Bu durumda bir havagemisini nasıl bulabiliriz ki? Savaş başladığından beri havalimanından birbiri ardına havagemisi kalkıyor ve seslerine bakılırsa hepsi de ağzına kadar dolu."

Hester yürümeyi kesti ve durup tek gözünün içi gülerek Tom'a baktı. Balıkkek de ikisinin arkasında büzülmüştü. *Jenny Haniver* burada," dedi.

Telegram: @cinciva

“Pennyroyal’ın salak müzesinde. Bizi bekliyor, Tom. Onu çalacağız. Bu konuda elimize su dökemezler.”

Hızla açıklama yaptı, sonra da hep birlikte Eski Taşlık’a doğru aceleyle yola çıktılar. Dumanın içinden bağrış çağrışların ve parçalanan camların sesleri geliyordu, bazen de silah sesleri çınlıyordu. Belediye meclisi üyelerinin ve gelecek vaat eden performans sanatçılarının cesetleri sokak lambalarında sallanıyordu. Hester silahını hazırda tutarak yürüyor, onu öldürme sözünü hatırlayan Balıkkek de peşinden gidiyordu. Keşke onu öldürebilecek cesareti olsaydı, ama Hester’dan çok korkuyordu. Ne var ki Tom’a bakışında, Balıkkek’i rahatsız eden, Hester’ın belki de tümden şeytani olmadığını ve Natsworthy’lerle birlikte yaşamanın çok güzel olacağını düşündüren bir tuhaflık, bir sıcaklık vardı. Utangaççа Tom’un elini tuttu.

“Söylediğin şeyde ciddi miydin?” diye sordu. “Sizinle gelmem konusunda? Beni gerçekten sizinle birlikte Vineland’e götürecek misin?”

Tom evet der gibi başını salladı ve cesaret verici bir biçimde gülümsemeye çalıştı. “Yol üstünde Bulutların Üstü’ne uğramamız gerekiyor.”

Ancak Eski Taşlık’a vardıklarında, teleferik istasyonunun çevresine dağılmış paramparça çelik palamarları gördü. Bulutların Üstü gitmişti.

“Of Quirke!” diye bağırdı Tom. “Nerede bu?”

Bulutların Üstü’nün, orada hep asılı olarak onları beklemeyebileceği; Brighton’ın diğer yerleri gibi hasar almış olarak, hâlâ kurtarılmayı bekleyen Wren de içindeyken havada süzülebileceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Şimdi ne kadar aptal olduğu fark edebiliyordu. Gaz torbaları bulutuyla birlikte uçan o saray, Fırtına’nın havadestroyerleri için çantada keklik olsa gerekti.

“Wren...” diye fısıldadı. Tanrıların Wren’i onun bu kadar yakınına getirip de ondan koparmış olduklarına inanamıyordu.

Hester, Tom’un elini tutup sert bir şekilde sıktı. “Hadi Tom,” dedi. “Bu çöplükten çıkabilirsek, o aptal sarayı hâlâ bulma şansımız var, ister denize çakılmış olsun, ister havada süzülsün. Unutma, orası Pennyroyal’ın. Öyle bedavadan pes etmez.”

Nimrod Pennyroyal Deneyimi’nin lekeli, beyaz ön cephesini işaret etti. Ön duvarda, ciddi birkaç çatlak vardı ve kaldırım üzerine doğru bel vermişti. Kapılar da menteşelerinden çıkmıştı. Hester, Balıkkek ile Tom’u

Telegram: @cinciva

içeri sokarken, çok geç kaldıklarına ve birkaç çaresiz kaçağın buraya onlardan önce gelip *Jenny*'yi almış olacağına dair korkunç bir his uyandı içinde. Ancak merdiveni çıktıklarında, ihtiyar havagemisinin olduğu yerde beklediğini gördü. Müzenin cam çatısı çatlamış, kırık cam parçaları zeminin ve *Jenny*'nin balonunun üzerine saçılmıştı. Bunun dışında gemi hasarsız görünüyordu. Hester'ın onu son gördüğü seferden bu yana temizlenmiş ve yan tarafına büyük bir 1 rakamı bile boyanarak, havayatı yarışına hazırlanmıştı. Roket kabinlerinde bir iki küçük roket bile vardı.

Hester'ın tam arkasında Tom, merdivenin en üst basamağına çıkıp orada durdu. "Het," diyebildi. "Of Het-" Gözyaşları yanağından süzüldü ve onları silerken kendi kendine gülümsedi. "Gemimiz!"

"Çöp torbası bu be!" diye haykırdı Balıkkek, aşağıdaki balmumlarının birinden aldığı pardösüyü çekiştirirken.

"Balıkkek, bak bakayım ışıkları açabiliyor musun," dedi Tom ve havakabinine tırmandı. İhtiyar gemi bir müze gibi kokuyordu. Yukarıdan sarkan kabloların altına eğildi ve ellerini kumanda panelinin üzerinde gezdirirken, düğmelerin tanıdık dizilişini anımsadı. Dışarıda odada yanan ışık, Jenny'nin yeni temizlenmiş pencerelerinden geçip ışıldadı.

"Nasıl çalıştırıldığını hatırlıyor musun?" diye sordu Hester onun arkasından. Bir tapınaktaymış gibi fısıltıyla konuşuyordu.

"Tabii," dedi Tom da fısıldayarak. "Hiç unutmazsın ki..." Hürmetkâr bir şekilde uzandı ve bir kolu çekti. Tavandaki bir bölmeden, şişirilebilir bir lastik bot Tom'un kafasının üzerine düşüp onu yere devirdi. Tom onu harita masasının altına koyup, başka bir kolu denedi. Bu kez *Jenny* sarsılıp kaykıldı ve müze, ikiz Jeunet-Carot motorlarının gümbürtüsüyle doldu.

Dışarıda Balıkkek, elleriyle kulaklarını kapatmış, egzoz dumanından dolayı öksürüyor ve, "Peki buradan nasıl çıkaracaksınız?" diye bağırıyordu.

"Çatı açılıyor!" diye bağırdı Hester, tavanı göstererek.

Balıkkek, kafasını hayır der gibi salladı. "Pek sanmıyorum."

Tom motorları kapattı. *Jenny*'nin lombar kapağından dışarı uzanarak tavana göz attı. Odanın yanan ışıklarının altında,*Jenny*'yi çalmak için buraya neden kimsenin gelmediği bariz bir şekilde görülebiliyordu. Bir zamanlar Bulutların Üstü'nü Brighton'a bağlayan kablolardan biri, devasa bir çelik palamar *Nimrod Pennyroyal Deneyimi*'nin üzerine düşmüş ve *Jenny Haniver*'ın tepesindeki cam çatıyı parçalayarak, çatının hassas payanda ve putrellerini eğmişti.

Telegram: @cinciva

“Off, Yüce Quirke!” diye haykırdı Tom. Tanrısının onunla dalga geçtiğini düşünmeye başlamıştı artık. Buradan sağ salim çıkarsa, kendine farklı bir tanrı bulmayı ciddi ciddi düşünecekti.

Uçuş güvertesine koşup Hester’a, “Çatı paramparça. Onu buradan asla çıkaramayacağız!” dedi.

“Biri geliyor!” diye bağırdı Balıkkek, müze pencerelerinin birinden dışarıyı gözetleyerek. “Büyük bir çete. Galiba Yitik Oğlanlar bu gürültünün ne olduğuna bakmaya geliyor!”

Hester, *Jenny*’nin burun penceresinden çatıya doğru bakıp, “Sence yıkıntıyı kaldırabilir miyiz?” diye sordu.

Tom hayır dercesine başını salladı. “İkimizi yan yana bile koysan o palamar bizden daha kalın. Burada sıkışıp kaldık!”

“Endişelenme,” dedi Hester. “Bir şeyler düşüneceğiz.” Gözünü kapatıp odaklandı, o sırada Balıkkek de pencereden pencereye koşuyor ve Yitik Oğlanlar’la ilgili bir şeyler haykırıyordu. Derken Hester, Tom’a bakıp sırıttı.

“Bir şeyler düşündüm,” dedi.

Uzun, paslı kumanda panelinin üzerindeki düğmelerle oynamaya başladı. *Jenny Haniver* öne doğru sendelerken Tom da geriye düştü. Çalışmakta olan motorların ve palamar mengenelerinin çözülmesinin yarattığı tüm o karmaşa sırasında Tom, Hester’ın ne yapmakta olduğunu ilkin anlayamadı. Sonra, ikiz patlamaların yarattığı şok dalgası pencereleri titretirken, Jenny havalanıp ileri doğru atılırken, Hester’ın roket projektörlerini hasarlı ön duvara boşalttığını ve büyük bir gürültüyle caddeye çıkıp, arkalarında ancak küçük bir havagemisinin içinden geçip gökyüzüne çıkabilmesini sağlayacak genişlikte bir delik bıraktıklarını fark etti.

“Balıkkek’i unuttun!” diye bağırdı, bir motor bölmesinin müze duvarını sıyırırken çıkardığı uzun çınlama sesinin üzerine.

“Aman sen de!” diye bağırdı Hester da ona.

“Geri dön!”

“Ona ihtiyacımız yok, Tom. Yolculukta İşimize Yaramaz.”[6]

Tom, açık lombar kapağına güçbela ilerleyip Balıkkek’in adını bağırarak dışarıya uzandı. Oğlan, ellerini uzatmış, alçıdan bir palyaço maskesinin altındaki yüzü bembeyaz ve dehşet içinde, havalanan havakabinine doğru

Telegram: @cinciva

koşuyordu. Motorların gürültüsünün ve hâlâ kulaklarında çınlayan patlamanın sersemleten tıslaması arasında Tom, Balıkkek'in söylediklerini duyamıyordu, ama buna gerek de yoktu. "Geri dön!" *Jenny Haniver,* dumanların ve tozun arasından yükselip, Yitik Oğlanlar'ın ve yağmacıların göğe çevrilmiş tedirgin bakışlarıyla dopdolu Eski Taşlık'ın üzerinden geçerek, ait olduğu yere, gökyüzüne çıktı. "Beni burada bırakma! Bay Natsworthy! Lütfen! Geri dön! Geri dön! *Geri Dön*!"

Tom ve Hester, kumanda panelinin üzerinde birbirleriyle dalaştıkları için,*Jenny Haniver* dengesiz bir şekilde bir o yana bir bu yana salınarak uçuyordu.

"Quirke aşkına!" diye haykırıyordu Tom. "Geri dönmemiz gerek! Onu orada bırakamayız!"

Hester, Tom'un ellerini kumanda kolundan çekip yana fırlattı. Tom harita masasına çarptı ve acı içinde haykırarak yere düştü. "Unut onu Tom!" diye bağırdı Hester. "Ona güvenemeyiz. Ayrıca *Jenny*'ye çöp torbası dedi! Onu bıçaklamadığıma dua etsin!"

"O daha bir çocuk! Onu orada öylece bırakamayız! Ne yapacak şimdi?"

"Bana ne? O bir Yitik Oğlan! Wren'e ne yaptığını unuttun mu yoksa?"

Jenny birden temiz havaya ve ay ışığına çıktı. Duman, havakabininin elli fit aşağısında, kirli bir kar tarlası gibi serilmişti. Kom Ombo ile Benghazi'nin yangın izleriyle dolu üst kısımlar, iskele tarafının birkaç mil ötesinde dumanı yararak göğe uzanıyordu. Havagemileri geçip duruyordu, ama hiçbiri *Jenny Haniver*'la ilgilenmiyordu. Hester, gökyüzünü taradı ve güney yönünde, çok uzaklarda, Bulutların Üstü'nün parçalanmış balonlarını gördü. *Jenny*'nin burnunu oraya doğru çevirdi, gemiyi otomatik pilota aldı ve Tom'un yanına diz çöktü. Tom kafasını kaldırıp Hester'a çok tuhaf bir ifadeyle bakınca, Hester, Tom'un ondan korktuğunu fark etti birden. Bu onu güldürdü. Tom'un yüzünü avuçlarının arasına aldı, öptü ve ağzının kenarında toplanan tuzlu gözyaşlarını yaladı, ama Tom yüzünü çevirdi. Hester da kendisinden korkmaya başladı. Bu kez çizgiyi biraz aşmış mıydı?

"Üzgünüm," dedi Tom'a, öyle olmadığı halde. "Bak Tom, özür dilerim, bir hata yaptım. Panikledim. İstersen geri dönebiliriz."

Telegram: @cinciva

Tom, kendini ondan kurtarıp güçlükle ayağa kalktı. Onu Biberlik'ten kurtarırken yüzünde bir anlığına beliren o garip gülümsemeyi unutamıyordu. "Bundan hoşlanıyorsun," dedi. "Değil mi? Shkin'in şirketindeki o insanları öldürürken de öyleydi, *hoşuna* gidiyordu."

"Onlar köle taciriydi Tom," dedi Hester. "Onlar birer cani. Wren'i satanlar onlar. Küçük kızımızı *sattılar.* Dünya onlarsız daha iyi bir yer."

"Yine de..."

Hester başını sağa sola sallayıp, düş kırıklığıyla iç çekti. Neden onu anlamıyordu? "Bak," dedi, "bizler küçük insanlarız, değil mi? Hep öyleydi. Hayatlarımızı yaşamaya çalışan, ama daima Amca gibi, Shkin gibi, Masgard gibi, Pennyroyal gibi, onun gibi, bunun gibi, Valentine gibi adamların insafına kalmış küçük insanlarız. Yani evet. Onlar kadar güçlü olmak beni iyi hissettiriyor. Onlarla dövüşebilmek, hatta intikam alabilmek iyi hissettiriyor."

Tom başka bir şey söylemedi. Kumanda kabinindeki ışıkların altında, Tom'un başında, harita masasına vurduğu yerde yeni bir berenin belirdiğini gördü Hester. "Canım Tom," dedi, öpmek için üzerine eğilerek, ama Tom yine ondan kaçındı ve gözünü yakıt ölçerlere dikti.

"Depoların sadece yarısı dolu," dedi Tom. "Havalandığımızda bunu biliyordun. Şimdi geri dönersek, bir daha Wren'e asla ulaşamayabiliriz. Neyse, zaten o köleler de Balıkkek'i şimdiye çoktan bulmuştur."

Hester beceriksizce omuzunu silkip, Tom'un ona sarılmasına izin vermesini diledi. Yitik Oğlanlar'a olan bu takıntısı onu kızdırıyordu. Neden Tom, diğer insanları hep bu kadar düşünmek zorundaydı ki? Kendini tuttu. "Balıkkek, kendi başının çaresine bakar," dedi.

Tom, umut dolu gözlerle bakıp ona inanmak istedi. "Öyle mi dersin? O kadar küçük ki..."

"On iki yaşında değilse ben de neyim. Daha o kadar bile değilken Dış Topraklar'da tek başıma yaşadım ben ve hiç de bir şey olmadı. Ayrıca bende ondaki hırsızlık eğitimi falan da yoktu." Tom'un yüzüne dokundu. "Wren'i bulacağız," diye söz verdi. "Sonra da yakıt ikmali yapacağız. İşler biraz durulduğunda da Brighton'a dönüp Balıkkek'i alacağız."

Kollarını Tom'a doladı ve bu kez Tom Hester'a tam olarak sarılmadıysa da, kendini geri de çekmedi. Hester onu öptü, parmaklarını ince saçlarında gezdirdi. Onunla kavga etmekten nefret ediyordu. Bu şekilde kavga etmelerine neden olduğu için Balıkkek'ten de nefret ediyordu. Diğer Yitik

Telegram: @cinciva

Oğlanlar'ın, bu küçük veledin başını şimdiden futbol topu yapmış olmalarını umdu.

Telegram: @cinciva

33
GİDENLER

Theo ve Wren, oturup Fırtına'nın onları yeniden ele geçirmesini beklemediler. İz Sürücü Fang'in ölüm çığlıklarının ağaçların arasında yankılandığını duyduklarında, bahçelerin içine doğru kaçmaya başlamışlardı.

"O da neydi öyle?" diye sordu Wren, bu korkunç, yalnız sesten afallayıp durarak.

"Bilmiyorum," dedi Theo. "Kötü bir şey oldu sanırım."

Bir başka Yeşil Fırtına mangası daha ağaçların arasına koştururken, çalılıkların arasına saklandılar. Askerlerin miğferlerinde turuncu ışıklar yanıp sönüyordu. Arkasına bakan Wren, Köşk'ün yanmaya başladığını gördü.

"Theo! Yanıyor!"

"Biliyorum," dedi Theo. Wren'in tam yanında duruyordu; o kadar yakınındaydı ki, Wren ateşin ışığında Theo'nun çıplak göğsündeki tüylerin diken diken olduğunu seçebiliyor ve soğuk havada bir parça titrediğini hissedebiliyordu. Birden Theo, kollarını onun boynuna doladı. "Fırtına'nın seni yakalamasına izin vermelisin Wren. Bulutların Üstü düşüyor. Esir olarak daha güvende olursun. Beni bulmalarına izin veremem, ama sen gidebilirsin. Naga ile Zero denen kadın iyi birilerine benziyor. Geri dönmen gerekiyor."

"Ya sen?" diye sordu Wren. "Seni burada öylece bırakamam."

"Bana bir şey olmaz," dedi. Sonra biraz daha kararlı olmaya çabalayarak bir kez daha söyledi. "Bana bir şey olmaz. Burası yavaş yavaş düşüp, çok yakında çöle varacak. Ben de güneye doğru gitmeye çalışacağım. Orada, kum denizinin güneyinde Tibet Dağları'nda sabit bir yerleşim var. Belki yürüyerek oraya ulaşabilirim."

Telegram: @cinciva

“Hayır,” dedi Wren. Kendini geriye çekti, çünkü Theo ona sarıldığında, beyni çalışmayı bırakıyor ve Theo’nun her dediğine katılırken buluyordu kendini; oysaki içten içe, Theo’nun saçmaladığını gayet iyi biliyordu. Bulutların Üstü düştükten sonra hayatta kalsa bile, çölü yürüyerek geçmek intihardı. “Senin yanında kalıyorum,” dedi. “Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız ve bu son kararım. Gel şimdi, hangara geri dönelim. Belki hâlâ kullanabileceğimiz uçan bir makine vardır orada.”

Niye olduğunu anlayamadığı bir şekilde umut dolu ve kendiyle gurur duyarak dumanlı bahçelerden geçtiler, ancak hangara vardıklarında, Wren buranın onun aklında kaldığından çok daha fazla harap durumda olduğunu gördü. Dağgelincikleri’nin prefabrik hangarları ve barakaları parçalanarak etrafa saçılmıştı. Saldırıya yerde yakalanan makinelerden geriye yalnızca yanık parçalar kalmıştı. Ne var ki, bir gece önce Orla Twombley’le konuştuğu yazlık evin yıkıntıları arasında; bunca döküntünün arasında hâlâ dik ve sağlam duran bir askılıkta, birkaç pösteki ceket buldu. Bir anlamda teselli ödülüydü. Bir tanesini Theo’ya fırlattı, o da gümüş kanatlarını sanki cennetten kovulmuş bir melek gibi çıkarıp askılığa astı, ceketi minnetle üstüne geçirdi.

Diğer ceketi de kendisi giyen Wren, yeni bir plan düşünmeye koyuldu. “Pekâlâ,” dedi. “Belki de *gerçekten* çöle düşeceğiz. O zaman suya ve gıdaya ihtiyacımız olacak. Pusula da işe yarar.”

Theo onu dinlemiyordu. Enkazın ötesindeki yeşilliklerde bir hışırdama dikkatini çekti. Wren’e sessiz olmasını işaret etti.

“Of tanrılar!” diye fısıldadı Wren. “Yine mi Fırtına?”

Ama o ses Nimrod Pennyroyal’dan geliyordu. Shkin’in ilk kurşunu, cüppesinin cebindeki Teneke Kitap’a çarpmış ve o da birkaç kaburga kemiğini kırmıştı, İkincisiyse şakaklarını sıyırarak onu bayıltmış, yüzünün bir yanını kan içinde bırakmıştı. Şimdi yavaş yavaş kendine geliyordu ve Bulutların Üstü’nden çıkmanın bir yolunu bulmak amacıyla tıpkı Wren ve Theo gibi kendini hangara kadar sürüklemişti. Çalılıklardan hüzün dolu bir şekilde onlara bakarak, “Yardım edin!” diye fısıldadı.

“Bırak,” dedi Theo, Wren ona doğru giderken.

“Yapamam,” dedi Wren. Keşke yapabilseydi. Bütün yaptıklarından sonra Pennyroyal yardım edilmeyi hak etmiyordu, ama ona yardım etmemek Wren’i de en az onun kadar kötü biri yapardı. Onun yanında diz çöktü ve tuniğinin eteğinden bir parça kumaş koparıp başını sardı.

Telegram: @cinciva

“İyi kız,” dedi Pennyroyal, Wren çalışırken. “Sanırım bacağım da kırılmış, şeyden düşerken... ah şu habis Shkin! Canavar! Vurdu beni! Vurup kaçtı!”

“Eh, o zaman zavallı Tom Natsworthy’nin nasıl hissettiğini anlamışsındır,” dedi Wren. Yalapşap yaptığı bandaj, yaranın üzerine oturur oturmaz kanla ıslandı. Vineland’deyken Bayan Scabious’un ilkyardım derslerine daha fazla ilgi göstermiş olmayı diledi.

“O apayrı bir olay,” dedi Pennyroyal. “O zam- Yüce Poskitt! Tom Natsworthy’yi nereden tanıyorsun?”

“Ben onun kızıyım,” dedi Wren. “Shkin’in benim hakkımda söyledikleri doğruydu. Tom benim babam, Hester da benim annem.”

Pennyroyal yutkunur gibi sesler çıkardı, gözleri korku ve acıyla pörtledi. Wren’in, elbisesinden başka bir kumaş parçası koparmasını, sanki Wren o kumaşla onu boğacakmış gibi izledi. “Bu yanan güvertede söylediği kişi olan tek bir kişi bile yok mu allasen?” diye sordu güçsüzce, sonra da kendini bırakarak Wren’in kollarına düştü.

“Öldü mü?” diye sordu Theo, arkasından yaklaşarak.

Wren hayır der gibi salladı başını. “Kurşun sadece etini sıyırmış sanırım. Bayıldı. Ona yardım etmemiz gerek, Theo. Bizi Cynthia’dan o kurtardı.”

“Doğru, ama Teneke Kitap’ı alabilmek için yaptı,” dedi Theo. “Bırak onu. Belki de Fırtına onu bulur ve ayrılırken yanlarına alırlar.”

Ne var ki tam arkasında, uçuş motorlarının kükremesiyle Şahinağız ve Tilki Ruhları, Bulutların Üstü’nün donanımının arasından geçerken dumanın üzerinde uzun gölgeler bıraka bıraka, ağaçların arkasından havalanmaya başlamıştı. Fırtına, burayı çoktan terk ediyordu.

Oenone Zero, yanan perdelerin kokusuyla düşlerinden uyandı. Başında bir ağrı vardı ve nefes almaya çalıştığında, keskin duman boğazına doluşarak öksürmesine, nefesinin daralmasına ve sırtının üzerine devrilmesine neden oldu.

Tepesindeki alevler, balo salonunun süslü tavanını çağlayan dalgalar şeklinde, tıpkı parlak bir sıvı gibi yıkıyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, el yordamıyla gözlüğünü aradı, ama gözlüğü paramparça olmuş ve

Telegram: @cinciva

alevler etrafını sarmaya başlamıştı. Alevlerin arasında, Teneke Kitap'ın kararmaya başlayan dağılmış sayfalarını gördü.

Dalgalanan alev perdesinin içinden kendini dışarı, terasa doğru attı. Etrafta duman, yangın ateşi ve yanan cesetlerden ibaret bir bulanıklık vardı. Bulanıklığın içinden yalpalayarak geçip merdiveni aradığı sırada karşısına General Naga çıktı. Ondan geri geri kaçarken, yerdeki bir İz Sürücü'ye takılıp düştü ve zırhlı adamın yolunun üstüne, çaresiz bir şekilde oturdu.

"Dr. Zero?" dedi Naga. "Bu... bu saldırıyı... siz mi planladınız?"

Oenone, Naga'nın onu öldüreceğini biliyordu. Öyle korkuyordu ki, korku, ağzından tiz bir ses olarak dışarı kaçıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı ve Tienjing'deki yıkık şapelin tanrısına bir dua mırıldandı, zira tanrılara zaman ayırmamış olsa da, o tanrının korkmanın ne demek olduğunu mutlaka bileceğini düşünüyordu; acı çekmenin ve ölmenin. Derken korku onu terk etti, gözlerini açtı. Dumanların ötesindeki ay, beyaz ve tam bir daire halinde uçuyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeyin bu olduğunu düşündü.

General Naga'ya gülümseyip, "Evet, ben yaptım. İz Sürücü Shrike'ın beynine gizli talimatlar yükledim. Onun, Fang'i öldürmesini sağladım. Yapılması gerekiyordu," dedi.

Naga dizlerinin üstünde eğildi ve büyük, metal elleri, Dr. Zero'nun kafasını kavradı. Öne doğru eğilip iki kaşının arasına sarsak bir öpücük kondurdu. "Muhteşem!" dedi, kalkmasına yardım ederek. "Muhteşem! Bir İz Sürücü'yü öldürmek için bir İz Sürücü kurmak, ha?"

Afallamış asker ve pilot gruplarının, alevlerle aydınlanan irdeleyici bakışları altında onu ateşlerden çıkarıp çimenler boyunca sürükleyerek *Ağıt Girdabı*'na doğru götürdü. Birinden bir pelerin alıp, Zero'nun titreyen omuzlarının üzerine geçirdi. "Bu ânı ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsiniz!" dedi. "İlk yıllarda çok iyi bir liderdi, ama savaş uzadıkça, askerleri ve gemileri bir bilgisayar oyunundaymış gibi harcamaya başladı. Ne kadar zamandır bunun için bir çare düşünüyordum... Ve siz bunu başardınız! Bizi ondan kurtardınız! Bu arada dostunuz Bay Shrike bir yere kaçtı. Tehlikeli midir?"

Oenone, Shrike'ın şu anda neler yaşadığını düşünerek kafasını hayır dercesine salladı. "Bunu bilmek zor. Gizli programlarıma yer açmak için anılarından bazılarını bastırmıştım. Şimdi görevini tamamladığına göre,

Telegram: @cinciva

bu anılar yeniden yüzeye çıkmaya başlayacaktır. Şaşıracak... belki de aklını kaybedecek... Zavallı Bay Shrike."

"Alt tarafı bir makine o, Doktor."

"Hayır, makineden daha fazlası. Adamlarınıza onu aramalarını söylemeniz gerek."

Naga, eliyle nöbetçilerin yana çekilmelerini işaret etti ve *Ağıt Girdabı*'nın borda iskelesine tırmandı. Havakabinine girince Oenone'a oturması için bir sandalye uzattı. Kadın kendini inanılmaz yorgun hissediyordu. Kan ve küle bulanmış cilalı göğüs zırhından yansıyan görüntüsü ona bakıyordu ve gözlüksüz kendini çıplak hissediyordu. Naga, omuzunu pışpışladı ve ürkmüş bir hayvanı sakinleştirir gibi, "Geçti kızım, geçti," diye mırıldandı. Naga'nın dokunuşu askerceydi, tuhaf ve hiç kibarlık için kullanılmamış. "Sen çok cesur bir genç kadınsın."

"Değilim. Korkuyordum. Öyle korkuyordum ki. .. "

"Cesaret de budur zaten, kızım. Korkuyu yenmek. Korkmasaydın yapamazdın." Zırhının içindeki bir bölmeden bir kadeh çıkarıp ona uzattı. "Al, biraz brendi iç, sakinleşmene yardımcı olur. Tabii ki bundan senin sorumlu olduğunu kimseye söylemeyeceğiz. En azından resmi olarak İz Sürücü Fang'in ölümünün yasını tutacağız. Gelgeççileri suçlayacağız. Savaşçılarımızı, bu savaşın başladığı günden bu yana görmediğimiz kadar kırbaçlayacaktır bu! Tüm cephelerde karşı atağa geçeceğiz ve liderimizin ölümünün hıncını alacağız..."

Oenone, brendinin acı tadıyla içkiyi püskürtüp, kadehi de fırlattı. "Hayır! Savaş sona ermeli," dedi.

Naga güldü, yanlış anlamıştı. "Fırtına, o demir cadının bize ne yapacağımızı söylemesine gerek kalmadan da savaşlar kazanabilir! Meraklanma, Dr. Zero. Onsuz daha iyi olacağız. Barbar kentleri muma çevireceğiz! Ben de lider olarak onun yerini aldığımda seni ödüllendireceğim; saraylar, para, istediğin görev"

Serseme dönen Oenone, başını sağa sola salladı. Bu zırhlı adamın, çarpışmadan hasar almış, sıkış tıkış havakabininde volta atışını izlerken, Yeşil Fırtına'yı hafife aldığını fark etti. Onları savaş var etmişti ve savaşın devam etmesini sağlamak için her şeyi yapacaklardı.

"Hayır," dedi. "Ben bu yüzden öl-"

General Naga onu çoktan unutmuş ve emrindeki subaylara emirler yağdırmaya başlamıştı. "Tüm frekanslara aynı mesajı geçin: İz Sürücü

Telegram: @cinciva

Fang'i çarpışmada kaybettik. Bu trajik anda herkes metanetini ve kararlılığını korusun vesaire vesaire. Mobillik Yanlısı barbarlara karşı sürdürdüğümüz görkemli savaşımızı devam ettirmek için, emir komutayı üzerime alıyorum. *Ağıt Girdabı*'nı kalkışa hazırlayın. Komutanlardan biri, iktidarı kendi üzerine geçirmeye yeltenmeden Tienjing'e dönmek istiyorum."

"Peki ya esirler, General?"

Naga, Dr. Zero'ya bakarak bir an tereddütte kaldı. "Liderliğime bir katliamla başlamayacağım. Onları da gemiye alın. Ama lütfen Pennyroyal karısına söyleyin, şarkı söylemeyi kessin."

İz Sürücü Shrike, Fırtına'nın havalanacak asker grupları aceleyle *Ağıt Girdabı*'na doluşurken, çalılıkların arasındaki gizli bir yerde bekledi. Megafonlu birisi, "Bay Shrike! Bay Shrike! Gemiye! Kalkıyoruz!" diye bağırıyordu.

Shrike, onu bulmaları için Dr. Zero'nun emir verdiğini biliyordu ve cerrah-teknisyene bunun için minnet duydu, ama kendini göstermedi. Bulutların Üstü'nde kalması gerekiyordu. Balo salonunun bahçesinde gördüğü kız, havadestroyerine yönlendirilen esirlerin arasında değildi. O kalıyorsa, Shrike da kalacaktı. Henüz anlayamadığı bir sebepten, o kızla Hester arasında bir bağlantı olduğunu biliyordu. Belki ona yakın olursa, Hester'ı yine bulabilirdi.

Telegram: @cinciva

34
MAL BULANINDIR

Balıkkek, sahilin arkasındaki kum tepelerinde yatıyordu. Soğuktan ve ihanetten uyuşmuş bir halde, Brighton'ın, hasarlı motorlarını çalıştırışını ve yandan çarklı ilerleyişini izledi; Yitik Oğlanlar'ın sesleriyse, su üzerinde dumanla birlikte boğuk bir şekilde uzaklaşıyordu.

Canını zor kurtarmıştı. Yitik Oğlanlar müzeye saldırdıkları sırada, avcısından kaçan bir tavşan gibi sıvışmış, bir arka kapıdan çıkmış ve nihayet kentin kıç bölümüne erişip kendini bir gözetleme platformundan aşağı, denizin güvenli sularına körlemesine bıraktığı âna kadar, alev alev yanan sokaklarda, "Bay Natsworthy, geri dön, geri dön!" diye diye çaresizce ağlayarak koşturmuştu.

Kıyıya yüzmek onu çok yormuştu, dalgaların arasında neredeyse boğuluyordu. Mecalsiz ve üşümüş haliyle ayağa kalkması ve yine yürümesi gerekiyordu; zira aç çöl kasabaları, kum tepelerinin arasından yuvarlanarak yanından geçiyorlardı. Kuma saplanıp dalgalarla ıslanan havagemisi ve uçan makine enkazlarının buraya çektiği acımasız yürürgezerler de ona doğru akın ediyorlardı. Daha önce bir yürüyen kasabanın yakınında bile bulunmamış olan Balıkkek, dumanlı havada ona doğru ilerleyen tekerleklerin bu denli büyük oluşuna ya da yanından geçip giderken yerin nasıl sallanıp hareket ettiğine bir türlü inanamadı. Egzoz dumanından ve havaya kalkan kumdan boğulan Balıkkek, sürüne sürüne onlardan uzaklaştı ve çöle doğru koştu.

Artık gerçekten bir Yitik Oğlan'dı. Nerede olduğu ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kum tepelerinde sürünerek, kuru çakılların ve kıraç kayalıkların üzerinde sendeleye sendeleye ilerleyerek, saatlerce koştu da koştu. Ay, batı ufkuna doğru batarken gitgide büyüyen karanlıktan ve gölgelerden korkuyordu. Kuru bir dere yatağında, ısınmak için nemli

Telegram: @cinciva

dizlerini göğsüne çekip kendine sarılarak nihayet devrildi ve sesli sesli, "Zavallı küçük Balıkkek'in suçu neydi?" diye inledi.

Kimse yanıt vermedi; onu da en çok bu korkuttu. Gargara, Remora ve Wren onu yarı yolda bırakmış; sahte anne ve babacıkları onu aldatmış; Bay Shkin onu hayal kırıklığına uğratmış ve Tom Natsworthy de onu yüzüstü bırakmıştı. Yine de, burada tek başına olmaktansa, onlardan birinin burada olmasını tercih ederdi.

Ay, yakında bir yerde yatan bir şeyin üzerinde parladı. Parıldayan şeyleri avlama konusunda eğitimli Balıkkek, düşünmeksizin o şeyin yanına doğru süründü.

Kumlardan ona doğru bakan bir yüz vardı. Eğilip onu aldı. Tunçtan yapılmıştı ve çok ciddi biçimde hasar görmüştü. Göz delikleri vardı üzerinde. Dudakları, Balıkkek'i rahatlatan bir edada, hafifçe gülümser bir halde kalmıştı. Güzel bir yüzdü. Balıkkek, onu kendi yüzüne doğru tutup göz deliklerinden batıya giden Ay'a baktı. Sonra da maskeyi pardösüsünün içine sokup, biraz cesaret bularak, çölün sakladığı diğer hazineleri merak ederek yürümeye devam etti.

Keskin gözleri birkaç metre ileride, kuru bir akarsu yatağının zemininde hareket eden bir şeyleri seçti. Bir hayvan gibi tetikte, o şeye yaklaştı. Yaralanmış bir el, çakılların arasında sürünüyordu. Metalden yapılmışa benziyordu. Parmaklarıyla kendini iten, kırık bir yengeci andırıyordu. Bileğinden kablolar, mekanizmalar ve kemiğe benzeyen bir şey dışarı çıkmıştı. Balıkkek onu seyretti ve bir amacı varmış gibi göründüğü için takip etmeye başladı.

Kısa süre içinde, daha az canlı organlara rastladı: Bir kayanın üzerinde duran, ters dönmüş, paramparça metal bir bacak, yarılmış ve ezilmiş bir gövde. El, bir süre gövdenin üzerinde örümcek gibi gezindikten sonra sürünmesine devam etti. Birkaç yüz metre ileride, çakıllardan bir tepeye ve üzerinde bodur akasya ağaçlarının yeşerdiği küçük kayalıklara doğru ilerlemeye gayret eden, kolun neredeyse tamamına bağlı durumdaki diğer eli buldu.

Ve sonunda başı buldu: Metal bir kafatasının içine yerleştirilmiş, kablo ve kanal saçağıyla çevrili iskeletimsi, gri bir yüz. Ölü gibi görünüyordu, ancak Balıkkek üzerine doğru eğilince, onun varlığını sezdiğini fark etti. Cam gözlerin lensi çatlamıştı, ancak içindeki örümceğimsi mekanizma

Telegram: @cinciva

görme çabasıyla titreyip yerine oturdu. Ölü ağız hareket etti. Öylesine belli belirsizdi ki Balıkkek zar zor duyuyordu, baş ona fısıldıyordu.

"Hasar aldım."

"Birazcık," diye onayladı Balıkkek. Ona üzüldü, zavallı baş. "Adın ne?" diye sordu.

"Anna," diye fısıldadı baş. Ardından, "Hayır hayır. Anna öldü. Ben İz Sürücü Fang'im," dedi. Kafadan iki ayrı ses çıkıyor gibiydi; biri zorba, buyurgan; diğeri çekingen, şaşkın. *"Arkangel tarafından esir alındık,"* dedi ikinci ses. *"Ben on yedi yaşındayım. Stilton Kael'in tersanesinde dördüncü sınıf bir köleyim, ama kendi gemimi yapıyorum."* Sonra ilk ses tısladı. "Hayır! O uzun zaman önceydi, Anna'nın zamanında. Anna öldü. *Sathya, tatlım? Sen misin? Kafam öyle karışık ki..."*

"Benim adım Balıkkek," dedi Balıkkek, onun da kafası biraz karışmıştı.

"Sanırım hasar aldım," dedi baş. *"Valentine beni kandırdı - kılıç kalbimde - Çok üşüyorum... Öyle çok üşüyorum ki...* Hayır. Evet. Şimdi hatırlıyorum. *Hatırlıyorum.* Zero denen kadının makinesi... ve General Naga öylece durup izin verdi... İhanete uğradım."

"Ben de," dedi Balıkkek. Tunç maskenin çekilip koparıldığı kafatasının çevresindeki bükülmüş cıvataları fark etti. Maskeyi pardösüsünden çıkarıp, elinden geldiğince eski yerine geçirdi.

"Lütfen ona yardım et," diye fısıldadı baş. "Beni tamir et."

"Nasıl yapılır bilmiyorum ki."

"*O* - Ben sana gösteririm."

Balıkkek etrafına bakındı. İz Sürücü'nün gövdesinin parçaları, kumun içinden ona doğru ilerliyor, başa doğru yöneliyordu. Parmaklarının bükülme hareketi, ona Gargara için onardığı yengeç-kameraları hatırlattı. "Yapabilirim aslında," dedi. "Ama burada değil. Alete falan ihtiyacım olacak. Parçalarını toparlayıp bir kent falan bulabilsek... "

"Yap," diye emretti baş. "Sonra doğuya gideceğim. *Shan Guo'ya. Memleketim Erdene Tezh'e.* Tek-Yaşamlılar'dan intikamımı alacağım. Evet, evet..."

"Ben de seninle gelirim," dedi Balıkkek, bir kez daha yüzüstü bırakılmaya gönülsüz. "Sana yardım edebilirim. Bana ihtiyacın olacak."

"Teneke Kitap'ın sırlarını biliyorum," dedi baş, kendi kendine fısıldayarak. "Kodlar hafızamda saklı. Erdene Tezh'e döneceğim ve ODIN'i uyandıracağım."

Telegram: @cinciva

Balıkkek, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama sonunda ona ne yapması gerektiğini söyleyen biri olduğu için memnundu, her ne kadar yalnızca bir baştan ibaretse de. Ayağa kalktı. Biraz ileride, bir çalının dallarından sarkan yırtık, gri bir cüppe buldu. Cüppeyi alıp, bir nevi çanta haline getirdi. İz Sürücü Fang'in başı, dünyanın yeniden yeşillenmesiyle ilgili kendi kendine bir şeyler fısıldarken, Balıkkek de onun vücudunun dağılmış parçalarını toplamaya başladı.

Telegram: @cinciva

35
GÖKYÜZÜNE DEMİRLİ

Fırtına ayrıldıktan sonra Bulutların Üstü oldukça sessizleşmişti. Rüzgâr, yerle yeksan donanımın arasından esip şarkısını söylemeye devam ediyor, sağlam kalan gaz torbaları birbirine çarpıyor ve yanmakta olan Köşk'ün içinden arada bir dökülen yer ve tavan döşemelerinin sesleri geliyordu, ancak bunlardan hiçbiri insan sesi değildi, o nedenle bir anlamı da yoktu.

Theo ile Wren, baygın durumdaki Pennyroyal'ı, kayıkhanenin ve süs labirentin arasındaki servi korusunun korunaklığına taşıdılar. Korunun tam ortasında bir çeşme vardı. Pennyroyal'ı oraya yatırdılar ve rahat etmesi için ellerinden geleni yaptılar. Sonra Theo oturdu ve başını kollarının üzerine koyup uyumaya çalıştı. Wren'i şaşırttı bu. Çok yorgun olmasına rağmen, uyuyamayacak kadar gergindi ve korkuyordu. Theo için durum farklı olsa gerek, diye fikir yürüttü. Daha önce de savaşlara katılmıştı, haliyle bu tip umutsuz belirsizliklere alışkın olmalıydı.

"Boo-Boo, kumrum benim, her şeyi açıklayabilirim!" diye mırıldandı Pennyroyal, kımıldanıp gözlerini aralarken. Yanında oturan Wren'i görünce, "Aa, sen miydin," diye geveledi.

"Uyumana devam et," dedi Wren.

"Benden hoşlanmıyorsun," dedi Pennyroyal somurtarak. "Bak, baban için çok üzgünüm. Gerçekten. Zavallı genç Tom. Ona asla zarar vermek istemedim. Bir kazaydı, yeminle."

Wren, Pennyroyal'ın bandajlarını kontrol etti. "Sadece o değil," dedi. "Şu kitabın. Yalanlarla dolu! Bayan Freya, Anchorage, annemin Avcılarla yaptığı anlaş-"

"Aa, bak orası doğru," dedi Pennyroyal. "Sırf daha kolay okunsun diye gerçekleri tek tük renklendirmiş olabilirim, ama Arkangel'i üzerimize salan gerçekten de Hester Shaw'du. Bana kendisi söyledi. 'Avcılar'ı buraya gönderen bendim,' dedi. 'Çünkü Tom'u yine kendime istiyordum. O benim

Telegram: @cinciva

ihanet altınım olacaktı.' Birkaç ay sonra da, Arkangel'den kaçanların arasında Julianna adında çok tatlı bir gençle tanıştım. Şu hödük Piotr Masgard'ın evindeki kölelerden biri. Anlaşmanın yapıldığına şahit olduğunu söyledi bana: Bir kadın pilot, Anchorage'ın yerini söylemek için efendisinin yanına gelmiş. Bir kadın havacıymış, küçük bir kızdan biraz büyük ve yüzü berbat bir yarayla ikiye bölünmü-"

"Sana inanmıyorum!" dedi Wren terslenerek ve onu orada bırakıp bahçelere doğru yürüdü. Bu, doğru *olamazdı;* Pennyroyal yine gerçekleri saptırarak eski numaralarına başvuruyordu. *Peki, hikâyesinin diğer kısımlarının palavra olduğunu kabul edip niye sadece bu kısmının doğru olduğunda ısrar ediyor ki?* diye düşündü Wren sıkıntıyla. Belki de inanmıştı. Belki annesi onu korkutmak için yalan *söylemişti.* Masgard'ın köle kızına gelince; sırf Masgard'ı, yaralı bir kadın pilotla konuşurken gördü diye, o kadının annesi olması gerekmiyordu. Hava ticareti tehlikelerle dolu bir hayattı, yüzünde yarası olan bir sürü kadın pilot olmalıydı...

Aklını karıştıran düşünceleri dağıtmak için kafasını salladı. Pennyroyal'ın salak hikâyelerinden başka, dert etmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Ayaklarının altındaki Bulutların Üstü sallanıyordu ve gece havası, gerilmiş donanımlardan gelen inilti sesleriyle doluydu. Yan yatmış çimenlerden dumanlar süzülüyor, etrafa dağılmış cesetleri ve tersyüz olmuş piknik masalarını örtüyordu. Wren, yerden birkaç kanepe aldı ve ayakta onları yerken Köşk'ü seyretti. Bu güzel binanın yaşadığı değişime inanmak çok güçtü. Her yanı kirliydi ve bel veriyordu. Pencerelerinden gelen tek ışık, yayılan alevin kırmızı parıltısıydı. Ortadaki heybetli kubbe, patlamış bir top gibi açılmıştı. Üzerindeki gaz torbaları onu tutuyor gibiydi, ama isten kapkara kesilmişlerdi ve Pennyroyal'ın misafir odasının çatısından zıplayan azgın alevler, plakaların altına doğru tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Wren ayakta bunları izlerken, yakınlarda duran birinin de onu izlediğini sezdi. "Theo?" dedi başını çevirerek.

Ama Theo değildi.

İrkilen Wren, korkuyla hıçkırarak yana yatmış çimenin üzerinde dengesini kaybedip yere düştü. İz Sürücü, bahçenin yana eğilmesine karşın kendini sağlam tutmaya çalışmanın dışında hareket etmedi. Gözlerini Wren'e dikmişti. Gözlerinin yerinde duran bu yuvarlak yeşil ampullerle nasıl olurdu da dik dik bakabilirdi? Yangının alevleri, çökük zırhının ve

Telegram: @cinciva

lekeli pençelerinin üzerinde parladı. Başı titredi. Yaralarından yağ damlıyordu.

"SEN O DEĞİLSİN," dedi.

"Değilim," diye onayladı Wren, cırtlak bir fare iniltisiyle. Bu korkunç, eski makinenin kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama onunla tartışacak değildi. Ondan uzaklaşmaya çalışarak, yerde poposunun üzerinde kımıldandı.

İz Sürücü ağır ağır ona yaklaştı, sonra tekrar durdu. Zırhlı kafasının içindeki tuhaf mekanizmaların vınlayıp takırdadığını duyabiliyordu. "ONA BENZİYORSUN," dedi, "AMA O DEĞİLSİN."

"Evet değilim, birçok insan bizi karıştırır," dedi Wren, onu kimle karıştırdığını merak ederek. Kaçmanın anlamı yok, dedi kendi kendine, ama yaşamaya devam etmeye can atan vücudu onu dinlemedi. Ayağa kalktı ve ıslak çimenlerin üzerinde kayarak, bahçelerin yana yatmış yüzeyi üzerinde düşe kalka koşmaya başladı.

"GERİ DÖN!" diye yalvardı Shrike. "BANA YARDIM ET! ONU BULMAM GEREK!" Kızın peşinden koşmaya başladı, ama sonra durdu. Onu kovalamak, kızın korkusuna korku katmaktan başka bir şeye yaramazdı; bu garip, tanıdık yüzde yarattığı korku ve nefret, onu zaten allak bullak etmişti. Dumanların arasında kayboluşunu izledi. Tam arkasında, Köşk'ün ortasındaki kubbe bir kıvılcım seliyle birlikte balo salonunun ortasına çöktü. Enkazın yanardöner parçaları, yanından yuvarlana yuvarlana geçip çeşmeyi ve çiçek tarhını parçaladı; güverte plakasının sınırından fırlayarak çöle doğru düşüşe geçti.

Shrike bunları görmezden gelip başını sorgularcasına eğdi. Hassas kulakları, gürültülerin arasından gelen uçuş motorlarının homurtusunu ayıkladı.

Nefes nefese kalan, kalbi küt küt atan Wren, servi koruluğuna kendini zor attı. Pennyroyal ya uyuyordu ya yine bayılmıştı. Theo oturduğu yerde sıçrayarak, "Wren, n'oldu?" dedi.

"İz Sürücü!" dedi Wren nefes nefese. "Yeşil Fırtına bir İz Sürücü'yü burada bırakmış. Diğeriyle dövüşen şu büyük, çirkin olanı."

Pennyroyal esneyip gerindi. Theo, Wren'i yumuşakça yana çekti. "Wren, eğer bu İz Sürücü bizi öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı,

Telegram: @cinciva

değil mi? Seni de takip ederdi ve şimdiye burada olurdu."

Wren bir an düşündü. "Sanırım hasar almış," dedi.

"Gördün mü."

"Galiba delirmiş," diye devam etti, İz Sürücü'nün onunla tuhaf tuhaf konuşmasını hatırlayarak. Sonra da gergin gergin kıkırdadı. "Sıradan İz Sürücüler etrafta dolaşıp insan öldürmek üzere tasarlanmışsa, belki de delirmiş bir İz Sürücü, kıyametine doğru giden uçan bir adada olmasını isteyebileceğimizin en iyisi. Belki de havadan sudan konuşmak istiyordur. Belki de bana bir hırka örer!"

Theo kahkaha attı. "Neyse ne," dedi, "her şey yoluna girecek. Bu şekilde gaz kaybetmeye devam edersek, yarım saat falan sonra çöle ineceğiz demektir."

"Sanki bu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"İyi bir şey," dedi Theo. "Gel de gör."

Korunun uzak tarafındaki ağaçların arasından geçip onu takip etti. Onları orada, güverte plakasının sınırından yalnızca kısa, oldukça dik eğimli bir çimenlik parçası ayırıyordu. Parmaklıkların ardında ise yeri ve Bulutların Üstü'nün, eğimli kum tepeleriyle çorak kayalıkların üzerinde sürünen gölgesini görebiliyorlardı. Her tarafta, Bulutların Üstü'nün düşeceğini tahmin ettikleri yere doğru birbiriyle yarışan küçük kasaba ve köylerin yaklaştığını belirten ışık kümeleri ve hayaletimsi toz bulutları vardı.

"Toplayıcı kasabalar!" diye haykırdı Wren. "Bizi yiyecekler!"

"Bulutların Üstü'nü yiyecekler," dedi Theo. "Bizi değil. Biz, kasabalar gelmeden önce çöle ineceğiz ve onlara av olarak değil, turist olarak bineceğiz. Giriş ücretini ödemek için yanımıza biraz altın, bir Eski-Tekno ya da Köşk'ten değerli bir şeyler alacağız. Bize bir şey olmayacak."

Wren kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Annemle babamı bir araya getiren şey bu,* diye düşündü. *Bunun gibi maceraları paylaşmanın getirdiği bir aradalık. Her şeyin üstünden gelebilecek kadar güçlü bir şey: güvensizliğin, çirkinliğin, her şeyin.* Theo çirkin olduğundan değil, hem de hiç değil. Başını çevirip ona baktı. Yüzleri öylesine yakındı ki burnunun ucu, Theo'nun yanağına değiyordu.

Tam o anda; Wren'in öpüşmek üzere olduklarını anladığı ve bir yarısı onu öpmeyi gerçekten isterken, diğer yarısının da öpüşmekten, toplayıcı kasabalardan korktuğundan daha çok korktuğu anda; işte tam o anda,

Telegram: @cinciva

ayaklarının altındaki çimenlik, tıpkı fırtınalı denizdeki bir teknenin güvertesi gibi çekilip düşerek, Wren'i Theo'nun kucağına, Theo'yu da bir ağaca fırlattı.

"Bu da ne!" dedi Wren.

Bulutların Üstü'nü taç gibi çevreleyen gaz torbalarında kötü şeyler oluyordu. Köşk'ten sıçrayan alevlerle yanan ortadaki hücre kopmuştu ve içindeki gaz, mavi bir alev halinde dışarı fışkırıyordu. Küçük torbalardan birkaçı hâlâ yerindeydi, ama Bulutların Üstü'nün ağırlığını uzun süre daha taşıyacak kadar güçlü değillerdi. Güverte plakası daha da dikleşerek yan yattı ve çeşmelerle yüzme havuzlarındaki su, küçük beyaz çavlanlar halinde sınırdan döküldü. Enkaz parçaları da dökülüyordu: Heykeller ve yazlık evler, bodur palmiyeler ve bahçe eşyaları, çadırlar ve çalgı aletleri, kum tepelerinin üstüne birer talih kuşu gibi dökülüyordu.

Düşme bölgesine ilk ulaşan olmak için alelacele koşuştururken birbirleriyle dalaşıp, itişip kakışan çöldeki kasaba benekleri de hızlarını artırmışlardı.

Jenny Haniver, duman ve tozun arasından uçarak Bulutların Üstü'nün gölgesine girdi. İskele tarafındaki penceresinden bakıldığında, yana yatmış alt kısım, şarapnel göçükleri ve yanmış molozlarla lekelenmiş devasa bir yıkık duvarı andırıyordu. Hester, projektörü oraya çevirip yanından geçen çarpılmış bir bakım platformunu, on fit yükseklikte, üzerinde beyaz harflerle SİGARA İÇİLMEZ yazan bir uyarı levhasını izledi. Teleferik, kopmuş çelik palamarların ucunda sallanıyordu ve dağılan kabininden kanlı balo kıyafetleriyle cüppeler dalgalanıyordu.

"Çok geç kaldık!" dedi Hester. "Burada canlı bir şey yok."

"Öyle deme!" dedi Tom ona. Tartışmaları yüzünden hâlâ keyifsiz ve rahatsız olan Tom'un sesi çok sert çıktı. Artık tartışmak istemiyordu, zira önemli olan tek şey Wren'i bulmaktı. Ancak Hester'la arasında bir şeyler değişmişti ve işleri tekrar yoluna koyabileceğinden emin değildi. Zalimliği, Balıkkek'i geride bırakırkenki sakin hali, Tom'un içini burkuyordu.

Sinirli sinirli *Jenny*'nin kumandalarıyla oynayıp gemiyi, donanımların arasından dikkatli bir şekilde geçirerek güverte plakasının sınırının üzerine doğru uçurdu. Birden, Hester yerine yanında Freya'nın olmasını istedi. O, Balıkkek'i geride bırakmazdı. O, Shkin'in kulesinden, o zavallı

Telegram: @cinciva

insanları öldürmeden kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Wren'i bulma umudunu da bu kadar erken tüketmezdi.

"Londra'yı unuttun mu?" dedi Tom. "Seni Londra'dan almak için geldiğim MEDUSA gecesini unuttun mu? O zaman da her şey çok umutsuz görüyordu, ama işte seni bulabilmiştim, değil mi? Wren'i de bulacağız."

Aşağılarındaki Bulutların Üstü, bir buhurdanlık gibi sallanıyordu. Hester, projektörü yıkık bahçelere doğru çevirdi.

Birlikte Pennyroyal'ı sürükleyerek ilerleyen Wren ve Theo, bahçelerin yan yatmış zemini boyunca yengeç gibi yürüye yürüye, güverte plakası yere indiğinde saklanabilecekleri bir yer aradılar.

"Aferin!" dedi Pennyroyal onlara, bir an kendine gelerek. "Muazzam gayret! Görüyorum ki özgürlüğünüzü bunun için kazanmışsınız!" Sonra tekrar bayıldı, vücudunu taşınamayacak kadar ağırlaştırdı bu da onu. Onu yere yatırdılar, Wren de yanına oturdu. Yer artık beş yüz fit aşağılarındaydı, belki daha az. Wren, çölü benek benek kaplayan uzun hilal şeklindeki kayalıkların arasında yetişmekte zorlanan bodur çalılıkları ve Bulutların Üstü'nün gölgesinin peşinden, fıçı şeklindeki büyük tekerlekleriyle sıçraya sıçraya ilerleyen kasabaların üst katlarındaki pencere ve girişleri artık seçebiliyordu. Hava, aşırı gerilen donanımların gıcırdama sesleriyle doluydu. Gitgide uzayan metalik mırıltıların arkasından bir gürültü yükseliyordu. Wren kafasını kaldırıp baktı. Bahçelerin bir ucundan diğer ucuna salınan palamar kördüğümlerinin içinden, gözlerini kamaştıran bir projektör ışığı geliyordu. Sonra projektör, çimenlerin üzerinde amaçsız amaçsız aranan uzun bir ışık seli halinde dönüştü ve Wren, ışığın ardındaki küçük havagemisini gördü.

"Bak!" diye bağırdı.

"Toplayıcılar," diye homurdandı Theo. "Ya da hava-korsanları ! "

Aşağıdaki kasabalar da aynı fikirde olmalıydılar ki, bir roket aşağıdan fırlayıp küçük geminin hemen arkasındaki gökyüzünde patladı. Gemi roketten kaçındı, sonra kendini tekrar toparladı. Dönüş kanatçıkları, meraklı bir balığın yüzgeçleri gibi pır pır hareket ediyordu. Havakabininin penceresinde bir yüz belirdi. Dönüş kanatçıkları bir kez daha oynadı, motor bölmeleri döndü ve gemi, metal avlunun üzerinde bir yere, Wren ve Theo'ya çok yakın olmayacak şekilde, ama Wren'in, havakabininden atlayıp

Telegram: @cinciva

yan yatmış çimenliğin üzerinden ona doğru düşe kalka koşan insanları tanıyabileceği kadar da yakına iniş yaptı.

İlkin gördüklerine inanmayı reddetti. Annesiyle babasının burada olmaları öylesine imkânsızdı ki, gözlerini kapatıp, bu can yakıcı halüsinasyonun kaybolmasını bekledi. Onlar olamazdı, salak gözleri ona ne söylüyor olursa olsun *olamazdı*. Belli ki yaşadığı maceralar ona biraz fazla gelmişti ve hayal görmeye başlamıştı.

Sonra bir haykırış duydu: "Wren!" Birinin kolları ona dolandı, onu sıkıca tuttu, evet babasıydı bu, evet şimdi ona sarılıyordu, evet gülüyor ve durmadan, "Wren! Wren!" diyordu, gözyaşları Wren'in yüzünü bulayan kül ve tuzun arasından geçip beyaz kanallar oluşturuyordu.

Telegram: @cinciva

36
TUHAF BULUŞMALAR

“Özür dilerim,” dedi Wren. “Çok özür dilerim. O kadar çok aptallık yaptım ki.” Daha fazla konuşamadı, söyleyecek başka bir şey de gelmedi aklına.

“Olsun, olsun,” deyip duruyordu babası ona. “Önemli değil. Artık güvendesin, önemli olan tek şey bu.”

Babası kenara çekildi, şimdi annesi onu kucaklıyordu; daha sert, daha sıkı, Wren’in yüzünü kemikli omuzlarına bastıra bastıra. Kulaklarında annesinin soran sesini duydu: “İyi misin? Canın yandı mı?”

“İyiyim,” dedi Wren burnunu çekerek.

Hester geriye çekilerek Wren’in yüzünü iki elinin arasına aldı ve ona karşı bu kadar çok sevgi duymasına şaşırdı. Neredeyse hiç ağlamayan Hester mutluluktan ağlıyordu. Tom ile Wren’in, onun yumuşadığını düşünmelerini istemediğinden başını çevirince Wren’in arkasında dikilen, uzun siyahi oğlanın onları izlediğini gördü.

“Anne, baba,” dedi Wren, Theo’yu yaklaştırmaya çalışarak. “Bu Theo Ngoni. Hayatımı kurtardı.”

“Birbirimizin hayatını kurtardık,” dedi Theo utanarak. Olur da Zagwa’ya dönmeyi başarırsa, kendi annesiyle babasının onu nasıl karşılayacağını hayal ederek ağlıyordu o da.

Hester, yakışıklı genç pilota şüpheyle bakarken, Tom delikanlının elini sıktı ve, “Artık gemiye binsek iyi olur,” dedi.

Tom, havagemisine doğru dönerken Theo da onunla birlikte gitti. Hester da tam onların peşinden gidiyordu ki Wren, “Bir dakika! Pennyroyal!” dedi.

Tom ve Theo onu duymadılar, ama annesi duydu.

Telegram: @cinciva

Wren, ağaçların arasından geçerek çeşmeye doğru koşturdu. Uçuş motorlarının sesiyle cana gelen Pennyroyal, ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Wren'i görünce sırıtıp güçsüz güçsüz, "Ben size demedim mi? Asla öleceğiz deme!" dedi. Sonra, onun arkasında beliren yüzü tanıyınca, "Of, Yüce Poskitt!" diye ekledi.

Hester, Pennyroyal'ı en son gördüğünde, Avcılar'ı öldürdüğü gece, Anchorage'ın karına ve karanlığına doğru kaçıyordu Pennyroyal. Onunla en son, kaçmasından az önce Bay ve Bayan Aakiuq'ların evinin altüst edilmiş mutfağında, ona Avcılar'ı oraya gönderenin kendisi olduğunu söylediğinde konuşmuştu.

Kuruyan kan parçalarının altındaki yüzü ölü gibi beyazlayan Pennyroyal, güçsüz güçsüz geri çekilmeye çabaladı. Hester iki uzun adımda onu yakaladı, yere devirdi ve Hester'ın ayağına kapanıp yalvarmaya başladığı sırada bıçağını çekti.

"N'olur!" diye inledi. "Canımı bağışla! Sana her şeyi veririm!"

"Kapa çeneni," dedi Hester, kan yeni pardösüsüne sıçramasın diye geri çekilerek, bıçağı Pennyroyal'ın boğazına dayadı.

Wren, annesini itip uzaklaştırmak için böğrüne vurdu. "Anne yapma!" diye bağırdı.

Hester domuz gibi hırladı, nefesi kesildi, öfkeliydi. "Sen bu işe karışma."

Ne var ki Wren bu işe karışacaktı. Pennyroyal'ı gördüğünde annesinin gözünde büyüyen bakışı fark etmişti. Nefret değil, öfke değil, intikam hırsı değildi; korkuydu bu. Pennyroyal'ın onun hakkında söyledikleri doğru değilse annesi neden Pennyroyal'dan korksundu ki? Hester bir kez daha Pennyroyal'ın üzerine yürümeye başladığında Wren, Pennyroyal'ı korumak için kollarını açarak ikisinin arasına girdi. "Biliyorum!" diye bağırdı. "Ne yaptığını biliyorum! Yani onu susturmaya çalışacaksan, artık çok geç! Bu sırrı saklamak istiyorsan, beni de öldürmen gerekecek!"

"Seni öldürmek mi?" Hester, Wren'i ceketinin kolundan tutup sertçe bir ağaca yasladı. "Keşke hiç doğmamış olsaydın!" diye bağırdı. Eskimiş kabzasındaki elinin yerini değiştirerek bıçağı döndürdü. Bıçağın ağzı ışıkla doldu. Yansımalar, Wren'in afallamış, küstah yüzünün üzerinde gezindi ve birden Wren'in yüzü, Hester'a, onu korumak için babasının kılıcının önüne atlayıp ölen öz kardeşi Katherine Valentine'ı hatırlattı.

"Anne?" dedi Wren, titreyen, zayıf bir sesle.

Telegram: @cinciva

Hester bıçağını indirdi.

Tom ile Theo, sarp çimenliğin üzerinde kayarak, ağaçların arasından koşa koşa çıkageldi. "Neler oluyor?" diye bağırdı, önden gelen Theo. "Wren? İyi misin?"

"Onu öldürmeye çalışıyor!" Wren, dizlerinin üzerine çökmüştü. O kadar çok ağlıyordu ki, ne dediğini zar zor anlayabildiler. Ancak Wren dediği anlaşılana kadar sürekli tekrar etti. "Pennyroyal'ı öldürmek istiyor!"

Tom kafasını eğince, titreyen elini uzatan Pennyroyal'ı gördü.

"Tom, sevgili dostum, öyle hemen parlama."

Tom bir süre bir şey demedi. Anchorage'ın karlarının üzerinde öleceğinden emin olarak sırtüstü yatmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Göğsündeki deliği hâlâ hissedebiliyordu, kanın tadını alabiliyordu. Pennyroyal kaçarken *Jenny*'nin motorlarının uzaklaşan gümbürtüsünü hâlâ duyabiliyordu. Bir anlığına en az Hester kadar öfkeli hissetti kendini, bıçağı ellerine alıp bu ihtiyar düzenbazın işini bitirmeye hazırdı. Ne var ki bu his çabuk kayboldu, karısının eline uzanıp, "Het, şu adama baksana. Yaşlı, yardıma muhtaç ve sarayı alevler içinde yanıyor. Bu intikam yetmez mi? Hadi, burası daha da batmadan onu da bir an önce *Jenny*'ye bindirip gidelim," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Hester. "Onu en son gemiye aldığımızda başımıza gelenleri hatırlamıyor musun? Sana ne yaptığını unuttun mu? Seni neredeyse *öldürüyordu!* Onu *affedemezsin!*"

"Evet affedebilirim," dedi Tom kendinden emin. Pennyroyal'ın yanına diz çöktü, onu kaldırmasına yardım etmesi için Theo'ya başıyla işaret etti. "Alternatifi ne ki? Onu öldürmek mi? Bu neye yarar? Hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değiştirir," dedi Wren. Sesinde öyle tuhaf bir ton vardı ki Tom kafasını kaldırıp kızına baktı. Yüzü sümük ve gözyaşıyla ıslak, bir kızdan beklenmeyen büyük hıçkırıklarla ağlıyordu. Annesi ona doğru döndüğünde, korkuyla ondan uzaklaşıp bağırmaya başladı: "Pennyroyal'ı öldürürse, Avcılar'ı Anchorage'a nasıl sattığını kimseye söyleyemeyecek!"

Hester, kızı ona tokat atmışçasına başını savurdu. "Yalan!" dedi. Gülmeye çabaladı. "Pennyroyal onu yalanlarıyla dolduruşa getirmiş!"

"Hayır," dedi Wren. "Doğru. Bu kadar yıl boyunca herkes, bizi Avcılar'dan kurtardığı için ona minnettardı, oysa onları Anchorage'a çeken

Telegram: @cinciva

aslında oymuş. Doğru olmamasını istedim. Bunun doğru olamayacağını söyledim kendi kendime, ama doğru."

Tom, reddetmesi için Hester'a baktı.

"Senin için yaptım," dedi.

"Yani doğru?"

Hester, bir adım geri atıp ondan uzaklaştı. "Elbette doğru! *Jenny*'yi aldığım gece nereye gittiğimi sanıyorsun? Doğruca Arkangel'e uçup Masgard'a, Anchorage'ı nerede bulabileceğini söyledim. Ya böyle yapacaktım ya da seni kaybedecektim. Yapamazdım. Seni kaybedemezdim! Tom, yapma n'olur, on altı yıl önceydi bu. Artık bir önemi yok, değil mi? Değil mi? İşleri yoluna koymadım mı? Masgard'ı ve adamlarını öldürdüm. Ve bunu sırf senin için yaptım."

Oysa tüm kentlere ihanet edecek kadar sevdiği adam farklı bir Tom Natsworthy'ydi. O Tom, Hester'ı affedebilecek cesur, yakışıklı ve tutkulu bir delikanlıydı, oysa bu yaşlı Tom, aptal ağzı dehşet içinde açık, ayakta dikilen bu korkak Anchorage'lı tarihçi ve yanında burnunu çekip duran aptal kızı, onun ne yaptığını asla anlayamazlardı. Hiçbiri anlayamazdı. Hester onlar gibi değildi. Onların dünyasında yaşayabileceğine inandığı için kendini salak gibi hissediyordu.

"Bu kadar yıl," dedi, elindeki bıçağı fırlatırken. "Vineland'de bu kadar yıl," dedi, fırlattığı bıçağın çimenlerin üzerine titreyerek saplanırken parlayışını izlerken. "İkinizle birlikte bu kadar yıl ... Of Tanrılar, öyle *sıkıldım* ki!"

Titriyordu ve bu da ona, Tom'u ilk kez öpme cesaretini gösterdiği MEDUSA gecesini hatırlattı. Her şeyin başlangıcında da kendini kontrol edemeyerek titremişti, şimdi her şeyin bittiği bu anda da titriyordu. Dönüp onlardan uzaklaşarak yıkık bahçelere doğru hızlı hızlı yürüdü. Önündeki dumanın arasındaki bir boşlukta, kare ve alçak bir şey belirdi. İlkin bunun bir bina olduğunu sandı, ama sonra aptal bir labirent olduğunu fark etti. Eh, o da olurdu. Girişe doğru hızlı adımlarla ilerledi.

"Hester!" diye bağırdı Tom arkasından.

"Git!" dedi Hester arkasına dönerek. Köşk'ün parlak ışığının altında çılgına dönmüş bir siluet olarak düşe kalka onun peşi sıra gidiyordu Tom. Wren, Afrikalı oğlanıyla birlikte geride gönülsüz duruyordu. "Git!" diye bağırdı Hester, yürümesini kesmeden arkasına dönüp; bir iki adım geri geri

Telegram: @cinciva

giderek eliyle *Jenny Haniver*'ı işaret etti. "Pennyroyal kör olasıca gemiyi yine çalmadan Wren'i de alıp git."

Ancak Tom yine bağırdı: "Hester!"

"Ben gelmiyorum Tom," dedi. Ağlıyordu. Duman üzerinden geçti, balon kumaşının yanan parçaları da. Sıcak rüzgâr, pardösüsünün eteğini tıpkı siyah bir kanat gibi havaya kaldırdığında, korkunç bir meleği andırıyordu. "Vineland'e geri dön. Mutlu ol. Ama bensiz. Ben burada kalıyorum."

"Hester, aptallaşma! Burası parçalanıyor!"

"Düşüyor, hepsi bu," dedi Hester. "Bana bir şey olmaz. Aşağıda kasabalar var: Zalim çöl kasabaları, toplayıcı platformlar. Tam benim yerim."

Tom, neredeyse yakalıyordu onu. Cayır cayır yanan binanın ışığında, Tom'un yüzünün yaşlarla parladığını görebiliyordu Hester. Ona gitmeyi, onu öpmeyi, ona sarılmayı deli gibi istiyordu, ama ona bir daha asla dokunamayacağını biliyordu, çünkü yaptığı şey hep ikisinin arasında olacaktı. "Seni seviyorum," deyip arkasını döndü ve çalı labirentine doğru koşmaya başladı. O sırada, ayağının altındaki güverte plakası yükselerek şaha kalkarken, ne yaptığının farkında olmadan ağzından yarı hıçkırık yarı kahkahayla karışık sesler çıktı. Tom'un onun arkasından ismini bağırışı gitgide daha da zayıfladı. Tepesinde, Bulutların Üstü'nün gaz torbaları teker teker patlıyor, gölgeleri labirente hücum ediyordu. Hester hıçkırarak ağlıyor, tökezleyerek üzerlerine bodosloma daldığı çalılıklar yüzünü çiziyordu. Labirentin ortasına geldiğinde, burasının sığınmak için kötü bir yer olduğunu ve güverte plakası yere indiğinde daha iyi bir korunak bulması gerektiğini fark etmeye başlamıştı. Orada, sanki hep onu bekliyormuş gibi çömelmiş duran bir şey vardı.

Çimlerin üzerinde kayarak durdu. Bekleyen şekil açılıp, Hester'ın üzerinde yükselerek ayağa kalktı. İlkin bu şeyin ateşten yapılma olduğunu sandı, ama bunun, patlayan gaz torbalarının, hasar görmüş cilalı zırhında parlayan yansımalarından kaynaklandığını anladı. Ölü yüzü geniş bir gülümsemeyle açıldı. Hester, bu yüzü tanıyordu. On yedi yıl önce Kara Ada'da, ihtiyar İz Sürücü'yü toprağın altına kendi gömüp mezarının üzerine de taş yığmıştı. Demek zamanını boşuna harcamıştı. Onun tanıdık kokusunu alabiliyordu: Formaldehit ve sıcak metal.

"Hester?" diyordu Tom'un belli belirsiz, uzaktaki bahçelerden gelen ve artık sonsuza kadar kaybettiğini anladığı sesi.

Telegram: @cinciva

Shrike, korkunç elleriyle uzanıp, “HESTER SHAW,” dedi.

Bir gaz torbası daha, büyük bir kükremeyle, gökyüzüne ışık püskürterek patladı. Güverte plakası düşerken Tom bir an kendini havada buldu. Sert bir şekilde çime düştü, yuvarlandı ve Poskitt’in bir heykeline çarpıp durdu. Kalkmaya çalışırken, “Hester!” diye bağırdı, ama harcadığı güç sesini çatlatmıştı ve kalbi de patlamak üzereydi. Göğsünü ovalamaya başladı, ama rahatlayamadı. Dizlerinin üzerine çökmüştü; yüzüstü; acı onu çimenlere mıhlamıştı. Bayıldı. Uyandığında, yanında biri vardı. “Hester?” diye mırıldandı.

“Babacım.” Elleri sırtında ve omuzlarında, gözyaşları ve korku içinde başını eğmiş ona bakan Wren’di.

“İyiyim ben,” dedi ona. Doğruydu, acı geçiyordu, ama midesi bulanıyor, başı dönüyordu. “Daha önce de oldu. Önemli bir şey değil.”

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama Wren’in arkadaşı Theo gelip, neredeyse hiç güç harcamadan onu sırtlayıp kaldırdı. Theo, onu sırtında bahçelerin bir ucundan diğerine taşıdığı sırada bilincini yine kaybetmiş olmalıydı, zira Hester’ın yanında olduğunu sanıyordu. Etrafına bakınınca yanında olmadığını ve çoktan Jenny’nin açık lombar kapağına geldiklerini fark etti, Pennyroyal da onları uçuş güvertesinin penceresinden izliyordu. Her şey çok kafa karıştırıcıydı, özellikle de güverte plakası böyle eğilip sallanırken. Emin olduğu tek şey, elini sıkıca tutan ve ona gülümsemeye çalışan Wren’di, gerçi o da bir yandan ağlıyordu. “Wren,” dedi Tom, “gidemeyiz. Anneni bulmamız gerek.”

Wren hayır der gibi başını salladı ve onu gemiye bindirmesinde Theo’ya yardım etti. “Çok geç olmadan seni bu berbat yerden götürmemiz gerekiyor,” dedi.

Lombar kapağı kapandı ve Theo, Pennyroyal’ın motorları çalıştırmasına yardım etmek için uçuş güvertesine geçtiğinde, Wren babasının yanında dizlerinin üstüne çöktü ve onu, tıpkı Wren küçükken korktuğu zamanlarda babasının onu sardığı gibi sardı. “Geçti, geçti,” diye fısıldadı babası ona, “Geçti, geçti,” diye fısıldadı o da babasına ve sakinleşene kadar saçlarını okşadı, öptü onu. Annesini ve annesinin yaptıklarını, söylediklerini ve annesinin bıçağının yalımında tir tir tireyen

Telegram: @cinciva

o ışığı düşünmemeye çalıştı. Artık bir annesinin olmadığını düşünmeye çalıştı.

Ne kadar da yaşlanmıştı!

Shrike, Tek-Yaşamlılar'ı ve zamanın onlar üzerindeki etkisini anladığını düşünürdü, ama zavallı çocuğunun çizgili, yanık ve kırış kırış yüzünü, güzel kızıl saçlarının keçeleşip kırlaştığını görmek onu yine de afallattı. Pençelerini kınına sokarak ona doğru yaklaştı. O da birçok Tek-Yaşamlı'nın av bittiğinde yaptığı gibi tepki gösterdi, ama ondan kaçış yoktu: Sessiz bir ağıt ve bağırsakları boşalırken çıkan ani, keskin koku. Ondan bu kadar korkuyor olması Shrike'ı incitmişti. Onu kendine, olabildiğince nazik bir şekilde çekerek, "SENİ ÇOK ÖZLEDİM," dedi.

Shrike'ın çökük zırhına bastırılan Hester, yalnızca titreyip ağlayabildi ve ömrü hayatında duyduğu en hüzünlü sesi dinledi: Onu almadan havalanan *Jenny Haniver*'ın ikiz Jeunet-Carot motorlarının gitgide azalan gümbürtüsünü.

Ve Bulutların Üstü nihayet yere değdi; önce demirleme çapası gibi kuma giren teleferik, sonra kayalıkların üzerine düşen güverte plakası sınırı. Alt kısımdan kopan iskeleler, kum tepelerinin üzerinden zıplaya zıplaya kaydı. Paramparça olmuş uçan makineler ve köklerinden çıkmış ağaçlar çöle dağıldı. Çelik bir palamar gerilip bir yere çarptı, bel veren gaz torbaları kopup, duman ve tozun arasından dik bir şekilde yere düştü. Köşk'ün her yanı, antikaları ve *sanat objeleri*ni etrafa birer şarapnel gibi dağıtarak patladı. Merdivenler dağıldı, güneşlenme güvertesi eğildi, yüzme havuzları içeri çöktü. Bulutların Üstü, devasa bir kum tepesinin üzerini kesip atarak zıpladı. Şeker rengindeki kubbeler, peşlerinde obur kasabacıklarla çöle yuvarlandı. Enkaz, püsküren alevleri, dağılan kabloları ve yıkılan gaz torbalarıyla bir kez daha yere çarptı; parçalandı, kaydı, döndü ve titreyerek durdu.

Havaya kalkan milyarlarca kum zerresinin, sakin sakin çökerken çıkardığı mineral iç çekiş haricinde ortalığı bir anlık bir sükûnet kapladı. Enkazı mideye indirmek için toplayıcı kasabaların kükreyerek gelmesinden önceki

Telegram: @cinciva

o sükûnette, İz Sürücü Shrike ayağa kalktı, Hester'ı kollarına alıp onunla birlikte çöle ve karanlığa doğru yürümeye başladı.

Telegram: @cinciva

PHILIP REEVE

1966'da İngiltere'nin Brighton kentinde doğan Philip Reeve, uzun yıllar bir kitapçıda çalıştı ve amatör olarak sinemayla ilgilendi. Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlanırken, 1994'ten bu yana 40'ı aşkın kitap resimledi. Özellikle, *Murderous Maths* (Öldürücü Matematik), *Horrible Histories* (Dehşetengiz Tarih), *Dead Famous* (Ölü Ünlüler) ve *Urgum Baltalı Kahraman (Urgum the Axeman)* gibi çocuk kitaplarına yaptığı desenlerle tanınan Reeve, 2001'de yazdığı ilk romanı *Yürüyen Kentler'le (Mortal Engines)* 2002 Gold Nestlé Smarties ve 2003 Blue Peter Yılın Kitabı ödüllerini aldı. Ardından, devam kitabı *İhanet Altını (Predator's Gold),* bu kez Amerikan Kütüphaneler Birliği'nin (ALA) 2005 En İyi Kitap ödülünü kazandı. Uzak bir gelecekte, yok oluşun eşiğindeki dünyada tekerlekler üstünde hareket eden kentlerle kurguladığı dizinin üçüncü kitabı *Cehennem Makineleri (lnfernal Devices),* dördüncüsü ise, yazara Guardian Roman Ödülü'nü kazandıran *Karanlık Düzlük (A Darkling Plane)* oldu. Fantastik üçlemesi *Şafak Feneri'ni (Larklight)* yazdıktan sonra, *Fever Crumb, A Web of Air* (Hava Sarmalı) ve *Scrivener's Moon* (Scrivener Ay'ı) adlı kitaplarıyla bilimkurguyla fantastik edebiyatın içiçe geçtiği "Yürüyen Kentler" *(Predator Cities)* dizisini sürdürdü. Kral Arthur'un öyküsünü anlattığı *Here Lies Arthur* (Arthur Burada Yatıyor) ile 2008 Carnegie Ödülü'ne değer görülen Reeve, eşi ve oğluyla birlikte İngiltere'de, Dartmoor'da yaşıyor.

Telegram: @cinciva

[←]

1.Yunan mitolojisinde Hermes'in hırsızlığıyla ünlü oğlu Kral Autolykos'a atıf. (ç.n.)

[←]

2.Lat. Rasmussen'e aittir. (ç.n.)

[←]

3.Hukuktaki *"Mülkiyet, hukukun onda dokuzudur"* sözüne atıf. (ç.n.)

[←]

4.T. S. Elliot'ın *Four Quarters* adlı şiirinin, "*The moment of the rose and the moment of the yew tree*" mısrasında "*rose*", İngilizce'de hem "gül" hem de "doğma/doğuş" anlamlarına gelir; "*yew tree*" de hem "porsukağacı" demektir, hem de ölüm metaforu olarak kullanılır. (ç.n.)

[←]

5.İskandinav mitolojisine göre baştan aşağı ölülerin tırnaklarından yapılan gemi Naglfar'a atıf. (ç.n.)

[←]

6.Kanadalı Timothy Findley'in, Nuh'un Gemisi öyküsünün post-modern bir anlatısı olan *Not Wanted On Voyage* adlı romanına atıf. (ç.n.)

Telegram: @cinciva

CEHENNEM MAKİNELERİ

"Vineland'i terk etmeye karar verdim. Bir grup Yitik Oğlan buraya geldi. Meraklanmayın, amaçları zarar vermek değil. Beni de yanlarına alacaklar. Sal-kentler'i ve Av Alanı'nı, tüm dünyayı göreceğim ve tıpkı sizler gibi maceralara atılacağım... Söyleseydim beni engellemeye çalışırdınız. Kendime iyi bakacağım ve... en kısa zamanda döneceğim.
Sevgiler,
Wren"

Tom ve Hester, demir atmış Anchorage'da sakin bir hayat sürmektedir. Sıradışı maceraları çok eski bir masal gibidir artık; on beş yaşındaki kızları Wren'se tersine, heyecan arayışındadır. Yitik Oğlanlar, ölümcül Teneke Kitap'ı çalmak üzere kentte beliriverdiğinde, Wren macera sırasının geldiğini düşünür. Ne ki, adım attığı tehlike kendisininkiyle birlikte ailesinin yaşamını da rayından çıkarabilir... Bol ödüllü İngiliz yazar **Philip Reeve**'in ünlü bilimkurgu dizisinin üçüncü kitabı.

YÜRÜYEN KENTLER

1 YÜRÜYEN KENTLER
2 İHANET ALTINI
3 CEHENNEM MAKİNELERİ
4 KARANLIK DÜZLÜK

www.on8kitap.com
www.facebook.com/on8kitap
www.twitter.com/on8kitap

www.on8kitap.com

ISBN 978-605-4603-35-0
9 786054 603350
GÜNIŞIĞI KİTAPLIĞI

ON8

Telegram: @cinciva